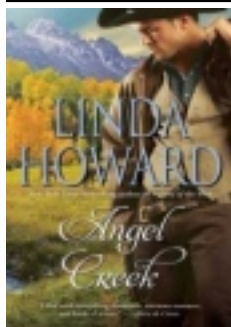

Dòng Nước Thiên Thần

Contents

Dòng Nước Thiên Thần	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	22
5. Chương 5	27
6. Chương 6	34
7. Chương 7	40
8. Chương 8	47
9. Chương 9	53
10. Chương 10	58
11. Chương 11	63
12. Chương 12	67
13. Chương 13	77
14. Chương 14	81
15. Chương 15	87
16. Chương 16	92
17. Chương 17	96
18. Chương 18	103
19. Chương 19	109
20. Chương 20	114
21. Chương 21	118
22. Chương 22	123
23. Chương 23	132

Dòng Nước Thiên Thần

Giới thiệu

Một cô gái xinh đẹp một mình quản lý thung lũng và tự do làm việc đó. Nông trại thuộc về cô, và cô

1. Chương 1

(Người dịch: halucky)

Lucas Cochran đã quay về thị trấn được gần một tháng, nhưng vẫn còn ngạc nhiên bởi cuộc sống ở thị trấn nhỏ của Prosper đúng như tên gọi của nó[1]. Nó chẳng hơn gì một thị trấn nhỏ, ngoại trừ ngăn nắp và hối hả. Một người có thể nói rất nhiều về nơi nào đó chỉ bằng cách nhìn vào những người đi lại trên đường, và theo tiêu chuẩn đó Prosper yên tĩnh, bền vững, và - ồ - thịnh vượng nữa. Một thị trấn phát triển bùng nổ có lẽ thu hút hơn một thị trấn kiểu như Prosper, mọi người kiếm được nhiều tiền ở những chỗ như thế, còn những thị trấn khai thác mỏ có xu hướng lụi tàn ngay khi quặng được lấy lên.

Prosper, mặt khác, khởi đầu chỉ là một tòa nhà đơn độc đảm trách cả ba nhiệm vụ: cửa hàng tạp hóa, quán bar, và trạm cho thuê xe ngựa phục vụ vài người đến định cư xung quanh. Lucas nhớ về thời điểm vùng đất mà Prosper giờ đây chiếm giữ chẳng là gì ngoại trừ đất đai trống trải và duy nhất một người da trắng trên hàng dặm kéo dài đến tận Double C. Cơn sốt tìm vàng năm 1858 đã thay đổi tất cả, đưa hàng nghìn người tới dãy núi ở Colorado tìm kiếm cơ hội làm giàu nhanh chóng; vàng không được tìm thấy quanh Prosper, nhưng nhiều người đã nhìn ra đất đai và ở lại, bắt đầu gây dựng những trang trại nhỏ. Nhiều người nghĩ là nhu cầu về hàng hóa lớn hơn. Tòa nhà đơn độc từng là cửa hàng tạp hóa/quán bar/trạm cho thuê xe chẳng bao lâu mọc thêm tòa nhà khác bên cạnh, cái nơi định cư bé tí đó một ngày kia trở thành Prosper, Colorado.

Lucas từng chứng kiến nhiều thị trấn phát triển bùng nổ, không chỉ ở Colorado, tất cả chúng đều giống nhau ở nhịp sống điên cuồng, như đường phố lầy lội đầy những thợ mỏ và những kẻ muốn chia rẽ họ khỏi túi tiền của mình: những con bạc, chủ quán rượu, gái điếm, và người tranh chấp quyền khai thác. Anh lấy làm mừng vì Prosper không gặp may mắn – hay bị nguyên rủa, tùy thuộc vào quan điểm của bạn – bởi vàng hay bạc. Với những gì nó là, nó vẫn tồn tại trong khi hầu hết những thị trấn bùng nổ khác chẳng còn gì ngoại trừ bộ khung bị biến dạng.

Nó là một thị trấn nhỏ mạnh mẽ, một nơi tốt để xây dựng gia đình, được minh chứng bằng việc có ba trăm hai mươi tám linh hồn sống ở đó. Tất cả các doanh nghiệp đều đóng trên con phố trung tâm kéo dài, vòng xung quanh là chín con phố dân sinh được sắp đặt. Phần lớn các ngôi nhà đều nhỏ và đơn giản, trừ của một số người, như chủ nhà băng Wilson Millican, người đã sở hữu tiền trước khi định cư ở Prosper. Ngôi nhà của họ không được tìm thấy ở nơi nào đó tít tận Denver hay thậm chí ở những thành phố lớn lùi xa về phía Tây.

Prosper có duy nhất một quán rượu không nhà thổ, mặc dù nó nổi tiếng giữa cánh râu râu trong thị trấn (và cả phụ nữ, tuy ít đàn ông không biết) rằng có hai cô gái ở quán rượu sẽ chăm sóc nếu ai đó có bất kỳ cơn ngứa nào, với một mức giá. Có một nhà thờ ở đầu phía bắc của thị trấn, một trường học cho trẻ thành niên. Prosper có một nhà băng, hai khách sạn, ba nhà hàng (đấy là tính cả hai cái nằm trong khách sạn), một cửa hàng bách hóa, hai trạm cho thuê xe, một cửa hàng đồ khô, một hiệu cắt tóc, một thợ đóng giày, một thợ rèn, và thậm chí một hiệu mũ dành cho quý bà, quý cô. Xe ngựa tuyến mỗi tuần chạy qua một lần.

Toàn bộ thị trấn ở đó chỉ vì gia đình Cochran đã gây dựng nên Double C rộng lớn phát triển nó, chiến đấu với người Comanche và Arapaho, nhà Cochran trả giá cho đất đai bằng chính máu của mình. Lucas được những thành viên đầu tiên nhà Cochran sinh ra ở đấy, và giờ đây anh là người duy nhất còn lại; anh đã chôn cất hai người anh em và mẹ mình trong cuộc đấu tranh với người Da đỏ, còn cha anh vừa qua đời tháng trước. Những trang trại khác đã dọn đến, nhưng Cochran là đầu tiên, và họ mang sự an toàn theo cùng đến cho thị trấn, giờ đây người dân vui mừng rằng có người nhà Cochran sống ở đó. Những người sống lâu năm ở thị trấn đều biết rằng xương sống của Prosper không phải là con phố dài trung tâm, mà là hàng mộ trong mảnh đất nghĩa trang gia đình trên Double C.

Gót giày của Lucas gõ đều đều trên vỉa hè khi anh cúi bộ hướng về phía cửa hàng bách hóa. Một cơn gió nổi lên mang theo mùi của tuyết, anh ngược nhìn bầu trời. Những đám mây xám xịt thấp đang che kín đỉnh núi, báo hiệu một sự chậm trễ nữa của mùa xuân. Thời tiết ẩm áp có thể đến bất cứ ngày nào, nhưng

những đám mây thấp kia chỉ ra rằng vẫn còn lâu đấy. Anh vượt qua một phụ nữ với chiếc khăn choàng buộc kín quanh vai, anh nghiêng mũ và nói với bà.

“Có vẻ như tuyết rơi nhiều hơn, bà Padgett.”

Beatrice Padgett mỉm cười thân thiện. “Đúng đấy, anh Cochran.”

Anh bước vào cửa hàng bách hóa, gật đầu chào ông Winches, là ông chủ. Winches đã buôn bán khảm khá trong mười năm Lucas ở đó, đủ để thuê một nhân viên bán hàng người mà lo phần lớn hàng hóa nhập kho.

“Hosea,” Lucas cất tiếng chào hỏi.

“Thế nào, Lucas? Trời hơi trở lạnh ngoài kia đúng không?”

“Tuyết sẽ rơi vào buổi sáng. Lốp băng có thể đi lại bên trên được, nhưng tôi sẵn sàng đối phó với mùa xuân rồi.”

“Không phải tất cả chúng ta đều thế sao? Cậu muốn thứ gì đặc biệt không?”

“Chỉ ít dầu bôi súng thôi.”

“Xuôi về bên trái, hướng tới chỗ trong cùng ấy.”

“Cám ơn.”

Lucas xuôi theo lối đi giữa các kệ hàng Hosea đã chỉ, gần như đụng mạnh vào một phụ nữ nông trại người đang sờ mó mấy bộ yên cương. Anh lơ đãng lẩm bẩm lời xin lỗi và tiếp tục bước mà không thèm liếc nhìn thêm. Công việc ở trang trại là quá vất vả đối với một phụ nữ, khiến họ trông già đi trước tuổi. Bên cạnh đó, anh vừa nhìn thấy một mái đầu vàng hoe quen thuộc lấp ló trên các bao bột, rồi một cảm giác hài lòng lấp đầy anh. Olivia Millican là típ người anh sẽ chọn nếu anh đi loang quanh tìm kiếm người để kết hôn: có giáo dục, tính tình vui vẻ, hòa nhã, đủ xinh đẹp để anh luôn mong ngóng lên giường với cô suốt phần đời còn lại. Anh đã lên kế hoạch cho Double C, và khao khát không ngừng biến chúng thành hiện thực.

Có hai phụ nữ trẻ khác đứng cùng Olivia, nên anh không tiến tới gần được, chỉ tự vừa lòng bằng cái chạm nhẹ vành mũ khi đôi mắt cô lạc tới lối anh đi. Với danh tiếng của mình cô không cười khúc khích, mặc dù hai người kia làm thế. Thay vào đó cô trao cho anh cái gật đầu nghiêm túc ghi nhận, và nếu màu sắc trên gò má cô có nhỉnh lên đôi chút, nó chỉ làm cô thêm xinh đẹp mà thôi.

Anh trả tiền dầu bôi súng và rời đi, không để cánh cửa đóng lại cẩn thận phía sau trước khi tiếng kêu ré lên bị kìm nén và trảng cười khúc khích nổ ra, một lần nữa Olivia không tham gia vào.

“Anh ấy nhảy với chị hai lần!”

“Anh ấy kể vậy sao?”

“Em rất mừng khi anh ấy mời mình, em gần như chết ngất mất!”

“Anh ấy nhảy giỏi chứ? Em thề là em thấy lo lắng bồn chồn chỉ với ý nghĩ cánh tay anh ấy vòng quanh eo mình! Thật là may vì anh ấy đã không mời em, nếu không em đã làm một điều thật ngu ngốc, nhưng đồng thời em thừa nhận em ghen tị với chị kinh khủng, Olivia.”

Dee Swann liếc về nhóm ba người phụ nữ trẻ, hai trong số họ đang thay phiên nhau liến thoắng không cho Olivia cơ hội trả lời. Olivia đỏ mặt một chút tuy nhiên vẫn giữ được vẻ điềm tĩnh. Họ đứng tránh sang một góc của cửa hàng, cố gắng giữ giọng nhỏ xuống, nhưng niềm phấn khích của họ đã thu hút sự chú ý của Dee. Chỉ mất một chút thời gian nghe lén là phân biệt được chủ đề ngồi lê đôi mách về gì, và như thường lệ, là về đàn ông, mà lần này là Lucas Cochran. Cô tiếp tục lắng nghe khi lựa chọn sợi dây cương mới. Những sợi dây da thô cứng trượt qua kẽ tay khi cô tìm cho mình một sợi mềm dẻo nhất.

“Anh ấy rất lịch sự,” Olivia nói với tông giọng không thay đổi. Cô con gái của ông chủ nhà băng hiếm khi mất bình tĩnh. Dee ngẩng đầu lên lần nữa với vẻ thích thú lấp lánh trong đôi mắt đối với thái độ không dễ bị dao động của Olivia, ánh mắt họ gặp nhau dọc theo lối đi giữa các kệ hàng trong mối giao thiệp thâm lặng. Olivia hiểu điệu bộ vui vẻ của Dee rõ ràng như thể cô đã cười to, cũng như hiểu rằng tại sao Dee không tham gia cùng họ mà còn thích Olivia thậm chí thừa nhận sự có mặt của mình không hơn một cái

gật đầu lịch sự. Dee kiên quyết bảo vệ sự riêng tư của mình, và Olivia tôn trọng người bạn cũ đủ để không cố lôi kéo cô vào một cuộc thảo luận mà cô không hứng thú và có thể còn chọc tức cô.

Cho dù nhỏ như Prosper, cũng có một cấu trúc xã hội nhất định. Dee không thường được chào đón trong những nhóm mà Olivia hoạt động, và đã từ lâu cô khiến người bạn của mình hiểu rõ rằng cô không muốn trở thành một quy tắc ngoại lệ. Dee hoàn toàn không quan tâm đến các mối giao tiếp xã hội kiểu thế. Thiên hướng của cô về sự riêng tư rất mạnh mẽ đến nỗi mặc dù mọi người đều quen biết lẫn nhau, vì họ cùng theo học ở trường địa phương, chỉ hai trong số họ biết tình bạn thân thiết thực sự là thế nào. Dee không bao giờ ghé thăm Olivia; luôn luôn là Olivia - người đã vượt qua được, một mình tới căn nhà gỗ nhỏ của Dee, nhưng đó là một sự sắp xếp phù hợp với cả hai. Không chỉ là sự riêng tư của Dee được bảo vệ, Olivia lần lượt cảm thấy một sự tự do nhất định, một cảm giác nhẹ nhõm khi biết rằng bản thân không bị để ý, bị soi mói trong ít nhất vài giờ đồng hồ bởi ai đó ngoại trừ Dee, người phán xét ít nhất mà Olivia từng gặp. Chỉ với Dee cô mới thực sự là bản thân mình. Thế không có nghĩa cô không phải là một quý cô nữa, mà đơn thuần cô có thể tận hưởng cảm giác được nói bất kể điều gì mình nghĩ. Cái liếc mắt họ trao nhau là lời hứa của Olivia rằng sẽ nhanh chóng thoát ra và kể với Dee tất cả mọi chuyện xảy ra kể từ lần cuối cùng hai người gặp mặt, cách đây một tháng vì mùa đông kéo dài.

Chọn lựa xong, Dee đặt sợi dây cương và các hàng hóa khác lên mặt quầy thu ngân nơi Hosea Winches đang đợi. Ông cẩn thận ghi tên hàng cô chọn vào trang sổ cái có gắn tên cô trên đầu, rồi trừ tổng số tiền vào tài khoản tín dụng của cô tích lại từ năm trước. Chỉ còn lại một ít tiền, cô biết thế, nhờ đọc ngược những con số, nhưng nó sẽ được kéo dài cho tới vụ thu hoạch của cô vào mùa hè này.

Ông Winches quay cuốn sổ cái để cô kiểm tra tính toán của mình. Trong lúc cô rà ngón tay xuống cột tên hàng, ông đưa mắt lại nhóm phụ nữ trẻ vẫn đang đứng trong góc cửa hàng. Những tràng cười phá lên, âm thanh the thé phần khích, khiến ông lắc đầu.

“m thanh như thể có con cáo trong chuồng gà, tất cả kêu quang quác,” ông lầm bầm.

Dee gật đầu đồng ý với kết quả, quay cuốn sổ lại vị trí ban đầu, rồi thu thập hàng của mình.

“Cảm ơn, ông Winches.”

Ông lơ đãng lắc đầu.

“Thật cảm kích vì cô điếm đăm hơn một số người,” ông nói. “Cô có nghĩ họ chưa từng gặp một người đàn ông trước đây.”

Dee quay lại mấy người kia, rồi nhìn ông Winches lần nữa, cả hai đều nhún vai. Nếu Lucas Cochran quay về thị trấn sau mười năm vắng bóng thì sao chứ? Nó chẳng có nghĩa gì với cả hai bọn họ.

Tất nhiên, cô đã nhận ra Cochran khi anh đâm sầm vào cô ở lối đi giữa các kệ hàng, nhưng cô không lên tiếng vì nhận ra ai đó không đồng nghĩa quen biết anh ta, và cô không chắc anh nhận ra mình. Sau tất cả, anh rời khỏi Prosper ngay sau khi người thân của cô đến sinh sống trong vùng. Cô là một nữ sinh trung học mười bốn tuổi, còn anh là một người đàn ông trưởng thành mười tám. Họ chưa từng gặp nhau. Cô biết khuôn mặt anh, nhưng cô không biết về đàn ông cũng nhiều như về anh.

Dee theo thói quen chỉ quan tâm tới công việc của chính mình và mong muốn người khác cũng làm như thế, nhưng ngay cả vậy cô vẫn nhận thức được vấn đề đang xảy ra ở Double C. Nó là trang trại chăn nuôi gia súc lớn nhất vùng, mọi người đều chú ý tới nó. Ellery Cochran, cha của Lucas vừa qua đời cách đó vài tuần. Dee không biết về đời tư của người đàn ông, chỉ đủ để khớp cái tên với khuôn mặt mỗi lần họ gặp nhau trong thị trấn. Cô không thấy có điều gì bất thường về sự ra đi của ông; cái chết là phổ biến, mà ông ra đi thanh thản, là đủ nhiều mà một người có thể mong đợi.

Điều thu hút chút ít sự quan tâm của cô, ở mức độ nghe ngóng là vị hàng xóm có con mới đến. Cô chưa từng có thỏa thuận nào với Ellery, nên cô mong đợi không có với con trai ông ấy.

Cô quên Cochran ngay lúc bước ra ngoài, đưa mình vào cơn gió lạnh buốt. Cô sốc lại cái áo khoác cũ của cha cho gọn gàng và kín hơn, sụp cái mũ quá rộng của ông xuống quanh tai, cúi đầu xuống để tránh cơn gió tấp vào mặt khi cô vội vã bước tới xe ngựa của mình và leo lên ghế băng.

Tuyết bắt đầu rơi vào chiều muộn hôm đó, những bông tuyết xoáy tròn lặng lẽ là một trong những khung cảnh ưa thích của cô, lấp đầy cô với sự mãn nguyện, chứ không phải nỗi bồn chồn về sự chậm trễ nữa của mùa xuân. Dee yêu thời điểm giao mùa, nó có một vẻ đẹp và sự lôi cuốn của riêng nó, và cô sống với đất đai đủ gần gũi để chìm đắm trong nhịp điệu của tự nhiên. Vật nuôi được nhốt kín trong chuồng, việc lật vật của ngày cô đã hoàn thành, cô an toàn trong căn nhà gỗ với ngọn lửa reo lách tách vui tai xua tan đi cái lạnh bên ngoài, và một cốc cà phê sủi tăm cô bên trong. Không có gì gấp gáp để làm hơn là ngồi duỗi dài chân về phía ngọn lửa, đọc một trong những quyển sách yêu quý cô kiếm được để vượt qua mùa đông. Mùa đông là thời gian nghỉ ngơi của cô; cô quá bận rộn suốt ba mùa còn lại để có thời gian và sức lực để đọc nhiều.

Quyển sách nhanh chóng rơi vào lòng, cô ngả người tựa đầu vào lưng ghế bập bênh, đôi mắt nhắm chiuu khi cô lên kế hoạch cho khu vườn. Năm ngoái lượng ngô thu hoạch được rất cao nên có lẽ trồng thêm nó là một việc tốt. Ngô chưa bao giờ là một sự lãng phí; thứ gì người dân thị trấn không mua, cô đều có thể dùng làm thức ăn cho ngựa. Nhưng diện tích ngô mở rộng đồng nghĩa với việc cô phải cắt giảm vài loại rau khác, cô không thể quyết định liệu thế có khôn ngoan. Bằng việc lên kế hoạch cẩn thận và nhờ kinh nghiệm, cô biết từng thước vuông cô có thể tự mình chăm bón, chăm bón tốt đến đâu. Cô không có ý định tăng thêm chi phí cho chất lượng rau trồng. Cũng như thuê một cậu bé giúp việc. Đó là sự ích kỷ của cô, có lẽ, nhưng niềm vui lớn nhất cô có được từ khu vườn, hơn cả sự hài lòng nguyên thủy trong việc trồng trọt, là cô độc lập hoàn toàn. Cô đứng đó một mình và say mê nó.

Lúc đầu nó khiến cô sợ hãi khi phát hiện ra, ở tuổi mười tám, mình hoàn toàn đơn độc trong cuộc sống. Lúc Dee mười sáu tuổi, chỉ vài năm sau khi họ tới định cư ở thung lũng hẹp, màu mỡ bên ngoài Prosper, Colorado, mẹ cô, một giáo viên tiểu học, đã qua đời, để lại cho cô con gái một tài sản là những cuốn sách, một nhận thức về giá trị của sự chăm chỉ, và một tình tình điềm đạm. Chưa đầy hai năm sau cha cô ra đi, George Swann, ông xoay sở thế nào để một con la đá vào đầu, ông chết trên giường ngày hôm sau mà không hề tỉnh lại.

Sự im lặng, nỗi trống vắng đã ám ảnh cô. Tình trạng cô đơn, dễ bị tấn công làm cô hoảng sợ. Một phụ nữ đơn độc là một phụ nữ không được bảo vệ. Dee tự mình đào mộ cho cha và chôn cất ông, không muốn bất kỳ ai biết cô có một mình trên khu đất. Khi phải đi tới Prosper để mua đồ dùng thiết yếu, cô gạt sang bên một cách thân thiện những lời thắc mắc về cha mình, nói rằng ông không thể rời khỏi trang trại ngay lúc đó, và lương tâm cô thoải mái với nhận thức rằng mình không nói dối, dù cô không nói chính xác sự thật lắm.

George chết vào đầu mùa đông, suốt những tháng dài lạnh lẽo sau đó Dee đã đau buồn, suy nghĩ về tình cảnh của mình. Giờ đây cô sở hữu thung lũng nhỏ màu mỡ; nó quá nhỏ để khuyến khích một hoạt động chăn nuôi quy mô lớn, nhưng quá rộng để mình cô làm việc trên đó. Mặt khác, đất đai màu mỡ, được bồi đắp bởi con lạch Angel (Angel Creek) khi nó đổ ra hẻm núi Prosper và chảy thẳng xuống giữa thung lũng. Cô không bao giờ nhớ được mình quyết định sẽ làm gì cho phần đời còn lại vào ngày nào; cô chỉ làm những việc phải làm khi mỗi ngày tự nó bày ra.

Trước tiên là sự cần thiết phải học cách bảo vệ bản thân. Với lòng quyết tâm bền bỉ mỗi ngày cô mang vũ khí của cha ra: một khẩu súng ngắn Colt 36 li, một khẩu súng trường Sharps cũ, một khẩu súng săn hai nòng nhiều tuổi sáng bóng. Khẩu súng ngắn bị gỉ do ít dùng, George đã không lôi nó ra khỏi bao nơi nó được treo trên cái mắc kể từ ngày họ tới sống ở Angel Creek. Ông không thạo một khẩu súng ngắn, ông thường nói đùa thế; chỉ cần đưa ông một khẩu súng săn, tất cả ông phải làm là nhắm vào mục tiêu.

Dee thì cảm thấy chúng giống nhau, cô lau và tra dầu cả ba vũ khí, công việc mà cô thường xuyên thấy cha làm, rồi lần lượt thực hành tháo và lắp từng loại súng, hết giờ này đến giờ khác, cho tới khi cô có thể làm tự động, không cần suy nghĩ. Chỉ sau đó cô mới bắt đầu luyện tập với các mục tiêu. Cô bắt đầu với khẩu súng ngắn, vì cô nghĩ nó dễ sử dụng nhất, rồi ngay lập tức cô hiểu tại sao George không thích nó nhiều lắm. Hơn bất kỳ khoảng cách nào nó chỉ là không đủ chính xác để trúng đích. Cô thử nghiệm cho tới khi biết khoảng cách để từ đó cô tạm chấp nhận bắn trúng trong phạm vi vòng tròn bao quanh mục tiêu cô đánh dấu trên một thân cây lớn. Với khẩu súng trường dễ hơn nhiều để bắn trúng vào thứ cô ngắm, từ một khoảng cách xa hơn nhiều. Nhưng, giống như cha, cô thích súng săn nhất. Một kẻ đang giở trò có thể suy đoán rằng cô không thể bắn trúng gà với một khẩu súng lục, hay thậm chí một khẩu súng trường, rồi nắm lấy cơ hội của mình; nhưng một kẻ với bộ óc giữa hai tai sẽ đoán cô khó có thể bắn trượt với một khẩu súng săn.

Cô không mất thời gian cố gắng cải thiện tốc độ với khẩu súng lục; nó dành cho những kẻ chơi trò rút súng nhanh tìm cách tạo danh tiếng, không phải điều cô cần. Độ chính xác là mục đích của cô, cô tiếp tục tập hết ngày này đến ngày khác cho tới khi cô hài lòng rằng mình đủ khả năng để bảo vệ bản thân với bất kỳ vũ khí nào có trong tay. Cô sẽ không bao giờ thạo hơn cái gọi là khả năng, nhưng có khả năng là điều cô muốn, thế là đủ.

Ruộng vườn cũng là việc làm cần thiết. Cô và mẹ luôn luôn trồng trọt trên mảnh đất, làm việc hàng giờ dài mỗi mùa hè trồng các loại rau để dùng cho suốt mùa đông. Dee yêu thích làm vườn, thích nhịp điệu của nó và cái cách cô có thể thực sự chứng kiến thành quả lao động của mình. Mất cả cha lẫn mẹ quá gần nhau khiến cô choáng váng bởi nhận thức rằng mạng sống con người quá tạm thời, cô cần gì đó lâu dài đưa cô vượt qua tình cảnh hiu quạnh, nỗi buồn đau thương nhớ. Cô đã tìm thấy nó trong đất, cho cuộc sống tiếp tục, để mùa màng dần dần đi. Vườn là thứ có sự sinh sôi, hào phóng đáp trả sự cần cù chăm chỉ. Nhìn ngắm sự sống nảy nở từ đất đã xoa dịu nỗi đau trong cô, lao động tay chân cũng là cách giúp cô khuây khỏa. Đất cho cô một lý do để sống và vì thế nó đem lại cuộc sống cho cô.

Đến đầu mùa xuân, thị trấn biết tin George Swann đã chết trong mùa đông, cô phải vất vả vượt qua một trận bão những câu hỏi. Mọi người không hơn một cái gật đầu quen biết, thẳng thừng hỏi dự định của cô là gì, liệu cô có người thân nào tiếp nhận cô không, khi nào cô sẽ trở về miền Đông. Cô có anh em họ ở Virginia, nơi cô sinh ra, nhưng không ai gần gũi, nếu cô có nghiêng về ý tưởng quay lại, điều mà cô không hề muốn. Cô cũng không quan tâm tới công việc của bất cứ ai ngoại trừ của bản thân mình. Bản tính tò mò của dân thị trấn gần như không chấp nhận cô, vì cô luôn là một người kín đáo, và tính cách đó còn phát triển mạnh mẽ hơn trong những tháng vừa qua. Những người đó cũng chướng tai gai mắt khi cô thể hiện là mình không có ý định rời bỏ mảnh đất. Cô chỉ là một đứa con gái, chưa đầy mười chín tuổi, nên trong con mắt của họ cô chẳng có việc gì sống ngoài đó hoàn toàn một mình. Một phụ nữ đáng kính không làm một việc như thế.

Vài anh chàng chăn bò từ các trang trại trong vùng, cũng như nhiều người khác – những người không thể bào chữa cho tuổi trẻ nông nổi, cho rằng cô có lẽ đang héo mòn, chờ đợi một người đàn ông đến với mình, và họ tự ý quyết định sẽ giảm bớt nỗi buồn trong cô. Họ tìm ra cách, đơn lẻ và đôi khi theo cặp, tới căn nhà gỗ của cô suốt những đêm mùa hè. Với khẩu súng sẵn trong tay Dee đảm bảo rằng họ nên nhanh chóng tìm đường cuốn xéo khỏi đất của mình, rồi dần dần lời đồn thổi xung quanh rằng cô Swann không có hứng thú. Ông quần vài người trong số họ đã bị lấm bụi trước khi nhìn thấy ánh lửa toé ra, nhưng một khi họ nhận ra cô không ngần ngại kéo cò họ đã không quay trở lại. Ít nhất không núp dưới chiếu bài những thanh niên rộng lượng.

Mùa xuân đầu tiên, theo thói quen, cô trồng một vườn có thể cung cấp cho cả hai người, vì đó là thứ cô từng trồng trước đây, rồi khi mùa màng vào vụ thu hoạch cô nhận thấy mình sẽ có một lượng dư thừa lớn. Cô bắt đầu đưa những thứ mình không dùng đến vào thị trấn bán rẻ trên xe ngựa. Thế nghĩa là cô phải ở trong thị trấn cả ngày dài, nên cuối cùng cô thu xếp với ông Winches để ông mua rau củ của mình, thỉnh thoảng lấy tiền mặt thỉnh thoảng là tài khoản ký gửi trong sổ sách của ông, rồi ông bán lại chúng trong cửa hàng bách hóa. Đó là một sự sắp đặt phù hợp cho cả hai người, Dee có nhiều thời gian hơn làm vườn còn ông Winches có thể bán rau cho dân thị trấn – những người không có một mảnh vườn nhỏ - để thu về một ít lợi nhuận.

Năm tiếp theo, lần này chủ tâm, Dee trồng trên một diện tích lớn, rồi nhanh chóng phát hiện ra mình không đủ sức chăm bón nó. Cỏ dại mọc nhanh hơn bỏ qua nỗ lực của cô nhằm tiêu diệt chúng, các loại cây phải hứng chịu. Tuy vậy, cô đã thực hiện đến cùng một thỏa thuận tốt đẹp với ông Winches, nhận khoản trả trước hơn cả đủ nuôi sống cô qua mùa đông.

Mùa xuân kế tiếp, khi Dee gieo trồng trên mảnh vườn lần thứ ba, một chủ trang trại mới chuyển đến khu vực phía nam của Prosper. Kyle Bellamy còn trẻ, chỉ ở độ tuổi cuối hai mươi, quá đẹp trai nhưng chỉ nghĩ về lợi ích bản thân mình. Dee không thích cung cách của anh ta; anh ta xông xáo thái quá, lấn lướt các cuộc trò chuyện và ý kiến của mọi người khác. Anh ta dự định xây dựng một trang trại lớn và không hề giấu giếm nó khi bắt đầu giành mua đất đai, mặc dù anh ta cẩn thận không giẫm vào vết xe đổ của Ellery Cochran.

Bellamy quyết định rằng mình cần một nguồn nước tốt để phát triển để chế, nên anh ta đề nghị mua thung

lũng Angel Creek của Dee. Cô gần như cười phá lên bởi con số đưa ra thấp một cách lố bịch nhưng cô xoay sở từ chối lịch sự.

Lời đề nghị tiếp theo của anh ta cao hơn hẳn. Lời từ chối của cô vẫn lịch sự.

Lời đề nghị lần thứ ba thậm chí cao hơn nữa, anh ta rõ ràng tức giận khi đưa ra. Anh ta cảnh báo cô rằng mình sẽ không nâng giá lên nữa đâu, còn Dee quyết định anh ta chẳng hiểu tí nào về vị trí của cô.

“Ông Bellamy, vấn đề không phải là tiền. Tôi không muốn bán cho bất cứ ai, với bất kỳ giá nào. Tôi không muốn rời đi; đây là nhà tôi.”

Trong trải nghiệm của Bellamy, anh ta có thể mua bất kể thứ gì mình muốn; chỉ là câu hỏi anh ta sẵn sàng trả nó với giá bao nhiêu. Một cú sốc đánh vào anh ta khi đọc thấy sự thật trong đôi mắt xanh kiên định của Dee. Vấn đề không nằm ở việc anh trả bao nhiêu, mà cô sẽ không bán.

Nhưng anh ta muốn mảnh đất đó.

Lời đề nghị tiếp theo là lời cầu hôn. Dee sẽ lấy làm thích thú nếu không vì cú sốc bất ngờ khi nhận ra rằng cô không hứng thú kết hôn với ai đó vì như thế cô phải bán đất đai của mình. Bất cứ khi nào nghĩ về tương lai, cô luôn tưởng tượng rằng ngày nào đó mình sẽ lấy chồng và sinh con, nên cô ngạc nhiên khi biết đó không phải tất cả điều cô muốn. Hai năm rưỡi hoàn toàn độc lập dạy cô biết cách sống hòa hợp với tình cảnh cô độc, cô làm chủ bản thân, không ai biện giải được ngoại trừ cô. Trong một thoáng, hình ảnh cuộc đời cô bị đảo lộn và sắp đặt lại, như thể cô đang nhìn thấy chính mình qua chiếc gương méo mó và sũng sờ, cô nhìn chăm chăm vào một người phụ nữ thực sự chứ không phải một hình ảnh giả mạo.

Thay vì bật cười, cô ngược nhìn Kyle Bellamy với một biểu hiện xa cách kỳ quặc và nói, “Cảm ơn ông Bellamy, nhưng tôi chưa từng có ý định kết hôn.”

Sau lời khước từ của cô, vài anh chàng chặn bò nghĩ rằng sẽ thật vui nếu cưỡi ngựa chạy qua vườn rau của cô, nổ súng lục vào không khí đe dọa súc vật cô nuôi, rồi cười lớn và hò hét với nhau. Nếu họ chờ đợi cô nằm sấp dưới gầm giường thì họ sẽ nhanh chóng nhận ra mình đã nhầm, cũng như những thanh niên nông thôn trước đây đã gặp nguy hiểm vì dám đánh giá thấp cô. Vườn rau đó là kế sinh nhai của cô, cô bảo vệ nó bằng tiếng nổ đùng đùng của khẩu súng săn hai nòng. Cô chưa từng nghi ngờ phần lớn những anh chàng chặn bò đến từ trang trại Bellamy, nhưng ngày càng nhiều các trang trại nhỏ đang mọc lên, đưa những người lạ tới – những người đã được dạy hãy để người phụ nữ Swann yên. Trong suốt thời kỳ mùa màng sinh trưởng, cô học cách ngủ với một mắt mở và khẩu súng săn trong tay, để ngăn chặn đám chặn bò, những kẻ không thấy sai trái gì khi quấy rầy một chủ đất. Cô vẫn sống tốt ngoại trừ chuyện đó, cô cảm thấy có thể đối phó với những kẻ quấy rối. Nếu họ bắt đầu gây phiền toái hơn, nếu cô thấy bị đe dọa, cô sẽ hành động hơn là chỉ vấy bụi họ bằng đạn chì.

Đã sáu năm trôi qua kể từ khi cha cô qua đời. Dee nhìn quanh căn nhà gỗ nhỏ và hài lòng với những gì mắt thấy, với cuộc sống của cô. Cô có mọi thứ mình cần và vài đồ xa xỉ nho nhỏ bên cạnh đấy; cô có một ổ trứng đang lớn dần dần trong nhà băng, tài khoản tín dụng ở cửa hàng ông Winches, và một thùng lũng nhỏ nhưng màu mỡ nơi nuôi lớn cây cô trồng hàng năm. Hai con bò cái trong chuồng cho sữa, một con bò đực để chắc chắn rằng cô luôn có vật nuôi một tuổi cung cấp thịt. Cuối cùng con bò đực và cặp bò sữa lại được thay thế bằng những con vật một tuổi này, cuộc sống cứ thế tiếp diễn. Cô có một con ngựa, con vật sung sức giúp cô kéo cày và xe hàng, thỉnh thoảng còn chấp nhận cho cô ngồi trên lưng. Một đàn gà đẻ trứng và giúp cô đổi món thịt bò. Tất cả là của cô, và cô tự mình gây dựng nó.

Khi một phụ nữ kết hôn, bất cứ thứ gì cô ấy sở hữu tự động trở thành tài sản của chồng, một điều thuận lợi theo ý muốn của anh ta hơn là của cô ấy, ngay khi người phụ nữ làm việc đó. Dee chẳng tìm thấy lý do gì để từ bỏ quyền kiểm soát bản thân và mảnh đất. Nếu thế nghĩa là cô sẽ trở thành một gái già, tốt thôi, đó là điều tồi tệ trong cuộc sống. Cô thực sự tự lập, như vài phụ nữ khác, lao động trên đất đai của mình và tự nuôi sống bản thân. Người dân ở Prosper có lẽ nghĩ cô có một chút kỳ quặc, thì cô cũng được tôn trọng vì là một người chăm chỉ và một người buôn bán trung thực. Cô hài lòng với điều đó.

2. Chương 2

(Người dịch: halucky)

Cây cối trên Double C cuối cùng cũng cho thấy sự phát triển, dấu hiệu chắc chắn của mùa xuân. Bất chấp cái lạnh len lỏi trong không khí, được gây ra bởi những đợt gió quét xuống từ dãy núi, nơi vẫn còn ngập trong cái mũ mùa đông trắng xóa, Lucas Cochran ngửi thấy mùi thơm mơ hồ của sự sống mới, tươi mát và xanh non. Đã mười năm anh rời bỏ vùng đất anh yêu, giờ đây anh trở về, cảm giác không có đủ nó, như thể một phần đã mất của anh lúc này được khôi phục.

Anh được sinh ra trên mảnh đất này, trong căn hầm trát bùn[2] chỉ năm tháng ngắn ngủi sau khi cha anh đưa gia đình nhỏ của mình rời khỏi Tennessee tới lập nghiệp ở thung lũng rộng mênh mông, sau trở thành trung tâm của Double C. Đôi khi anh tự hỏi lòng can đảm nào đã đưa mẹ mình rời khỏi ngôi nhà thoải mái đến với nơi đây ở trong túp lều tồi tàn nhô trên mặt đất với đứa con chưa đầy một tuổi và một đứa khác sinh ra dọc đường đi, mà hơn hết thời điểm đó, họ là những người da trắng duy nhất trên hàng trăm dặm vuông. Tuy vậy, những ngày đầu tiên ấy lại an toàn nhất, vì người Da đỏ chưa bị báo động bởi người lạ chuyển đến vùng đất của mình.

Nhìn lại, anh nghĩ có lẽ cơn sốt tìm vàng năm 49 ở California đã khơi mào cho thái độ thù địch thực sự giữa người Da đỏ với người da trắng. Hàng nghìn người đổ về miền tây, rồi sau khi cơn sốt tìm vàng kết thúc vài người trở về nhà. Số lượng người da trắng lang thang ở mạn tây sông Mississippi tăng lên, tình trạng căng thẳng giữa hai tộc người tự nhiên theo đó mà lớn dần. Rồi Lãnh thổ Colorado tự phát cơn sốt tìm vàng năm 58, đợt bùng nổ dân số da trắng quy mô lớn lần hai đã đẩy tình huống trở thành cuộc chiến mở rộng.

Thời điểm đó Double C đã mở rộng tới kích thước hiện tại, thuê gần một trăm nhân công, và căn hầm trát bùn từ lâu nhường chỗ cho căn nhà gỗ thô kệch. Ellery Cochran đang trong quá trình xây dựng một ngôi nhà lớn, mơ ước cho vợ và gia đình. Lucas mười bốn tuổi năm đó, cao sáu feet và có sức khỏe của một người cả đời làm việc nặng nhọc. Anh trai anh Matthew gần mười sáu, với tất cả tính hung hăng, hoang dã của bất kỳ thanh niên nào gấp ghé tuổi trưởng thành. Hai cậu bé không thể tách rời nhau, sự vui vẻ của Matt cân bằng với bản tính kín đáo của Lucas, và sự bình tĩnh, điềm đạm của Lucas kiềm chế tính liều lĩnh không mong muốn của Matt.

Thành viên nhỏ nhất nhà Cochran, Jonah, ít hơn Lucas sáu tuổi, luôn luôn bị đẩy ra ngoài mối quan hệ khăng khít giữa hai người anh, không phải sự ác ý nào của họ, mà thật đơn giản, sự cách biệt tuổi tác không thể vượt qua. Độ tuổi gần nhau nghĩa là Matt và Lucas trải qua tuổi thơ cùng nhau, là bạn cùng chơi, và cùng chung chăn đắp. Đó là những thứ mà Jonah không bao giờ được cùng chia sẻ, phần lớn cậu bị bỏ mặc tự xoay sở lấy. Cậu bé sống khép kín, thu mình, luôn đứng bên lề quan sát hai anh mà hiếm khi được tham gia vào những hoạt động âm ỉ của họ. Thật kì lạ, Lucas thường nghĩ, cũng như với Matt, khuôn mặt mảnh dẻ, nghiêm nghị của Jonah lưu lại rõ ràng trong trí nhớ anh.

Người Da đỏ tấn công ngôi nhà trệt ở trang trại vào một ngày hầu hết đàn ông ở trên cánh đồng, điều họ hiển nhiên biết. Matt và Lucas chỉ tình cờ ở đó, vì con ngựa của Matt bị bay móng, một con quay về tức là con kia cũng thế. Alice, mẹ họ, khăng khăng hai đứa phải ăn bữa trưa trước khi cưỡi ngựa đi. Họ đang ngồi ở bàn ăn cùng mẹ và Jonah thì nghe thấy tiếng la hét đầu tiên.

Người Da đỏ không có bất kì khẩu súng cầm tay nào, nhưng họ vượt xa về số lượng so với những người tự vệ với năm chọi một, và mất thời gian để nạp đạn cho loại súng nạp đạn đăng nòng nhà Cochran sở hữu. Tốc độ tấn công, một kỹ năng đặc biệt của người Da đỏ, thì chóng mặt. Tất cả Lucas nhớ được là sự mập mờ của âm thanh và chuyển động, những tiếng nổ của thuốc súng trong tai, nỗi hoảng loạn khi anh cố gắng nạp đạn trong khi giữ một mắt hướng về những người Da đỏ. Anh, Matt và Alice mỗi người đóng một vị trí ở cửa sổ, và anh nhớ tiếng hét thất thanh của Alice khi bà nhìn thấy đứa con tám tuổi Jonah đang đứng ở cửa sổ không được bảo vệ, dùng cảm nắm nòng súng lục, khẩu súng quá nặng nên cậu phải dùng đến hai bàn tay giữ nó. Lucas, gần nhất, đã túm cậu em nhỏ, đẩy cậu bé vào sau chiếc bàn lật nghiêng với mệnh lệnh ở yên đấy. Rồi anh quay lại ngay khi cửa trước bị đập mở, Matt đối mặt với một chiến binh Da đỏ, hai người đụng nhau ngực chạm ngực, cơ bắp gồng lên, bàn tay khóa chặt vào nhau. Người Da đỏ một tay cầm gậy, con dao sáng loáng trong tay kia. Lucas nâng khẩu súng lục Jonah đánh rơi, quỳ trên một đầu gối quay đi quay lại, cố gắng cho một mục tiêu rõ ràng, khi Matt ngã xuống bên dưới trọng lượng của người

chiến binh với lưỡi dao dài ngấp trong lồng ngực, Lucas đã nổ súng, anh bắn trúng mục tiêu, nhưng quá muộn cho Matt.

Cuộc tấn công kết thúc cũng nhanh như nó bắt đầu, có lẽ vì người Da đỏ biết rằng những người đàn ông trên đồng cỏ, bị cảnh báo bởi tiếng súng, sẽ cưỡi ngựa học tốc về hướng ngôi nhà. Toàn bộ cuộc chiến kéo dài chưa đầy năm phút.

Mất Matt khiến Lucas như con thú bị thương, không gì an ủi. Cha mẹ anh đã động viên nhau vượt qua nỗi mất mát đứa con đầu lòng; Jonah, đã quen bị bỏ mặc một mình, thậm chí rút sâu hơn nữa vào trong vỏ bọc. Lucas là người bị quăng đi xa, lang thang, vì anh luôn có Matt ở cùng, và giờ toàn bộ thế giới của anh bị thay đổi. Anh đã trưởng thành trong năm đó, anh chứng kiến cái chết, anh đã giết người, và không có Matt làm đệm cho những trải nghiệm, tính cách khắc nghiệt đó còn mạnh mẽ hơn.

Cuộc Nội chiến bắt đầu năm 1861, quân đội đã rút khỏi Lãnh thổ Colorado để chiến đấu, hậu quả việc những người dân rời đi đặt vùng đất của chính họ phải đối mặt với những cuộc tấn công ngày càng tăng của người Da đỏ. Chỉ vài thị trấn định cư được an toàn; Prosper lúc đó đã đủ lớn để tự vệ, còn đoàn xe ngựa tuyền và những trang trại vành ngoài phải tự cầm cự hết sức có thể. Double C là một trang trại được vũ trang, nhưng cũng phải gắng gượng để tồn tại. Alice Cochran không qua được, không phải vì người Da đỏ; một đợt lạnh chuyển thành bệnh viêm phổi trong mùa đông năm 63, chưa đầy một tuần đầu tiên của đợt dịch bà được đặt nằm yên nghỉ trong ngôi mộ. Trụ cột thứ hai trong cuộc sống của Lucas đã ra đi.

Cuộc chiến tranh với người Da đỏ còn tồi tệ hơn vào năm 1864. Tháng Mười một năm đó Đại tá John Chivington dẫn đoàn quân tình nguyện thứ ba của Colorado chống lại một nhóm người Da đỏ ở lạch Cát (Sand Creek) thăm sát hàng trăm phụ nữ và trẻ em, gây nên một vụ bạo loạn trải rộng từ Canada tới Mexico, các nhóm thổ dân Da đỏ Plains đầy phần nộ liên kết lại trả thù. Đoàn quân tình nguyện bắt đầu trở về sau khi Nội chiến kết thúc năm 65, nhưng Lãnh thổ còn chìm trong cuộc chiến tranh bế tắc của chính nó.

Mặc tất cả những nguy hiểm, dân khai hoang vẫn đổ về thị trấn, thậm chí thuê một giáo viên tiểu học, dấu hiệu chắc chắn của nền văn minh. Một cộng đồng phải có trường học làm phương tiện thu hút người định cư mới. Những công nhân đã xây ngôi trường đầu tiên năm 60, người dân Prosper tự hào bởi thực tế rằng chưa đầy năm năm họ có một ngôi trường nữa. Lucas và Matt được mẹ dạy ở nhà, còn việc học hành của Jonah bị gián đoạn bởi cái chết của bà. Lần đầu tiên trong đời Jonah bắt đầu tham dự một trường học ở tuổi mười lăm, hàng ngày cưỡi ngựa vào Prosper.

Jonah không bao giờ nói nhiều; cậu chỉ quan sát. Khi Lucas trưởng thành hơn anh thấy hối hận vì sự thiếu gần gũi giữa mình và cậu em còn lại, nhưng Jonah dường như không muốn một mối quan hệ thân thuộc. Cậu sống khép kín, giữ những ước mơ và ý nghĩ cho riêng mình. Thỉnh thoảng Lucas tự hỏi điều gì đang diễn ra đằng sau đôi mắt xanh âm thầm của cậu, màu mắt giống như màu mắt anh. Anh không bao giờ khám phá ra được.

Con ngựa của Jonah mang cậu từ trường về nhà vào một buổi chiều. Cơ thể gục sát vào yên cương, một mũi tên xuyên hoàn toàn qua ngực cậu. Lucas là người đầu tiên chạy tới, biểu hiện ngưng ngừng rõ rệt sượt qua khuôn mặt trắng bệch của Jonah khi cậu bé ngã khỏi yên vào vòng tay anh trai. Cậu ngược lên nhìn Lucas, và lần đầu tiên đôi mắt xanh không còn âm thầm, mà sáng ngời một tình yêu mãnh liệt, một niềm vui.

“Em ước ... “ cậu bé nói, nhưng cậu ước gì thì không bao giờ được biết vì cậu chết ngay hơi thở tiếp theo.

Lucas quỳ trên mặt đất, đung đưa em trai trong vòng tay. Cậu bé ước gì hả, chàng trai trẻ không có đủ thời gian để nói? Cậu ước điều gì đó thật giản dị, một điều ước rằng sẽ ngừng đau đớn chẳng? Hay cậu ước nụ hôn của một thiếu nữ, tương lai của chính mình, hay những thú vui mà cậu chưa từng được nếm thử? Lucas không biết; anh chỉ biết rằng giây phút cuối cùng trước cái chết đôi mắt của Jonah chứa đựng sự sống hơn chưa từng trước đây.

Double C thấm đẫm máu nhà Cochran cũng như máu người Da đỏ. Người nhà Cochran nằm yên nghỉ trong đất của nó. Và giờ đây Lucas là người duy nhất nhà Cochran còn lại.

Những ước mơ của anh tập trung quanh Double C, như chúng luôn luôn ở đó. Đó là điều đã dẫn đến sự rạn nứt giữa anh và cha. Nếu như Jonah không chết, Lucas sẽ không cảm thấy quá đau buồn, quá dữ dội,

nhưng đó là câu ‘nếu như’ to đùng, nên anh không bao giờ để bản thân băn khoăn về nó. Một thực tế đơn giản là trang trại chỉ có thể có một ông chủ, hai thành viên còn lại nhà Cochran nhiều lần đổi đầu nhau. Ellery bằng lòng với những gì mình có, trong khi Lucas muốn mở rộng hơn.

Sau tất cả, Double C thuộc về Ellery, nên Lucas là người phải ra đi. Cha và con đã dàn hòa, nhưng họ đều biết hai con ngựa giống không thể thả chung trên một đồng cỏ. Họ lấy làm tiếc về sự rạn nứt, với cả hai người, tốt hơn là Lucas hướng cuộc sống của chính mình rời xa khỏi Double C. Họ đã viết thư, thậm chí viếng thăm Denver vài lần, nhưng Lucas không hề trở lại trang trại cho tới ngày Ellery qua đời.

Anh không sống mười năm ấy trong sự giàu sang. Anh đã làm nhiều nghề khác nhau trong quãng thời gian đó: một người chăn bò, một tay cờ bạc, thậm chí một luật sư. Anh biết rõ trang trại hoạt động thế nào, anh xử lý được một khẩu súng, nhưng chỉ điều đó thôi không giữ anh sống sót. Một cái đầu lạnh, đôi mắt sắc bén, và quyết tâm sắt đá mới đảm nhiệm tốt. Lucas Cochran không phải người hay can thiệp vào chuyện của kẻ khác; nhưng anh không để bị cản đường khi anh muốn thứ gì đó. Nếu giá cả cao - được, anh sẵn sàng trả giá nếu anh muốn thứ đó đủ tồi tệ. Không có nhiều thứ cần được một người đàn ông sẵn sàng trả giá, bằng máu hay bằng tiền, để có được thứ anh ta muốn, thứ anh ta biết.

Nhưng với cái chết của Ellery, Double C thuộc về anh. Nó đã sinh lời, nhưng anh muốn nó tăng lên nhiều hơn. Colorado đang trên đà trở thành một bang của Mỹ, mở ra một mỏ vàng những cơ hội mà một người đủ thông minh và đủ cứng rắn nắm lấy chúng. Anh không dùng cả mười năm làm các công việc nặng nhọc; trong hai lần tới Denver, làm việc với thống đốc bang anh chắc chắn về tương lai của tiểu bang, học cách quyền lực làm việc thế nào, ngay lập tức nhìn ra những ứng dụng to lớn của nó. Anh là một phần của hội nghị đã họp ở Denver tháng Mười hai năm ngoái dự thảo ra bản hiến pháp, nó đến kỳ bỏ phiếu vào tháng Bảy này.

Giá trị của cương vị tiểu bang đối với Double C gần như không thể kể hết. Là tiểu bang sẽ thu hút những người định cư đến; những người định cư sẽ kéo theo đường sắt. Đường sắt sẽ giúp anh vô cùng dễ dàng mang thịt bò của mình ra thị trường, lợi nhuận thu về sẽ tăng vọt. Anh muốn Double C là trang trại lớn nhất và tốt nhất. Nó là tất cả anh bỏ lại lúc này; đất đai chôn giữ gia đình anh lúc chết, duy trì cuộc sống của họ. Khi Double C trở nên giàu có hơn, anh sẽ làm việc thông qua những mối liên hệ anh đã thiết lập ở Denver. Hai nơi sẽ hỗ trợ lẫn nhau: Double C kiếm được nhiều tiền hơn, anh sẽ có ảnh hưởng hơn ở Denver; ảnh hưởng nhiều hơn anh có được ở Denver thì những quyết định của anh càng giá trị hơn, điều đó tác động lại Double C, do đó khiến nó giàu có hơn.

Anh không có tham vọng chính trị, nhưng anh cần phải làm trang trại chắc chắn tiếp tục thịnh vượng. Anh sẵn sàng trả giá. Mười năm hoàn toàn một mình đã dạy anh vài bài học cứng rắn, kết thúc quá trình sơ cứng đã bắt đầu từ thời niên thiếu. Những bài học này giờ đây sẽ có ích khi anh có một đề chế để xây dựng.

Một đề chế cần người kế tục.

Anh không thực sự vội vã ràng buộc bản thân, nhưng anh không lờ đi được lâu trước khi Olivia Millican, con gái ông chủ ngân hàng Wilson Millican, lọt vào mắt anh. Cô ấy xinh đẹp, điềm tĩnh và tao nhã, giỏi giao tiếp xã hội và luôn luôn lịch sự. Cô sẽ là một người vợ hoàn hảo. Người phụ nữ như cô phải được tán tỉnh, và Lucas sẵn sàng làm việc đó. Anh thích cô; anh hình dung họ sẽ sống bên nhau tốt hơn hầu hết mọi người. Trong một năm hoặc hơn cô sẽ trở thành người vợ đảm của anh.

Nhưng năm nay anh bận rộn biến những kế hoạch của mình thành hành động.

Có rất nhiều việc anh muốn làm. Một trong số đó là cải thiện đàn gia súc, mang về vài con bò đực mới, cố gắng lai giống mới để sản sinh ra lứa bò con khỏe mạnh hơn mà không giảm đi chất lượng thịt. Anh cũng muốn cố gắng chăn thả trên những cánh đồng cỏ khác, hơn là để cho đàn gia súc thả trên bất cứ nơi nào chúng từng lớn lên.

Và anh muốn mở rộng. Không quá lớn ngay lập tức; anh không muốn bắt đầu bằng cách gồng găng vượt quá sức mình. Sau khi sản sinh ra một đàn tốt hơn anh muốn phát triển nó lớn hơn so với là tốt, thế nghĩa là cần nhiều đất hơn để chăn thả, nhiều nước hơn. Anh hiểu sâu sắc giá trị của một nguồn nước dồi dào; nó có nghĩa là sự khác biệt giữa sự sống và cái chết của một đàn gia súc. Nhiều chủ trang trại phá sản khi nguồn nước cạn khô.

Xây dựng dần trang trại sẽ cho anh cơ sở vững chắc anh cần để hoàn thành phần còn lại những tham vọng của mình. Nó là bước đầu tiên, bước quan trọng nhất.

Hiện tại anh có một nguồn nước tốt, một con lạch nhỏ chảy lờ đờ uốn quanh trang trại. Anh nhớ nó chưa từng cạn kiệt, nhưng có vài mùa hè nó chảy chậm lại bé hơn một dòng nhỏ giọt. Trời luôn mưa trước khi tình hình trở nên nghiêm trọng, nhưng ngày nào đó mưa sẽ không đến kịp lúc. Dù thế nào lượng mưa không lớn ở Colorado; phần lớn nước đến từ những đỉnh núi phủ tuyết. Một năm tốt lành phụ thuộc vào lượng tuyết trong mùa đông hơn là lượng mưa trong mùa hè, mà mùa đông vừa qua tuyết không rơi nhiều lắm. Một chủ trại khôn ngoan luôn có nhiều hơn một nguồn nước, chỉ để đề phòng. Vài con suối tiếp tục chảy trong khi những con khác cạn khô.

Một trong những vấn đề anh đã tranh luận với Ellery là sự cần thiết có một nguồn nước tốt khác, cụ thể là Angel Creek. Angel Creek và con lạch chảy trên Double C xuất phát từ cùng một nguồn, một dòng suối lớn đã chia làm hai nhánh đổ xuống hai sườn núi đối diện. Tại điểm phân chia đáy của Angel Creek nằm thấp hơn của con lạch kia. Vì vậy lượng nước từ ngọn núi trong mùa khô sẽ chảy vào Angel Creek, bỏ rơi con lạch khô kiệt cho đến khi mực nước trong con suối dâng lên đủ để tràn vào con lạch cao hơn.

Lucas muốn đòi thung lũng hẹp Angel Creek chỉ vì dòng nước của nó, nhưng Ellery đã từ chối, nói rằng Double C có đủ nước cho mình, và dù sao, Angel Creek ở bên kia quả núi không phải là cách hay để đàn gia súc chần thả trên đó. Chúng phải di chuyển quanh núi, điều đó gặp quá nhiều rắc rối. Mặt khác, thung lũng quá nhỏ để cung cấp cho một đàn gia súc lớn. Lucas không đồng ý với những luận điểm của cha.

Angel Creek. Lucas nheo mắt, nhớ về thung lũng tươi tốt ra sao. Dù thế nào nó có lẽ sẽ trở thành đất nhà Cochran.

Anh tìm người đốc công. “Toby, không có người sinh sống trên Angel Creek vài năm trở lại đây à?”

William Tobias, đốc công của trang trại từ rất lâu Lucas có thể nhớ, cần nhằn câu trả lời.

“Có. Một nester tên là Swann.”

Vành môi cong nhẹ chỉ ra rằng anh không thích, ngay cả nhắc đến từ ‘nester’[3].

Lucas cần nhằn lại, vẻ cau có dui đi trên khuôn mặt. Giống như mọi người chăn nuôi gia súc, anh không quan tâm tới những nester hay những hàng rào họ dựng lên ở nơi từng là cánh đồng rộng rãi. Có lẽ nester trên Angel Creek nên cân nhắc việc bán lại. Tuy vậy, từ những gì anh quan sát về nester, họ cứng đầu như những con la.

Chuyện này sẽ ý nghĩa hơn. Ít nhất, đáng làm một chuyến cưỡi ngựa qua Angel Creek, vì anh sẽ không bao giờ biết trừ khi anh lên tiếng hỏi.

Một người cưỡi ngựa có thể lựa đường vượt qua bất kỳ hẻm núi hẹp nào, mặc dù cổ lừa một đàn gia súc qua đó lại là ngu ngốc. Lucas nheo mắt nhìn mặt trời, tính toán rằng mình còn khá nhiều thời gian cưỡi ngựa đến đó và quay về trước khi đêm xuống, nên chẳng lý do gì để mà chờ đợi.

Anh không lạc quan về việc nói chuyện mua bán với người nester, nên nó đặt anh vào tâm trạng cáu kỉnh. Nếu Ellery lắng nghe, Angel Creek đã là của anh rồi. Hoặc anh có thể tuyên bố nó thuộc về mình trước khi những người định cư bắt đầu chuyển đến nếu anh không quá trẻ và nóng vội lập kế hoạch trước. Nhìn lại và nhận ra rằng điều anh đã làm chỉ là một sự lãng phí thời gian.

Mảnh vườn nhỏ khiến anh ngạc nhiên khi anh cưỡi ngựa xuống con dốc rộng hướng về phía ngôi nhà nông trại. Chỉ có hai con bò sữa và một con bò đực, nhưng chúng đầy đà và khỏe mạnh. Con ngựa duy nhất trong bãi quây trông béo tốt và được chăm sóc cẩn thận, cho dù nó không phải một vật mẫu hoàn hảo. Đàn gà thông thả mổ mồi trên mặt đất vừa mới thu hút sự chú ý của anh khi anh xuống ngựa, buộc dây cương vào cái cọc, nhìn quanh thích thú. Căn nhà gỗ nhỏ, mặc dù xây có hơi thô, ngăn nắp và vững chãi, giống như khu chuồng và hàng rào. Ở phía sau là mảnh vườn rộng trồng rau, đất mới được cày xới chuẩn bị cho vụ gieo trồng mùa xuân, tuy vẫn còn hơi sớm. Anh không thấy bất cứ thứ gì bừa bộn hoặc không được chăm sóc, hy vọng mong manh rằng nester sẽ bán đất biến mất. Nếu nơi này xuống cấp anh sẽ có một cơ hội, nhưng mảnh đất đang phát đạt. Chẳng cần thiết để con người dọn đi nơi nào khác.

Cánh cửa căn nhà gỗ mở, một phụ nữ trẻ mảnh dẻ bước ra hiên, khẩu súng sẵn trong tay. Khuôn mặt cô bình tĩnh nhưng báo động, Lucas nhìn thấy ngón tay cô trên cò súng.

“Nói rõ lý do đến, thưa ông.”

Một khẩu súng sẵn buộc anh cảnh giác bất kể lúc nào, nhưng anh bực tức gấp đôi khi đối mặt với một khẩu nằm trong tay một phụ nữ. Nếu cô ấy kích động, cô có thể vô tình giết chết anh hoặc con ngựa, hoặc cả hai. Anh nén xuống cơn giận dữ đang gia tăng, hạ thấp giọng, cất tiếng mềm mỏng.

“Tôi không có ý gây nguy hại cho cô đâu, ma'am. Cô có thể hạ súng xuống.”

Khẩu súng không dao động. Hai nòng súng trông thật bự.

“Tôi sẽ tự đưa ra nhận định của chính mình về chuyện đó,” cô bình tĩnh trả lời. “Quá nhiều người chần bò nghĩ thật hài hước khi giẫm lên vườn của tôi.”

“Cô vẫn chưa có một khu vườn,” anh chỉ ra.

“Nhưng tôi đang thả vật nuôi, nên tôi sẽ giữ khẩu súng này ngay tại nơi cần thiết cho tới khi anh trả lời câu hỏi của tôi.”

Anh có thể nhìn thấy màu lục trong đôi mắt cô ngay cả trong bóng tối của mái hiên nơi cô đứng. Không có vẻ sợ hãi hay dao động trong cái nhìn chăm chăm của cô, cũng như không một chút thù địch, nghĩ về nó, chỉ là một sự quả quyết chắc chắn. Một chút ngưỡng mộ pha lẫn tức giận trong anh. Nester quả là người may mắn có cô vợ tháo vát như này, anh nghĩ. Lucas chợt chắc chắn rằng cô sẽ bắn vào thứ gì cô đang ngắm. Anh cẩn thận không tạo ra cử động nào đường đột khi anh đưa tay lên bỏ mũ.

“Tôi là Lucas Cochran từ Double C. Tôi qua làm quen với chồng cô, thưa cô Swann, và nói một chút công việc với ông ấy.”

Cô trao anh cái nhìn bình thản, phảng lảng. “George Swann là cha tôi, không phải chồng tôi. Ông đã mất cách đây sáu năm rồi.”

Anh bắt đầu nổi giận vì bị ngăn không cho tiến lại gần.

“Vậy tôi có thể nói chuyện với chồng cô. Hay anh trai cô. Bất cứ ai sở hữu nơi này.”

“Tôi không có chồng hay anh trai. Tôi là Dee Swann. Đây là đất của tôi.”

Sự chú ý của anh trở nên sắc nhọn. Anh đưa mắt nhìn quanh khu đất nhỏ sạch sẽ, gọn gàng lần nữa, tự hỏi ai giúp cô làm việc. Có lẽ còn nhiều phụ nữ khác ở đây, mặc dù không được nghe nói tới; phụ nữ đơn giản không làm việc trên ruộng đồng một mình. Nếu người đàn ông của họ chết, họ sẽ chuyển tới sống với họ hàng thân thích ở đâu đó. Anh lắng nghe nhưng không thấy tiếng động hay chuyển động nào bên trong căn nhà gỗ.

“Cô sống ở đây một mình ư?”

Cô mỉm cười, vẻ mặt bình thản như ánh mắt, thách thức anh. “Không. Tôi có khẩu súng sẵn này.”

“Cô có thể hạ nó xuống,” anh nói gay gắt, sự tức giận của anh giờ đây rõ rệt. “Tôi chỉ đến đây làm quen, không gây hại tới cô.”

Cô xem xét anh cẩn thận, anh có cảm giác rằng không phải những lời anh nói trấn an cô, mà là đánh giá của riêng cô về anh đã thúc giục cô hạ nòng súng xuống sàn và gặt đầu.

“Là giờ ăn tối,” cô giải thích. “Tôi ăn sớm. Anh được chào đón tham gia cùng tôi nếu muốn.”

Anh không đối, nhưng anh nắm lấy cơ hội theo cô vào trong nhà. Chỉ có hai phòng và một góc xép, nhưng nó ngăn nắp từ trong ra ngoài. Bếp ở bên trái; nơi anh đoán là phòng ngủ của cô ở bên phải. Một cái ghế thoải mái kéo qua gần lò sưởi, một đèn dầu trên cái bàn nhỏ bên cạnh, và anh ngạc nhiên thấy một quyển sách để mở nằm trên bàn. Anh nhìn quanh, chú ý vài giá sách tự làm thô sơ xếp những quyển sách. Ra là, cô không mù chữ.

Cô bước thẳng tới bếp lò đun củi, dùng muỗng múc súp đang bốc khói vào hai tô lớn. Lucas bỏ mũ và ngồi vào chiếc bàn chắc chắn ngay khi cô đặt bát trước mặt anh. Một đĩa bánh quy đặt sẵn trên bàn và một bình cà phê. Món súp thật nhiều rau và những miếng thịt bò mềm. Lucas thấy mình hăng hái như thể cả ngày chưa có gì vào bụng.

Dee Swann ngồi đối diện anh, từ tốn ăn như thể cô có một mình. Lucas quan sát, nghiên cứu khuôn mặt cô. Cô hấp dẫn anh. Cô không tán tỉnh anh theo cách anh thường được phụ nữ làm, thậm chí còn cho rằng anh là người đàn ông đơn giản nằm ngoài khả năng được nhận biết sự hiện diện. Cô thẳng thắn trong lời nói và hành động, nhưng anh nghĩ về tiềm ẩn chỉ là vỏ bọc cho nhiệt độ bên dưới. Đôi mắt cô, dài và xanh lục, chất chứa ngọn lửa bên trong.

Thoạt nhìn cô trông thật mộc mạc, nhưng xem xét kỹ hơn anh nhận ra đó là ấn tượng được tạo bởi quần áo tiện dụng cô mặc và kiểu tóc đơn giản; mái tóc đen của cô được kéo ra sau, giữ chặt trong cái nút ở gáy. Cô có sức dẫn dụ kỳ lạ, với đôi gò má cao và rộng, cái miệng mềm mại, nhưng đó không phải kiểu vẻ đẹp ngang nhiên quyến rũ. Sức nóng kích thích ham muốn bắt đầu hình thành ở vùng thắt lưng và bộ phận sinh dục khi anh quan sát cô ăn, duyên dáng nhúng thìa súp mà không hề có dấu hiệu cho thấy cô nhớ tới sự có mặt của anh.

“Cô không có người thân nào khác sao?” anh hỏi đột ngột, quyết tâm buộc cô chú ý đến mình.

Cô nhún vai, đặt thìa xuống. “Tôi có anh em họ, nhưng không ai gần gũi cả.”

“Họ sẽ thu nhận cô chứ?”

Đôi mắt xanh lục nghiên cứu anh một hồi lâu trước khi cô hạ cổ trả lời. “Tôi cho rằng họ sẽ đồng ý nếu tôi hỏi. Tôi thích ở đây hơn.”

“Tại sao? Cô hẳn đơn độc cũng như rất nguy hiểm.”

“Tôi có khẩu súng săn,” cô nhắc nhở anh. “Và không, tôi không đơn độc. Tôi thích ở ngoài này.”

“Tôi cho rằng cô có rất nhiều bạn bè là nam giới.”

Làm sao lại không cơ chứ? Một phụ nữ trẻ, hấp dẫn, lại ở một mình, sẽ thu hút tất cả các kiểu chú ý.

Cô cười to. Không phải tiếng cười khúc khích nhu mì, mà là âm thanh lấp đầy cổ họng của một phụ nữ biết cách thưởng thức bản thân.

“Không đâu vì họ hiểu được rằng tôi biết cách bắn vào thứ tôi ngắm. Sau khi tôi rải một ít, những người khác quyết định để tôi yên.”

“Tại sao cô làm thế? Cho đến lúc này cô phải kết hôn rồi chứ.”

Tiếng cười phá lên của cô làm hơi nóng tăng thêm. Bất kể lý do của cô là gì, anh vui mừng cô chưa lập gia đình, bởi vì anh luôn luôn lưu ý tránh xa các bà vợ ngay cả khi người vợ trong câu hỏi đang sẵn sàng.

“Ồ, tôi nhận được vài lời cầu hôn, ông Cochran. Ba, tôi nhớ thế. Tôi không kết hôn vì tôi không muốn. Tôi không lên kế hoạch lấy chồng.”

Trong kinh nghiệm của anh, tất cả phụ nữ đều muốn lập gia đình. Anh nhấp một ngụm cà phê, nhìn cô qua vành cốc.

“Nếu cô kết hôn, cô sẽ có người làm công việc quanh đây.”

“Tôi có thể xử lý công việc rất tốt. Còn nếu tôi kết hôn, đất đai không còn thuộc về tôi nữa, nó sẽ là của anh ta. Tôi thích là người phụ nữ của chính mình.”

Họ ngồi một mình trong căn nhà gỗ ẩm cúng của cô, ăn thức ăn cô nấu. Cuộc trò chuyện dù không cố gắng đã vượt xa chủ đề cá nhân mà nó nên có trong buổi gặp gỡ lần đầu. Một ánh hào quang của sự thân mật bao bọc họ, khiến anh nghĩ tới việc vươn ra kéo cô ngồi lên đầu gối mình, cái cách anh sẽ làm nếu cô là người phụ nữ của anh. Chỉ là hình ảnh tưởng tượng thôi, vì ánh nhìn màu lục bình tĩnh của cô không mời gọi gì ngoài trò chuyện. Nó kích thích anh vì anh thường được phụ nữ chú ý nhiều hơn thế. Ngay cả Olivia, với cách cư xử hoàn hảo và điềm tĩnh, cũng phản ứng với anh đúng như anh đoán trước.

Có thể đó là điều cuối cùng Dee Swann định làm, nhưng sự thờ ơ của cô kích động phản ứng ngược lại trong anh. Lucas luôn thích thú một thách thức, và cô chắc chắn đúng là thế; bất kỳ phụ nữ nào dùng súng săn làm nản lòng những người cầu hôn nhất định cảnh báo anh. Có lẽ cô không cần một người đàn ông làm thay cô công việc đồng áng, nhưng một phụ nữ chắc chắn cần một người đàn ông để chăm sóc các nhu cầu khác của mình. Thật là tốt cho anh vì cô không muốn kết hôn, và cô không phải kiểu phụ nữ anh sẽ chọn làm vợ. Mặc dù vậy, anh ngẫm nghĩ, Dee sẽ là một bạn đồng hành thú vị trên giường.

Lucas đã vượt qua nhiều tình huống khó khăn nhờ cái đầu của mình, và anh quá thông minh không để lộ bất kỳ ý nghĩ nào. Anh biết rằng chỉ cần ám chỉ điều gì liên quan đến tình dục giữa họ ngay lúc này, cô sẽ chia súng vào anh nhanh hơn anh chớp mắt. Để cô dần làm quen với anh trong lần đầu, chấp nhận anh là bạn, rồi họ sẽ trở thành bạn bè thực sự thân thiết. Nên anh giữ khuôn mặt trống rỗng khi quay cuộc trò chuyện trở lại lý do ban đầu anh tới đây.

“Cô đã xoay sở tốt bởi vì cho đến giờ tất cả cô phải đối phó là những gã chăn bò say xỉn chẳng làm gì hơn là la hét kích động. Nhưng nếu một kẻ đến gần cô mà không gây ồn hay tiếng súng báo động cô, hẳn sẽ đến gần trước khi cô kịp vớ lấy súng. Hoặc một nhóm người có thể quyết định xông vào ngay cả cô biết; không có cách nào cô bảo vệ được cả cửa ra vào và mỗi cửa sổ đâu. Thật nguy hiểm cho cô ở ngoài này,” anh thuyết phục. “Với số tiền thu được từ mảnh đất cô có thể sống trong thị trấn, làm bất kỳ công việc nào cô muốn mà vẫn an toàn. Hãy nghĩ về nó. Tôi sẵn sàng trả cô hơn một mức giá công bằng.”

“Tôi không phải nghĩ về chuyện đó,” cô nghĩ. “Tôi không muốn bán. Đây là nhà tôi; tôi thích sống ở đây. Tôi chăm nom khu vườn, bán rau trong thị trấn và sống yên ổn. Nếu muốn bán, tôi đã bán cho ông Bellamy cách đây lâu rồi.”

Anh cau mày. “Bellamy đề nghị cô bán đất?”

“Vài lần.”

“Cô nên nhận lời đề nghị. Cô là một phụ nữ đơn độc.”

Anh không thích ý tưởng Bellamy sở hữu Angel Creek, nhưng anh nghiêm túc về nguy hiểm tiềm tàng đối với cô. Một phụ nữ ưa nhìn sống một mình thế này chỉ chúc lấy phiền toái từ bất kỳ kẻ xấu bụng nào đi ngang qua.

Dee chỉ nhún vai, gạt bỏ những cảnh báo của anh. “Thì sao chứ? Tôi chỉ có một mình bất kể sống ở đâu, nên tôi có thể sống tốt ở ngay đây.”

“Cô có những người khác ở gần nếu cô sống trong thị trấn, trường hợp cô cần giúp đỡ. Cô được bảo vệ thay vì mạo hiểm tính mạng ở ngoài này.”

“Thế tôi sẽ làm gì trong thị trấn đây?” cô thắc mắc, đứng lên đặt cái bát rỗng vào chậu rửa lớn. “Tôi kiếm sống bằng cách nào? Thị trấn đâu cần thêm một hiệu quần áo nữa, một cửa hàng mũ hay một cửa hàng bách hóa khác, mà tiền bán đất sẽ không đủ mãi mãi. Chẳng có gì cho tôi làm hết ngoại trừ lần la qua các phòng ở quán rượu, mà tôi không nghĩ ra bằng cách nào tôi sẽ thành công với việc ấy.”

Lucas điếng người khi nghĩ tới việc cô làm gái điếm. Không, anh không thể nhìn thấy cảnh đó. Cô quá kiêu ngạo và độc lập. Đàn ông không muốn một thách thức khi anh ta đi tới một nhà chứa; anh ta muốn sự giải khuây đơn giản, không suy xét. Anh hình dung cô đang cởi quần áo, đôi mắt phát ra hơi ẩm màu lục trong căn phòng tối mờ, máu anh bắt đầu dồn dập qua cơ thể. Để trấn áp cô gái trẻ nhanh nhẹn này cần một người đàn ông khỏe mạnh, nhưng sẽ thật đáng giá khi anh ta khóa chặt sâu bên trong cô, cảm nhận hơi nóng của cô, cười lên cô khít khao. Một người đàn ông khỏe mạnh có thể điều khiển cô, khiến cô thỏa mãn.

Anh là một người khỏe mạnh, anh thích thách thức. Những suy nghĩ cứng rắn trước đây của anh trở thành quyết tâm. Anh sẽ dạy Dee Swann rằng cô cần một người đàn ông, ít nhất cho một việc.

Nhưng anh thông minh, anh không nói điều gì về chủ đề này hay đẩy cô đi xa hơn trong chuyện bán đất. Anh lịch sự cảm ơn cô về bữa ăn, đề nghị giúp đỡ nếu cô cần, nghiêng mũ chào và rời đi như một quý ông. Tuy vậy, anh chẳng có chút ít lịch sự nào khi cười ngựa quay về hướng khe núi. Anh cảm thấy căng thẳng và nhức nhối, các giác quan của anh cảnh báo, bộ phận đàn ông khuấy động. Không, những suy nghĩ và ý

định của anh chẳng hề lịch lãm; cả hai điều đó trong anh hoàn toàn như kiểu con đực đánh hơi thấy con cái và muốn cô. Chỉ một điều là, con cái không biết mình đang bị theo đuổi nên cô sẽ không chạy trốn.

Dee bước ra cửa, dõi theo anh cưỡi ngựa đi. Cô cảm giác một sự xáo trộn lạ thường và quá ảm áp; cô nói lỏng những chiếc cúc trên cùng của áo cánh, để làn gió mát mẽ tấp vào cổ họng. Vậy đó là Lucas Cochran. Cái nhìn thoáng qua ngắn ngủi của anh trong cửa hàng bách hóa không chuẩn bị cho cô cuộc gặp gỡ mặt đối mặt. Cô không nhận ra anh cao thể, cũng như vóc người khỏe mạnh, hay vẻ cứng cỏi ánh lên rõ ràng trong đôi mắt màu xanh dương. Lucas Cochran quen có được thứ mình muốn, anh ta không thích tí nào rằng cô đã gạt bỏ lời đề nghị bán đất.

Cô sẽ đánh cược tất cả số tiền mình có rằng anh ta sẽ quay lại.

3. Chương 3

(Người dịch: halucky)

Olivia Millican sống cả cuộc đời là một cô con gái hoàn hảo, một quý cô hoàn hảo. Không có gì khó; bản tính cô vốn tử tế và đàng hoàng. Thỉnh thoảng cô cảm thấy có tội vì mình được hưởng cuộc sống đặc quyền, dễ dàng như thế trong khi cô nhìn thấy nhiều người phải phấn đấu để có được dù chỉ một phần sự xa hoa mà cô đã quen thuộc, nhưng cô đủ thông minh để hiểu đó cũng không phải lỗi của mình. Cha cô đã làm việc chăm chỉ để nhà băng thành công; bất kỳ người con nào của ông đều có cuộc sống thoải mái giống nhau thôi. Cô cố gắng làm những gì có thể giúp đỡ vài trại tế bần nhỏ quanh thị trấn, cố gắng không bao giờ ắc ý hay thô lỗ. Quy tắc ứng xử của cô rất đơn giản, nên cô thực sự cố gắng tuân thủ theo.

Tất cả cô từng muốn là yêu một người đàn ông tử tế, anh ta cũng yêu cô, kết hôn với cô và cho cô những đứa con. Khi còn nhỏ, cô không hề nghĩ rằng đó là điều mong mỏi vô lý trong cuộc sống; có trời biết nó dường như đủ dễ dàng đối với hầu hết bạn bè cô. Cô vẫn không thấy có gì ngoại trừ một điều ước bình thường, song bằng cách nào đó nó không bao giờ xảy ra.

Bây giờ cô đã hai mươi tuổi, gần như một gái già, dù một lần nữa cô được tiền của cha che chở. Một phụ nữ nghèo hai mươi tuổi chắc chắn trở thành một bà cô; một phụ nữ hai mươi tuổi giàu có vẫn còn là “một mối theo đuổi hấp dẫn.” Vậy mà chẳng hiểu sao, có nhiều đàn ông tử tế trong thị trấn, cô không hề yêu bất kỳ ai trong số họ, và cũng chẳng có ai yêu cô điên cuồng, nên giờ đây tất cả những cô gái trẻ tuổi cô đều đã kết hôn với người khác.

Ngoại trừ Lucas Cochran.

Tên của anh chạy qua tâm trí cô khi cô cùng mẹ ngồi thêu tấm khăn trải bàn bằng vải lanh, và cô rùng mình một chút. Không phải cô không thích anh; anh đẹp trai theo kiểu gai góc, giàu có, thông minh, cư xử lịch thiệp, chắc chắn đủ tư cách. Không phải cô tưởng tượng ra rằng anh đặc biệt hơi chú ý đến mình mỗi lần họ gặp nhau kể từ khi anh trở về thị trấn, vì mọi người cũng nhận xét thế. Anh nhảy rất giỏi và tôn trọng cô. Bản năng nữ tính mách bảo cô rằng sau khoảng thời gian đáng kể họ quen biết nhau, anh sẽ ngỏ lời hỏi cưới. Cô rất lo lắng, vì cô đã hai mươi tuổi và đây có khả năng là cơ hội cuối cùng để kết hôn và có một gia đình, cô sẽ đồng ý. Nhưng Lucas không yêu cô. Mặc tất cả những chú ý nhỏ anh dành cho cô, mặc biểu hiện chiếm hữu mờ nhạt trong đôi mắt màu xanh dương bất cứ khi nào anh nhìn cô, như thể cô đã thuộc về anh, cô biết rằng mình không làm dấy lên chút nào cảm xúc đam mê trong anh, điều mà cô luôn luôn ao ước có được với người đàn ông cô sẽ lấy làm chồng.

Và anh là một người cứng rắn, cứng rắn theo cái cách mà cha cô, người có bản tính mạnh mẽ, không thể bắt đầu hòa hợp. Lucas Cochran sẽ không bao giờ chấp nhận một ai đứng giữa anh và thứ anh muốn. Olivia hiểu bản thân không phù hợp với anh hơn anh và cha cô; trên thực tế, rất ít. Ừ thì, anh sẽ che chở cô với tư cách là vợ anh, cho cô những đứa con, nhưng cô sẽ không bao giờ quan trọng hơn bất kỳ phụ nữ nào mà anh chọn lấp vào vị trí. Cô có thể trông đợi sự quan tâm nhưng không phải chăm sóc, sự thu hút về thể xác nhưng không phải tình yêu, bảo vệ nhưng không tận tình.

Nhưng nếu cô từ chối anh, cô sẽ chết mà chưa từng kết hôn và có gia đình riêng của chính mình, trái tim người phụ nữ của cô đã gào thét mong mỗi những đứa con.

“Mẹ đã thay đổi ý định về chuyến viếng thăm Patience,” Honora Millican cất giọng nhẹ nhàng.

Olivia ngẩng lên, giật mình. Mẹ cô trông ngóng tới thăm cô em gái ở San Francisco vào mùa hè, nên Olivia không hiểu điều gì đã thay đổi ý định của bà. Thành thật mà nói, cô cũng háo hức chuyến đi giống mẹ. Hai người hiếm khi gặp di Patience. Đã gần năm năm kể từ cuộc gặp gỡ cuối cùng của họ, và ngoài lý do tới thăm người họ hàng mà cô yêu quý, cô cũng rất háo hức ghé tới những cửa hiệu lộng lẫy ở San Francisco nữa.

“Nhưng chúng ta đã lên kế hoạch cả năm rồi mà!”

“Mẹ biết chứ, con yêu, nhưng mẹ thực sự không nghĩ chúng ta nên rời thị trấn trong vài tháng ngay lúc này.” Honora mỉm cười ngọt ngào với con gái, nụ cười mà Olivia được thừa hưởng.

Olivia vừa bối rối vừa thất vọng. “Tại sao chưa bao giờ không nên?”

“Sự chú ý của cậu Cochran đến con thì sao? Thật không nên đi lâu như thế và để vài phụ nữ trẻ khác có được sự chú ý của cậu ấy.”

Olivia cúi đầu trên khung thêu che dấu nét mặt, thứ cô biết hẳn đã để lộ nỗi hoảng sợ mà cô thỉnh thoảng cảm thấy. Liệu rằng cô có nên hy vọng hão huyền rằng mình sẽ gặp người nào đó đặc biệt ở San Francisco?

“Mẹ nói cứ như thể biết trước quyết định rằng anh ấy có ý định cầu hôn ấy,” cô nói, mặc dù đó chính là suy nghĩ của cô.

Honora nói bình thản, “Dĩ nhiên, cậu ấy sẽ làm. Tại sao ư, mọi người đều nhận ra nó theo cái cách cậu ấy nhìn con.”

“Anh ấy không yêu con,” Olivia nói, ngược đôi mắt lo âu lên nhìn mẹ.

Nhưng Honora trông không một chút xáo trộn. “Mẹ thừa nhận cậu Cochran không phải người thể hiện tình yêu công khai. Thế tại sao cậu ấy chú ý đến con như vậy?”

“Vì con là con gái ông chủ nhà băng,” cô trả lời. “Con trông ưa nhìn, và con được giáo dục ở miền Đông.”

Honora đặt kim xuống và cau mày, lúc này bà bị chú ý hoàn toàn. “Đó là một quan điểm đáng để hoài nghi, con à. Điều gì khiến con cho rằng cậu Cochran không hứng thú với con vì chính bản thân con? Con là một phụ nữ trẻ xinh đẹp, mẹ có thể tự hào nói thế với mình.”

Olivia cắn môi, biết rằng bà không có lý do nào vững chắc đưa ra cho nhận định của mình, ngoại trừ trực giác. Cô không muốn làm Honora lo lắng. Mẹ cô có xu hướng buồn phiền quá mức nếu có điều gì đó liên quan đến sức khỏe và tâm trạng của hai người bà yêu quý nhất trên đời, là chồng và con gái. Xuất phát từ sự che chở, cô rất yêu bà, cũng như ý thức trách nhiệm mà cô sẽ làm mọi việc tránh cho Honora khỏi rơi vào tình trạng rối loạn.

Nên cô mỉm cười với mẹ và nói, “Sao cũng được, con không chắc sẽ làm cho anh Cochran vài suy nghĩ tốt về việc con gặp gỡ quá nhiều đàn ông đẹp trai ở San Francisco.”

Khuôn mặt Honora tiêu tan hẳn, và bà bắt đầu cười khúc khích. “Mẹ hiểu. Mẹ không muốn cậu ấy cảm giác quá tự ti vào bản thân. Ý kiến tuyệt vời! Đã vậy, mẹ không nghĩ chúng ta nên dùng cả mùa hè tới này vào mối quan hệ họ hàng.”

Olivia nén một tiếng thở dài. Cô đã hy vọng rằng Honora sẽ nghĩ nó là một ý tưởng hay để quyết định không đi San Francisco sẽ được xem xét lại. Bây giờ cô biết mình phải nói với mẹ tất cả điều cô lo lắng và không chắc chắn cốt để thay đổi ý định của bà, mà Olivia lại không sẵn sàng làm việc đó. Có một điều, cô chắc rằng mình không đơn giản là một con ngốc, ngồi gặm nhấm “tình yêu”. Không phụ nữ trẻ nào trong thị trấn lại ngần ngại một phút nếu có cơ hội kết hôn với Lucas Cochran - à, trừ Dee ra, nhưng Dee lại khác. Một lý do nữa là Olivia là người kín đáo một cách tự nhiên, tôn trọng sự riêng tư của người khác bởi vì cô cần nó quá nhiều cho riêng mình. Không, kể cả với mẹ mình cô có thể tiết lộ những lo lắng thầm kín, vì

Honora rồi sẽ thấy cần thiết phải tâm sự với cha Olivia và có lẽ chắc chắn vài người bạn của bà trong thị trấn; chỉ trong thời gian ngắn thôi, nó nhanh chóng trở thành một tin tức phổ biến.

Cả cha và mẹ cô sẽ bắt đầu lo lắng, rồi rối rít lên, điều đơn giản cô không muốn đối mặt. Cô là con một, được sinh ra sau khi Honora sẩy thai hai lần, nên họ dồn tất cả sự yêu thương chăm sóc, thứ nên được chia sẻ với một gia đình đông con. Họ muốn dành điều tốt nhất cho cô; trong mắt họ, không có gì đủ tốt hết. Cô sẽ làm bất cứ việc gì khiến họ hiểu rằng cô thấy khổ sở thế nào.

Cô cúi đầu trên khung thêu không nói gì thêm về chủ đề này, đẩy nỗi buồn trở lại tâm trí, lắng nghe lời kể bình thản của Honora về hoạt động xã hội sắp tới. Prosper dĩ nhiên có một đời sống xã hội đúng như một thị trấn với kích cỡ của nó, những bữa tiệc nhỏ khác nhau và các trò vui chơi giải trí được sắp xếp diễn ra quanh năm. Cuối mỗi mùa xuân phụ nữ trong thị trấn tổ chức một bữa ăn lớn ngoài trời và khiêu vũ, tất cả mọi người trong vùng đều được mời tham dự. Phụ nữ trong thị trấn thay phiên nhau chủ trì công việc, và mùa xuân này tới lượt Honora. Người phụ nữ lớn tuổi trong vai trò chủ trì sẽ lên kế hoạch, tổ chức, giao phó nhiệm vụ, kiểm tra đi kiểm tra lại từng chi tiết. Hàng tuần nay cuộc trò chuyện của bà là về mọi việc đã diễn ra suôn sẻ hay sự cố thế nào, và hôm nay cũng không ngoại lệ. Olivia kiên nhẫn lắng nghe, đưa ra những lời góp ý nếu được hỏi nhưng phần lớn cô giữ vai trò là một thánh giả, thế thực sự là tất cả Honora muốn rồi.

Theo thói quen, khi Honora bắt đầu xem xét lại các kế hoạch và những công việc đã hoàn thành, bà thường nhớ ra vài chi tiết nhỏ cần được xử lý ngay lập tức, và lần này cũng thế. Bà bỗng dưng thả rơi khung thêu vào lòng và lên tiếng, “Ôi, con yêu.”

Giây phút hoảng hốt luôn được dự báo trước nên Olivia mỉm cười hơi thích thú khi cô hỏi, “Có chuyện gì ạ?”

“Mẹ hoàn toàn quên mất việc thu xếp với Beatrice Padgett cho chúng ta dùng bộ đồ rượu pân của bà ấy rồi! Không thể tin là nó trượt khỏi tâm trí mẹ như vậy.”

“Con chắc bà ấy sẽ chấp thuận cho dùng thôi,” Olivia trấn an. “Suy cho cùng, bà ấy là người duy nhất trong thị trấn sở hữu hơn ba trăm cái li rượu pân.”

“Biết thế, sẽ hết sức thô lỗ nếu không hỏi bà ấy, chỉ làm ra vẻ rằng của cải của bà có sẵn đem cho chúng ta dùng. Mẹ sẽ viết vài ghi chú cho bà ấy bây giờ,” Honora nói, đặt khung thêu sang bên cạnh, đi tới bàn viết của mình. “Con có chút thời gian rảnh chuyển nó giúp mẹ tới bà ấy không, con yêu? Mẹ đơn giản có quá nhiều việc phải làm trong chiều nay, mặc dù mẹ rất muốn ghé thăm Beatrice, nhưng con biết bà ấy nói nhiều thế nào rồi đấy. Thực tế là không thể rời khỏi được một khi bà ấy bắt đầu.”

“Được chứ ạ,” Olivia nói, vui mừng đặt khung thêu sang một bên. Cô rất giỏi thêu thùa, nhưng không có nghĩa cô thích nó. “Con nghĩ con sẽ cưỡi ngựa trong lúc ra ngoài.”

Cô muốn có khoảng thời gian ở một mình; có lẽ một chuyến cưỡi ngựa ngắn sẽ xua tan nỗi sầu muộn trong cô, thứ cứ nấn ná như một cảm giác trống rỗng tận sâu bên trong bất chấp những cố gắng của cô đẩy nó đi. Mà có lẽ cô sẽ tới thăm Dee. Ngay khi nảy ra ý nghĩ đó cô nhận thấy đó chính xác là điều mình cần. Thứ logic không dễ chấp nhận của Dee luôn đi thẳng tới trọng tâm của vấn đề, và cô ấy luôn nói chính xác điều mình nghĩ. Olivia cần kiểu suy nghĩ thẳng thắn đó ngay bây giờ. Cô lên gác thay sang bộ đồ cưỡi ngựa trong khi Honora sửa soạn viết lách. Vào lúc cô xuống gác trở lại Honora đang gấp tờ giấy nháp.

“Đây,” bà nói, nhét tờ giấy vào túi Olivia. “Cứ từ từ thôi, con yêu, và nhắc Beatrice rằng mẹ xin lỗi không tự mình tới được, nhưng mẹ hứa sẽ sớm ghé thăm bà để rà soát lại tất cả kế hoạch cho sự kiện.”

Nhà Millican giữ hai con ngựa của mình ở trạm cho thuê xe, nên đầu tiên Olivia đi bộ tới nhà Padgett, mất chưa đầy năm phút. Sự thật là Beatrice Padgett rất thích nói chuyện, nên hơn một giờ sau Olivia mới có thể rời đi. Beatrice cứ khẳng khẳng mời cô vào uống trà tới mức nếu từ chối thì thật bất lịch sự, nên Olivia đành ngồi lại và lắng nghe, không chú ý gì hơn là thỉnh thoảng gật đầu, xen vài lời nhận xét.

Tuy vậy, đó là một giờ thú vị, vì Beatrice là một phụ nữ đáng yêu, thành thật, thân thiện và không hề ác ý. Olivia thường nghĩ Beatrice và Ezekiel Padgett có điểm gì đó không phù hợp. Beatrice, ở độ tuổi cuối bốn mươi, vẫn giữ được đủ vẻ đẹp để ai đó nhìn vào là nhận ra ngay nét gì đó ở bà. Bà là một phụ nữ nhân hậu vẫn cho đi những cái ôm và vỗ về, triu mến không gò bó và toát lên vẻ mềm mại, chứ không phải sự

kích thích khêu gợi. Ezekiel, mặt khác, cao và nghiêm nghị, hiếm khi mỉm cười, khuôn mặt ông quá gầy để gọi là đẹp trai. Olivia thường tự hỏi làm thế nào họ sống hòa hợp với nhau, cho dù cô đã có lần nhìn thấy Ezekiel nhìn xuống khuôn mặt vợ mình khi ông nghĩ họ không bị quan sát, và biểu hiện của ông dịu hẳn đi gần như là mềm yếu.

Vậy tình yêu vẫn lớn lên ngay cả trong những cuộc hôn nhân không hòa hợp, hay nó đã ở đó ngay từ đầu, ít nhất về phần Beatrice, một lý do khác giải thích tại sao một người phụ nữ nồng ấm như Beatrice lại đi kết hôn với một người đàn ông khắc khổ như thế? Thật dễ hiểu với mọi người tại sao Ezekiel lại lấy Beatrice, dù cho không có tình yêu, nên Olivia không để ý đến nó.

Phải chăng cô thật ngu ngốc cứ lo lắng về chuyện kết hôn với Lucas. Có lẽ tình yêu sẽ phát triển giữa họ giống như Beatrice và Ezekiel đã làm được, giống như giữa mẹ và cha cô.

Nhưng không quan trọng cô cố gắng thế nào, cô đơn giản không hình dung ra biểu hiện như thế trên khuôn mặt Lucas như cô thấy trên khuôn mặt Ezekiel.

Dee nhìn ra ngoài cửa sổ khi cô nghe thấy có tiếng người đang cười ngựa đến và mỉm cười nhận ra là Olivia. Đã quá lâu kể từ lúc họ có cơ hội tán gẫu, nhưng giờ thời tiết đã tốt lên nên Olivia sẽ ghé thăm thường xuyên hơn. Cô rót hai cốc cà phê, bước ra ngoài hàng hiên chào đón cô bạn của mình.

Olivia xuống ngựa, nhận lấy cốc cà phê với một nụ cười cảm ơn khi họ ngồi xuống hiên nhà.

“Mình nghĩ mùa đông sẽ không bao giờ chấm dứt,” cô thở dài. “Mình đã muốn ra ngoài vài lần mà thời tiết chẳng bao giờ hợp tác.”

“Từ những gì mình nghe được ở cửa hàng Winches, Lucas Cochran đang tán tỉnh cậu.”

Dee là thế, đi thẳng vào vấn đề. Căng thẳng của Olivia dịu đi một chút. Nói chuyện với Dee thật nhẹ nhõm vì đối với cô ấy chẳng có quy chuẩn xã hội vô nghĩa nào, không cần tạo một mặt nạ xã hội lịch sự hay lo lắng rằng Dee sẽ bị sốc bởi điều gì cô nói. Không phải cô có khả năng nói gì đó gây sốc, Olivia rầu rĩ thừa nhận với chính mình. Chỉ là thật tốt biết được ai đó có thể.

“Dường như thế,” cô nói.

“Dường như? Anh ấy hoặc có hoặc không chứ.”

“Ừ thì, anh ấy chưa thực sự nói gì hết. Chỉ là anh ấy quan tâm tới mình thôi.”

“Đủ quan tâm để mọi người bắt đầu đề cập về đám cưới?”

“Ừ,” Olivia thừa nhận, không thể giấu nổi vẻ khổ sở trong đôi mắt.

“Cậu yêu anh ấy không?”

“Không.”

“Vậy đừng cưới anh ta,” Dee nói dứt khoát, gợi ý rằng chủ đề này nên khép lại.

“Nhưng nếu anh ấy là cơ hội cuối cùng của mình thì sao?” Olivia hỏi nhẹ nhàng.

“Cho cái gì?”

“Để lập gia đình ấy.”

Dee nhăm nháp cà phê. “Cậu thực sự cho rằng mình sẽ không gặp ai khác nữa sao?”

“Không phải thế. Chỉ là chưa có ai từng yêu mình, và có thể sẽ không có ai thế đâu. Nếu mình không thể có tình yêu, mình vẫn thích có một gia đình. Anh ấy có thể đúng là cơ hội cuối cùng của mình.”

“Ồ, mình có khả năng không phải người tốt nhất đưa ra lời khuyên,” Dee nói, cười khúc khích. “Xét cho cùng, mình đã từ chối ba người đàn ông. À mà, hôm trước anh ấy tới đây. Là Cochran. Anh ấy muốn mua Angel Creek.”

Nghĩ về chuyện đó quả thú vị. Lucas đã quen với việc có được các thứ theo cách của mình. Olivia tưởng tượng được điều anh nghĩ khi gặp Dee, người mà cứng đầu cứng cổ như bức tường đá khi cô ấy chọn.

“Cậu nghĩ gì về anh ấy?”

Dee cười toe toét. “Rằng anh ấy sẽ là một kẻ thù nguy hiểm. Và không thường xuyên có ai nói ‘không’ với anh ấy. Anh ấy không thích thể lắm.”

“Và cậu thích trò chuyện cùng anh ấy.”

“Đương nhiên là có.” Về lém lỉnh ánh lên trong đôi mắt màu xanh lục khi cô liếc nhìn Olivia. “Anh ấy có thể làm cho kẻ nào đó hết vênh vao.”

“Mình không nghĩ anh ấy từ bỏ đâu,” Olivia cảnh báo.

“Ừ, anh ấy sẽ không.”

Dee trông có vẻ cực kỳ thích thú nghĩ về việc cản trở Lucas, và không phải lần đầu tiên Olivia ước mình trở thành bạn với cô hơn. Dee không để Lucas dọa nạt, hay bởi bất cứ ai. Cô có một sức mạnh nội tâm mà hầu hết mọi người không có. Olivia cảm thấy không chắc chắn về mọi thứ, niềm khao khát có một gia đình của cô lại đối lập với nỗi sợ hãi phải kết hôn với người nào đó mà cô không yêu. Cô không hình dung nổi Dee từng bao giờ có cảm giác không chắc chắn thế. Dee đơn giản quyết định theo cách này hay cách khác, và sẽ làm theo.

“Mình cho rằng Lucas sẽ áp chế mình nếu mình lấy anh ấy,” Olivia nói, và cắn môi.

Dee suy nghĩ rồi gật đầu. “Có thể đấy.”

Lời nhận xét thẳng thừng đó làm Olivia giật mình, cô cười phá lên. “Cậu không phải đồng ý thế chứ!”

“Ôi, cậu đâu có yếu đuối,” Dee giải thích, hơi mỉm cười. “Chỉ là cậu quá lịch sự để chiến đấu với anh ấy khi cần thiết phải chiến đấu thôi. Vui lên đi. Biết đâu cậu sẽ gặp ai đó ở San Francisco mà cậu thực sự muốn lấy thì sao.”

“Mẹ mình hoàn chuyển đi rồi. Bà không thấy khôn ngoan khi để Lucas lại một thời gian dài như thế trong khi anh ấy thể hiện là rất hứng thú. Dĩ nhiên, Lucas vẫn chưa có kế hoạch kết hôn nào cả, mà có thể mình lo lắng thái quá.”

Ý tưởng xuất hiện trong đầu cô rằng Dee có thể là người vợ của Lucas phù hợp hơn mình nhiều, cô gần như buột miệng nói ra nhưng dừng lại kịp lúc. Dee sẽ nhìn cô như thể cô bị mất trí nếu cô nói điều gì như vậy.

Nhưng nó là sự thực. Cả tính cách lẫn hình thức Dee là một trận đấu công bằng với Lucas; cả hai người họ quá mạnh mẽ đến nỗi hoàn toàn làm lu mờ bất kể ai không mạnh mẽ. Chỉ một điều là, Dee không quan tâm tới chuyện kết hôn.

Tuy nhiên, ý tưởng cứ vương vấn.

Trên đường về nhà, Olivia vòng qua ngân hàng chào cha. Cô vừa bước lên vỉa hè, cửa nhà băng bật mở, Kyle Bellamy bước ra, hai bên là hai người đàn ông. Gã nghiêng mũ chào ngay khi nhìn thấy cô.

“Cô Millican, cô có khỏe không?”

“Tôi khỏe, cảm ơn anh Bellamy. Còn anh?”

“Không thể tốt hơn.”

Gã nhìn xuống, nở nụ cười tự tin. Không nghĩ ngờ gì, Kyle Bellamy trông ưa nhìn, gã biết điều đó. Mái tóc đen quăn dày, đôi mắt màu nâu sáng bên dưới đôi lông mày đen, nụ cười trắng và đều tăm tắp. Hơn thế nữa, gã cao và cơ bắp, còn trang trại của gã, giờ đây gần đạt kích thước Double C, đang phát triển và thịnh vượng. Không hiểu sao, có điều gì đó về người đàn ông khiến cô bứt rứt. Cách xử sự lịch sự bẩm sinh trong Olivia luôn sẵn sàng.

“Tôi hy vọng anh đang lên kế hoạch tham dự lễ hội mùa xuân. Không còn lâu nữa đâu,” cô nói.

“Tôi sẽ không bỏ lỡ.” Gã trao cô điệu cười nhăn nhó trắng như chó sói. “Trừ khi cô không tới đó.”

“Chỉ là mọi người trong thị trấn đều có mặt thôi,” Olivia trả lời, khéo léo đặt lời bình luận của gã sang một bên, nó đủ riêng tư khiến cô thấy không thoải mái.

“Tôi sẽ trông ngóng được nhảy cùng cô một điệu.” Gã chạm nhẹ mũi lần nữa khi bước qua cô, theo sau là hai người đàn ông.

Khi người làm thuê thứ hai bước qua cô cũng chạm mũi chào, Olivia thỉnh thoảng phóng cái nhìn về khuôn mặt anh. Cô nhận thấy một ấn tượng về mái tóc đen, làn da rám nắng tối tăm, và đôi mắt đen ấm lên về ngưỡng mộ trước khi anh ta đi qua, nhưng tác động đủ mạnh để buộc cô đứng khựng lại giữa đường đi, một chút choáng váng.

Chắc chắn cô hiểu lắm biểu hiện của người đàn ông đó. Sau hết, cô liếc nhìn quá nhanh. Không đâu, chắc chắn người đàn ông không nhìn cô với vẻ dịu dàng mà Ezekiel nhìn Beatrice. Làm sao anh ta có thể khi mà anh ta thậm chí còn không biết cô? Nhưng thực tế còn lại là, tưởng tượng hay không, đã khiến tim cô đập nhanh hơn một ít và làn da cô có ấm lên.

Cô bước vào nhà băng, mỉm cười lịch sự và chào hỏi những người nói chuyện với mình trên đường đi vào văn phòng của cha. Wilson Millican đứng lên khi cô vào, tươi cười chào đón.

“Cha đoán mẹ con nhờ con chạy việc vặt,” ông lên tiếng, rồi cười lớn khi cái nhìn chằm chằm của họ gặp nhau trong sự khó hiểu hoàn toàn. “Bà ấy hứng thú việc này như thể quay trở lại tuổi mười sáu lần nữa, và đây là bữa tiệc đầu tiên của bà ấy.”

“Mẹ sẽ thề là không bao giờ muốn tham gia vào việc lập kế hoạch nữa, nhưng tháng Hai đến rồi đi, mẹ sẽ bứt rứt và lại tham gia vào.”

Họ tán chuyện vài phút, Olivia kể với ông về chuyến đi tới nhà Beatrice. Không muốn làm mất thời gian của cha nên cô không nán lại lâu. Cô đang đứng dậy thì sự tò mò nổi lên, cô nói, “Con dừng bên ngoài nói chuyện với anh Bellamy một lát. Hai người đi cùng anh ấy là ai thế ạ?”

“Hai người chăn bò của cậu ấy, Pierce và Fronteras, mặc dù vậy từ vẻ ngoài của họ cha đoán rằng họ xử lý một khẩu súng lục còn tốt hơn một sợi dây thừng.”

“Những tay súng ư?” cô hỏi, giật mình. “Sao anh ta cần các tay súng chứ?”

“Giờ cha chưa thể khẳng định họ là những tay súng. Cha nói họ trông có vẻ thạo súng lục, nếu họ như thế, thì có nhiều người tốt quanh đây thành thạo một loại súng. Trong chùng mực của mình, cha cho là hai người chăn bò của Bellamy chỉ là, người chăn bò thôi.”

Ông vỗ nhẹ lên cánh tay cô trấn an, dù ông không quá tin tưởng trong lời nói của mình, đặc biệt khi chúng có liên quan đến hai người đi cùng Bellamy. Nhưng một điều ông chắc chắn là ông không muốn ai trong số hai gã đàn ông đó quanh quẩn gần Olivia. Cô là một người quá lương thiện để mà kết giao với loại người như thế. Không có người làm thuê nào ở các trang trại gây ra các rắc rối trong thị trấn hơn là kiểu uống rượu thông thường và thỉnh thoảng đánh lộn, song với tư cách là một người cha ông không thể quá bất cẩn với hạnh phúc của con gái mình.

“Người nào là người nào?” Olivia hỏi, vẫn duy trì sự tò mò.

“Gì cơ?”

“Ai là Pierce, còn ai là Fronteras ạ?”

“Pierce ở cùng Bellamy vài năm rồi. Anh ta là một người trầm tính, không bao giờ nói nhiều. Người đàn ông da sẫm giống người Mexican là Fronteras. Cha đoán anh ta là người Mexican nhờ đó, tuy rằng anh ta cao hơn họ. Nếu không, hẳn là người Tây Ban nha.

Anh ta là người Mexican. Cô thấy hơi ngạc nhiên đã không nhận ra điều đó khi liếc nhìn, đúng là anh ta cao như cha cô miêu tả. Rồi cô ngạc nhiên hơn bởi sự tò mò của mình lại về một người mà mình chưa từng gặp mặt, nếu đi ngang qua trên vỉa hè chắc chắn không có chuyện hình thành một lời giới thiệu đâu. Đó không phải hành vi thường ngày của cô, rồi cô bị làm đảo lộn bởi cảm giác bị sập bẫy ngày càng gia tăng. Cô không biết làm cách nào thoát khỏi, cho dù cô muốn thoát. Tất cả cô biết là cô cảm giác như đang đứng trên bờ vực hoảng loạn.

“Một người đàn ông có thể làm điều tệ hơn việc cưới con gái ông chủ nhà băng,” Kyle Bellamy trầm ngâm. “Đặc biệt một người như Olivia Milliacan.”

Pierce cần nhằn câu trả lời. Luis Fronteras không nói lời nào.

“Cô ấy là con một. Khi ông ấy chết cô ấy sẽ nhận được mọi thứ. Hay đúng hơn là chồng cô ta.”

“Tôi nghe đồn Cochran đang tán tỉnh cô ấy,” Fronteras lẩm bẩm.

Kyle nhún vai. “Thế đâu nghĩa rằng tôi cũng không thể quan tâm tới quý cô ấy.”

Gã nhấp ngụm rượu whiskey, nghĩ về Olivia Millican. Tại sao không chứ? Gã có nhiều cơ hội với cô như bất cứ ai khác, có lẽ còn hơn. Phụ nữ dường như luôn luôn thích gã. Gã thích sự gan dạ trong người phụ nữ của mình hơn Olivia có vẻ có, nhưng cô ấy xinh đẹp và giàu có, và theo kinh nghiệm của Kyle tiền bù đắp được rất nhiều thiếu sót. Gã đang xoay sở rất ổn với số tiền mình có ngay lúc này, nhưng gã đã vất vả học được rằng không tin tưởng mọi thứ ở nguyên một chỗ. Có được tiền của Wilson Millican sẽ khiến cuộc đời gã thoải mái hơn rất nhiều. Gã sẽ tự mình bắt đầu bài tán tỉnh Olivia và cho Cochran điều gì đó để mà suy ngẫm.

Gã nhắm nhấp ngụm whiskey thứ hai, thưởng thức cả vị khói lẫn vị cay nồng của thứ chất lỏng, tưởng tượng về chuyện kết hôn với Olivia Millican, thì Tillie nhàn nhã tản bộ về phía gã. Gã dựa lưng vào quầy bar, thưởng thức cảnh tượng, vì Tillie có cái dáng đi khiến chỗ kín của một gã đàn ông phải đứng nghiêm chú ý ngay cả nếu gã có nhiều hơn hai cốc whiskey trong người.

Tillie toát lên vẻ gì đó, ổn thỏa. Gã gặp cô ta lần đầu khoảng mười năm trước, ở New Orleans. Cô ta đã quá cái tuổi mười lăm lúc đó, gã đoán thế, nhớ về dáng vẻ tươi ngon và hoang dã của cô ta. Gã cười nhún nhử, nghĩ về việc có khả năng gã là người duy nhất trong thị trấn biết tên cô ta là Mathilde. Gã gọi cô ta như thế vài lần, khi họ ở trên giường cùng nhau, và luôn nhận được cái liếc dài cảnh báo từ đôi mắt sục mị. Sẽ chẳng vấn đề gì với gã nếu cô ta chọn làm Tillie - cô gái quán rượu; gã chỉ không muốn cô ta quên mất gã biết mình đến từ đâu.

Tất nhiên, cô ta cũng biết về gã nhiều hơn bất cứ ai, nhưng gã không lo lắng về việc đó. Tillie không bao giờ cố gắng dùng thông tin để moi tiền từ gã. Thật lạ thường khi cô ta chấp nhận cuộc sống trong một quán rượu rẻ tiền ở một thị trấn nhỏ, đôi mắt nâu đẹp đẽ của cô ta lấp đầy vẻ nửa mệt mỏi, nửa chấp nhận. Một gã đàn ông không bao giờ nhận biết nếu Tillie đang đánh giá mình; cô ta đơn giản chấp nhận anh ta như chính bản thân anh ta mà không trông đợi điều gì khác.

Rất nhiều đàn ông ở Prosper, bao gồm cả những người có gia đình, tìm thấy mình trong vòng tay của Tillie. Cô ta rất rộng lượng ngay cả khi thời gian của cô ta được trả tiền, ít nhất có sự xuất hiện của tình cảm và đôi lúc cả niềm đam mê.

Kyle không bao giờ mong đợi điều gì đó ít hơn sự tham gia hoàn toàn từ cô ta và không bao giờ để cô ta cho đi ít hơn. Thỉnh thoảng cô ta muốn quay lưng về phía gã, nhưng gã biết cô ta một thời gian dài, biết chính xác làm thế nào khiến cô ta quần quai và hoang dã bên dưới mình, rồi cuối cùng cô ta luôn luôn cho gã thứ gã muốn.

Cô ta có vẻ nhiều hơn hai mươi tuổi so với cái tuổi hai lăm, gã nghĩ, ngưỡng mộ làn da mịn như kem và mái tóc màu gỗ dẻ ngựa sẫm. Cô ta vẫn còn mảnh dẻ, dẻo dai, bộ ngực đầy đặn vươn cao.

Cô ta dựa vào quầy bar, miệng gợi cảm mời gọi.

“Kyle,” cô ta thì thầm lời chào hỏi.

Gã không cần nhiều lời động viên. Tên gã trong cái giọng kéo dài êm ả là đủ. Gã đặt ly xuống, nắm lấy cánh tay cô ta.

“Lên gác.”

Cô ta chớp mắt vẻ ngạc nhiên chế giễu. “Vâng, gửi lời chào tới các anh. Một ngày đẹp, đúng không?”

Gã lơ đi sự mỉa mai ánh lên trong mắt cô ta, tiếp tục đẩy cô ta về phía cầu thang. Gã đánh nhẹ bàn tay cộc lốc về phía Pierce và Fronteras, cho họ biết rằng mình muốn ít thời gian riêng tư, và họ có thể làm bất cứ việc gì nếu muốn.

Luis Fronteras quan sát Bellamy biến mất lên gác với cánh tay vòng quanh eo Tillie trước khi quay sự chú ý trở lại cốc bia trước mặt.

Pierce ngồi vào bàn cùng anh, lặng lẽ giữ cốc bia của mình. Đó là điều bình thường với Pierce, người hiếm khi nói nhiều hơn ba từ trong một câu.

Luis bị kích thích bởi sự giòn vặt nhỏ của lòng ghen tị anh cảm thấy khi nhìn theo Bellamy và Tillie cùng nhau lên gác.

Không phải vì Tillie, mặc dù có Chúa biết cô ta là một người hấp dẫn khiến người khác phải ngoái nhìn, mà chỉ vì thực tế đơn giản là có một mối quan hệ giữa hai người bọn họ, thậm chí bao gồm cả nhu cầu tình dục nam giới. Đã rất lâu kể từ khi anh cảm nhận mối quan hệ họ hàng với một ai đó. Mười năm, thực tế là vậy. Mười năm trời trôi qua, thỉnh thoảng ham muốn bản năng của anh được xoa dịu với một người phụ nữ sẵn sàng, nhưng không bao giờ cho cô ta nhiều hơn việc sử dụng cơ thể anh. Đầu tiên anh cần một mình để ổn định về mặt tinh thần và cảm xúc, rồi nó trở thành thói quen, và giờ đây cảm giác không thể thay đổi ngay cả khi thỉnh thoảng anh muốn thêm. Thêm ... gì đây?

Nhiều phụ nữ hơn nữa ư? Anh có thể có một người phụ nữ bất kể lúc nào anh muốn. Luis có một món quà làm hài lòng phụ nữ, anh biết thế. Chủ yếu là anh thích mọi thứ thuộc về người phụ nữ, kể cả tính khí thất thường, cơn ghen tuông và sự giận dữ, hay những gì người phụ nữ có thể cưỡng lại là một sự đánh giá cao? Với Luis thật đơn giản: anh là một người đàn ông, do đó anh yêu những quý cô. Họ là những sinh vật thơm ngon nhất mà anh tưởng tượng ra. Phụ nữ đổ xô đến anh kể từ khi lần đầu tiên giọng nói của anh trở nên trầm sâu hơn.

Nhưng anh không quan tâm đến đám đông phụ nữ đó. Ngay bây giờ anh đang hứng thú một người thôi: quý cô tóc vàng Bellamy đã nói chuyện bên ngoài nhà băng. Cô Millican con gái chủ ngân hàng. Olivia. Anh thích vẻ điềm tĩnh kín đáo của cô, khuôn mặt xinh đẹp cũng như hình dáng bầu ngực bên dưới đường cắt đứng đắn của bộ đồ cưới ngựa.

Anh không thích ý tưởng Bellamy tán tỉnh cô, dùng cô làm công cụ giúp gã động tay vào tiền của cha cô. Một phụ nữ xứng đáng được nhiều hơn thế, đặc biệt người trông ngọt ngào như Olivia. Bellamy sẽ chẳng bận tâm tí nào để sử dụng cô, nhưng Luis có những bản năng không nhầm lẫn khi nó liên quan đến phụ nữ, và điều gì đó nói với anh rằng sự nhấn tâm như thế sẽ phá hủy cô.

Có nét buồn trong đôi mắt xanh nước biển đẹp đẽ đó. Anh đã bắt gặp chỉ với cái nhìn thoáng qua, nhưng nó có ở đó. Điều gì đang khiến cô không hạnh phúc. Bellamy chắc chắn khiến cô bất hạnh thêm mà thôi.

Anh muốn được hôn đi những nét buồn rầu khỏi đôi mắt cô, ôm cô, vuốt ve cô và nói với cô rằng cô đáng yêu thế nào. Một người phụ nữ luôn luôn cần được biết mình được đánh giá cao.

Anh mỉm cười cay đắng. Anh là một kẻ lang thang, phiêu bạt, một người Mexican, quá thành thạo một khẩu súng đến nỗi có thể đặt bản thân vào thế nguy hiểm. Cô là con gái ông chủ nhà băng, và có vẻ cô sẽ lựa chọn giữa hai chủ trang trại giàu nhất trong vùng. Đâu có nhiều cơ hội cho Quý cô Olivia Millican thậm chí biết đến tên anh, huống chi là để anh ôm mình.

4. Chương 4

(Người dịch: halucky)

Thế nào mà Dee chẳng hề ngạc nhiên khi thấy Lucas Cochran cưỡi ngựa hướng về phía mình ba ngày sau. Mới sáng sớm, cô đã ở bên ngoài với một chảo thức ăn cho gà, tung vãi nó cho bầy gia cầm đang lục tục tụ tập quanh vảy cô.

“Anh Cochran,” cô lên tiếng chào khi anh đủ gần để nghe thấy.

Anh không xuống ngựa mà cúi xuống, chống cánh tay lên núm yên ngựa, quan sát cô vãi thức ăn.

“Chào buổi sáng,” anh nói. “Tôi đang trên đường vào thị trấn nên nghĩ rằng ghé qua đây kiểm tra cô.”

Đôi mắt cô bừng lên trong ánh ban mai sáng sủa, và xanh hơn bất kỳ đôi mắt nào anh nhìn thấy trước đó.

“Tôi không nhớ nói điều gì cho anh ấn tượng rằng mình cần được kiểm tra, anh Cochran,” cô nói với hơn một chút sắc lẹm. Cô đã khó nhọc dạy bản thân tự lập là thế nào nên cô phần nộ với hàm ý của anh rằng cô không có khả năng tự chăm sóc mình.

“Gọi tôi là Lucas,” anh nói. “Hay Luke.”

“Tại sao?”

“Vì tôi muốn chúng ta là bạn bè.”

“Không đời nào.”

Anh cười toe toét, thường thức vẻ cứng nhắc của cô. Thật là thích thú ở gần một phụ nữ không đặc biệt chú tâm vào anh cũng như chiều theo ý kiến của anh.

“Tại sao không? Theo tôi chúng ta có vẻ làm bạn được.”

“Tôi thích ở một mình,” cô trả lời, úp ngược chảo xuống, gõ nhẹ vào hai bên để đánh bật những hạt thức ăn cuối cùng. Cô đi ngang tới bậc lên xuống hẹp đằng sau, treo chảo lên cái đinh đóng trên tường. Lucas rong ngựa theo sau khi cô sải bước nhanh nhẹn vào chuồng gia súc, váy của cô tung lên theo từng bước chân. Cô chỉ mặc một váy lót, anh chắc chắn, đôi mắt theo sự lắc lư hoạt bát của chiếc váy xanh. Và thân hình mảnh mai đang diện nó.

Anh cúi đầu để vào chuồng, tự động nhắm mắt trong một giây điều chỉnh cho quen với bóng tối lơ mơ, theo dõi cô thành thực mức thức ăn cho con ngựa và hai con bò cái.

Cô thật khéo léo lừa anh đi, anh biết thế, nên anh bắt đầu hơi nổi giận về thái độ của cô. Rồi anh nhớ ra đây là nông trại của cô, và cô đâu có mời anh tới. Con ngựa của anh lồng lên giậm móng guốc khi cô lấy một cái ghế đầu và đặt một xô sữa bên dưới một con bò. Lucas thở dài xuống ngựa, gài dây cương qua một chấn song chuồng. Con bò kia cũng cần vắt sữa.

“Còn cái xô nào khác không?” anh hỏi.

Dòng sữa đã rít lên vào trong xô theo từng cử động của đôi bàn tay cô khi cô quay đầu về phía anh. Đôi mắt màu lục có một vẻ nguy hiểm.

“Tôi không cần bất kỳ sự giúp đỡ nào.”

“Tôi có thể nhận ra.” Nổi bực dọc trong anh lớn dần, nó vang lên trong giọng nói. “Nhưng cô có từng nghĩ về việc chấp nhận một lời đề nghị giúp đỡ, không phải vì cô không thể tự mình làm tốt, mà bởi vì việc nhà sẽ được làm xong nhanh hơn với hai người cùng làm thay vì chỉ có một người?”

Cô cân nhắc, rồi gật đầu ngắn gọn.

“Thôi được. Có một cái xô sạch khác trong phòng chứa đồ bên cạnh, phía bên phải. Nhưng tôi không còn ghế đầu. Anh phải ngồi xổm thôi.”

Anh lấy xô, vồ vể lên cái bụng căng tròn của con bò sữa, để con vật biết mình đang ở đó trước khi trượt cái xô xuống dưới nó. Anh ngồi xổm, quẩn những ngón tay mạnh mẽ quanh núm vú dài, rồi kéo với cử động nhịp nhàng mà một khi đã được dạy thì không bao giờ quên. Sữa nóng bắn mạnh vào trong xô. Miệng anh cong lên một nụ cười hài hước khi nghĩ rằng thật mừng làm sao khi không bị người làm của mình trông thấy bây giờ.

“Cô lúc nào cũng như một con nhím thế à?” anh hỏi với tông giọng quan tâm bất ngờ.

“Tôi đoán thế,” cô trả lời với cung cách tương tự, nên anh cười toe toét lần nữa.

“Có bất kỳ lý do cụ thể nào không?”

“Đàn ông.”

Anh khịt mũi. “Đúng, chúng tôi có thể là những tên khốn thực sự.”

Anh không chắc, nhưng anh cho rằng mình nghe thấy một tiếng cười khúc khích. “Tôi không nghĩ về lời phản đối.”

“Những anh chàng nông dân si tình của cô hẳn là người kiên trì,” anh nói, liếc mình phỏng đoán.

“Vài người trong số họ. Nhưng tôi không thích thứ xuất hiện trong đầu họ, cả hai chúng tôi đều biết. Đường như đàn ông tự nhiên nhận ra một phụ nữ tự lập là trò chơi công bằng.

Không có người phụ nữ nào trong thị trấn nói với anh như thế, rồi anh nhớ lại trong buổi gặp mặt đầu tiên của hai người, Dee đã thẳng thắn trong lời nói và có những ý kiến thành thật. Anh cảm giác cơn giận dữ chậm rãi thiêu đốt khi nghĩ về việc những gã đàn ông cố gắng quyến rũ cô, hay thậm chí chỉ vỗ lấy cô mà chẳng bận tâm giả vờ quyến rũ. Những cách thức anh định bụng dùng để quyến rũ cô không khiến anh bớt giận. Một điều là, anh không có ý định làm nhục cô; không ai ngoài hai người bọn họ từng biết chuyện xảy ra giữa mình. Anh không phải một cậu chàng thiếu chín chắn, cảm thấy cần thiết đem khoe người phụ nữ của mình cốt để gây ấn tượng với người khác về vẻ nam tính của bản thân. Điều nữa là, quý tha ma bắt anh đi nếu anh không tôn trọng cô vì những việc cô đã hoàn thành ở ngoài này. Có rất nhiều công việc nặng nhọc, nhưng cô không hề nao núng, đúng hơn là vượt lên thách thức và tự hào về nó. Tình trạng mới nguyên, không bị hư hỏng của nông trại là một thước đo thực sự của tinh thần quyết liệt trong cô.

Giọng anh sát chặt với vẻ tức giận muốn chiếm hữu khi anh nói, “Nếu có bất kỳ ai làm phiền cô, hãy nói với tôi.”

“Tôi đánh giá cao lời đề nghị, nhưng một điều là tôi phải tự chăm sóc cho bản thân mình. Anh không phải lúc nào cũng ở quanh đây; họ biết tôi có thể tự vệ, tôi không cần trông cậy vào người khác.”

Logic của cô không thể bác bỏ, nhưng anh không thích nó. “Tôi đâu chắc chắn họ không bao giờ quay lại.”

“Khẩu súng sẵn có khuyến khích thuyết phục,” vẻ hài hước trong giọng cô. “Chẳng có gì giống như viên đạn chì sau mông một người buộc họ xem xét lại ý tưởng. Bên cạnh đó, tôi không chắc mình đủ khả năng có anh là người bảo hộ.”

Anh không dừng vắt sữa, nhú lông mày và hướng đầu tới gần. “Tại sao không?” anh gắng hỏi gay gắt.

“Dân chúng sẽ nghĩ chúng ta đang ngủ với nhau.” Anh không trả lời, Dee tiếp tục giải thích. “Những người đàn ông quanh đây để tôi yên lúc này vì tôi đã thuyết phục họ rằng tôi không muốn bất kỳ người nào. Nhưng nếu họ cho rằng tôi để ai đó vào giường, họ sẽ nghĩ tôi đang sẵn sàng, họ sẽ tử tế ít đi khi bị từ chối so với họ đã làm trước đây. Tình huống trở nên khó chịu, và tôi có khả năng phải giết vài người bọn họ.”

Bàn tay khỏe mạnh của anh vắt kiệt bầu sữa của con bò, anh xách xô đứng dậy cùng lúc Dee kết thúc công việc. Gò má cô ửng đỏ vì ráng sức, cô đặt cái xô sang bên cạnh, đứng lên duỗi lưng. Lucas cúi xuống, xách cái xô còn lại, bước ra khỏi chuồng gia súc hướng về phía ngôi nhà, để cô theo sau. Cô nhún lông mày với cung cách anh coi chỗ ở của cô như nhà mình vậy. Rõ ràng anh đã quen với cương vị ông chủ. Rồi cô nhún vai; anh đã giúp đỡ nên sẽ thật nhỏ mọn nếu phàn nàn rằng anh quá tự tin về điều đó.

Anh chờ trên bậc lên xuống phía sau cho cô mở cửa.

“Cô làm gì với nhiều sữa thế này?”

“Phần lớn quay trở lại làm thức ăn cho vật nuôi,” cô thú nhận. “Tôi khuấy nó làm bơ, uống một phần, và dùng nấu nướng.”

“Một con bò cái là được rồi.”

“Với hai con bò cái anh sẽ có hai con bê mỗi năm, xẻ thịt chúng khi chúng được một tuổi. Có thịt bò trong súp anh ăn hôm trước đấy. Và theo cách này, tôi vẫn có sữa nếu một trong số chúng chết.” Cô lôi một thùng sữa ra, căng một mảnh vải lên miệng. “Tôi không đoán được một con bò cái là vấn đề ít hay nhiều đối với anh.”

“Không khi mà tôi có vài nghìn đầu bò trên bãi chăn.” Anh nghiêng một cái xô, từ từ đổ sữa qua miếng vải được căng, rồi dốc cạn cái xô còn lại.

Dee nhắc bình cà phê và lắc nó. “Còn nhiều cà phê. Anh muốn một cốc không?”

Lucas đã quá tài tình đẩy cô đi sáng nay trong mối quen biết của họ, nhưng việc ở quanh cô đang cọ sòn lòng kiên nhẫn trong anh, anh quyết định không nán lại.

“Không phải hôm đây. Tôi cần vào thị trấn, rồi quay về trang trại. Dù sao, cảm ơn lời mời.”

“Không có gì,” cô trả lời nghiêm túc. “Và cảm ơn sự giúp đỡ của anh. Tôi hứa không kể với ai anh vất vả con bò cái của tôi.”

Anh nhìn cô sắc nét, mặc dù biểu hiện của cô bình thản anh vẫn có thể nhận ra một tia sáng của tiếng cười trong đôi mắt cô. “Tốt hơn là cô không.”

Rồi cô mỉm cười thực sự, cơ thể anh phản ứng ngay lập tức. Chết tiệt, cô là thứ gì đó khi cô mỉm cười!

Cô bước ra hiên nhà cùng anh, dựa vào một cái cột trong lúc anh quay trở vào chuồng gia súc, rồi đi ra dẫn theo con ngựa. Cô quan sát anh lên ngựa, chú ý tới màn biểu diễn của cơ bắp ở cánh tay và vai anh, cái cách quần anh co lên ôm chặt vào hông và đùi. Vành mũ che khuất khuôn mặt anh, nhưng cô vẫn nhìn thấy màu xanh nước biển mảnh liệt trong đôi mắt.

“Hẹn gặp lại,” anh nói, xuất phát mà không ngoái đầu.

Cô đã cố gắng, nhưng không thể ngừng suy nghĩ về anh khi cô đi khắp nơi làm những công việc còn lại trong buổi sáng. Cô đủ biết tại sao anh ghé qua lần đầu tiên, vì anh đã thành thật về việc muốn mua mảnh đất, nhưng tại sao anh lại đi quá xa như thế trong buổi sáng này? Lúc đầu cô chờ đợi anh vỗ lấy mình, nhưng anh chẳng hề nói hay làm điều gì ít nhất là quyến rũ, cô thừa nhận với bản thân rằng cô có một chút thất vọng.

Không phải cô sẽ để anh hôn mình. Xét cho cùng, người đàn ông đang có ý định kết hôn với Olivia. Nhưng Olivia không muốn anh ấy. Dee biết bạn mình muốn được yêu và có một gia đình thế nào, cô ấy đang lo lắng mình sẽ không bao giờ có cơ hội. Và Olivia cũng không chắc Lucas có ý định cưới mình. Sau cuộc gặp gỡ lần hai, Dee chắc chắn anh không phải là người đàn ông dành cho cô bạn dịu hiền.

Ít hơn một sự thật rằng không có khả năng có ai đó nghĩ cô là người có thể, và một sự thật cũng như thế rằng cô không hứng thú kết hôn với bất kỳ người nào. Mặc dù vậy, không ai trong đó phủ nhận sự thật thứ ba: cô là con người, và cô là một phụ nữ. Cô thích cuộc trò chuyện với anh sáng nay, thích việc anh làm. Anh nói chuyện với cô như một người ngang hàng, cho cô cảm giác tế nhị nhưng ngọt ngào của sự tự do vì cô không phải kiểm soát lời nói cũng như hành vi của mình đối với anh. Hầu hết đàn ông sẽ kiên quyết không tán thành những gì cô nói, nhưng Lucas dường như thưởng thức sự thẳng thắn của cuộc trò chuyện giữa hai người. Bất kể bản thân cô phản ứng với anh giống như một phụ nữ, da cô vẫn ấm lên, và hơi thở nhanh hơn. Nếu anh với tới cô, cô có thực sự đẩy anh đi? Cô đủ trung thực thú nhận với chính mình rằng có sự cảm dỗ ở đó.

Cô hơi bối rối về sự hai lòng của bản thân. Không quan trọng cô đã nói với anh mình không hứng thú với đàn ông, không quan trọng cô đã tự nhủ mình không cần cũng như không muốn sự ngưỡng mộ anh dành cho mình giống như cho một người phụ nữ; cô nhận thức rất rõ anh là một người đàn ông, nên cái tôi của cô hơi bị tổn thương khi anh có vẻ không bị cô thu hút. Rồi một lần nữa, tại sao anh nên như thế chứ? Anh là Lucas Cochran; anh có thể có bất kỳ người phụ nữ độc thân nào trong thị trấn, hay thậm chí khá nhiều phụ nữ đã lập gia đình nữa. Anh không chỉ ưa nhìn, vẻ nam tính hầu như còn áp đảo, anh cứng rắn, mạnh mẽ và tự tin vào bản thân, cả tinh thần lẫn thể chất. Cô rõ ràng đọc thấy trong mắt anh, anh có thể là một người tàn nhẫn, và ai đó hoặc là thiếu thận trọng hoặc là một kẻ ngu ngốc nếu cản đường anh.

Mặt khác, cô chẳng có điểm gì đặc biệt cả. Cô nhìn thấy điều đó trong hình ảnh của mình phản chiếu trong gương mỗi sáng khi cô rửa mặt. Cô là một người chăm chỉ, người có thiên hướng tiêu một khoản tiền lớn vào những cuốn sách hơn là mua quần áo hay đồ xa xỉ cho bản thân. Chẳng có gì tinh tế hay khéo léo ở cô hết, dù cô tin rằng mình khá thông minh và được giáo dục tốt hơn hầu hết, điểm thứ hai là do mẹ cô là một giáo viên và cô được thấm nhuần tình yêu trong những trang sách từ những năm đầu đời. Hai nét tính cách riêng biệt đó đã giúp cô chuẩn bị cho việc quản lý cuộc sống của bản thân nhưng lại khiến cô đặc biệt không thích hợp để được vừa lòng với quy tắc của bất cứ ai.

Không có gì ở cô để một người đàn ông như Cochran mong muốn, và cô sẽ thật ngớ ngẩn nếu ước khác đi.

Lucas không bao giờ cố tình tìm kiếm Olivia ngoại trừ những hoạt động xã hội mà dù thế nào cũng đưa họ gặp nhau, vì anh không thấy có lý do gì để củng cố mối quan hệ giữa họ khi mà còn ít nhất một năm nữa anh mới có thời gian chính thức dành bản thân cho việc tán tỉnh và kết hôn. Cũng như anh không từng cảm thấy nhu cầu lớn nào cho công việc của cô; cô xinh đẹp và vui vẻ, nhưng cô không thiêu đốt những giác quan của anh. Khi anh cưỡi ngựa vào thị trấn sáng đó sau khi rời khỏi Dee, anh không cố gắng để gặp Olivia, anh sẽ hoàn toàn miễn cưỡng gặp cô dù chỉ tình cờ.

Anh thích Olivia; cô ngọt ngào và tốt bụng, một quý cô thực sự. Anh tưởng tượng ra sẽ có rất nhiều niềm vui trong việc lên giường với cô. Tuy vậy, điều anh không hình dung ra, là đã từng cảm giác bị kích thích tới độ phát cuồng về cô chưa. Khi anh nghĩ về tình dục nóng bỏng, về mồ hôi và những cái chần vụn xoắn, những móng tay bấm sâu vào lưng anh khi anh say sưa chôn mình trong cơ thể người phụ nữ bên dưới anh, thì cơ thể đó là của Dee, khuôn mặt đó là của Dee, và mái tóc đen dài xõa tung trên gối của anh. Dee sẽ không bao giờ ngoan ngoãn chấp nhận anh; cô sẽ chiến đấu chống lại sự thống trị của anh, hông cô sẽ đẩy về anh. Cô sẽ bám vào anh, quằn quại và dữ dội giữ lấy niềm khoái lạc của chính mình. Rồi sau đó, nằm kiệt sức, cô sẽ chăm chú nhìn anh bằng cặp mắt màu lục bí ẩn, thách thức anh đưa cô lên lần nữa.

Anh không nghĩ về Olivia với những hình ảnh này của Dee đang bùng cháy trong tâm trí anh. Một thôi thúc mạnh mẽ khiến anh phải ngạc nhiên. Anh đã khao khát phụ nữ trước đây, vài lần say đắm, nhưng cảm nghĩ đơn thuần về phụ nữ chưa bao giờ khiến anh thấy như lửa đốt thế này. Anh thậm chí còn chưa chạm tay vào cô ư! Nhưng anh biết, sẽ sớm thôi. Anh không thể đợi cả tháng để có được cô, ngay cả là vài tuần.

Anh nghiêng rằng chống lại một đợt ham muốn đang dấy lên. Với cảm nhận của anh lúc này, thời gian còn lại cho trình tiết của cô có thể được tính bằng ngày, thậm chí như thế cũng là quá dài. Anh muốn cô bây giờ; anh cứng ngắc và bất kham như một con ngựa đực sẵn sàng chồm lên một con ngựa cái trong cơn động dục.

Theo bản năng anh biết Dee còn là một trinh nữ, dù cô sống một mình năm năm nay. Sự trong trắng của cô vừa trở ngại vừa hữu ích. Cô sẽ không ngay lập tức nhận ra mức độ nghiêm trọng trong sự quyến rũ của anh, không biết làm thế nào để kiểm soát phản ứng của mình đối với anh, điều đó cho anh một lợi thế. Nhưng sự trong trắng của cô có nghĩa là anh sẽ phải kiềm chế bản thân, phải chắc chắn cô đạt khoái cảm trước khi anh vào trong cô, khi mà sự kiểm soát của anh đã quá căng thẳng. Một khi anh có được cô trần truồng trong vòng tay, anh sẽ gần như phát điên với nhu cầu cần thiết phải thâm nhập vào cô, tìm thấy sự giải thoát ở trong cô. Nếu anh mất kiểm soát và làm cô đau đớn, cô sẽ chiến đấu như một con mèo hoang trong lần tới khi anh cố gắng chạm vào cô.

Không, không một lần trong suy nghĩ thăng thần của anh từng xếp Dee là người dễ bảo. Cô là một đám cháy rừng, trong khi Olivia điềm tĩnh và kiềm chế như một cái hồ trên núi.

Anh dừng lại ở quán rượu mặc dù còn sớm so với sở thích uống của anh; liệu rằng một cốc bia sẽ xoa dịu cơn nhức nhối nơi háng anh. Thời điểm đó quán rượu gần như trống rỗng, duy nhất một vị khách đang ngồi sụm xuống nhắm nháp cốc rượu whiskey, quay lưng về phía cánh cửa cánh dơi như thể ánh sáng làm tổn thương đôi mắt mình. Lucas nhận ra những dấu hiệu của tàn dư khó chịu của đồ uống có cồn nên để người đàn ông yên.

Người pha chế đang đánh bóng những chiếc cốc thủy tinh, không chú ý đến anh sau khi phục vụ một cốc bia. Hai cô gái quán rượu đang chơi bài với đáng vẻ nửa uể oải, nửa lười biếng, nói chuyện nhiều hơn chơi.

Sau một lúc Tillie, cô gái tóc đỏ, đứng dậy, thơ thẩn lại gần Lucas. Mặc dù cảm xúc của anh đang quá tập trung vào mái tóc đen và đôi mắt màu lục để mà phản ứng với vẻ đẹp tươi tốt của Tillie, anh vẫn vui thích ngắm nhìn vẻ nhục dục trong dáng đi của cô ta. Cô ta không chỉ bước đi, mà còn đung đưa, lả lướt và uốn éo. Một chuyển động hoàn toàn nữ tính khiến cả người đàn ông với tàn dư khó chịu của đồ uống cũng phải nhìn theo bằng đôi mắt đỏ ngầu.

“Chào buổi sáng,” cô ta dài giọng, ngồi xuống bàn anh. Chất giọng rõ rệt miền Nam, lười biếng và mềm mại. Cô ta hát đầu về phía người đàn ông kia. “Anh ta có lý do để uống, nhưng anh trông không có một buổi sáng khó chịu.”

Thôi được, đúng nghĩa thì anh đang có một buổi sáng khó khăn đấy. “Chỉ giết thời gian thôi.”

“Hoặc anh đến đây vì lý do khác.” Giọng cô ta còn nhẹ hơn, chậm hơn và mời mọc hơn.

“Đang không hứng thú với phụ nữ,” anh nói lắc cắc.

Tillie cười ầm ập, ngồi tựa vào ghế. “Ồ, tôi nghĩ anh thế, cũng à, nhưng tôi không phải một phụ nữ, và đó là chính xác vấn đề của anh. Anh giận giữ, bồn chồn lo lắng như một người đàn ông có, khi một phụ nữ không nằm xuống cho anh ta vài phút mặc dù anh ta muốn cô ta.”

“Một người đàn ông không bao giờ có biểu hiện như thế khi ở gần cô đúng không?” Lucas đáp trả.

“Không thường xuyên, cũng, không thường xuyên lắm. Vậy, nếu anh không tới đây để uống, không muốn lên gác, sao anh không tham gia cùng Verna và tôi chơi bài poker? Chúng tôi thấy nhàm chán vì chỉ có hai người.”

Anh cũng không thích thú trò chơi bài nên anh lắc đầu. Tillie thở dài đồng tình.

“Vậy không có gì tôi làm được cho anh, anh Cochran, không gì hơn là mong anh may mắn.”

“Tôi không cần may mắn,” anh cầu nhàu, rồi khỏi bàn. “Thứ tôi cần là lòng kiên nhẫn.”

Tillie cười dịu dàng dõi theo anh rời quán rượu.

Olivia nán nã trong cửa hàng đồ khô cho tới khi nhìn thấy Lucas ra khỏi quán rượu, quay đầu theo hướng về Double C. Thật là hèn nhát lẫn trốn anh khi mà anh không làm gì ngoài lịch sự, nhưng khả năng bắt gặp anh trên đường phố với vô số cặp mắt nhìn vào khiến cô cảm thấy phát bệnh. Cô không thể nói một câu mạch lạc với người đàn ông đó, khi mà đang băn khoăn về những lời thì thầm và suy đoán đang diễn ra đằng sau những cánh cửa phía trước tất cả các cửa hiệu. Cũng như anh trông đang có một tâm trạng đặc biệt không tốt. Cho dù ở khoảng cách xa cô vẫn nhận thấy vẻ cau có, tối tăm trên khuôn mặt anh. Nếu Lucas có áp đảo khi vui vẻ, thì anh đáng sợ thế nào khi giận dữ? Cô không muốn tìm ra.

5. Chương 5

(Người dịch: pmtrang)

Nếu Dee không quá mệt mỏi thì có lẽ chuyện đã không xảy ra, nhưng cô dành cả buổi sáng cày xới đi cày xới lại mảnh vườn, rải những cục đất lớn cho mịn hơn, thích hợp để trồng trọt. Những ngày đầu tiên của việc làm vườn luôn khó khăn nhất, bởi cơ bắp của cô không còn săn chắc như trước qua những tháng mùa đông. Bởi vậy, khi trèo lên căn gác xếp chuồng gia súc, dùng cây chìa xúc thêm cỏ khô cho bầy vật nuôi, cô không ngờ rằng phản xạ của cơ thể không còn nhanh nhạy. Cô không hề trông thấy con mèo nên cô bước vào ổ của nó. Con mèo ré lên; bị giật mình bởi tiếng ồn, Dee lao đảo lùi lại rồi hụt chân. Cô ngã nhào khỏi gác xếp, tiếp đất bằng lưng, đầu cô va trúng với một tiếng ục ịch êm ái.

Khoảnh khắc đau đớn như kéo dài vô tận khi cô không thể hít đủ không khí vào phổi, cô nằm đó tê liệt, choáng váng vì cơn đau, tầm nhìn của cô mờ dần. Và rồi, bên trong cô quyết định hành động đúng đắn, cô tham lam hít vào thật sâu mặc cho khung xương sườn đang đau nhức.

Mất thêm một lúc nữa trước khi cô cảm thấy có thể kiểm soát lại bản thân. Cánh tay và chân cô di chuyển mà không còn đau quá mức, xương sườn cô cảm giác bị thâm tím hơn là đã gãy. Cơn đau ở đầu làm cô đỡ dần. Nếu mặt đất không được bao phủ bởi lớp đệm rơm mỏng, cô không nghi ngờ mình sẽ ở trong tình trạng tồi tệ hơn nhiều.

Con mèo nhảy khỏi gác xếp kêu meo meo quả trách cô, sau đó biến mất sau góc.

Cô loạng choạng đứng dậy, cố gắng hoàn thành việc cho các con vật ăn, nhưng khi quay lại ngôi nhà cô vấp vả leo lên những bậc thang. Nấu ăn nghe thật quá xa xỉ, nên cô từ bỏ. Cô chỉ đơn thuần lau sạch mình

bằng một miếng bọt biển và cẩn thận chải tóc. Đầu cô quá đau để chịu nổi việc tết chặt những lọn tóc cô thường làm lúc đi ngủ, cô nhắm mắt nghỉ. Tất cả cô có thể làm là mặc váy ngủ rồi bò vào giường.

Cô ngủ không ngon giấc vì mỗi lần cựa mình những cơ bắp đau nhức lại bắt đầu phản đối buộc cô tỉnh giấc; nhưng khi bình minh lên, cô mở mắt cảm thấy khá hơn, nhẹ nhõm hẳn khi cơn đau đầu đã biến mất. Cô hẳn ngộp trong một mớ hỗn độn nếu phải chịu một cơn chấn động, may mắn làm sao không phải là lần này.

Tuy nhiên, khi cố gắng rời khỏi giường cô ngã trở lại với một tiếng kêu bị bóp nghẹn bởi cơn đau nhói âm ỷ quanh xương sườn.

Cô nằm đó thở hổn hển vài phút trước khi tập trung trở lại, cố gắng lần nữa. Nỗ lực thứ hai cũng chẳng thành công hơn so với lần đầu.

Cô miễn cưỡng thử lần nữa, cô biết mình không thể đơn giản nằm trên giường cả ngày được. Bởi một điều: cô hiển nhiên phải làm việc.

Lần thứ ba, cô không gắng ngồi dậy, thay vì thế cô lăn khỏi giường, hạ cánh bằng đầu gối, điều đó có khả năng sẽ thêm vào bộ sưu tập những vết bầm tím. Cô tựa vào thành giường và nhắm mắt, cố gắng triệu hồi sức mạnh cùng nghị lực để đứng dậy. May mắn là chân cô ít đau đớn hơn khi ngồi lên, nhưng nỗ lực đó vẫn khiến cô bật ra một hơi nho nhỏ.

Cô gắng gượng chăm sóc nhu cầu cấp bách hơn của bản thân là uống cạn ly nước, vì cô đang quá khát, rồi việc đơn giản là cởi chiếc váy ngủ đã đánh bại cô. Cô không thể nâng cánh tay quá đầu. Thậm chí nếu có thể, cô sẽ không mặc nổi chiếc váy một cách đứng đắn được.

Nhưng đám vật nuôi cần được chăm sóc, mà đây đâu phải lỗi của chúng, cô quá ngu ngốc và vụng về nên mới ngã khỏi căn gác xếp đấy chứ.

Trong sáu năm liền ở một mình cô thật may mắn chưa bao giờ bị ốm hay bị thương. Biết rằng không có ai khác để dựa dẫm, cô luôn rất cẩn thận, thậm chí một cái móng tay hơi dài thôi cũng là cả một sự mạo hiểm nếu chẳng may bị một nhát búa đập trúng. Cô đã làm tất cả mọi việc cô nghĩ ra để mọi thứ xung quanh và thói quen của bản thân được an toàn, thế mà không gì trong số những biện pháp phòng ngừa giữ cô an toàn trước một con mèo.

Thậm chí nếu cô mặc chiếc váy ngủ, tự mình bước đi xuống đến khu chuồng trại, thì làm cách nào cô có thể cho mấy con vật ăn đây? Cô không thể nâng nổi cánh tay lên, mấy xô thức ăn thì nặng vô cùng.

Cô không suy nghĩ nổi vì còn đang cực kỳ giận dữ bản thân đã bất cẩn. Điều đó chẳng giúp được gì ngoài việc khiến mỗi cử động lại ập đến một cơn đau mới.

Chân cô căng cứng, đau nhức, nhưng cô muốn nghĩ đó là do nỗ lực trong việc cày xới chưa quen. Tuy nhiên, khi cô quay người, dường như có một vết bầm lớn chạy suốt từ vai đến hông, và xương sườn cô đau nhói theo từng nhịp hít thở. Cô cố gắng ngồi xuống và thấy rằng mình không thể. Suýt chút nữa cô chỉ đơn giản thả rơi bịch xuống giường, nhưng suy nghĩ về những gì cơ thể phải chịu đựng khiến cô gắng kiềm chế không làm thế. Đứng nguyên có vẻ là điều duy nhất cô làm được.

Buổi sáng mùa xuân thường lạnh, cô đang dần ngấm lạnh bởi đứng đây với bàn chân trần, không mặc gì ngoài chiếc váy ngủ. Than trong lò sưởi sẽ bùng lên nếu cô đặt một thanh củi mới lên trên, nhưng chỉ điều đó cũng đã vượt quá khả năng của cô. Trông như thể cô sẽ phải quay lại giường để giữ ấm, bất kể cơn đau sẽ là cái giá phải trả khi cô trở dậy.

Khi nghe thấy tiếng ngựa gõ móng suy nghĩ đầu tiên của cô là với lấy khẩu súng săn, cô di chuyển thật nhanh. Những cơn đau khiến cô không thể thở nổi, và cô đóng băng khi tiếng gọi vang lên.

“Dee!”

Tiếng hét khiến cô gần như khụy xuống vì nhẹ nhõm. Là Lucas. Cô sẽ nuốt lại tự trọng và nhờ anh chăm sóc mấy con vật hôm nay; chắc chắn ngày mai cô có thể tự mình làm được rồi. Một cách đau đớn, cô di chuyển đến bên cửa sổ ngay khi trông thấy Lucase hướng về phía nhà kho tìm cô.

“Lucas,” cô lên tiếng, nhưng anh không nghe thấy.

Cô hướng đến cửa, giữ chặt hơi thở chống lại từng cơn đau nhói khi bước đi, sau đó nhìn chăm chăm trong nỗi thất vọng với then cửa cô đã tự động cài xuống khi cô vào nhà đêm trước. Cô cố nâng cánh tay lên, nhưng nhận ra ngay cả khi cô buộc bản thân chịu đựng thêm nữa cơn đau thì các cơ của cô vẫn đơn giản là không hoạt động. Nhận thức đó, thật không may, đến trước khi cô có thể đẩy được then cài ra khỏi chốt.

“Dee? Cô ở đâu?”

Anh bước ra khỏi chuồng gia súc quay về phía sau nhà. Thở hổn hển, Dee quỳ trên đầu gối và chèn vai bên dưới then cửa, sau đó đứng thẳng lên. Sức nặng của then cài tì xuống vai cô đau như thể có một chiếc rìu đang giáng xuống, nhưng cô không thể nghĩ ra cách nào khác để mở được cửa, cô nghiêng rặng lờ đi những giọt nước mắt bởi cơn đau đang châm chích mắt mình. Then cài trượt ra và rơi xuống sàn với một tiếng rầm như tiếng sấm.

Lucas nghe thấy tiếng ồn và dừng lại, rồi quay trở về phía ngôi nhà, chắc chắn âm thanh đến từ hướng đó. Sự thận trọng khiến anh đặt tay lên khẩu súng lục phía sau mông.

Cô cố gắng kéo mở cánh cửa và đứng đó một tay giữ chặt khung cửa để hỗ trợ.

“Lucas,” cô gọi. “Tôi ở cửa trước.”

Anh hiện ra từ bên hông bước hai bước dài, rời tay khỏi khẩu súng lục khi anh trông thấy cô.

“Sao cô không trả lời?” anh hỏi đầy kích động, dừng lại khi quan sát cô rõ hơn.

Cô đứng ở cửa hơi lắc lư, trong khi bàn tay phải của cô siết chặt lấy khung cửa đến nỗi những ngón tay trở nên trắng bệch. Cô đi chân trần, chỉ mặc mỗi chiếc váy ngủ trắng trơn, dài tay và cao cổ, nghiêm trang như thói quen của một nữ tu sĩ trừu thực tế rằng anh trông thấy núm vú tối màu của cô bên dưới làn vải.

Đuôi tóc nặng nề của cô được cột lỏng lẻo, rối bù, xõa xuống lưng như một dòng mực đen. Thoạt nhìn cô có vẻ hoàn toàn ổn, cơ thể anh đáp lại ngay lập tức với trang phục không hề đứng đắn của cô, rồi ngay lập tức anh nhận ra khuôn mặt cô trắng bệch và cô đang giữ mình đứng cứng đờ, bất động.

“Có chuyện gì vậy?” anh hỏi, túm lấy cô bởi cô trông như sắp khụy xuống dưới chân anh. Sự báo động khiến giọng anh trở nên thô lỗ.

“Không, đừng chạm vào tôi!” cô thét lên hoảng loạn, co mình khỏi tay anh. Cử động khiến cơn đau tăng lên, dù cô cắn môi để khỏi thét lên, một tiếng rên trầm thấp vẫn thoát khỏi cổ họng. Khi cô đã kiểm soát được bản thân lần nữa, cô nói tiếp. “Tôi ngã khỏi gác xếp chuồng gia súc. Tôi quá đau để có thể làm được bất cứ việc gì.”

“Quay vào trong để tôi đóng cửa lại đã,” anh nói. Anh không mắc thêm sai lầm bằng việc cố gắng giúp cô, mặc dù cô gần như không thể di chuyển được. Kim lại ham muốn mạnh mẽ là la mắng cô bởi nếu cô không khẳng khái đòi sống một mình và tự làm những công việc của đàn ông, cô đã không bị thương, nhưng chuyện đó sẽ phải đợi. Anh bước theo cô và đóng cửa, bước đến bên lò sưởi, nhanh chóng thêm vài thanh củi vào, dùng que cời khuấy lớp than hồng.

“Cô ngã khi nào?” anh hỏi cộc lốc, quay lưng về phía cô.

“Chiều tối qua.”

Ít nhất cô không phải nằm bơ vơ nhiều ngày liền. Đã một tuần kể từ khi anh gặp cô, cô có thể dễ dàng bị thương trong khoảng thời gian đó.

Anh quăng chiếc mũ sang bên, quỳ một đầu gối xuống cạnh cô.

“Việc này sẽ đau đấy, nhưng tôi sẽ kiểm tra cô có bị gãy xương không. Chỉ cần đứng im lặng nhất có thể để tôi xem nhé.”

“Tôi không nghĩ có bất kỳ cái xương nào gãy đâu,” cô phản đối. “Nhưng tôi sẽ rất biết ơn nếu anh chăm sóc giúp mấy con vật hôm nay. Tôi chỉ bị thương nhẹ thôi, tôi có thể chăm sóc chúng vào ngày mai sau khi cơn đau biến mất.”

“Đừng lo về mấy con vật. Và tôi sẽ tự mình xem xương có bị gãy không.”

Lắm lắm vài lời báng bổ, gương mặt anh trông thật dữ tợn. Anh đã quyết định những gì mình sẽ làm, còn cô biết mình không phải trong tình trạng ngăn được anh. Dee siết chặt hai tay trong khi anh đặt tay bên dưới váy ngủ và di chuyển dần lên chân cô một cách nhanh chóng và hiệu quả như khi cô kiểm tra một con ngựa. Ngón tay thăm dò của anh cực kỳ nhẹ nhàng, cô hít một hơi sâu khi những cơ bắp đau nhức của cô rên lên phản đối. Anh ngược nhìn, đôi mắt xanh nheo lại, quan sát cô thở ra.

“Chân tôi đau chỉ bởi vì tôi đã làm việc thôi,” cô hỗn hển giải thích.

Bàn tay anh di chuyển lên cao hơn, lên hai đùi cô. Vạt váy ngủ dồn lại trên cánh tay anh. Cái chạm tay của anh thật nóng, vết chai ráp ráp trên lòng bàn tay anh và các ngón tay cứng rắn trên làn da mượt mà của cô. Cô nhận thức sâu sắc về sự trần truồng của mình bên dưới làn vải cotton mỏng, cũng như luồng nhiệt của cơ thể to lớn của anh khi anh cúi xuống thật gần nơi hai đùi cô đang nép sát vào đường cong của bờ vai rộng của anh, còn gương mặt anh gần như áp vào bụng cô.

“Dừng lại,” cô lắm bắm.

Anh nhìn lên, cô nhận ra anh đang phẫn nộ. Đôi mắt xanh của anh rực lửa.

“Dừng cái con khỉ,” anh quát. “Cô có thể quên sự khiêm tốn của mình đi, bởi vì cái váy ngủ chết tiệt này sẽ phải cởi ra.”

“Không.”

Anh đứng dậy với biểu hiện hoang dã. “Đó là điều cô nghĩ thôi.”

Cô nâng cằm lên trong một biểu hiện cứng đầu. “Tôi không thể cởi nó được. Tôi đã cố, nhưng tôi không thể nâng tay mình lên.”

Anh trừng mắt nhìn cô, sau đó đột ngột rút con dao ở thắt lưng ra. Cô không thể di chuyển đủ nhanh thậm chí chỉ để bắt đầu lẩn tránh anh. Anh nắm lấy làn vải ở mặt trước váy, kéo nó ra khỏi cơ thể cô, chèn con dao vào và rạch lên. Chiếc váy mở toang.

Dee thực hiện một nỗ lực vô ích để kéo hai vạt váy trở lại, nhưng trong điều kiện hiện tại của bản thân, cô không thể chống lại anh. Anh đơn giản là gạt tay cô sang bên, kéo chiếc váy ngủ ra khỏi vai, xuống cánh tay cô. Chiếc váy rơi xuống quanh đường cong ở hông, rồi trượt xuống tùm lại quanh chân cô.

Hoảng sợ kết hợp nhục nhã nhấn chìm cô trong một cơn lũ lớn. Màng sương xám che khuất tầm nhìn kỳ lạ của cô, đôi tai cô bắt đầu lùng bùng.

“Quý tha ma bắt, đừng có ngắt,” Lucas quát, đặt tay lên eo cô để túm lấy cô trong trường hợp cô ngắt đi. “Hít một hơi thật sâu nào. Thở đi, khốn kiếp!”

Cô làm vậy, sự tự trọng không cho phép cô ngắt xiủ như một con ngốc. Lớp sương mù xám mờ dần, cô tập trung vào gương mặt anh, đang ánh lên sự giận dữ thuần túy. Một sự nhẹ nhõm kỳ lạ tràn qua cô, vì chính sự giận dữ của anh cho cô điều gì đó để tập trung vào.

“Dừng có chứ tôi, đồ khốn nhà anh! Anh cắt quần áo trên người tôi!”

Ngón tay rắn chắc của anh siết chặt eo cô khi anh chiến đấu với thôi thúc lắc mạnh cô. Chỉ có nhận thức rằng cô thực sự sẽ ngắt xiủ mới giữ anh kiềm chế. Chết tiệt cô, cô không biết khi nào nên ngừng chiến đấu sao! Cô bị thương, phải có ai đó để mắt đến cô vì cô không thể tự mình làm vậy được.

Nhưng chút sắc hồng đã trở lại trên gương mặt trắng bệnh của cô, cả sự hoảng loạn kỳ lạ cũng biến mất khỏi đôi mắt, thứ khiến đôi mắt màu xanh lục của cô tối lại vì giận dữ. Mặc cho tính khí nóng nảy của mình anh gần như mỉm cười, bởi nếu cô đủ khỏe để giận dữ thì có lẽ cô cũng không bị thương nghiêm trọng lắm. Bên cạnh đó, sự tức giận của Dee thật khêu gợi, nó khiến cô hồng hào trở lại và đảm bảo với anh về sức mạnh của cô. Nếu anh cắt một cái váy ngủ rơi khỏi bất kỳ người phụ nữ nào khác, anh biết mình sẽ phải đối mặt với một trận la hét cuồng loạn. Nhưng Dee chửi rửa lại anh và trông cũng giận dữ ngang bằng anh mặc dù cô gần như bất lực như một con mèo con.

“Im đi và để tôi xem cô đã gây ra thiệt hại thể nào cho bản thân mình,” anh nói, đẩy mặt gần hơn vào cô.

Dee lắc lư trên đôi chân, đau đớn nhận ra sự trần truồng của cơ thể khi không khí mát lướt trên làn da, nhưng cô không thể đánh lại anh, không thể chạy khỏi anh, thậm chí không thể tự quần mình trong một cái chăn. Cô ghét sự bất lực, nhưng thực tế buộc cô phải thừa nhận rằng cô đang như vậy. Anh quan sát cô thật kỹ, cô cử động tay trong nỗ lực bản năng bảo vệ bản thân mình. Nổi xấu hổ lan khắp cơ thể và khuôn mặt cô.

“Vì Chúa, tôi đã trông thấy đầy phụ nữ trần truồng trước đây rồi,” anh cúi kính, đặt tay lên ngực cô và buộc sự chú ý của bản thân để dò dẫm từng xương sườn, xem có cái nào gãy không.

“Tôi không quan tâm anh đã thấy những gì,” cô bật lại, cẩn thận không nhìn anh. Nếu cô không quan sát anh kiểm tra mình, cô có thể giữ được một chút nho nhỏ khoảng cách về tinh thần. “Tôi chưa bao giờ trần truồng trước mặt một người đàn ông trước đây.”

“Tôi sẽ cởi hết quần áo của mình nếu điều đó khiến cô thấy khá hơn.”

“Lucas!”

“Dee!” anh nhại lại cùng tông giọng của cô, sau đó anh vén tóc cô qua vai. Mái tóc dày bờm xờm che kín khuôn ngực cô, giờ đang lộ ra đầy đặn và trắng như kem, khuôn ngực bánh dày mơn mẩn tròn căng với núm vú hồng nhỏ bên trên. Cơ bụng anh siết lại, một luồng máu đỏ thẫm xuống giữa háng anh khiến nơi ấy của anh bắt đầu lớn dần lên. Chết tiệt, cô thật đẹp, tất cả những thứ tròn trịa, nhỏ xinh ở chính xác nơi chúng phải có mặt. Anh dứt khoát giữ vững sự kiểm soát của bản thân, nhưng lỗ mũi anh đang nở ra hít vào mùi hương ấm áp ngọt ngào của cô, những ngón tay nhúc nhối của anh trượt xuống giữa hai chân cô. Nếu cô không bị thương...

Anh chiến đấu cố giữ vững sự tỉnh táo. Nếu cô không bị thương, cô sẽ không đứng khỏa thân trước mặt anh như bây giờ. Cô sẽ ra ngoài và làm việc, được bao bọc dưới lớp quần áo, mái tóc xõa hoang dại của cô sẽ được cột lại một cách nghiêm túc phía sau gáy. Nhưng cô đang bị thương, anh buộc mình phải ghi nhớ điều đó.

Xương đòn của cô thẳng, không có dấu hiệu bị gãy, cô không hề nao núng dưới những cái chạm thăm dò của anh mặc dù anh đang quan sát một cách kỹ lưỡng gương mặt cô tìm kiếm dấu hiệu của cơn đau. Anh sờ lên cổ cô, nhắc cô xoay đầu sang hai bên, cô làm vậy một cách cẩn thận nhưng không có vẻ quá đau đớn. Sau đó, anh đi vòng ra phía sau cô, túm lấy mớ tóc đang xõa xuống hông, vắt nó qua vai cô.

Anh chửi thề khẽ giữa hai hàm răng.

“Tôi đoán là mình bị thâm tím,” Dee nói, nhìn chằm chằm vào ngọn lửa. “Tôi hạ cánh bằng lưng mà.”

Vai cô dường như đã gánh lấy cú ngã, bởi có một vết sưng lớn chuyển màu tím đen trải dài từ xương bả vai bên này đến xương bả vai bên kia. Lưng cô cũng bị thương nhẹ, vết thâm tím còn lan xuống cả rãnh giữa hai mông cô.

Nhẹ nhàng anh kiểm tra xương sườn, thấy chúng bị thương nhưng không gãy, cũng như cánh tay cô. Tất cả đều không sao, cô thật may mắn chỉ bị những vết thương nhỏ như vậy.

Anh bắt đầu nghĩ về tất cả những việc cần làm.

“Tôi sẽ làm cho cô ít đồ ăn sáng.” Anh nói. “Cô có muốn quay lại giường hay ngồi đây bên ngọn lửa?”

Cô quay đầu nhìn anh với vẻ khó chịu. “Tôi không thể ngồi xuống thế này.”

“Tôi không phàn nàn gì đâu. Tầm nhìn có vẻ rất tuyệt xét theo quan điểm của tôi, ngoại trừ các vết màu sắc khác lạ kia.” Anh nhẹ nhàng vỗ vào mông cô, cẩn thận không chạm vào các vết bầm tím.

Cô di chuyển chậm chạp, đau đớn xa khỏi anh, anh nhanh chóng thấy xấu hổ vì đã trêu chọc cô trong khi cô không thể kháng cự. Anh đi vào phòng ngủ, kéo tấm chăn khỏi giường, anh để ý thấy đó là một cái giường đôi, rồi trở lại với cô quần nó thật chặt quanh cô. Cô ôm chầm lấy nó vào mình với một vẻ biết ơn mãnh liệt cho sự cứu trợ và anh nhận ra khó khăn đến thế nào khi cô bị lột trần trước mắt anh. Anh muốn hôn cô, nói với cô rằng sẽ ổn cả mà, sớm thôi cô sẽ quen với anh, nhưng không bao giờ là chiến thuật tốt khi để đối thủ biết trước kế hoạch của bạn.

Anh giúp cô tới chiếc ghế lớn đặt bên ngọn lửa, ngồi xuống là điều cô phải tự làm với tốc độ của riêng mình. Khi cuối cùng cô cũng ngồi xuống thoải mái nhất có thể anh chuyển sự chú ý vào lò sưởi.

Nấu ăn là việc anh từng học bởi vì nó là cần thiết, anh làm những việc cơ bản cũng khá. Anh đặt lên một nồi cà phê, khéo léo làm một chảo bánh quy, thái lát thịt xông khói để chiên. Sau khi đảm bảo rằng lò sưởi không quá nóng, anh đi ra ngoài lấy đủ trứng cho bữa sáng. Anh đã ăn ít bánh quy và thịt nguội trước khi cưỡi ngựa tới đây, nhưng giờ thì dạ dày anh đang đòi hỏi thêm nữa.

Khi anh quay trở lại nhà, Dee vẫn ngồi chính xác vị trí cũ của mình trước khi anh ra ngoài. Tấm chăn đã trượt xa hơn bàn chân trần của cô. Anh bước tới quỳ xuống che chúng lại, bọc chúng cẩn thận bên dưới các nếp gấp.

“Cảm ơn,” cô nói. Sự thất vọng của cô với bản thân cũng hiển hiện trong ánh mắt. Anh vỗ nhẹ vào đầu gối cô. Anh biết bị bệnh hoặc bị thương bào mòn tinh thần đến thế nào. Vài lần trong đời anh đã phải nằm liệt giường, thậm chí còn yếu ớt như một đứa trẻ, anh đã khó tính như quỷ khiến mọi người xung quanh thở phào nhẹ nhõm khi anh bắt đầu bình phục.

Chuẩn bị xong bữa sáng, anh đặt tất cả mọi thứ lên bàn, quay trở lại ghế của cô.

“Tôi sẽ đỡ cô dậy.” Anh lên tiếng. “Tôi sẽ đặt tay vào khoảng giữa lưng cô, cô bị đau ở đâu nhất?”

“Tôi phải mặc đồ đã,” cô cáu kỉnh. “Tôi không thể ăn với cái chăn quấn quanh người thế này được.”

Anh vòng tay quanh cô, một tay đặt trên lưng và tay kia bên dưới đùi cô, nhấc cô lên một cách dễ dàng. Cơ bắp anh thả lỏng, cánh tay gần như không hề căng lên.

“Để cái chăn cho tôi. Đừng lo.”

Ngay khi anh quấn lại chăn thì má cô đã lại nóng lên, bởi vì chiếc chăn bị mở khiến ngực cô lộ ra. Khi anh cuối cùng cũng xong, cô được quấn khăn kiểu toga với cánh tay và vai hoàn toàn để trần. Cô phát hiện ra nếu cẩn thận, cô có thể cử động từ khuỷu tay trở xuống. Cử động phần vai thì vẫn đau dữ dội.

“Cô có bồn tắm không?” anh hỏi, tự lấy một phần ăn lớn cho mình.

“Tôi sử dụng chậu tắm.”

Chậu tắm cũng được, Lucas nghĩ. Không được thoải mái dễ chịu như một chiếc bồn tắm để cô có thể ngả người, nhưng anh sẽ xoay sở được.

Ngay sau khi hoàn thành việc ăn uống, anh đặt Dee xuống chiếc ghế trước lò sưởi, rửa bát đĩa và lấy một xô nước đặt trên bếp đun.

“Tôi sẽ cho mấy con vật ăn, trong khi nước được đun nóng,” anh nói và rời đi.

Dee cố gắng tìm một vị trí thoải mái hơn. Nước mắt của nỗi thất vọng thì nhau chầm chích mi mắt, và cô giận dữ chớp chớp nuốt chúng trở lại. Cô từ chối để mình ăn vạ như một đứa trẻ mặc cho tình trạng ngày càng khó khăn của bản thân.

Chỉ một phần trong đó là vì đau đớn và bất lực, thế là đủ bực mình lắm rồi. Sự trần truồng của cô trước Lucas còn khiến cô đau khổ hơn nhiều, nó đánh vào sự e lệ của cô và thêm vào đó còn là cảm giác dễ tổn thương. Nó đủ tồi tệ với bất kỳ người đàn ông nào, nhưng khi Lucas nhìn cô, cô cảm thấy như thể anh đang vuốt ve cô ở những nơi riêng tư nhất.

Anh quay lại nhà khoảng một giờ sau. Anh đốt thêm lửa, kéo chiếc chậu tắm lớn vào trong, đặt trước lò sưởi. Dee quan sát anh mang thêm nước vào, bắt đầu đổ đầy chậu, và đổ thêm nước nóng cho đến khi hơi nước bốc lên.

“Được rồi, mang em vào nào,” anh nói, xắn tay áo lên.

Cô siết chặt tấm chăn quanh người, nhìn thật lâu vào chậu tắm đang bốc khói. Ngâm mình trong chậu tắm nóng thật lâu sẽ là thiên đường cho các cơ bắp đau nhức của cô, là điều cô cần, nhưng thần kinh cô bị kéo căng gần như đến giới hạn khi cô khóa thân trước mặt anh sáng nay rồi.

“Tôi nghĩ mình có thể tự làm được,” cô nói. Nó sẽ đau đớn, nhưng cô chấp nhận chịu đau để đổi lại niềm vui sướng được ngâm trong làn nước nóng tuyệt vời.

Câu trả lời của Lucas là kéo tấm chăn ra và đẩy nó sang bên.

“Chết tiệt anh,” cô nói giữa hai hàm răng nghiến chặt khi anh nâng cô lên.

“Một lần thôi, em sẽ yên lặng và để tôi giúp em chứ?”

Sự độc lập cứng đầu của cô lại nhen lên cơn giận dữ của anh lần nữa, nhưng anh bế cô cẩn thận khi anh quỳ xuống và đặt cô vào làn nước. Cô hít sâu bởi sức nóng của nó nhưng không hề phản đối. Ý thức chung của cô nói với cô rằng ngay lúc này đó là một nỗ lực lãng phí.

Anh để cô ngồi xuống làn nước trong khi tìm thấy hai cái khăn tắm. Anh gấp chúng lại, đặt một chiếc lên thành chậu tắm sau đầu cô.

“Ngả lưng lại và đặt đầu em lên đây,” anh yêu cầu. “Chìm vai xuống nước.”

Thận trọng cô làm như anh bảo, nhắm mắt với mỗi động tác. Anh đặt chiếc khăn khác phía cuối chân cô, nhắc chúng lên khỏi mặt nước, để chúng thư giãn bên trên chiếc khăn. Anh lấy thêm nước nóng, từ từ đổ vào cho đến khi mực nước dâng lên ngập nghé thành chậu.

Dee nhắm mắt chống lại những hình ảnh tưởng tượng cô biết mình hẳn đang tạo ra, nằm đó trong làn nước trong vắt, hoàn toàn phơi bày.

Cảnh tượng của cô trước mắt thật khó cho Lucas để di chuyển hoặc ngồi xuống, với cái phần cương cứng đang chật cứng bên dưới quần anh. Ngực cô nhẹ nhàng nhô lên hạ xuống trong làn nước, khiến anh nghĩ đến việc trượt một cánh tay bên dưới lưng cô và nâng cô lên để anh có thể đưa núm vú ngọt ngào kia vào miệng.

Vì đôi mắt cô đang khép lại nên anh không thể đọc thấy biểu hiện của cô, anh biết vệt ửng đỏ trên má cô không phải hoàn toàn do sức nóng của làn nước. anh lướt ngón tay mình qua mái tóc dài đang xoa cạnh bồn tắm, trải chúng lên sàn nhà.

“Đừng xấu hổ,” anh thì thầm. “Em quá đẹp để phải xấu hổ khi khỏa thân.”

Dee nuốt xuống nhưng không mở mắt. “Anh không nên nhìn tôi như thế.”

“Ngay cả khi em đang bị thương sao? Đừng có ngốc. Nếu tôi bị bắn vào chân, em có nghĩ em sẽ không tụt quần tôi ra để kiểm tra không?” Anh tiếp tục nhẹ nhàng vuốt tóc cô. “Em cực kỳ may mắn vì tôi đã đến đây hôm nay. Em sẽ tự mình làm thế nào được chứ? Mấy con vật thì sao?”

“Tôi không biết nữa,” cô thừa nhận, sau đó sự thành thật thúc giục cô. “Tôi rất biết ơn anh, thật đấy, nhưng chuyện này – nó sẽ gây ra tai tiếng mất.”

“Nếu có bất kỳ ai biết về nó,” anh đồng ý. “Nhưng đó là chuyện giữa chúng ta, và không ai khác sẽ biết được. Tôi cho là mình có thể vào thị trấn và cố tìm người phụ nữ nào đó đến đây chăm sóc em, nhưng tôi đủ khỏe để bế em mà không làm đau em. Và tôi thích ngắm em,” anh lặng lẽ thừa nhận. “Nếu em không bị thương, tôi sẽ cố gắng để được ở giữa hai chân em.” Anh ngừng lời. “Em có sợ nếu tôi ép buộc em trong khi em đang bất lực không?”

Cô mở mắt và rồi trông u sầu lẫn hoang mang.

“Không. Anh sẽ không ép buộc tôi. Anh không phải loại người đó.”

Miệng anh mím lại buồn rầu. “Em yêu, đừng đánh cược điều đó khi mà em khỏe lại lần nữa. Tôi đang cương cứng đến mức ruột gan quặn đau đây này.”

Chưa có người đàn ông nào từng nói chuyện với cô như vậy trước đây, nhưng cô đã trông thấy động vật giao phối và biết anh ám chỉ điều gì. Khi nhận ra điều đó, cô cảm thấy thoải mái với sự thẳng thừng của anh hơn là ngại ngùng giả vờ khiến cô không thể tin được.

Anh giữ cô trong chậu tắm gần một giờ, mực nước ra khi nguội dần và thay thế bằng nước nóng trên bếp. Làn da cô đỏ lên, nhăn nheo khi cuối cùng anh cũng nhắc cô ra, đỡ cô đứng dậy, nước nhỏ giọt trên tấm

thăm. Cô phát hiện một vài cơn đau đã dịu đi, cô có thể di chuyển cánh tay mình thêm một chút. Anh lau khô cô bằng một chiếc khăn, tay anh di chuyển trên cơ thể cô với sự chú tâm cao độ. Sau đó, anh đưa cô trở lại giường, đặt cô nằm sấp trên đó.

Dee cắn môi để giữ mình khỏi khóc khi anh kiên quyết xoa dầu lên các múi cơ khấp trên cơ thể cô. Nó khiến cơ thể cô còn đau đớn hơn lúc trước, nhưng một lần nữa cô nuốt vào sự phản đối của mình.

Mồ hôi đọng thành giọt trên trán Lucas khi anh xong việc. Anh hỏi, “Em có giữ bất kỳ cái áo sơ mi nào của cha em không?” Anh gần như đã đến giới hạn của mình. Nếu anh không bọc cô lại, anh có thể sẽ kết thúc trên giường với cô mặc cho những ý định tốt nhất của mình. Mông cô tròn và mềm mại, có màu trắng kem và hoàn hảo, sẽ thật tuyệt khi cảm nhận nó áp vào dưới bụng anh, hoặc khum nó trong bàn tay to lớn của anh.

“Không, tôi đã bỏ toàn bộ đồ của ông đi rồi.”

Chết tiệt. Anh đứng dậy, kéo áo sơ mi khỏi quần và cởi cúc. Giống như hầu hết áo sơ mi, nó chỉ cài nút phân nửa, anh kéo nó qua đầu.

“Em nên mặc cái này vào,” anh nói, giũ phẳng áo và đặt nó lên giường trước khi giúp cô đứng dậy lần nữa. Sau đó anh quỳ xuống, giữ áo cho cô bước vào, anh kéo nó lên trên hông cô. Vị trí đó mang mặt anh đến rất gần nơi mềm mại của cô, và hơi thở của anh tăng tốc.

Anh luồn tay cô vào tay áo, chỉnh lại cho đúng vị trí. Chiếc áo khiến cô chìm ngẫm, phủ xuống quá đầu gối cô, tay áo lủng lẳng quá bàn tay cô. Anh cài cúc lại, sau đó xắn tay áo cho đến khi bàn tay cô lộ ra.

“Đó, em trông lại đứng đắn rồi,” anh nói với vẻ căng thẳng lộ rõ trên gương mặt.

Không hẳn, vì chân cô vẫn đang để trần nhưng cô đau đớn biết ơn vì anh đã che phủ lại cho cô. Chiếc áo còn giữ được hơi ấm và mùi hương từ cơ thể anh. Cô cảm thấy mình được bao bọc bởi anh, cảm giác đó cực kỳ dễ chịu.

Cô nhận ra mình đang nhìn chằm chằm vào ngực anh. Đó là vòm ngực rộng, cơ bắp và rậm lông, những dải lông đen tuyền nổi lên trên làn da rám nắng. Anh hẳn đã có lúc làm việc mà không mặc áo.

“Anh về nhà giải thích thế nào về việc không mặc áo?” cô thì thầm, không ngước mắt lên.

“Tôi không nghĩ là mình phải giải thích,” anh dài giọng. Anh là ông chủ. Anh có thể mặc áo hoặc không, bất cứ điều chết tiệt nào anh muốn.

Cô vẫn đang nhìn vào phần thân trên để trần của anh với niềm đam mê bất lực.

“Nhìn tôi này,” anh nói, đặt một ngón tay bên dưới cằm cô và nghiêng mặt cô lại. Hàng mi cô ngước lên, và đôi mắt xanh sâu thẳm nhìn thẳng vào mắt anh. Anh tiến lại gần hơn, cúi xuống áp miệng mình lên miệng cô, buộc đôi môi cô phải hé mở chấp nhận lưỡi anh. Anh không tin tưởng bản thân nên đành nhanh chóng thả cô ra, bước xa khỏi sự cám dỗ của cơ thể mời gọi của cô bên dưới làn áo mỏng, nhưng nụ hôn cũng đủ khiến đôi mắt cô tối lại vì choáng váng.

“Giờ thì em an toàn,” anh nói. “Nhưng khi em khỏi, mọi thứ sẽ thay đổi. Tôi sẽ theo đuổi em, và sẽ không lâu đâu trước khi tôi có được em.”

6. Chương 6

(Người dịch: pmtrang)

Dee cảm thấy khá hơn vào hôm sau, mặc dù vẫn không thể nâng cánh tay nhiều hơn vài inch. Lucas lại tới nữa ngay khi bình minh lên, họ trải qua những việc như cũ, với anh nấu ăn và chăm sóc cô. Sau đó anh nhấn mạnh rằng cô cần phải ngâm mình trong nước nóng, lần này nó còn lúng túng hơn lúc trước. Cô không còn đau nhiều như trước nên nhận thức được nhiều hơn sự trần truồng của mình. Dù sao thì đây

cũng là Lucas. Cô có thể trông thấy nó trong cách hàm răng anh nghiến chặt và những giọt mồ hôi lấp lánh trên trán anh.

Đêm qua cô đã nằm thao thức đôi chút, lặp đi lặp lại những điều anh nói. Dù cô có kiên quyết bảo vệ đức hạnh của mình bằng một khẩu súng sẵn đi nữa, nó vẫn khiến cô bối rối khi thấy Lucas cũng có những nhu cầu giống như tất cả những người khác xung quanh. Điều khiến anh trở nên nguy hiểm hơn nhiều với cô chính là thực tế khi biết nó không hề khiến cô khinh bỉ giận dữ, như với những người khác, mà thay vào đó nó khiến trái tim cô đập nhanh hơn. Nó khiến cô sợ phải thừa nhận rằng cô muốn Lucas muốn mình, nhưng đó lại là sự thật. Vậy cô sẽ phải làm gì với nó? Để người đàn ông đó bước vào cuộc đời cô sau khi cô đã đấu tranh khó khăn đến vậy để có thể tự chủ? Quan hệ với anh liệu có phá hủy sự đáng kính của cô nếu ai đó phát hiện ra không? Như thế có phải là phản bội Olivia không?

Cô cũng không thể bỏ qua khả năng những gì anh thực sự muốn là Angel Creek. Anh không nghi ngờ gì sẽ lên kế hoạch để khai thác điểm yếu của cô với anh để thuyết phục cô bán nó. Sau tất cả, mua đất chính là lý do ban đầu để anh tới tìm gặp cô.

Thứ cô biết về tình dục chỉ là những gì đã nhìn thấy trong chuồng gia súc, khi con bò đực gắn chặt với con bò cái. Cô biết chuyện gì xảy ra nhưng lại chẳng hiểu gì về sự hấp dẫn thể chất mạnh mẽ giữa một người đàn ông và một người đàn bà cho đến khi Lucas cưới ngựa đến. Nụ hôn của anh, vừa ngắn gọn vừa mạnh mẽ, không nghi ngờ gì còn cho cô thấy sẽ tuyệt vời hơn nhiều so với sự giao phối đơn thuần. Cô đã thật ngu ngốc khi nghĩ rằng cô có thể giữ anh khỏi hôn mình, cô không chỉ để anh làm vậy, cô còn muốn hơn nữa. Cô đã cảm thấy sự ham muốn nóng bỏng thuần túy thiêu đốt ngay lần đầu tiên, và nó dày vò cô, khiến cơ thể cô vượt ra khỏi tầm kiểm soát.

Nếu Lucas muốn mảnh đất, anh cũng phải muốn cô. Cô không nghĩ đến nỗi không nhận ra ý nghĩa của cái nơi phình ra ở quần anh, ngay cả khi anh không thẳng thắn thừa nhận ý định của mình. Nó khiến cô trở nên yếu ớt khi biết rằng sự dày vò kia đến từ hai phía.

Sau khi anh lau khô cho cô và mặc cho cô một chiếc sơ mi khác của mình, anh đã mang nó tới đặc biệt cho mục đích đó, anh im lặng đưa cô trở lại giường rồi ra ngoài, đôi boots của anh gõ trên hiên nhà. Khi anh quay lại nửa tiếng sau, khả năng kiểm soát của anh đã trở lại, nhưng trong đôi mắt xanh vẫn còn dấu hiệu của tính khí nóng nảy thất thường.

“Tôi không nghĩ anh nên tới ngày mai nữa,” Dee nói, héch cằm lên. “Hôm nay tôi khỏe hơn nhiều rồi, cơn đau nhức còn lại cũng sớm hết thôi.”

“Đang cố thoát khỏi tôi à?” anh hỏi. “Không hiệu quả đâu.”

Cô quay đi khỏi anh. “Còn Olivia thì sao?” cô hỏi khế. “Cô ấy là bạn tôi.”

Cô không thể trông thấy anh, nhưng cô có thể cảm thấy ánh mắt dữ dội của anh đang trói chặt lấy cô. Anh không ngạc nhiên trước lời cô nói. Anh chỉ nói. “Cô ấy thì sao?”

“Có tin đồn là anh sẽ kết hôn với cô ấy?”

“Tôi đã nghĩ về chuyện đó,” anh thừa nhận, sự bình tĩnh của anh yếu đi. Có phải cô nghĩ anh sẽ ở đó nếu anh cam kết bản thân với người phụ nữ khác không? “Nhưng không còn nữa. Chắc như quỷ là không có bất kỳ sự thấu hiểu nào giữa hai chúng tôi. Giờ tôi là người đàn ông tự do.”

Cô chui vào chăn, vẫn không nhìn anh. “Dù sao thì vẫn tốt hơn là ngày mai anh không nên đến đây nữa.”

“Nếu em không phải đồ ngốc chết tiệt như thế, em sẽ không cần tôi ghé qua,” anh gầm gừ, vui vì cô đã cho anh cơ để giải phóng cơn giận. Ở gần cô, thấy cô khóa thân hoặc bán khóa thân, đã bào mòn sự kiểm soát của anh tới giới hạn. Anh cảm thấy như muốn điên lên với nhu cầu cần phải có được cô.

“Tôi biết,” cô nói, sẵn sàng chấp nhận bị đổ lỗi, điều chỉ khiến anh thấy tức giận thêm. “Tôi luôn cố gắng cẩn thận, nhưng lần đó thì không.”

“Không nên bay xuống đồng cỏ khô ngay từ đầu!” anh gầm lên. “Em không cần phải tự mình làm những công việc ở nông trại! Tại sao em không đơn giản là sống ở thị trấn như một người phụ nữ bình thường thay

vì cố gắng chứng minh rằng em có thể tự mình làm mọi việc khi mà đó là điều điên rồ nhất mà em từng muốn?”

Dee nhìn anh và rồi, đôi mắt cô nheo lại với vẻ nguy hiểm, như mắt mèo. Thật không giống cô khi chỉ chấp nhận sự tấn công của anh trong im lặng, và đúng là cô không làm vậy. “Điều tôi muốn biết là tại sao anh nghĩ đó là việc của anh nhỉ,” cô nói với giọng kẻ cả. “Tôi đánh giá cao sự giúp đỡ của anh, nhưng điều đó không cho anh cái quyền nói với tôi rằng tôi phải sống thế nào.”

“Em biết tôi có quyền.” Anh bước đến đứng cạnh giường, nhìn xuống cô. “Em biết nó sẽ chỉ kết thúc theo một cách duy nhất.”

“Tôi tin rằng tôi mới là người quyết định điều đó.”

“Khi đến lúc, em sẽ nằm xuống và mở chân em ra cho tôi,” anh nói một cách tàn bạo. “Đừng cố gắng đánh lừa bản thân mình.”

Cô cố gắng nâng mình lên bằng khuỷu tay, nhưng vai và cánh tay cô vẫn còn quá đau, cô nằm lại với một tiếng rên bị bóp nghẹn. Đây chính là một bằng chứng nữa cho thấy sự bất lực về thể chất của cô, tuy nhiên, thể không có nghĩa là cô nghĩ anh đúng.

“Vậy thì tôi thấy chỉ có một giải pháp: Đừng quay lại đây nữa, bởi vì anh không được chào đón đâu.”

“Em vẫn định chìa súng vào tôi đấy à?” anh chế giễu, cúi xuống gần đến mức cô có thể trông thấy chiều sâu trong đôi mắt sáng của anh. “Vậy thì tốt nhất là em nên nổ súng đi, em yêu bởi vì tôi sẽ quay lại.”

Cô công kích. “Anh đánh giá quá cao sự quyến rũ của mình đấy. Tôi luôn tự hỏi anh thực sự muốn gì, tôi hay Angel Creek.”

“Cả hai nhé, em yêu,” anh nói, anh đặt miệng mình xuống miệng cô. Đó là một nụ hôn mạnh mẽ, cô cố cắn anh, nhưng anh giật lại, sau đó quay trở lại hôn cô thậm chí còn mãnh liệt hơn. Những ngón tay anh kẹp lấy cổ cô giữ chặt nó để anh có thể nhắm nháp cô bằng lưỡi mình. Dee cào vào cánh tay anh, nhưng với sự giới hạn của cô trong tầm chắn thì đó là một nỗ lực lãng phí. Anh ghim chặt cô xuống và tàn nhẫn hôn cho đến khi cô cảm thấy vị tanh của máu trong miệng mình. Anh cũng ném thấy nó, áp lực của anh lên cô nói ra. Anh nút môi dưới của cô vào miệng mình và vuốt ve nó bằng lưỡi, làm dịu đi cơn đau.

Anh cởi cúc áo cô, mở nó ra, phơi trần bộ ngực cô. Hơi thở cô nghẹn lại trong họng khi bàn tay anh, bàn tay ấm áp của anh khệp lấy một bên ngực mềm mại.

“Đây là điều sẽ xảy ra giữa chúng ta,” anh thì thầm. “Nóng bỏng và hoang dại. Nghĩ về nó đi, chết tiệt em.”

Ngón tay anh cọ xát núm vú cô khiến nó cứng lại, toàn thân cô cũng siết chặt trong niềm phấn khích lẫn đau đớn. Anh ôm lấy cả hai bên ngực, vun cao chúng sát vào nhau, vùi mặt mình vào đó. Hơi thở nóng hổi của anh quét qua cô, sau đó anh ngậm lấy một núm vú giữa hai hàm răng, đưa nó vào miệng bằng cách mút mạnh. Súc nóng lạ thường bắn xuyên qua cô, và cô rên rỉ, hông cô quằn quại đôi chút.

Như thể đó là dấu hiệu anh thả ngực cô ra và đứng dậy, khuôn mặt anh tối lại căng ra với sự tức giận và nhu cầu thuần túy.

“Tôi có thể khiến em trở nên hoang dại,” anh nói. “Nhớ tới điều đó khi em chìa một khẩu súng vào tôi nhé.”

Anh bỏ đi, để cô lại nằm trên giường với áo sơ mi cởi khuy và mở rộng, bầu ngực trần của cô hỏn hển gấp gáp từ những phản ứng anh đã khuấy động trong cô. Một lát sau, cô nghe thấy tiếng anh rời đi. “Chết tiệt,” cô thì thầm, và cô sẽ hét lên điều đó nếu cô nghĩ anh có thể nghe thấy mình. Cô run lên vì giận dữ, hay vì sự dày vò trống rỗng, anh đã khuấy động điều gì trong cơ thể cô thể này? Có lẽ là cả hai, mặc dù lý do vì sao cũng thực sự chẳng quan trọng.

Cô chưa bao giờ cảm thấy dễ tổn thương đến vậy trước một người đàn ông, nhưng cô thấy mình như vậy trước anh. Đó là điều đáng sợ nhất mà cô từng phải đối mặt trong đời, còn hơn cả nỗi sợ bị bỏ lại một mình và phải tự lo liệu lấy thân. Cô chưa bao giờ nghi ngờ khả năng của bản thân để có thể tồn tại, nhưng cô sợ hãi những gì Lucas có thể làm với mình.

Mất từng người một trong gia đình đã khiến sâu thẳm trong cô bị chấn động. Cô sợ hãi, thực sự khiếp sợ, nhưng cô vẫn phải sống tiếp. Cô buộc phải thừa nhận, với sự thật tàn nhẫn, rằng cuộc sống mới mong manh làm sao, nó có thể dễ dàng bị tước mất thế nào cô đã thu mình lại, không muốn để bản thân tin tưởng bất cứ ai khác bởi vì cô chỉ đơn giản là không thể chịu đựng được nỗi đau nữa và không thể để mình đứng trước nguy cơ mất thêm một ai khác mà cô yêu thương. Tập trung bản thân vào khu vườn đã cứu giúp sự tỉnh táo của cô, khiến cô lại thấy mình được sống lần nữa, vì đất đai là một món quà. Nó, ít nhất, luôn vĩnh cửu. Nó sẽ ở đó thật lâu sau khi cô chết đi. Cô có thể tin tưởng vào đất ẩm áp, vào chu kỳ của các mùa, sự tái sinh trong mỗi mùa xuân. Ngoại trừ Olivia, cô chưa bao giờ bị cám dỗ để cho bất cứ ai đến gần mình lần nữa.

Và giờ Lucas đang phá vỡ bức tường tinh thần của cô. Anh có thể phá hủy không chỉ cuộc sống mà cô đã dựng lên quanh mình mà còn cả tự trọng của cô nữa. Nếu cô để anh có ý nghĩa quá nhiều với mình, anh có thể hạ cô xuống thành ai đó cô khinh bỉ, không có chút ý chí hay tự chủ nữa, sẵn sàng làm bất cứ điều gì để giữ anh hạnh phúc. Muốn anh một cách mù quáng và bản năng; Lucas là người mạnh mẽ vào kiêu ngạo, tàn nhẫn để đạt được những gì mình muốn. Anh muốn cô, và anh sẽ không nghe bất cứ lời từ chối nào của cô. Không phải cô sợ anh sẽ ép buộc cô, bởi bản ngã của anh sẽ không cho phép anh làm vậy, nhưng đúng hơn là cô sẽ đánh mất ý chí của mình và không thể nói không với anh được. Anh đã chứng minh cho cô thấy rằng cô yếu đuối đến thế nào khi anh muốn làm tình với cô. Và anh thậm chí còn chưa làm gì nhiều – hôn cô, chạm vào cô và hôn lên ngực cô – nhưng cô đã ở trên bờ vực để cầu xin anh cho cô biết thêm nữa. Thật xấu hổ khi nhận ra anh có thể xử lý cô dễ dàng làm sao.

Dù cho sự giận dữ đã thúc đẩy cô bảo anh đừng quay lại, giờ thì cô đã bình tĩnh hơn, cô nhận ra đó chỉ là cảm xúc thường thấy, và là điều tuyệt vời nhất với cô. Dù vậy, câu hỏi đặt ra là, liệu Lucas có nghe lời không.

Cô có được câu trả lời vào sáng hôm sau khi nghe thấy tiếng vó ngựa tới gần. Cô nhìn khẩu súng sẵn nhưng thừa nhận rằng đó sẽ là một mối đe dọa vô ích, ít nhất là bây giờ. Dù cô đã cố gắng ăn mặc lịch sự nhất có thể, cô vẫn không thể nâng được thứ vũ khí nặng đó và bắn bất kỳ mục tiêu nào.

Không thèm gõ cửa, anh mở cửa và bước vào, vốn đã không được khóa suốt hai hôm nay. Dee quay lại từ chỗ lò sưởi để nhìn anh, một lời quở trách dâng lên trên môi cô và cô buộc mình phải nuốt xuống; sau tất cả, cánh cửa không được cài chốt là có lý của nó.

Chắc chắn là không phải dấu hiệu của sự hài lòng khi đôi lông mày đen của anh nhíu lại trên gương mặt cau có khi trông thấy cô đứng bên bếp và quay thịt xông khói bằng một cái chảo.

“Em không cần phải làm việc đó.”

“Tôi đã bảo rồi, tôi cảm thấy tốt hơn rồi. Tôi có thể làm được việc này.”

“Nhưng không đi giày,” anh quan sát, nhìn xuống đôi chân trần của cô.

Cô đã cố gắng nhưng không thể cúi xuống đủ sâu để kéo tất hoặc giày lên được. Đó cũng là sự thật khi cô vẫn đang mặc áo sơ mi của anh, nhưng trông vẫn ổn khi có một chiếc áo choàng ngoài. Cô đã vật lộn để mặc đồ lót, một cái váy lót và một cái chân váy dưới áo sơ mi. Sau hai ngày gần như ở trần, những bộ quần áo nặng nề lại khiến cô thấy thật thoải mái.

Anh quăng một gói nhỏ lên bàn. Cô nhìn nó, sau đó nhướn mày dò hỏi. “Là một cái váy ngủ. Để thay cho cái tôi đã cất của em.”

Cô thấy mừng vì anh đã nghĩ đến nó, vì cô chỉ có hai cái thôi. “Tôi sẽ giặt sơ mi của anh và trả lại.”

“Không cần vội.” Anh đang quan sát cô với cảm xúc mãnh liệt khiến cô bắt đầu cảm thấy không thoải mái và phải cố cường lại ham muốn nhìn xuống xem tất cả các khuy đã được cài chưa. Tuy nhiên, anh chỉ giặt lấy cái chảo trong tay cô và nói. “Ngồi xuống. Tôi sẽ hoàn thành việc này.”

Lucas không hề bỏ qua khoảng dừng ngắn trước khi cô làm theo lời anh nói, và anh không thể thư giãn cho đến khi cô ngồi xuống an toàn. Anh đã cưỡi ngựa tới đây với từng dây thần kinh căng lên cảnh báo, chờ đợi một tiếng súng thứ hai bất kỳ. Anh đã đẩy cô đi quá mạnh mẽ và quá xa hôm trước, và anh biết điều đó. Với phần lớn phụ nữ - khi thật, bất kỳ phụ nữ nào khác – anh sẽ mong đợi không hơn một trận tam

bánh tẻ tẻ nhất, và có nhiều khả năng là cả nước mắt hay sự giận dữ. Nhưng Dee có khả năng sẽ làm y như lời cô nói và chào đón anh bằng đạn chì. Cái đó, anh dứt khoát nghĩ, chỉ là anh xứng đáng nhận nó vì đã quá ngu ngốc. Anh đã suy nghĩ bằng cái ấy của mình, không phải bằng cái đầu. Chỉ vì anh đang nóng lên, cương cứng và thất vọng khiến tính khí của anh trở nên tồi tệ.

Sau khi ăn sáng, anh quỳ xuống và trượt đôi tất trắng vào chân cô, vuốt phẳng chúng ra và thắt nịt tất lại ngay phía trên đầu gối cô. Sau hai ngày được chăm sóc như vậy thậm chí cũng không khiến cô ngừng đổ mồ hôi. Sau đó, anh đi đôi ủng làm việc của cô vào, và gương mặt anh trở nên dữ tợn lần nữa khi anh nghĩ đến những đôi giày xinh xắn cô có thể đi nếu cô không khăng khăng đòi lao động như ngựa. Tuy nhiên, chỉ lần này thôi, anh biết là mình nên ngậm miệng lại.

Anh đưa cô ra ngoài để đi loanh quanh, chuyển đi đầu tiên quá cánh cửa nhà của cô kể từ buổi sáng sau khi bị ngã. Cô khăng khăng đòi kiểm tra thửa ruộng đã cày, và cô nói với anh kế hoạch trồng trọt của mình.

“Ngô này, tất nhiên cả đậu nữa. Tôi đã may mắn bán được bí năm ngoái, vậy nên tôi sẽ thêm một dãy bí ở chỗ kia. Chỗ này sẽ dùng để trồng hành tây và cà rốt, vài cây ớt nữa. Và tôi nghĩ mình sẽ cố thêm khoai tây trong năm nay. Ông Winches luôn có chúng, nhưng tôi ngờ là ông ta sẽ trả một xu nào để chúng được vận chuyển.”

Đôi mắt cô sáng lên khi nhìn vào viễn cảnh của mảnh đất, cô trông thấy những loại thực phẩm xanh tươi mơn mớn, những loại cây sẽ giúp cô qua được mùa đông và là phương tiện giúp cô sinh sống. Lucas cũng nhìn mảnh đất và nghĩ về công việc cô sẽ phải làm, đầu tiên là trồng trọt, sau đó là hàng ngày chiến đấu với các loại cỏ dại và côn trùng, và cuối cùng là những ngày thu hoạch, khi cô phải làm việc cực nhọc nhất, vì cô sẽ không chỉ làm những công việc lặt vặt bình thường mà phải làm việc trong bếp để bảo quản các loại rau cô sẽ cần trong mùa đông. Một người phụ nữ làm nông sẽ không có khoảng thời gian dễ dàng; một người phụ nữ tự mình làm hết công việc trong nông trại của mình có khả năng sẽ sớm nằm xuống mồ. Trừ khi cô đủ thông minh mà bán nó đi.

Dee là người mạnh mẽ, cơ thể cô mỏng manh mềm mại và săn chắc, nhưng cuối cùng thì làm những việc như thế là quá sức với cô. Lucas nhìn xuống cô, với mái tóc dài của cô đổ xuống lưng và gương mặt khác biệt của cô hướng về phía ánh mặt trời buổi sáng, và anh thề với bản thân ngay khi đó rằng anh sẽ đưa cô ra khỏi nông trại trước khi nó giết cô khoạc khiến cô già trước tuổi. Anh sẽ phải chiến đấu với từng inch trong suốt chặng đường, nhưng anh vẫn sẽ giữ vững quan điểm của mình.

Trước khi kịp nghĩ, anh cúi xuống và hôn cô, tay anh kéo cô lại gần áp vào mình. Đôi mắt xanh của cô mở to kinh ngạc, sau đó từ từ khép lại khi miệng cô mở ra chào đón anh. Đôi môi cô mềm mại và đầy đặn, cánh môi dưới vẫn còn hơi sưng từ sự thô lỗ của anh hôm trước. Giờ anh đối xử với cô cẩn thận hơn, duy trì vừa đủ áp lực khi lưỡi anh thăm dò gợi cảm. Lần này cô nghiêng đầu và đáp lại anh với chút do dự ban đầu, sau đó cô bắt đầu tìm kiếm sâu hơn bằng lưỡi mình khiến giác quan của anh quay cuồng. Bàn tay anh siết chặt hơn trên eo cô, sau đó anh trượt một cánh tay ra sau cô trong khi tay kia di chuyển lên khum lấy ngực cô.

Ngay lập tức cô cố gắng vùng ra, sự phản đối dâng lên trong họng cô. Lucas ôm lấy cô, những ngón tay dài của anh nắn bóp miền da thịt đầy đặn, cọ xát núm vú nhạy cảm của cô. “Tôi sẽ không làm gì nhiều hơn thế này đâu,” anh lẩm bẩm khi miệng anh di chuyển xuống cổ cô. “Thư giãn đi và để tôi khiến em cảm thấy tuyệt hơn.”

Anh khiến cô cảm thấy vô cùng tuyệt vời, Dee nghĩ một cách tuyệt vọng, và mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Một nụ hôn, một cái vuốt ve, và cô muốn anh làm tất cả mọi thứ. Cô thậm chí còn muốn mở chân mình ra để cảm nhận chiều dài cứng rắn kia ép vào bụng mình, và sẽ không bao giờ làm vậy, bởi vì nó sẽ là một sai lầm cực lớn sẽ khiến Lucas áp đảo cô.

Cô không thể đẩy anh ra, nhưng cô tìm thấy đủ sức mạnh, đủ tỉnh táo, để quay đầu đi và lên tiếng, “Không, Lucas. Tôi không muốn anh làm thế này.”

“Nói dối,” anh nói, nhưng anh ngẩng đầu lên. Môi anh đang bóng lên từ nụ hôn với cô, biểu hiện của anh có chút khắc nghiệt. Cô đang hoàn toàn ở trong sự thương xót của anh và cô biết điều đó, nhưng cô không chắc anh cũng có chút lòng thương xót nào không. Nếu anh chọn cách tiếp tục làm tình với cô, cô sẽ không chỉ dâng hiến, cô sẽ không do dự, thậm chí còn cầu cầu xin anh nếu cần thiết.

“Tôi không nói dối,” cô nhấn mạnh trước khi anh có thể hôn cô lần nữa. Sự thành thật thúc đẩy cô nói thêm, “Tôi không nói là tôi không muốn anh. Tôi nói rằng tôi không muốn anh đối xử với tôi như thế này.”

“Ngay cả thế thì em cũng đang nói dối.” Nhưng anh từ từ để cô đi, và đó là những gì cô định làm.

Cô cảm thấy như thể tất cả trang phục của mình đều đang xộc xệch, cô liếc xuống và thấy rằng sau tất cả chẳng có gì bị xáo trộn cả. Tất cả đều là sự bất ổn bên trong cô.

“Anh sẽ không làm thế này nếu tôi là bất kỳ ai khác.” Giọng cô thấp như thể đang buộc tội. “Anh sẽ không đối xử với Olivia thế này.” Cô nhớ lại cái ngày đầu tiên cô thấy anh kể từ khi anh quay lại, cách anh đến bên Olivia và những người phụ nữ trẻ xung quanh đang cười khúc khích quanh cô ấy. Anh sẽ không bao giờ đối xử với họ theo cách anh đã chạm vào cô.

Ánh mắt Lucas trở nên sắc nhọn. “Ý em là như một người phụ nữ phải không? Có lẽ em đúng. Nhưng đừng bao giờ buộc tội tôi đối xử với em như gái điếm, chết tiệt, bởi vì chúng ta đều biết sự khác biệt.”

“Một con điếm là những gì mọi người sẽ gọi tôi.”

“Sao mọi người biết được chứ? Những gì giữa chúng ta là riêng tư.”

Có vẻ như chẳng còn gì nhiều để nói. Cô quay trở lại nhà, và anh bước theo bên cạnh cô, bàn tay mạnh mẽ của anh nâng đỡ cô từng bước khi các cơ bắp của cô căng lên phản đối. Anh lại hôn cô lần nữa, sau đó thả cô ra đi làm các công việc vặt.

Khi còn lại một mình tối đó, vì tò mò hơn là bất kỳ lý do thiết thực nào, cô mở cái gói chứa áo ngủ ra, khi mà cô vẫn phải ngủ trong cái sơ mi của anh. Hàng nút áo cho thấy chúng chẳng có gì giống chiếc váy ngủ trắng của cô, kể cả mục đích, cái này chắc chắn không phải để mặc đi ngủ, chỉ để ngủ, mà để bàn tay người tình háo hức cởi bỏ nó.

Cô lướt tay qua làn lụa mỏng, chú ý đến sự tinh tế. Phần nào trong cô đánh giá cao sự xa hoa đẹp đẽ của nó, và sắc hồng nhạt lung linh sẽ bổ sung hoàn hảo cho nước da cô, nhưng phần thực tế trong cô đang giận dữ với anh vì đã tước đi của cô thứ cô cần, và cố gắng thay thế nó bằng chiếc váy rất không thực tế này. Tất nhiên chẳng thể hiểu lầm ý định của anh – rằng cô sẽ mặc chiếc váy này dành cho anh.

Anh sẽ khiến cô ít giận dữ hơn, cô nghĩ, nếu anh mua hai cái, một cái để thay thế cho cái anh đã xé rách và cái này để anh thêm chút vui vẻ cho riêng mình. Cứ để anh nghĩ về thứ anh thích, nhưng cô thực sự cần một cái váy ngủ ấm áp.

Cô nói nhiều với anh ngày hôm sau, nhấn mạnh rằng cô phải tiếp tục mặc sơ mi của anh, cái đó ít nhất còn có tay áo. Anh cười toe với cô, có tia sáng lóe lên trong đôi mắt xanh quý quai của anh. “Tôi cũng thích em mặc nó nữa,” anh nói.

Thêm hai ngày nữa trước khi cô đủ khỏe để tự mặc đồ và làm việc nhà, dù chưa lấy lại được tốc độ và sự khéo léo bình thường. Hôm trước, sau khi nỗ lực thức dậy và quay vào thật sớm, cô đang vắt sữa một con bò ngay khi Lucas ghé qua. Anh không nói gì, chỉ đơn thuần giúp cô vắt cho nhanh, sau đó xách sữa đi cạnh cô. Cả hai chiếc áo sơ mi của anh đều đã được giặt sạch và gấp gọn gàng đặt trên bàn cho anh.

Anh ra ngoài và trở lại với một cái gói khác. “Chỉ để giữ ấm cho em khi tôi không thể,” anh nói, cười toe toét khi ném nó cho cô.

Cô mở ra, nửa lo sợ rằng sự lựa chọn này sẽ là thứ còn không thích hợp hơn cái trước. Nhưng chiếc váy bằng vải bông trắng mềm mại đúng như những gì cô yêu cầu, dài tay và cao cổ. Phần ngực được trang trí bằng những nếp ly nhỏ, và các nút áo được mở rộng gần đến thắt lưng. Cô có thể bước vào đó, cô nhận ra, và cô tặng anh nụ cười thực sự ấm áp bởi sự chu đáo đó. Vai và cánh tay cô vẫn phản đối khi cố định kéo nó qua đầu.

“Tôi tự hỏi Bà Worley sẽ nghĩ gì khi anh đi mua váy ngủ nhỉ,” cô trầm ngâm, cố gắng tưởng tượng khuôn mặt nghiêm khắc của người phụ nữ khi Lucas đi mua món đồ bằng lụa. Nghĩ về chuyện đó, anh đã mua chiếc váy ngủ bằng lụa ở đâu chứ? Cô không thể nghĩ có bất kỳ thương lái nào ở Prosper lại có thứ hàng hóa đó. Anh sẽ phải đặt nó ở tít tận phía Đông, hoặc từ San Francisco, và chắc chắn anh không có đủ thời gian để làm vậy.

“Bà Worley chẳng nghĩ gì về nó hết,” anh khùng lên. “Chiếc váy cotton là của mẹ tôi.”

Cô nhận ra anh không nói về nơi anh có được cái váy lụa.

Anh bỏ bê công việc của mình để giúp đỡ cô, và giờ thì cô lại có thể tự đi đứng lại được và anh sẽ lại dành vài ngày tiếp theo để quay lại với công việc.

“Tôi sẽ không thể qua kiểm tra em trong thời gian tới nữa,” anh cảm báo. “Vì Chúa, cẩn thận đấy.”

“Tôi sẽ cẩn thận. Sau tất cả thì đó cũng là tai nạn đầu tiên của tôi mà.”

“Và nó có thể là tai nạn cuối cùng của em, nếu em gây cổ.”

“Gì nào? Và tước mất cơ hội để anh phàn nàn à?” cô nói ngọt ngào. “Tôi sẽ không bao giờ làm thế đâu.”

“Buổi dã ngoại và khiêu vũ mùa xuân sẽ diễn ra tuần tới,” anh nói, tiếp tục suy nghĩ, lơ đi cú thúc của cô. Đó là khoảng thời gian thực sự bận rộn của trang trại, với tất cả các hoạt động đóng dấu và thiên gia súc cần được thực hiện, đó có lẽ sẽ là lần tiếp theo anh mới được gặp cô. “Nếu tôi không thể ghé qua được nữa, tôi sẽ gặp em ở đó.”

“Tôi nghi ngờ đấy,” cô nói. “Tôi không tham gia buổi khiêu vũ mùa xuân.”

Anh dừng lại và nhìn cô với vẻ giận dữ. “Sao không?”

“Sao phải tham gia?”

“Để làm quen với hàng xóm láng giềng của em.”

“Nếu tôi làm thế, ai đó” – ý là người đàn ông nào đó – “sẽ cho rằng tôi muốn nhiều hơn là tình bạn trong quá khứ. Sẽ dễ dàng hơn nếu không khuyến khích bất kỳ ai cả.”

“Em có thể dành nhiều thời gian của mình với những người phụ nữ.”

Cô bật cười lớn. “Người phụ nữ khốn khổ nào lại muốn tôi độc chiếm thời gian của cô ấy chứ? Mọi người tới để vui chơi với bạn bè họ, hoặc để tán tỉnh, và tôi chẳng muốn thứ nào trong cả hai thứ đó cả. Bên cạnh đó, đây là quãng thời gian bận rộn của tôi, tôi thực sự không có khả năng để lãng phí cả một ngày mà không làm gì được, đặc biệt là kể từ khi tôi đã mất rất nhiều thời gian trong tuần vừa qua rồi.”

Anh quắc mắt nhìn cô, tức giận vì cô để tâm đến bản thân mình quá ít. Anh đã mong đợi được nhảy với cô, để được cảm nhận đôi chân dài của cô áp vào anh. Với sự náo nhiệt trong ngày, sẽ chẳng ai để ý đến họ cả.

“Tôi muốn em đi,” anh nói. “Mặc bộ váy đẹp nhất của em và chỉ một lần thôi quên cái nông trại chết tiệt đi.”

“Không,” cô nói. Không ngại biện, không lý do, chỉ không.

Lucas không thường bị từ chối. “Nếu em không tới buổi dã ngoại,” anh nói, “tôi sẽ tới tìm em.”

7. Chương 7

(Người dịch: pmtrang)

Ngày dã ngoại đến với tiết trời hoàn hảo, mặt trời tỏa ánh nắng vàng trên các đỉnh núi phủ tuyết trắng phía xa. Olivia thức giấc để chiêm ngưỡng nó, cũng giống cả trăm lần trước cô đã thấy. Nó luôn luôn như vậy, nhưng trước đây cô luôn thích thú tận hưởng sự phấn khích của công việc chuẩn bị; năm nay tất cả những gì cô có thể làm là trưng ra một bộ mặt bình thản cho cha mẹ và bạn bè mình. Cô sợ cái ngày này, dù chẳng có lý do cụ thể nào để làm vậy. Có lẽ, cô nghĩ, đó là vì cô đã từ bỏ hy vọng. Luôn luôn trước khi tương lai mờ mờ hiện ra trước mắt cô với những lời hứa hẹn hoàng kim tuyệt vời, nhưng trong những tháng qua, cô đã mất niềm tin vào lời hứa đó rồi.

Đường như là lời cầu hôn từ Lucas sẽ không đến; thực tế thì, trong vài tuần gần đây cô bắt đầu tự hỏi, cô có thật sự chỉ đang tưởng tượng ra những ý định của anh hay không.

Dù không thể thấy cụ thể điều gì nhưng cô không còn cảm thấy những dự định mãnh liệt kia còn tập trung vào mình nữa. Thật ngớ ngẩn, bởi vì khi họ gặp nhau, điều rất hiếm khi xảy ra, anh luôn hành động chính xác giống hệt nhau: lịch sự, bao bọc, thậm chí là tán tỉnh đôi chút, nhưng luôn cẩn thận để không áp đảo cô.

Mặc dù cô không thể ngăn mình cảm thấy nhẹ nhõm, cô cũng không thể không thấy buồn với khả năng rất thực tế rằng cô có lẽ sẽ chẳng bao giờ có được gia đình cho riêng mình. Cô chỉ có thể hình dung mười, hoặc thậm chí hai mươi năm nữa, lặng lẽ ngồi cạnh Honora và cúi gầm xuống những mũi thêu nhỏ, trong khi mái tóc dần chuyển sang màu xám và các nếp nhăn xuất hiện quanh mắt và cổ cô, cơ thể cô cũng không còn săn chắc nữa. Cha mẹ cô cũng sẽ buồn, bởi vì họ sẽ chẳng có đứa cháu ngoại nào để mà cưng nựng.

Nó như thể cuộc sống của cô đang ngày càng trôi nhanh trong khi cô vẫn đang tìm kiếm, giờ thì cô chỉ còn hai bàn tay trắng. Và những cánh tay trống trải, cô nghĩ, khóc than cho những đứa con bé bỏng cô muốn nhưng sẽ chẳng bao giờ có.

Vậy nên, cô di chuyển, quyết tâm giữ nụ cười dán chặt trên mặt vào giữa buổi sáng đó khi cỗ xe ngựa Millican tham gia cuộc diễu hành của xe đẩy, xe kéo, xe bò, những người cưỡi ngựa và một hàng dài những người đi bộ, tất cả đều hướng về cánh đồng cỏ lớn bên ngoài thị trấn, nơi buổi dã ngoại luôn được tổ chức.

Đó là vị trí thực sự hoàn hảo, với rất nhiều cây cối cho bóng mát, nhưng cũng còn rất nhiều không gian mở cho những đứa trẻ nô đùa. Rất nhiều người đã ở đó, cùng ăn bữa trưa nhưng có vài người trong vòng bán kính năm mươi dặm tới lang thang trên đồng cỏ, không có mục đích gì hơn là được gặp bạn bè và thưởng thức buổi dã ngoại, dành trọn một ngày chẳng phải làm gì.

Ngoại trừ những người phụ nữ luôn có việc phải làm, Olivia nghĩ. Có đồ ăn phải chuẩn bị, những đứa trẻ phải trông chừng, những trò chơi phải tổ chức. Những người đàn ông, ở Cqurse, đứng thành nhóm trò chuyện, cười đùa hoặc tự tổ chức các cuộc tỉ thí hay sức mạnh kỹ năng. Như một cuộc đua ngựa ngẫu hứng chẳng hạn. Những người phụ nữ chăm sóc vết thương cho cánh đàn ông, phân giải các cuộc tranh cãi của lũ trẻ cũng như đàn ông, cho đến khi, thỉnh thoảng, Olivia tự hỏi hai nhóm đó có mấy sự khác biệt hay không.

Thực tế cô là người đầu tiên trông thấy Lucas, anh cao lớn, mạnh mẽ nổi bật trong đám đông. Anh mặc quần nâu và áo sơ mi lụa trắng, chiếc mũ nâu che mắt anh khỏi ánh mặt trời buổi sáng, và anh khiến cô chú ý hơn hẳn những người đàn ông đang mặc những bộ đồ đẹp nhất của họ. Khi anh đến gần cô để ý thấy mái tóc đen của anh dài chấm cổ áo. Anh bước đến chỗ họ và lẩm bẩm một lời chào và bắt đầu giúp đỡ những bọc thức ăn lớn họ đã mang theo trong xe ngựa xuống.

Cô tự hỏi bản thân có nhận định sai về ý định của anh sau tất cả không và nghĩ cô sẽ phát điên với sự tán tỉnh mơ hồ này không. Tất cả mọi sự quay mò trong tâm trí cô, dĩ nhiên, cô chẳng thể đổ lỗi cho ai được. Anh có hứng thú hay là không? Nếu có, vậy thì cô có muốn anh, hay là không? Nếu anh ngỏ lời, thì chấp nhận hay từ chối sẽ là thứ tồi tệ hơn?

Khi tất cả chỗ thực phẩm nằm an toàn trên tấm trải lớn bên dưới tán cây, Lucas nắm lấy tay cô nhét vào dưới khuỷu tay mình.

“Em có muốn đi dạo xung quanh và quan sát mọi người không?” anh hỏi.

Cô khó có thể từ chối bởi mẹ cô đang tươi cười với họ, và cô cố gắng khiến mình thư giãn khi họ chậm rãi tản bộ.

Khi anh đưa cô quay lại đúng điểm xuất phát một giờ sau đó mà chẳng có bất cứ điều riêng tư nào được nói giữa họ. Cô nhẹ nhõm hẳn, bởi anh đã đối xử với cô như với bất kỳ người bạn bình thường nào khác.

Lucas thực sự thích Olivia, nhưng trong suốt quãng thời gian dạo bộ nhàn tản qua chỗ mọi người, anh chợt nhận ra mình đang tìm kiếm một dáng người nhỏ nhắn, mái đầu ngắn cao với mái tóc đen dày, hay một người phụ nữ di chuyển với những sải chân dài dứt khoát khiến chiếc váy cô mặc tung bay theo cách mà chắc chắn không thể gọi là đứng đắn. Anh chắc chắn tất cả những lý do cô đưa ra để không tham dự đều

chỉ là cái cố, và anh đã hoàn toàn mong đợi rằng cô sẽ xuất hiện. Người phụ nữ nào lại không thích được vui vẻ và được tán tỉnh chứ?

“Em có thấy Dee Swann không?” anh lơ đãng hỏi Olivia, vẫn quan sát đám đông đang liên tục di chuyển.

Olivia nhướn mày lạ lẫm khi anh nhắc tới Dee, và mắt cô lấp lánh ánh nhìn thích thú trước khi nhanh chóng che giấu nó.

“Không, em không thấy. Em ngờ là cô ấy sẽ ở đây. Cô ấy chẳng bao giờ đến cả.”

“Tôi đã bảo cô ấy đến. Ý tôi là, tôi nghĩ cô ấy cần ra khỏi cái trang trại đó... tôi nghe nói cô ấy bị ngã khỏi gác xép và bị thương tuần trước.”

“Ôi không,” Olivia kêu lên. “Cô ấy bị thương có nặng không?”

Lucas không dừng lại để nghĩ rằng Olivia có vẻ đau khổ với tin tức đó nhiều hơn so với việc chỉ là người quen bình thường. “Nghe nói cô ấy bị thương khá nặng. Nhưng cô ấy giờ đã ổn hơn nhiều rồi.”

Mối quan tâm của Olivia tăng vọt. Dù cô đang lo lắng cho Dee, cô nhận ra Lucas đang không thoải mái đến thế nào, như thể anh vừa vô tình nói nhiều hơn những gì định nói. Thật vậy, từ đâu mà anh nghe tin Dee bị thương? Olivia biết rõ cách Dee đã cô lập mình thế nào. Nó thật rõ ràng với cô rằng nếu Lucas biết bạn cô bị thương, đó là vì anh đã tự mình tới gặp, tới thăm cô ấy, thậm chí là chăm sóc cô ấy. Cô nhớ có lần đã nghĩ đến việc Lucas và Dee hợp nhau đến thế nào. Có lẽ...

“Cô ấy nên ở đây,” anh nói lại lần nữa, và anh vẫn đang cau có.

Lucas không chấp nhận chuyện Dee sẽ không xuất hiện mãi cho đến tận bữa trưa. Anh đã giữ hy vọng sẽ tìm thấy cô trong đám đông nhốn nháo cho đến khi cuối cùng anh cũng nhận ra cô sẽ không ở trong một đám đông nào ngay cả nếu cô có tham dự; cô sẽ đứng ngoài rìa quan sát, đôi mắt xanh sắc sảo bí ẩn như mắt mèo rừng. Anh không thể hình dung việc cô tận hưởng những cuộc tán dóc hay cười khúc khích với một nhóm các cô gái.

Mặt khác, anh sẽ không ngạc nhiên chút nào nếu cô xuất hiện vào phút cuối, dù biết rằng anh đang giận dữ và giận dữ hơn với từng giây trôi qua, đứng trước mặt anh với vẻ kiêu ngạo nhất và thách anh dám nói gì.

Nhưng cuối cùng anh nhận ra rằng cô sẽ không đến, và cơn giận của anh tiếp tục dâng lên. Anh giữ nó trong vòng kiểm soát chặt chẽ và buộc bản thân phải hành động như thể đang tận hưởng đồ ăn, trong khi thực sự anh chẳng biết chúng có vị thế nào trong miệng mình. Chết tiệt cô, tại sao cô không đến? Anh biết giờ thì cô cũng sẽ không tham dự bất kỳ điệu nhảy nào cả.

Anh cũng biết anh sẽ không để cô lẻ mình đi.

Dee đang ở gần đó, vì tay cầm chiếc cuốc của cô bị hỏng và cô phải đánh xe ngựa vào thị trấn để mua một cái mới, chỉ để nhận ra các cửa hàng hầu như đều đóng cửa trong ngày hôm nay.

Cô cảm thấy mình như đồ ngốc. Tất nhiên là gia đình Winches, cũng như những người khác, đều đang ở chỗ dã ngoại. Cô không nên mong đợi bất kỳ điều gì khác. Đường phố như bị bỏ hoang. Mọi người trong thị trấn đều tận dụng cơ hội để thư giãn và tận hưởng cả ngày.

Nó có nghĩa là chuyển đi vào thị trấn để thay tay cầm cuốc, nhưng lại không thể tìm được sự giúp đỡ nào, và cô là người quá thực tế để có thể đứng mãi đó mà phiền muộn. Cỗ đại có thể nhờ được bằng tay cũng tốt như cào bằng cuốc vậy. Thế nên cô quay xe và trở về nhà. Những người còn lại trong thị trấn, cô để ý, chỉ còn hai cô gái trong quán rượu, dĩ nhiên là những người không được chào đón ở các sự kiện của thị trấn. Cả hai người phụ nữ đều đang ngồi ngoài vỉa hè, điều họ sẽ chẳng bao giờ làm nếu thị trấn không tạm thời bị bỏ hoang.

Một trong hai cô gái, người tóc đỏ có tên Tilie, vẫy tay với cô, và Dee vẫy tay lại.

“Ngày tốt lành,” cô lên tiếng.

Cuộc sống của họ thế nào chứ? Dee tự hỏi. Nó hẳn rất đau đớn và cô đơn, dù họ gần như chẳng bao giờ ở một mình. Riêng cô thì ngược lại, vì cô luôn một mình và cô thích như thế.

“Tôi có thể đi dạo cùng cô được không?”

Không khí buổi chiều của đám đông như chùng xuống khi mà mọi người đã no nê cùng cái nóng buổi chiều khiến tất cả đều buồn ngủ. Nhiều người đã thực sự ngủ trên tấm trải mang đi từ nhà. Olivia đi dạo loanh quanh, mỉm cười với những người bạn nhưng không dừng lại để trò chuyện với ai. Lucas đã rời đi sớm ngay sau khi ăn, và từ lúc đó Kyle Bellamy dường như đi theo cô khắp nơi. Anh ta rất lịch sự, nhưng chỉ là cô không thể có cảm tình với người đàn ông đó. Mắt anh ta quá sâu, và anh ta cũng quá dai dẳng. Cô cuối cùng cũng xoay sở được để tiếp tục dạo bước, vì nếu cô dừng lại thì sớm thôi anh ta sẽ xuất hiện ngay bên cạnh cô.

Cô bị giật mình bởi giọng nói trầm, mềm lại phía sau và quay lại trông thấy một người Mexico, Fronteras, đang nhìn cô với ánh cười trong đôi mắt đen của anh.

Cô ngáp ngừng, nhớ lại rằng anh làm việc cho Bellamy, và rằng cô không biết anh ta.

“Tất nhiên, nếu cô không muốn, tôi hiểu,” anh nói.

Cô chợt nhận ra rằng anh ta đang mong đợi lời đề nghị của mình bị từ chối bởi anh là một người Mexico. Sự cảm thông nhói lên chút đỉnh trong trái tim cô, và cô thấy mình lên tiếng.

“Tất nhiên tôi sẽ đi dạo cùng anh.” Ít nhất Kyle sẽ không thể bắt được cô miễn là cô còn tiếp tục di chuyển.

Anh ta sánh bước cùng cô. Lần đầu tiên cô thấy lối cư xử hoàn hảo rời bỏ mình, và cô không thể tìm thấy điều gì để gợi chuyện. Họ đi dạo được hơn một phút khi anh lên tiếng. “Tên tôi là Luis Fronteras.”

“Tôi là Olivia Millican.” Sự im lặng đổ xuống lần nữa. Cuối cùng trong sự tuyệt vọng, cô thốt lên. “Anh là người Mexico?” Ngay lập tức mặt cô đỏ ửng. Trong tất cả những điều có thể nói, tại sao cô lại nói vậy chứ? Cô muốn cắn lưỡi mình luôn.

“Tôi sinh ra ở Mexico,” anh nói với một nụ cười lưỡi biếng, không thấy phiền bởi câu hỏi. “Tôi cho rằng điều đó khiến tôi thành người Mexico, mặc dù tôi đã không ở đó kể từ khi còn là một đứa trẻ.”

Thật vậy, anh trò chuyện giống như những người khác cô biết không có chút khác biệt nào trong giọng nói. “Anh ở lại bao lâu?” Cô không nhất thiết là sẽ gặp anh ngay cả nếu anh ở lại, là con gái của một chủ nhà băng sẽ không được giao tiếp tùy tiện với những người chần bô.

“Ý cô là ở Colorado hay ở đây quanh Prosper?”

“Cả hai,” cô nói đầy quan tâm. Nghe như có vẻ anh di chuyển rất nhiều, và cô đã luôn tự hỏi cuộc sống du mục sẽ như thế nào.

“Tôi đã lang thang qua Colorado nhiều lần trong những năm qua. Tôi dành nhiều năm ở khu vực New Mexico, một thời gian ở Montana và cả khu miền Tây nữa, quanh vùng sông Snake.” Anh trông tự lự. “Tôi đến California một hay hai lần gì đó, vậy nên với những nơi đã đi qua tôi đoán là mình đã đi đến hầu hết phần đất nước ở phía Tây sông Missouri.”

“Anh không ở một nơi quá lâu nhỉ.”

Anh ta cao, cao bằng Lucas, cô để ý. Điều đó khiến cô cảm thấy thật nhỏ bé khi đi bên cạnh anh, và thấy được bảo vệ. Cô hướng ánh mắt đến khẩu súng lớn đặt trong bao buộc phía bên đùi phải của anh. Anh mang vũ khí vô cùng tự nhiên, như thể anh chưa bao giờ rời nó. Liệu có phải anh là một tay súng, chứ không phải một người chần bô?

“Tôi có chút nay đây mai đó.”

Trong một khoảng thời gian, anh đã nghĩ New Mexico là nhà của mình, nhưng giấc mơ đó đã chết bên dưới móng guốc của một con ngựa giết người. Anh trở nên vô hồn sau khi chôn cất Celia, như thể một phần trong anh đã nằm dưới mộ cùng cô. Sau một khoảng thời gian dài, anh đã nhận ra rằng mình vẫn đang sống, nhưng nó không còn như cũ. Cuộc sống như chẳng còn ý nghĩa; anh không nhận ra thời gian để tang đã kết thúc từ bao giờ, chỉ là nó đã kết thúc. Giờ anh nhớ Celia với nụ cười ngọt ngào bừng sáng thường trực trên môi, nhưng anh không thể hoàn toàn phác họa được chân dung cô trong tâm trí nữa. Mười năm

đã trôi qua, và trong mười năm qua, anh đã đi qua rất nhiều vùng đất, ôm ấp rất nhiều phụ nữ khác trong vòng tay.

“Tôi vẫn thường nghĩ là mình rất thích đi du ngoạn,” Olivia nói, nhìn lên mặt trời qua tán lá đung đưa trên không trong làn gió nhẹ. “Để không phải thấy mặt trời lặn cùng một chỗ hai ngày liên tiếp.”

Lời cô nói không thể bắt ngờ hơn. Luis nhìn xuống khuôn mặt trái xoan thanh tú và cổ tường tường cô trải qua nhiều ngày, nhiều tuần không tắm rửa, với một lớp bụi phủ dày trên làn da trắng sáng, và thấy nó cực kỳ vô lý. Và ai lại có thể mong đợi cô cuộn mình trong một tấm chăn trên nền đất chứ?

“Cô sẽ không thích nó đâu,” anh nói hiển nhiên. “Côn trùng, bụi bẩn, thức ăn tẻ hại, nước uống không đủ, và không bao giờ có được giấc ngủ ngon. Đó là cuộc sống trên những con đường mòn.”

Đôi môi cô hé ra thành một nụ cười. “À, nhưng có những cách khác để đi du ngoạn chứ. Hãy tưởng tượng việc đi bằng xe lửa từ thành phố này sang thành phố khác, để những đường ray xe lửa ru anh vào giấc ngủ hàng đêm. Có lẽ tôi sẽ không thích điều đó mãi, nhưng tôi muốn thử.”

Có một chút hư hỏng trong tâm hồn một tiểu thư khuê các, anh nghĩ với vẻ đánh giá cao. Anh muốn đi du ngoạn khắp đất nước cùng cô. Họ sẽ có một khoang riêng để ngủ, và đến đêm anh sẽ quấn lấy cô và để những thanh ray khiến họ hoàn thiện, chứ không phải để ngủ.

Vài đứa trẻ đuổi theo một quả bóng, cười thét lên thích thú khi chúng chạy băng qua đồng cỏ. Luis dừng lại, bàn tay anh giữ lấy cánh tay cô, cho đến khi lũ trẻ an toàn vụt qua, sau đó từ từ họ tiếp tục tản bộ.

Olivia cảm thấy thoải mái với anh một cách khác lạ, cô không thể nói lý do thực sự là gì, vì họ chỉ vừa mới gặp nhau và không thực sự trò chuyện về bất cứ điều gì, nhưng có điều gì đó ở anh khiến cô thư giãn. Có lẽ chỉ là những điều nhỏ nhặt, cách anh điều chỉnh sai chân cho phù hợp với cô, hay cách anh chăm sóc cô để bọn trẻ khỏi va vào cô, nhưng cô lại cảm thấy thật an toàn. Tất nhiên, phần lớn những người đàn ông lịch sự đều làm vậy, nhưng với người đàn ông này cô cảm giác còn hơn chỉ là lịch sự, như thể bản năng của anh là để bảo vệ cho cô vậy.

“Gia đình anh có ở gần đây không?” cô hỏi.

“Tôi không có gia đình nào, hay ít nhất là tôi chẳng nhớ ai. Tôi đoán đó là lý do tôi cứ lang thang hết nơi này đến nơi khác vậy thôi.”

“Và anh chưa bao giờ kết hôn sao?” Cô lập tức nói, “Xin lỗi, tôi không nên tọc mạch thế.”

“Tôi không ngại trả lời đâu. Tôi đã từng lên kế hoạch kết hôn một lần, nhưng cô ấy qua đời rồi. Chuyện đã xảy ra từ mười năm trước.”

“Anh vẫn còn yêu cô ấy?” Tại sao cô lại không thể kiểm soát cái lưỡi ngang bướng của mình cơ chứ? Cô không định hỏi anh toàn những chuyện cá nhân như vậy, nhưng cô dường như không thể ngăn nổi mình. Cô cảm thấy má mình nóng lên bởi sự khiêm nhã của bản thân, nhưng anh tiếp nhận những câu hỏi dễ dàng như thể họ đang trò chuyện về thời tiết.

“Theo một cách nào đó.” Anh trầm ngâm nói tiếp. “Celia là một người tuyệt vời, thực sự rất đáng yêu, và tôi vẫn yêu con người cô ấy từng là. Nhưng tôi không còn yêu cô ấy bây giờ nữa, nếu cô hiểu được sự khác biệt.”

“Có, tôi hiểu.” Olivia ngạc nhiên trước sự nhẹ nhõm cô cảm thấy.

Họ bước đến một dòng suối nhỏ và tản bộ dọc theo nó cho đến khi trông thấy một thân cây đổ bắc ngang dòng chảy. Olivia ngoái lại nhìn khu cắm trại, chớp mắt ngạc nhiên rằng họ đã bỏ xa đám đông đến thế nào. Chỉ có vài người lác đác xuất hiện trong tầm nhìn, phần lớn những người còn lại đều khuất sau những tán cây và đường lượn của đồng cỏ.

“Có lẽ chúng ta nên quay lại,” cô nói với chút lo lắng.

Luis bước lên thân gỗ và chìa tay ra cho cô. “Và có lẽ là không. Những nhà thám hiểm sẽ chẳng bao giờ tìm thấy gì nếu họ không mạo hiểm ra khỏi tầm nhìn của đám đông.”

Cô cần môi, sau đó cần thận đặt tay mình vào tay anh và để anh giúp cô bước lên cây gỗ. Cô không thể tin được mình đang làm thế này. Olivia Millican chưa bao giờ làm bất cứ điều gì quá đáng như đi lang thang với một người lạ mặt; nhưng rồi, cô nghĩ với đôi chút nổi loạn, Olivia Millican đã luôn mong muốn được đi du ngoạn. Có lẽ đã đến lúc bắt đầu để ý đến những bí mật của Olivia rồi. Sau tất cả, cô cảm thấy hoàn toàn an toàn với Luis.

Thân cây gỗ không được vững chắc khi họ bước trên nó, nhưng may mắn thay họ chỉ cần bước vài bước để vượt qua, và rồi Luis siết chặt lấy eo cô trong vòng tay mạnh mẽ của mình, nâng cô lên nốt phần còn lại của đoạn đường. Cô cảm thấy như thể họ vừa vượt qua một trở ngại lớn trong chuyến thám hiểm của hai người, chứ không phải chỉ là một dòng suối nhỏ xíu. Cô không nghĩ cô từng đến chỗ này trước đây.

Họ tản bộ dưới tán cây, và Luis phân biệt cho cô các loài chim khác nhau. Cô thật sự say mê, vì cô đã sống cả cuộc đời mình trong thị trấn, giới hạn những kiến thức có được về các loài chim của cô chỉ là phân biệt giữa chim cổ đỏ và loài quạ. Đằng sau họ âm thanh của buổi dã ngoại mờ dần, cô có thể nghe thấy tiếng chim kêu cùng tiếng xào xạc của gió trên những tán cây, tiếng bước chân lặng lẽ của họ, tiếng trò chuyện của họ. Anh nắm lấy tay cô, những ngón tay mạnh mẽ của anh siết chặt quanh tay cô, hơi nóng và sự thô ráp khác lạ khiến cô thấy thật an tâm. Cô không nên để anh nắm tay cô, cô nghĩ, nhưng cô chẳng làm gì để ngăn anh lại. Họ lẽ ra nên quay lại buổi dã ngoại ngoài trời. Nhưng cô cũng chẳng nói gì.

Chỉ có hai người họ cách xa thị trấn khoảng chừng một dặm, lang thang sâu hơn và sâu hơn vào trong khu rừng. Cô tự hỏi cha mẹ có lo lắng cho cô không nhưng biết rằng họ sẽ đơn giản nghĩ cô đang ở cùng những người bạn.

Mùi của khu rừng lấp đầy các giác quan của cô. Sự mãn nguyện ánh lên trên gương mặt cô, cô ngược nhìn anh với một nụ cười tươi sáng, và Luis phản ứng với sự nữ tính ngọt ngào của cô mà không suy nghĩ gì, anh kéo cô vào vòng tay mình và cúi xuống trên miệng cô.

Theo bản năng, anh chỉ giữ sự tiếp xúc một cách trong sáng nhất, cảm nhận đôi môi mềm mại của cô và để cô đáp ứng lại với tốc độ của riêng mình. Olivia rướn người lên, gạt bỏ sự dịu dàng của cái chạm nhẹ và tiến lại gần cơ thể ấm áp của anh. Cánh tay cô, vốn đang đặt trước ngực anh, trong khi vô thức quyết định cô có nên đẩy anh ra hay không, đang trượt lên, bàn tay cô đan vào nhau quanh cổ anh khi cơ thể cô đưa ra quyết định của riêng nó. Cảm giác thật tuyệt khi được ở trong vòng tay anh như thế, vậy nên cô xích lại gần hơn. Anh có vị thật hấp dẫn, vậy nên theo bản năng cô tách môi mình ra để nếm anh hơn nữa, và đó là tất cả sự khích lệ Luis cần. Anh đặt tay phía sau đầu cô và ôm cô trong khi anh hôn sâu hơn, đầu lưỡi quét qua môi cô, sau đó trượt vào trong mà cô không hề phản đối. Anh hơi ngạc nhiên lúc đầu bởi sự dăng hiến của cô, nhưng theo ngay sau đó là sự ngọt ngào tăng nhanh.

Olivia thấy chóng mặt với nụ hôn đầy đam mê của anh. Cô đã từng được hôn vài lần trước kia – cô, sau tất cả thì, đã hai mươi lăm tuổi rồi – nhưng chưa một ai khác từng hôn cô mà mở miệng, bao phủ môi cô thế này. Cô rung mình với sự phấn khích trước cái chạm nhẹ đầu tiên của lưỡi anh, sau đó di chuyển sâu dần vào trong miệng cô. Cô giật mình bởi sự xâm lược bất ngờ, chờ đợi nó sẽ thật khủng khiếp, nhưng thay vào đó lại là niềm đam mê bộc phát gia tăng nhanh chóng dữ dội khiến cô nóng lên và ép sát lại gần anh hơn.

“Em thật ngọt ngào,” Luis thì thầm trên miệng cô khi anh nghiêng đầu trở lại trên miệng cô với một nụ hôn đói khát, chiếm hữu nữa.

Cô chưa bao giờ cảm thấy đam mê trước đây, chưa bao giờ ngờ được có bất kỳ người đàn ông nào có thể làm được như vậy với mình. Cô chưa bao giờ cho phép bất kỳ người đàn ông nào ôm cô sát vào mình, ngực cô đang bị nghiền chặt vào ngực anh. Cảm giác thật tuyệt vời, cô mông lung nghĩ. Ngực cô đau nhói và áp lực tăng dần thật khó để nó dịu lại. Một cơn đau khác dâng lên trong cô, sâu trong bụng cô, và cô không thể hiểu nổi nó là gì.

Anh ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm xuống đôi mắt xanh đầy choáng váng của cô. Đôi mắt anh rục lên với nhu cầu. Anh thở khó khăn, cô cũng vậy, bộ ngực mềm mại của cô đang phập phồng. Luis nhận ra tất cả các dấu hiệu của một người phụ nữ bị khuấy động, nhưng anh cũng trông thấy cả sự hoang mang ngây thơ đằng sau sự đam mê.

Anh không đưa cô ra đây vì điều này, anh tự nhủ. Anh đã quan sát cô trong một lúc lâu, để ý thấy cô luôn phải cố gắng tránh né Bellamy nên đã hấp tấp mời cô đi dạo cùng mình. Nhưng giờ họ chỉ có một mình, và

anh không thể cưỡng lại được cái miệng ngọt ngào đó.

Anh có thể có được cô bây giờ. Anh có thể hạ cô xuống mặt đất phủ đầy rêu và nâng vấy cô lên trước khi cô hoàn toàn hiểu được mình đang làm gì. Cũng như sự thiếu kinh nghiệm của bản thân, cô sẽ không có chút ý niệm mơ hồ nào để kiểm soát được ham muốn của chính mình. Nhưng một lần cảm dỗ vội vàng có khả năng sẽ là lần duy nhất anh sẽ có được cô, anh đủ hiểu phụ nữ để biết rằng sau đó cô sẽ làm bất cứ điều gì để tránh né anh. Đó không phải điều anh muốn. Cô quá ngọt ngào khiến anh muốn đánh mất mình trong cô hết lần này đến lần khác, và cách duy nhất để làm vậy là phải kiên nhẫn và thực sự thắng được cô.

Anh hiểu được tất cả điều đó nhưng không thể khiến bản thân mình để cô đi mà không ném cô thêm một chút. Anh bắt đầu hôn cô lần nữa, siết chặt vòng tay quanh cô và đặt phần cứng rắn của anh áp vào cái gò mềm mại của cô. Anh cảm thấy cô thở hổn hển trong miệng mình, và hôn cô gần như mất kiểm soát. Từ từ anh quỳ xuống, kéo cô theo.

Mạnh dạn, anh đặt tay lên ngực cô, ép vào nó qua làn vải, nhưng như thế thật chưa đủ. Anh muốn cảm nhận sự ấm áp, làn da trần của cô. Olivia cong người trước cái vuốt ve, mắt cô mở ra.

“Đừng sợ,” anh ngân nga, dỗ dành cô với những nụ hôn, vuốt ve vùng ngực cô.

“Anh – anh không nên làm thế.”

“Đây là một phần của việc làm tình. Cảm giác tốt chứ?” Vài phụ nữ thấy nó đau đớn hơn là phần khích, vậy nên anh luôn thận trọng hỏi.

“V – vâng,” cô lắp bắp. “Nhưng đó không phải vấn đề.”

“Thế vấn đề là gì?” Anh tiếp tục nắn bóp ngực cô, và anh thấy núm vú cô siết chặt bên dưới ngón tay mình. Cô thở hổn hển lần nữa khi anh cọ xát nó, và má cô dần nóng lên.

“Là – là chúng ta không nên làm thế này.” Cô nhắm mắt, bất giác cảm nhận những cảm giác tuyệt vời.

“Em có muốn tôi dừng lại không?”

“Không,” cô rên rỉ. Và rồi móng tay cô bầu vào vai anh. “Có. Chúng ta phải dừng lại.”

“Chưa được,” anh thì thầm, và anh trượt tay bên dưới vạt áo cô. Olivia thốt ra một tiếng kêu phần khích khi bàn tay nóng bỏng của anh áp trên gò ngực trần của cô. Núm vú cô siết chặt hơn, đầy háo hức vươn lên phía trước. Nhanh chóng, anh mở vạt váy cô để cả hai bầu ngực lộ ra, sau đó nhấc lưng cô lên cánh tay mình và bắt lấy một nụ nhỏ ngon lành vào miệng, liếm nó bằng lưỡi trước khi rút lấy bằng một chuyển động nhanh chóng.

Cô run lên và rùng mình, căng người áp vào anh, tiếng nức nở thoát ra trên khuôn miệng hé mở của cô. Cơn đau nơi bụng dưới của cô dâng lên không kiểm soát, và cô quằn quại với nó, hông cô di chuyển, đòi hỏi điều gì đó mà cô không thể xác định được. Luis cảm thấy chuyển động và biết chính xác những gì cô cần, nhưng giờ không phải lúc. Anh buộc mình phải bằng lòng với việc giảng dạy cô chỉ một phần của niềm đam mê mà anh có thể trao cho cô.

Ngực cô nhỏ và có màu trắng sữa, núm vú hồng và tinh tế. Cô run lên mỗi khi anh chà xát chúng, khuyến khích anh hoàn thành những gì anh đã bắt đầu. Phải cần tới tất cả sức mạnh ý chí anh mới kiềm chế được, để đặt cô xuống nhẹ nhàng và kéo hai vạt váy cô lại lần nữa và ôm lấy cô thật chặt, hôn cô và thì thầm với cô, nói với cô anh muốn cô đến thế nào và anh đang đau đớn ra sao, biết rằng cô sẽ cảm thấy tốt hơn nếu biết anh cũng không phải là không bị tác động.

Tuy nhiên, khuôn mặt nhợt nhạt của cô đang nóng lên bởi sự bối rối khi nhận thức của cô bắt đầu quay lại. Cô đẩy tay anh ra và bắt đầu dò dẫm chỉnh trang lại mình, cố gắng khôi phục lại vẻ đoan trang.

“Đừng thấy xấu hổ,” anh nói. “Em rất xinh đẹp.”

“Làm sao tôi có thể không xấu hổ được chứ?” cô hỏi với giọng ghen ngào. “Anh là một người lạ, và tôi đã để anh –” Cô dừng lại, không thể nói thêm về sự ô nhục của mình.

“Giờ thì chúng ta không còn là những người lạ nữa,” anh trầm lặng nói. “Olivia, nhìn tôi này, em yêu.”

Cô lắc đầu, vậy nên anh bắt lấy cằm cô và nghiêng mặt cô lên. “Em nghĩ tôi không tôn trọng em hay tôi không nên chạm vào em như thế?”

Nỗi đau đớn trong ánh mắt cô đã cho anh câu trả lời. Anh nghiêng người về phía trước và nhẹ nhàng hôn cô. “Tôi chạm vào em, em yêu, bởi vì tôi muốn em quá nhiều đến mức không thể ngăn được bản thân mình. Tôi dừng lại bởi vì tôi tôn trọng em và muốn gặp lại em.”

Cô đứng bật dậy và đỏ mặt. “Ồi, không!” cô khóc không chủ ý.

Anh bắt lấy tay cô khi cô định bỏ chạy. “Bởi vì em nghĩ chuyện này sẽ xảy ra nữa sao?”

Olivia gần như không thể đứng vững, cô đang quá đau khổ. Nước mắt dâng đầy trong mắt cô.

“Chúng ta không bao giờ -”

“Đừng mong tôi sẽ tránh xa khỏi em, bởi vì tôi không thể. Và tôi sẽ hôn em lần nữa mỗi khi tôi có cơ hội. Cuối cùng, chúng ta sẽ làm tình, Olivia – phải, chúng ta sẽ,” anh nói nghiêm túc khi cô bắt đầu lắc đầu. “Hãy quên rằng tôi chỉ là một người làm công và em là con gái chủ nhà băng đi, và nhớ cảm giác ra sao khi miệng tôi trên miệng em, bởi vì nó sẽ chỉ tuyệt vời hơn thế rất nhiều, em yêu. Tuyệt hơn rất nhiều!”

8. Chương 8

(Người dịch: pmtrang)

Dee đang kéo một xô nước khi Lucas cưỡi ngựa đến chiều hôm đó. Tim cô dội mạnh vào lồng ngực khi trông thấy anh; đã hơn một tuần kể từ khi cô gặp anh, và như một hồi chuông cảnh báo rằng cô đã quên mất rằng anh cao-tay thế nào. Những cuộc khẩu chiến với anh khiến cô thấy mình được sống hơn bất cứ khi nào trước đây bởi cô có thể là chính mình khi tranh cãi với anh, và không gì cô nói có thể khiến anh sốc được. Anh xuống ngựa và buộc dây cương quanh hàng rào.

“Tôi đã nói với em là tôi sẽ theo đuổi em rồi,” anh nói dứt khoát, bước về phía cô.

Dee nhắc xô nước lên với ánh cảnh cáo trong mắt. “Còn tôi đã bảo anh là tôi sẽ không đến buổi dã ngoại. Tôi có lý do riêng, tôi sẽ không làm hỏng mọi chuyện chỉ để thỏa mãn một trong những ý thích bất chợt của anh.”

Đôi mắt anh lấp lánh ánh xanh xấu xa, và anh tiếp tục bước tới. “Tôi từng bị ướt rồi,” anh nói.

Có lẽ nước cũng chẳng rã được gì nhiều, nhưng cái xô này khá nặng. Dee vung nó qua đầu cô và khiến cả hai ướt sũng nước. Anh cúi người, và cô nhanh chóng chuyển vị trí, hất lần nữa.

“Để tôi yên,” cô cảnh cáo.

“Còn lâu,” anh vịn lại, túm lấy cô.

Dee hụp người xuống, và chiếc thùng gỗ va vào vai anh. Anh dừng lại, chửi thề trong khi xoa xoa chỗ bị đập trúng. Đôi mắt xanh nheo lại nhìn cô. “Em tốt hơn là nên né được lần này,” anh nói, và lao tới.

Ngay khi anh nói cô cố hạ anh bằng cách đập vào đầu, nhưng lần này anh không để chiếc xô nặng cản trở mình. Nó đập mạnh vào lưng anh khi anh hụp người xuống, và trước khi cô có thể né đi, anh đã kẹp bờ vai rộng của mình vào giữa hai chân cô, sau đó nâng bổng cô lên. Anh đứng thẳng người với cô vắt vẻo trên vai, sải bước thẳng về phía ngôi nhà.

Giận dữ, cô nhận ra mình bắt lực trong tư thế đó. Chân cô đá loạn xạ khi nó bị ghim chặt dưới cánh tay anh, và mục tiêu duy nhất cho nắm đấm của cô là chân và mông anh. Bởi vì đó là điều duy nhất có thể làm, cô cắn anh.

Anh gầm gừ vì đau cộng với giận dữ và phát thật mạnh vào hông cô, khá là đau. Dee ré lên bởi cơn đau thiêu đốt, sau đó cố gắng cắn anh lần nữa. Anh xoay người, hạ cô xuống và túm lấy cổ áo cô và kéo lê cô vào nhà.

Ngay khi anh thả cô ra, cô bật dậy trên đôi chân rồi lao vào anh.

“Em đánh đá quá đấy,” anh nói đầy ngưỡng mộ, và cười lớn khi tránh nắm đấm của cô, nắm lấy cánh tay cô và ấn cô vào tường.

Dee vật lộn với toàn bộ sức mạnh để cố giành chiến thắng, và điều đó có nghĩa là sử dụng bất kỳ mảnh khóc gì. Cô bị nắm tay của anh cản trở, vậy nên cô đá, cố gắng đá trúng giữa hai chân anh. Tiếng cười của anh đột ngột dừng lại khi bàn chân cô hạ cánh trên đùi anh, gần đến mức nguy hiểm, và anh giải quyết vấn đề bằng cách nghiêng cô sát vào tường hơn nữa bằng cơ thể mình.

“Giờ thì đánh tôi xem,” anh thở hổn hển.

Cô cố gắng, vặn mình và cong người lại, nhưng với bức tường sau lưng và cơ thể nặng nề của anh ép phía trước, cô không thể làm gì nhiều hơn. Cô đá còn anh sử dụng chuyển động đó để ép chân mình vào giữa hai chân cô. Với một động tác nhanh nhẹn, anh nhắc bổng cô lên, cơ đùi vững vàng của anh nằm giữa hai chân cô trong khi anh nghiêng hông mình vào hông cô.

Cô ngừng chiến đấu, bởi vì điều đó thật vô ích và sẽ chỉ gia tăng áp lực nặng nề của nơi cương cứng của anh giữa hai chân cô. Cô ngã đầu ra sau, dựa vào tường, thở hổn hển.

“Chết tiệt, thả tôi ra.”

Thay vào đó anh nâng cô lên, đối khất khép miệng mình trên miệng cô. Sức nóng ẩm ướt xâm nhập qua lớp quần áo của cô, và cô cảm thấy núm vú mình siết chặt, nhộn nhạo bên dưới sự tấn công của lưỡi anh. Dục vọng hòa lẫn với sự giận dữ cho đến khi cô tự hỏi sau tất cả thì chúng có phải chỉ là một hay không.

Anh thả tay cô ra để có thể kéo áo khoác của cô, và không có sự hỗ trợ đó khiến cô trượt dần xuống nên hông anh đang ép còn chặt hơn nữa vào hông cô. Nhu cầu thuần túy tràn qua khiến cô choáng váng, khiến cô kêu lên, và cô siết chặt tay mình trong tóc anh hơn là sử dụng sự tự do mới có của mình để đẩy anh ra. Áo khóa của cô tách ra dưới bàn tay thô bạo của anh, rồi những ngón tay anh tìm thấy áo sơ mi của cô và giật mạnh, khiến nó chịu số phận tương tự. Anh ôm lấy bầu ngực trần của cô trong bàn tay mình và đẩy chúng lại với nhau, râu anh cọ nhẹ vào làn da mềm mại của cô khi anh nút lấy một bên ngực cô và rồi chuyển sang bên kia.

Cô quần quai, thét lên lần nữa. Lucas uống lấy âm thanh đó, tiếp tục hôn cô trong khi anh liên tục xoa bóp ngực cô. Không lãng phí chút thời gian nào; anh phải có được cô, dục vọng đang thiêu đốt anh, cả hai người họ đều bị cơn đói khát thuần túy xâm lấn. Anh luồn tay bên dưới váy và tụt quần trong của cô ra, kéo nó xuống dưới hông cô.

Dee để yên khi cô cảm thấy đồ lót của mình trượt xuống; đầu cô quay đi và cô nhắm mắt lại. Cô đã từng hoàn toàn trần truồng trước mặt anh trước đây nhưng không có cảm giác bị lộ trần như bây giờ, quá dễ bị tổn thương. Anh lùi lại một chút khỏi cô và để chân cô khép lại, và lớp vải cotton trượt xuống quanh mắt cá chân cô.

“Bước ra khỏi nó đi,” anh thì thầm, vô thức cô làm theo.

Sức nặng của cơ thể anh quay lại áp vào cô, ép cô vào tường. Đôi tay anh vẫn ở bên dưới váy cô, trên da thịt trần truồng của cô, xoa bóp mông cô, vuốt ve đùi cô, và cuối cùng là bao phủ trên cái gò nhỏ của cô.

Cô nín thở, thậm chí không dám thở trước cơn hấp hối bởi nhu cầu và dục vọng bản thân. Bàn tay anh di chuyển chậm rãi, một ngón tay dài trượt xuống khe nhỏ giữa các nếp gấp mềm mại của cô. Cú đánh mạnh của khoái lạc tới gần như tàn nhẫn, và mạnh mẽ khiến cô lạc lối trong vòng tay anh. Anh ôm lấy cô khi một ngón tay di chuyển tới lui không thương tiếc. Anh đi sâu vào trong cô, và cô gần như thét lên bởi cú sốc, nhưng chân cô mở rộng hơn cho phép anh làm bất cứ điều gì anh muốn. Cô quần quai, móng tay bầu chặt vào vai anh khi anh đưa ngón tay ẩm ướt của mình lên tìm kiếm cái núm nhỏ phía bên ngoài nơi nữ tính của cô và vồn vồn, lần này sự kiểm soát của cô vỡ tan và cô hét lên.

“Chúa ơi, em thật đẹp,” anh lẩm bẩm, quan sát làn da cô đang đỏ bừng với vẻ ham muốn.. Cô trông thật rực rỡ, hoang dã không thể tả, với cái đầu nghiêng nghiêng về phía sau cùng bộ ngực trần đang phập phồng cố lấy lại nhịp thở. Cô bùng bùng như một khu rừng đang cháy, cơn thiêu đốt vượt ngoài tầm kiểm soát, cũng như anh biết cô sẽ như thế.

Nơi giữa hai chân cô đang ẩm ướt, thật mềm mại và nóng bỏng khiến anh thấy như mình sắp nổ tung chỉ từ việc chạm vào cô. Anh ôm chặt lấy cô và đưa ngón tay vào trong cô lần nữa, thăm dò sâu hơn, dùng ngón cái chà sát khiến cô nóng hơn nữa để cô không thể phản đối sự xâm nhập của anh. Cô giật mình, khóc thút thút và cơ bắp bên trong cô siết chặt lấy ngón tay anh đến mức khiến anh gần như rên lên, nghĩ đến việc cô sẽ siết chặt nơi ấy của anh đến thế nào. Anh không thể đi vào cô quá sâu khi anh nhận thấy sự kháng cự vững chắc đáng kinh ngạc của cô, bằng chứng trình bạch của cô, và anh biết lần đầu tiên này sẽ chẳng dễ dàng gì cho cả hai người.

Tay anh mang cô gần tới cực khoái, cô quần quai dữ dội chống lại anh, bùng nổ dữ dội trước sức ép đầy tình tẻ.

“Bình tĩnh, bình tĩnh nào,” Lucas thì thầm trên miệng cô khi anh đẩy đùi mình vào giữa hai chân cô, đẩy nó lên cao hơn và áp chặt hơn vào cô.

Sức nóng của cô thiêu đốt anh thậm chí còn qua cả làn vải. “Để tôi chỉ cho em làm thế nào.”

Anh đưa cả hai tay tóm lấy hông cô và bắt đầu dùng đưa cô áp vào đùi anh. Cô rùng mình và không thể ngăn bản thân rên rỉ, thở hổn hển ngày càng nhanh khi sự nhức nhối ngày càng tăng lên. Bên đùi mạnh mẽ nằm giữa hai chân cô làm dịu đi sự nhức nhối nhưng cũng khiến nó tồi tệ hơn, vậy nên cô không biết phải làm gì nữa. Cô bắt đầu thổn thức và chống lại anh bằng nắm đấm của mình, nhưng anh chỉ đẩy cô cao hơn khiến các ngón chân cô nâng lên khỏi mặt đất và cô tách hai chân mình ra. Bàn tay rắn chắc của anh giữ lấy hông cô di chuyển theo nhịp điệu, và cô không thể chịu đựng thêm nữa, cô không thể, cho đến khi cảm giác như mọi cơ bắp trong nơi ấy của cô siết chặt và co giật, cùng các giác quan của cô nổ tung trong một cơn bão cảm xúc. Những cơn sóng lớn quét qua cô hết đợt này đến đợt khác và cuối cùng rơi đi để cô lại yếu đuối như một con mèo con, gần như không thể cử động, mềm nhũn trong vòng tay anh.

Lucas hạ cô xuống sàn, đặt cô nằm thẳng, gương mặt anh phản chiếu niềm đam mê của chính anh khi anh xé toạc quần áo mình. Nếu anh dành thời gian bế cô vào phòng ngủ, cô có thể hồi phục đủ để bắt đầu chiến đấu với anh lần nữa, và anh buộc mình phải vào được trong cô hoặc sẽ phát điên. Chẳng có gì là dễ dàng với Dee cả, chắc chắn là không với màn kết của cô; biết được rằng cô vẫn còn trong trắng, anh biết nó sẽ khiến cô bị đau, và Dee sẽ không thích việc mình bị đau.

Anh đẩy chiếc váy lên eo cô và tách chân cô ra, sau đó hạ mình vào giữa chúng. Cô rên lên một tiếng từ sâu bên trong, đôi chân thon dài của cô đưa lên quấn lấy hông anh. Lucas hạ miệng mình xuống đôi môi cô, cảm thấy đôi tay cô từ từ trượt lên cổ mình. Anh uống lấy sự đáp trả ngọt ngào của cô khi anh với xuống và dẫn mũi giáo của mình tới nơi nhỏ nhắn, mềm mại đang hé mở và bắt đầu đẩy vào. Anh làm nó một cách mạnh mẽ, dứt khoát, không dừng lại khi thấy được sự kháng cự bên trong nhưng cũng không hề thô bạo với cô. Anh gần như có thể cảm thấy cơn choáng váng chạy dọc cơ thể cô khi cô tiếp nhận sự thâm nhập của anh, lớp màng trinh bóp chặt lấy anh như thể đang ngăn cản anh đi sâu hơn, và cảm giác mang lại còn tuyệt hơn so với tưởng tượng. Cô thật nóng, ẩm ướt và căng chặt không thể chịu nổi, khiến các đầu mút thần kinh của anh bắt đầu tăng tốc.

Và rồi cô thét lên. Đó là âm thanh của sự đau đớn xen lẫn với cơn giận dữ, và là những gì anh đã dự kiến. Vài phụ nữ sẽ ngoan ngoãn nằm dưới để một người đàn ông áp đảo, nhưng không phải Dee. Cô bắt đầu di chuyển mạnh mẽ, toàn bộ cơ thể cô uốn cong và giằng co trong nỗ lực để đánh bật anh ra khỏi mình. Mọi thứ về nó đều khiến cô điên tiết: cơn đau trong khi anh tiến vào bên trong cô, trọng lượng của anh khi anh ôm nghiêng cô xuống, sự xâm nhập kéo căng cơ thể cô. Cô không thể chấp nhận nó được; cô vô thức đấu tranh chống lại sự áp đảo đó, chống lại cuộc xâm lược của anh.

Lucas đè cô xuống bằng tất cả trọng lượng của mình và sức mạnh sắt đá của cánh tay cùng chân anh, để mặc cô chống cự cho đến khi cô trở nên quen thuộc với chiều dài của anh bên trong cô. Sự đấu tranh quyết liệt khi cô di chuyển bên ngoài anh gần như một sự kích thích, anh nghiêng rằng kiểm soát bản thân trong khi vẫn còn có thể. Mồ hôi lấp lánh trên da anh khi anh chờ cô thấm mệt, để khiến cơn đau dịu xuống, để

cô bắt đầu cảm thấy khoái lạc khi sự sung mãn của một người đàn ông lấp đầy và thăm dò sâu bên trong cô. Cô có vẻ kêu gọi đầy bản năng, và anh sẵn sàng chỉ cho cô thấy những đỉnh cao của lạc thú thuần khiết; cô sẽ không thể từ chối bản thân lâu hơn nữa. Là điều anh đang hy vọng.

Thời gian dần trôi. Cô bắt đầu thấm mệt từ cả hai cuộc chiến đấu trước đó và cả cơn cực khoái của cô; anh có thể cảm thấy cơ bắp cô bắt đầu thư giãn, chống lại ý muốn của cô, khiến cô gần như ngay lập tức siết chặt lại để ngăn sự thâm nhập, nhưng quãng nghỉ giữa các lần phản kháng dần thưa hơn cho đến khi lần cuối cùng chấm dứt. Cô vẫn đang nằm bên dưới anh, thở dốc, mắt cô nhắm chặt chống lại hình ảnh khoái thân của anh.

Anh hôn lên trán cô và vuốt tóc khỏi mặt cô.

“Nó vẫn còn đau sao?” anh thì thầm bên thái dương cô.

Cô chuyển động không ngừng, tay cô với lên hai bên hông anh như thể cô không quyết định được nên ôm lấy anh hay đẩy anh ra.

“Vâng. Tôi không thích thế.” Và rồi, sự trung thực buộc cô phải nói thêm. “Nhưng nó cũng không còn đau nhiều như ban đầu nữa.”

“Chỉ cần nằm yên thêm chút nữa thôi, em yêu. Nếu sau đó nó vẫn đau, tôi sẽ dừng lại.”

Cô im lặng, và hơi thở của cô dần chậm lại. Lucas di chuyển áp vào cô, đắm mình trong cảm giác cô đang bao bọc lấy anh. Mồ hôi nhỏ giọt trên lưng anh.

“Chết tiệt, anh biết nó sẽ thế này, phải không?” Cô kiểm tra bằng cách uốn cong cơ thể quanh phần cương cứng đang nằm trong mình, thư giãn hơn chút ít khi nó không còn đau nữa.

Lucas căng thẳng và rên rỉ. “Chúa ơi. Em yêu, làm ơn, dừng di chuyển.”

“Anh đang nghiền nát tôi,” cô nói bằng giọng thấp. “Anh không thể ít nhất là đặt tôi lên giường sao?”

“Chúng ta sẽ vào giường,” anh hứa, chà sát môi cô bằng môi mình. Đến lúc này, theo anh thấy, sàn nhà vẫn còn tốt chán.

Cô mở mắt. Ánh mắt cô nghiêm trang và đầy thắc mắc. “Điều mà anh làm khiến tôi cảm nhận thấy trước khi – làm chuyện này sẽ khiến tôi cảm thấy cũng y như thế chứ?”

“Nếu tôi làm đúng. Nếu em muốn tôi đủ.”

Cô bật ra một tiếng cười khẽ và nâng đầu gối lên hai bên hông anh. “Ồ, tôi muốn anh.”

“Đủ?”

Cô biết anh đang hỏi điều gì, và đôi mắt xanh lá của cô bắt gặp đôi mắt xanh dương của anh.

“Vâng, đủ.”

Anh di chuyển chậm rãi, đẩy vào trong cho đến khi toàn bộ chiều dài của anh lấp đầy cô. Dee thở hổn hển, cơ thể cong lên, và khi đó anh từ từ rút ra.

“Không muốn tôi dừng lại chứ?” anh hỏi, chỉ để cho chắc.

Bàn tay cô siết chặt hai bên người anh. “Không.” Giọng cô gần như nghẹn lại. “Ồi không.”

“Tôi không biết lần này mình có thể giữ được đủ lâu để khiến em hài lòng hay không nữa,” anh nói với sự thành thật thô bạo khi anh bắt đầu di chuyển theo một nhịp điệu mạnh mẽ. Thay cho câu trả lời cô khóa chân mình quanh hông anh và nhắc mình lên hướng vào anh, đầy đòi hỏi, như trong lần đầu tiên anh đã hào phóng khi chăm sóc cho cô. Chỉ cần có thế. Anh bắt đầu di chuyển tới lui trong cô mạnh bạo hơn, và cô chấp nhận anh, chào đón anh. Với một tiếng hét như bị bóp nghẹt anh cứng người, rồi rùng mình và run lên dữ dội khi anh phun trào mãnh liệt toàn bộ hạt giống của mình.

Một giờ sau họ nằm khoả thân trên giường, kiệt sức và lơ mơ ngủ. Gần như không cần hồi phục từ cuộc làm tình đầu tiên anh đã lại sẵn sàng lần nữa, và lần thứ hai anh đã đưa cô vào giường, kết thúc việc cởi

quần áo của họ. Cô cũng phát hiện ra rằng làm tình có thể là việc chân tay quần rối lấy nhau chậm rãi, là nóng và mệt lử, điều đó mang đến cho họ cùng một kết luận.

Anh đã quyến rũ cô, đẩy sự hưng phấn của cô lên đến đỉnh điểm và sau đó khiến nó vỡ tan khi cô trở nên hoang dại, cô chắc chắn cũng đã mang anh đến cùng một đỉnh cao như thế. Anh đã từng quan hệ với nhiều phụ nữ, nhưng không một ai trong số họ từng khiến anh mê đắm như cách Dee đã làm. Anh bị cuốn hút bởi niềm đam mê liên tục thay đổi trong cơ thể cô, từ cách núp vú cô cứng lại đến sự ẩm ướt của nơi nữ tính đầy ngọt ngào kia. Cô là một cô mèo trên giường cũng như bên ngoài, luôn mãnh liệt. Anh biết làm tình với cô sẽ là một thách thức, nhưng anh không biết nó lại vừa kiệt sức lại vừa hưng phấn đến thế, như thể cười và chinh phục một làn sóng thủy triều cho đến khi nó lắng xuống khi xô về phía bờ biển.

Anh cảm thấy một sự nhức nhối nguyên sơ khi nằm đó. Làm tình với bất kỳ ai khác sau khi đã có được Dee sẽ như thể từ bỏ một ngụm whisky có tác dụng an thần và thay bằng sữa nóng. Bởi vì anh không muốn nghĩ rằng cô đã hủy hoại việc anh có thể đến với bất kỳ ai khác, nhưng suy nghĩ đó vẫn cứ lặp đi lặp lại trong đầu anh.

Không cách nào anh có thể hài lòng với Olivia được nữa. Trước khi gặp Dee anh đã quyết tâm rằng Olivia sẽ là người vợ mà anh mong muốn, một người phụ nữ điềm đạm người biết làm thế nào để cai quản một ngôi nhà với những bữa tối lớn, người sẽ thoải mái trước các chính khách cũng như những nhà triệu phú. Anh đã lên kế hoạch có được cô cũng giống như anh đã lên kế hoạch để mở rộng đất đai, nhưng chỉ trong một buổi chiều ngắn ngủi những kế hoạch đã tan tành mây khói. Ôn Chúa, anh đã suy nghĩ thêm và chưa thật sự hối cưới Olivia; cô ấy xứng đáng nhiều hơn là một người chồng không thể gạt bỏ một người phụ nữ khác ra khỏi tâm trí anh ta.

Anh nghĩ về Denver và những trò chơi chính trị mà anh sẽ cần phải đàm phán để dần tạo dựng sức ảnh hưởng cần thiết để tác động đến các quyết định theo cách mà anh muốn. Sẽ có những bữa tiệc và các bữa ăn tối, các cuộc tranh cử bất tận diễn ra cùng các nghi thức ngoại giao. Anh sẵn sàng làm tất cả để xây dựng Double C thành một đế chế, có thể mở đường để một trong những người con của anh trở thành thống đốc, anh hình dung ra cách Olivia ở bên cạnh anh trong các bữa tiệc ngoại giao bất tận, sự nhẹ nhàng, tao nhã của cô sẽ đánh bóng hoàn hảo cho mọi việc.

Giờ thì khi anh tưởng tượng ra hình ảnh đó anh lại không hình dung được mặt người phụ nữ. Dù anh có cố gắng đến thế nào, anh cũng không thể tưởng tượng được ra Dee. Anh không thể hình dung được cô lại có thể thoải mái khi là phu nhân của một chính trị gia; nhiều khả năng là cô sẽ xiên anh bằng lưỡi kiếm của chính cô mắt. Không, cô chẳng thể phù hợp với cuộc sống mà anh đã lên kế hoạch cho bản thân, thậm chí giả sử như cô có sẵn sàng thử, điều mà cô sẽ không chấp nhận. Cô đã nói rất rõ rằng cô thích cuộc sống như thế này, cảm ơn, không cần bất cứ ai phải chỉ bảo cô phải làm gì. Đôi khi – quý thật, phần lớn thời gian – anh muốn tóm lấy cô và lắc cho bật những suy nghĩ đó khỏi cô, nhưng đồng thời anh cũng miễn cưỡng phải thừa nhận sự tôn trọng mà cô xứng đáng có được. Phải là một người phụ nữ mạnh mẽ, đầy nghị lực mới có thể làm được những điều cô đã làm, và cô không thích chịu sự kìm kẹp của bất kỳ người đàn ông nào.

Vậy thì nó sẽ dẫn anh tới đâu đây? Ngay nơi anh đang ở, anh nghĩ, và anh không thích ý tưởng đó. Anh đã học được cách không bao giờ nên giả định những thứ Dee có dính líu đến. Chỉ bởi anh đã làm tình với cô hai lần không có nghĩa cô sẽ coi anh là người tình của mình, rằng cô sẽ không chống lại anh sau này. Và thậm chí nếu cô có không bắt đầu một cuộc tranh cãi, cô vẫn sẽ chống đối với từng chút bướng bỉnh của mình mỗi khi anh định chen chân vào cuộc sống của cô.

Nhưng giờ thì cô đang ngủ trong vòng tay anh, và anh đang kiệt sức nhưng lại cực kỳ hài lòng đến tận xương tủy. Anh ôm cô lại gần hơn, cảm thấy thật trọn vẹn bởi sự ấm áp của cô, cơ thể khóa thân khêu gợi của cô đang ép sát vào anh, và anh chìm vào giấc ngủ.

Mặt trời đang chiếu sáng khi Dee tỉnh giấc. Trong một lúc, cô hoàn toàn mất phương hướng, không có bất kỳ khái niệm nào về thời gian hoặc không gian. Cô chưa bao giờ ngủ ngày, nhưng từ góc độ của mặt trời đang soi rọi cô biết giờ không phải là bình minh. Cô chệnh choáng cố lấy lại nhận thức, đủ để nhận ra cô không ở trên giường một mình. Và nó khiến cô sững sốt, vì cô chưa bao giờ chia sẻ giường với bất kỳ ai, nhưng rồi thực tế đánh vào cô. Cô đang nằm trên giường với Lucas, và cả hai đều đang khóa thân bởi vì anh đã làm tình với cô.

Cô không cảm thấy xấu hổ; bản tính tự nhiên của cô quá mạnh mẽ để khiến cô không nhận thức được sự thuần khiết của hành động. Nhưng cô cảm thấy một nhu cầu mãnh liệt cần phải di chuyển, để lấy lại tự chủ sau sự thiếu suy nghĩ của cơ thể mình. Đó là khi anh giành quyền kiểm soát khi anh đẩy phần dày dặn của mình vào sâu trong cô. Cô đã chiến đấu chống lại sự chế ngự đầy bản năng của nó thậm chí ngay cả khi da thịt phản bội của cô bắt đầu run rẩy bởi niềm đam mê lan tỏa quanh anh.

Cô thận trọng di chuyển, cảm giác đau nhức không quen thuộc giữa hai đùi và ở phần thắt lưng, và sự di chuyển khiến cô cảm nhận được sự nhóp nhách giữa hai chân mình. Một làn sóng thực tế tấp vào cô. Lucas đã trút hạt giống của mình sâu bên trong cô đến hai lần. Anh có thể đã khiến cô mang thai.

Như những gì phụ nữ đã làm hàng ngàn năm qua, cô đếm từng ngày cho đến tháng tiếp theo của mình. Còn khoảng hơn hai tuần nữa cho đến khi cô biết, hai tuần sống trong sự chờ đợi lo âu, bởi cuộc sống của cô sẽ thay đổi nếu cô có một đứa con.

Lucas kéo cô lại gần hơn và uốn oải khum lấy ngực cô, bàn tay to lớn của anh đầy sở hữu. Cô không nhận ra anh đã tỉnh lại cho đến khi anh làm vậy, cô nhanh chóng nhìn lên nhưng ngay lập tức hạ mắt xuống tránh cái nhìn dữ dội đầy vẻ chiến thắng đang lấp lánh trong mắt anh.

“Em đang nghĩ gì vậy?” anh hỏi, giọng trầm khàn lười biếng của anh khiến tóc cô rung rinh.

“Là chuyện chúng ta không thể làm điều này nữa.” Cô ngược nhìn anh lần nữa, biểu hiện của cô có chút gì đó ma mị.

Ánh nhìn đó trên gương mặt cô khiến anh bỗng chốc thấy giận dữ. “Tại sao lại không, em yêu? Em thích nó, phải không nào?” Anh vuốt mái tóc khỏi mặt cô.

“Anh biết là tôi có thích,” cô nói đều đều. “Nhưng giờ tôi có thể mang thai.”

Anh ngừng lại, cái cau mày nhẹ khiến lông mày anh nhíu lại. Một đứa con. Trong suốt quãng thời gian đắm chìm trong khoái cảm, anh đã không có chút ý tưởng nào về hậu quả.

“Khi nào em biết?”

“Khoảng hơn hai tuần nữa.”

Anh vuốt ve ngực cô, bị mê hoặc bởi kết cấu mềm mướt của nó. Cô giờ là của anh, chết tiệt, và anh sẽ không để cô đi được.

“Có nhiều cách để tránh thai cho em.”

“Tôi biết,” cô nói. “Tất cả những gì tôi phải làm là tránh xa anh ra.”

Anh mỉm cười và hôn cô, miệng anh áp lên miệng cô dữ dội. “Khác hơn thế. Tôi sẽ đưa em một miếng bọt biển.”

Cô ngay lập tức thấy tò mò. “Ý anh là sao? Làm cách nào một miếng bọt biển có thể giữ tôi khỏi có một em bé?”

“Tôi không biết nó hoạt động thế nào, tôi chỉ biết nó được việc. Chỉ là một miếng bọt biển nhỏ thôi, và em ngâm nó vào giấm rồi đặt nó vào bên trong em.”

Má cô đỏ lên, cô giật người ra, tránh xa khỏi bàn tay đang mơn trớn của anh. Anh cười và túm lấy cô khi cô vật lộn để rời khỏi giường. Cô không chiến đấu một cách nghiêm túc nhất, chỉ đang giận dỗi và xấu hổ bởi nhận thức, và anh cười toe toét khi khuất phục được cô.

“Anh học được mấy cái kiểu đó thế nào vậy?” cô ngắt ngang, lườm anh. “Từ gái điếm phải không?”

“Tôi cho là mấy cô gái điếm biết về chuyện đó, nhưng những người phụ nữ khác cũng biết vậy mà.” Anh không trả lời câu hỏi của cô về việc tại sao anh lại biết về nó. Anh có vài mối tình hoang dại ở New Orleans và ở vài nơi khác, nhưng cô không cần biết về họ.

Dee ngaoảng mặt khỏi anh vì cô biết rõ anh đã học được một điều như thế từ phụ nữ khác. Một phần trong cô thấy nhẹ nhõm vì đã có một giải pháp, nhưng phần khác, như một đứa trẻ, muốn rút lui khỏi những việc đã xảy ra trước buổi chiều hôm nay, khi cô đã không biết rằng cơ thể mình có thể đáp trả cơ thể anh,

trước khi cô cảm thấy chiều dài cứng rắn của anh lao vào cô. Mọi thứ đã thay đổi, cô không thể thay đổi để chúng quay lại được nữa.

Tuy nhiên, câu hỏi đặt ra là cô có thực sự muốn thay đổi không. Cô cảm thấy như thể cô đang chạy trên một vách đá trong đêm tối. Nó thật đáng sợ khi đưa cô đến những nơi cô chưa từng biết đến. Nếu cô thực sự ước mọi thứ như trước cô sẽ phải đẩy Lucas ra khỏi cuộc sống của mình, ước rằng anh chưa bao giờ cưới ngựa tới trước cửa nhà cô, và cô không thể làm vậy được. Cùng với sự giận dữ của anh, cách anh kiên trì theo đuổi mọi thứ theo cách của mình, anh khiến cô cảm nhận được nhiều hơn những gì cô có thể tưởng tượng.

Cô rất sợ rằng mình đã yêu anh mất rồi.

9. Chương 9

(Người dịch: pmtrang)

Olivia buộc bản thân phải tham dự buổi khiêu vũ tối đó. Lucas vắng mặt, và cô biết mọi người đang thì thầm về nó, nhưng sự vắng mặt của anh chỉ khiến cô thấy thêm nhẹ nhõm. Bởi cuộc trò chuyện kỳ lạ của họ về Dee, Olivia ngờ rằng anh đã tới chỗ trang trại. Cô day day trán bằng mấy ngón tay, bởi nếu Dee có bao giờ kết hôn thì đó sẽ phải là một người đàn ông như Lucas, một người mạnh mẽ như cô ấy. Dee sẽ hoàn toàn áp đảo phần lớn những người đàn ông, cô ấy sẽ không bao giờ có thể hạnh phúc với ai đó không tương đồng về sự mạnh mẽ. Olivia tự hỏi có phải cô vừa mới ném đi cơ hội cuối cùng để có thể kết hôn của mình hay không, nhưng ít nhất cô sẽ không phải đối mặt với quyết định nên-hay-không đồng ý lời cầu hôn của Lucas. Giờ thì trông như thể anh sẽ không làm vậy nữa, và cô lấy làm mừng.

Nhưng Lucas không phải mối quan tâm thực sự của cô. Tất cả những gì cô đang nghĩ tới là những điều đã xảy ra trong rừng. Cô không biết làm sao cô có thể sống sót qua nỗi ngày hôm nay. Thần kinh của cô đang bị bào mòn và cô nghĩ mình sẽ hét lên mất nếu phải mỉm cười với thêm bất kỳ ai nữa. Cô không thể nhìn vào mặt mẹ mình. Honora đã nuôi dạy cô trở thành một phụ nữ đáng hoàng, tử tế, nhưng ngay lần gặp đầu tiên, cô đã để một người đàn ông lạ mặt dẫn mình vào rừng và tự do đặt tay lên người cô. Không chỉ là những nụ hôn; cô đã từng nghĩ hôn thôi cũng là điều quá táo bạo rồi, nhưng giờ cô biết những cái hôn đầy tôn trọng trước đây cô từng trải qua cũng chỉ như nụ hôn trong sáng của một người anh trai. Cô đã không chỉ chấp nhận lưỡi Luis trong miệng mình, cô còn chào đón nó, thực sự thưởng thức. Không lấy gì làm lạ khi anh nghĩ anh có thể chạm vào ngực cô! Anh hẳn đã nghĩ cô là loại vô đạo đức như mấy cô gái trong quán rượu, bởi cô chắc chắn đã không hành động như một quý cô đáng hoàng chút nào.

Cô chỉ có thể tham dự vào những cuộc trò chuyện quanh mình, cô càng trở nên yên lặng hơn so với bình thường, khuôn mặt cô nhợt nhạt thiếu sức sống. Mọi người đều đang tận hưởng quãng thời gian tốt đẹp nên chẳng ai để ý, ngoại trừ Luis, đang đứng bên rìa của đám đông quan sát cô.

Cô gần như thấy mất bình tĩnh khi Kyle Bellamy đến gần và mời cô nhảy, Olivia đã đặt tay cô vào tay gã trước khi cô nhận ra mình đang làm gì.

Tay gã đặt trên eo cô và kéo cô lại sát gần hơn cô nghĩ; sau buổi chiều nay cô đã nhận thức được sâu sắc hơn về cơ thể một người đàn ông. Cô tự hỏi trong nỗi kinh hoàng đột ngột rằng Luis hẳn đã huênh hoang về chiến công của mình cho ông chủ của anh. Đó liệu có phải lý do Kyle cho rằng gã có thể ôm cô sát như vậy không?

Cô cứng người trong vòng tay gã. “Anh Blellamy, xin vui lòng.”

“Tôi sẽ làm hài lòng em bất kỳ điều gì miễn là tôi có thể.”

Cô không thể quyết định lời nhận xét đó là một lời gợi ý hay chỉ đơn thuần là một lời tán tỉnh, và ngay lúc đó cô thấy mình không quan tâm.

“Anh đang giữ tôi quá gần.”

Gã ngay lập tức nói lỏng vòng tay và để cô lùi lại.

“Tôi xin lỗi,” gã thì thầm, nhưng nụ cười của gã khiến cô nghi ngờ rằng gã có bất kỳ sự hối lỗi nào.

Kyle nhảy tốt, động tác của gã mạnh mẽ và chắc chắn. Trong bất kỳ trường hợp nào khác, cô có thể gạt bỏ nỗi lo lắng của bản thân và tận hưởng điệu vũ, nhưng tối nay thì không. Cô chỉ có thể cầu nguyện rằng nó sớm kết thúc.

“Em có muốn ra ngoài với tôi không?” gã hỏi. “Quả là một đêm dễ chịu, và không khí trong này thật ngọt ngào. Tôi thú nhận là tôi muốn có cơ hội nói chuyện với em, để có thể tìm hiểu thêm về em.”

“Cảm ơn anh đã mời, anh Bellamy, nhưng tôi đã vô cùng mệt mỏi suốt từ chiều đến giờ và tôi muốn ngồi lại đây.”

“Vậy thì, tôi có thể ngồi cùng em không?”

Cô không biết phải nói sao nữa. Cô không thể cứ thế thô lỗ với gã, nhưng cô không muốn có sự bầu bạn nào của gã cả.

“Tôi định sẽ quay về nhà sớm,” cô nói, tuyệt vọng ứng biến.

“Vậy thì, tôi có thể ngồi với em cho đến lúc đó chứ?”

Chúa ơi, gã mới kiên trì làm sao! Cô liệu còn có thể nói gì khác ngoài đồng ý chứ?

Khi họ ngồi xuống gã để chân mình áp nhẹ vào chân cô, và Olivia hơi dịch người sang bên để phá vỡ sự tiếp xúc.

“Tôi muốn ghé thăm em vào ngày mai,” gã nói với cô.

Mặc cảm tội lỗi khiến cô cảm thấy chần chừ rằng Luis đã nói với gã, và gã rõ ràng đang tận hưởng quyền tự do tương tự! Cô có thể nghĩ ra một lý do và cô vội vàng sử dụng nó.

“Tôi không nghĩ điều đó thích hợp, anh Bellamy. Tôi có một lời hẹn ước chưa chính thức với anh Cochran rồi. Tôi chắc là anh hiểu.”

“Nếu nó chưa chính thức, vậy thì tôi cho rằng em vẫn là một người phụ nữ tự do,” Kyle nói mạnh dạn. “Và tôi cũng không thấy Cochran ở đây hôm nay.”

“Không. Anh ấy – anh ấy có vài công việc kinh doanh ở nơi khác.”

“Một người đàn ông rời xa một người phụ nữ đáng yêu như em không xứng đáng với em.”

Luis quan sát từ bên kia căn phòng và có thể dễ dàng hình dung ra cuộc trò chuyện mà anh không thể nghe thấy. Anh không thích cách Bellamy đang nghiêng người quá gần Olivia, và từ biểu hiện lạnh lùng trên gương mặt cô, cô chẳng hề quan tâm đến nó, nhưng lại không biết làm cách nào để ngăn gã lại.

Olivia liếc nhìn về hướng của anh và đông cứng. Cô không thể ngừng nhìn về phía anh, và mỗi khi cô làm vậy cô lại thấy anh đang nhìn mình. Mặc cảm tội lỗi của cô tăng lên, bởi vì cô hình dung ra đôi mắt đen của anh chứa đầy sự khinh miệt. Sau tất cả, anh có thể nghĩ gì khác sau cách cô đã xử sự chứ?

Điều Luis đã nghĩ là anh lẽ ra nên biết cô sẽ bị cảm giác tội lỗi đè nặng lên mình, anh đau nhói bởi mong muốn được an ủi cô. Người yêu khốn khổ, cô thực sự không biết chút nào về sự hấp dẫn thể xác. Olivia đã được nuôi dạy theo cách thông thường và tự bản thân cô cũng quá ra dáng một quý cô để có thể hiểu được cuộc sống theo bất kỳ cách nào khác. Cô thậm chí còn không biết làm sao để tự mình thoát khỏi sự chú ý không mong đợi từ Bellamy.

Luis nhìn quanh, và ánh mắt anh dừng lại ở hai người của trang trại Bar B. Những người đàn ông mà anh biết là những người nóng tính. Họ gần như luôn tranh cãi với nhau không chuyện này thì chuyện khác, và tối nay cũng không phải ngoại lệ. Và đối tượng tranh cãi tối nay của họ là cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp đang đỏ mặt bởi niềm vui khi nhận được nhiều sự chú ý của cánh mày râu.

Luis tới chỗ đám người. Cả hai người đàn ông đều đang cầm đồ uống trên tay, chắc là rượu pân, nhưng anh biết cả hai đều được chế thêm chút whisky. Trong đám đông đang chen lấn xô đẩy để đến gần hơn thì một

bàn tay cũng đủ để huých phải khiến ly rượu của một người bị sánh ra ngoài và đổ lên chiếc váy của cô gái trong trang trại.

Anh nhanh chóng di chuyển quay trở lại, hòa mình vào đám đông, lắng nghe âm thanh ngày càng tăng của cuộc ẩu đả anh bỏ lại phía sau. Người đàn ông đánh đổ rượu ra một cú đấm và cáo buộc người kia cố tình đẩy cánh tay anh ta. Sự bất đồng nổ ra và cuộc ẩu đả ngày càng tăng trước khi anh quay trở lại chỗ cũ phía bên kia khán phòng.

Kyle cau có khi trông thấy cuộc chiến giữa hai người làm công của mình. Ông ta nói gì đó với Olivia và rời đi, nhanh chóng băng qua căn phòng. Nó sẽ khiến ông ta không thể đứng ngoài cuộc chiến ồn ào của hai người làm của mình được bởi Luis biết Bellamy luôn tự hào bởi sự đáng kính của mình.

Luis nhìn biểu hiện dằn vặt của Olivia và thầm trách bản thân. Anh gần như đã đẩy cô đi quá xa lúc chiều, và giờ cô đang nhớ về cách hành xử đáng xấu hổ của mình hơn là sự phẫn khích với nụ hôn của anh. Anh sẽ phải sử dụng toàn bộ sự quyến rũ của bản thân để sửa chữa thiệt hại.

Anh bước ngang qua đám đông về phía cô. Cô trông thấy anh trước khi anh có thể đến được gần cô và ngay lập tức quay đi, rút lui khỏi anh.

Cô sợ anh! Luis như bị sét đánh với nhận thức đó. Không một người phụ nữ nào từng sợ anh, vậy tại sao người phụ nữ đặc biệt này lại đang cố chạy trốn khỏi anh, người phụ nữ mà anh muốn hơn bất kỳ ai anh từng muốn trước đây?

Cô hành động như thể đang tức giận với anh. Anh là một người đàn ông đầy bản năng và tính chiếm hữu, và anh dự kiến sẽ khẳng định Olivia là của mình mà không cần xét xem lý do là gì và tại sao lại vậy. Anh rảo bước nhanh hơn để bắt lấy cô trước khi cô có thể an toàn tiến tới chỗ mẹ mình, dừng cô lại bằng cách đơn giản là giẫm chân lên váy cô. Cô giật mình dừng lại, ném cho anh cái nhìn van xin qua vai, nhưng cô phải lựa chọn hoặc là dừng lại hoặc bước tiếp và bị rách váy.

“Nhảy với tôi đi,” anh nói, chỉ để mình cô nghe được. “Làm ơn.”

“Không!”

Lần này lời từ chối nhuộm màu kinh hoàng. Lại thêm một cách xử sự sai lầm! Sao anh có thể mời cô đi cùng mình thêm lần nữa chứ, sau những gì đã xảy ra chiều hôm đó? Nhưng đó có thể là lý do cho lời mời của anh, cô cay đắng nghĩ. Anh định sẽ lại có được cô dễ dàng như vậy sao.

Luis đặt bàn tay mạnh mẽ của mình lên cánh tay cô “Ra ngoài đi, Olivia. Ngay bây giờ.”

Cô không khó để nghe thấy giọng điệu mạnh mẽ, đầy tính mệnh lệnh của anh, và nó khiến cô im lặng.

Điếng người, cô để anh dẫn mình ra khỏi hội trường, nơi họ tổ chức buổi khiêu vũ thường niên, và đi xuống cầu thang.

Không khí mát mẻ tràn qua khuôn mặt đang nóng rực của cô khi anh dẫn cô xuống phố và khuất sau bóng một cái cây khổng lồ.

Cô vẫn có thể nghe thấy tiếng nhạc và tiếng cười đùa, tạp âm của những cuộc trò chuyện huyền ảo của hàng đông người, nhưng tất cả đều tĩnh lặng và lùi xa lúc này, bị bao phủ bởi âm thanh của màn đêm.

“Anh muốn gì?” cô thì thầm gần như sợ hãi. Cô cố gắng giằng tay ra, nhưng anh đang siết chặt.

“Tôi muốn em ngừng trông như thể đang chờ đợi để bị ném đá đến chết,” anh bắn trả một cách giận dữ.

Xương sống Olivia run lên trước tông giọng của anh. Cô không phải kiểu người nóng tính, nhưng thể không có nghĩa là cô sẽ không đứng lên vì bản thân nếu cảm thấy bị tấn công một cách bất công.

“Tôi trông thế nào là việc của tôi,” cô vặn lại, xấu hổ khi nhận ra lời đáp trả của mình trẻ con đến thế nào. Cô đang ở thế bất lợi, và không có nhiều kinh nghiệm với việc tranh cãi.

Rõ ràng anh cũng nhận ra điều đó, tay anh nới lỏng, một nụ cười nhẹ trêu chọc nơi khóe môi anh. “Nhớ nhắc tôi một ngày nào đó nên dạy cho em cách đối đáp nhé,” anh nói. “Điều em nên nói lẽ ra phải là thứ khiến tôi cũng cảm thấy tội lỗi mới phải.”

Cô cắn môi, ngay lập tức nhớ đến sự thiếu đoan trang của mình. “Sao tôi phải làm thế?” cô lú lú nói. “Những gì đã xảy ra là lỗi của tôi. Tôi không bao giờ nên ra ngoài với anh.”

“À, em yêu.” Anh bật cười khẽ, nắm lấy tay cô đưa nó lên miệng mình. Anh nhẹ nhàng liếm một đốt ngón tay cô và cô run lên. “Không nên nhận mọi tội lỗi về mình khi mà tôi có đôi vai rộng hơn nhiều. Ít nhất thì tôi cũng biết mình đang làm gì.”

“Tôi không phải trẻ con, anh Fronteras.” Cô cảm thấy kích động khi rõ ràng anh đang nghĩ cô thật ngu ngốc mới không nhận thức được sự không thích hợp khi ra ngoài một mình với anh. “Dĩ nhiên tôi biết mình đang làm gì.”

Anh vẫn trông có vẻ rất thích thú. “Thật sao? Tôi không nghĩ thế. Nếu em có bất kỳ chút kinh nghiệm nào, em sẽ không quá thiếu thoải mái thế này. Đã từng có ai khác hôn em chưa?”

Cô siết chặt tay lại. “Dĩ nhiên,” cô nói đầy phần nộ.

“Thật sao? Như thế nào?” Giọng anh nghe đầy hoài nghi. “Môi mím chặt và em sẽ chẳng cảm thấy chút vị gì?”

Đột nhiên cô nhận ra sự vô lý trong hành động của mình lúc này, cố gắng thuyết phục anh về những kinh nghiệm cô không có khi mà cô lại phải lo lắng anh nghĩ về cô chính xác là gì. Cô đưa tay lên miệng để ngăn tiếng cười bật ra, Luis cũng cười toe toét.

“Tốt hơn rồi đấy,” anh nói. Anh nhẹ nhàng vuốt ve má cô. “Chuyện xảy ra hôm nay là chuyện xảy ra giữa hai người bị thu hút bởi nhau. Nó không có gì đáng xấu hổ cả, mặc dù chắc chắn nó nên luôn được thực hiện một cách riêng tư. Em có nghĩ những người bạn của mình không cảm thấy gì khi một người đàn ông chạm vào ngực mình không? Tôi đảm bảo với em hầu hết trong số họ đều có cảm nhận ấy.”

“Hầu hết bạn bè tôi kết hôn rồi,” cô chỉ ra. “Tôi cho rằng những người đã kết hôn thì – thì có nhiều sự tự do với nhau hơn,” cô kết thúc một cách cẩn thận. Cô có thể thấy má mình đang nóng lên trước sự thẳng thừng của anh.

“Vài người thì hơn những người khác,” Luis dài giọng, nghĩ về những linh hồn tội nghiệp làm nhàu lớp vải áo ngủ của họ và hoàn thành mọi việc mà mất chưa đến năm phút. Những người đàn ông tội nghiệp? Những quý cô tội nghiệp! “Nhưng em có thể cược rằng họ làm tình ít nhất một chút trước khi họ kết hôn.”

“Tôi không nghĩ thế,” cô nói, cảm thấy lúng túng trước ý tưởng đó.

Một vài anh chàng cao bồi rời khỏi phòng khiêu vũ ngay lúc đó, tiếng cười đùa của họ trôi nổi trong không khí đêm tĩnh mịch. Luis choàng tay quanh eo cô và kéo cô về phía bên kia thân cây, ra khỏi tầm nhìn. Cô cảm thấy vỏ cây xù xì áp vào lưng mình và thậm tệ ơn sự chống đỡ vững chắc đó.

“Dĩ nhiên là họ có. Sau tất cả thì nó vô cùng thú vị.”

Cô cảm thấy ngày càng khó khăn để giữ vững quan điểm trong tâm trí. “Thú vị hay không, anh Fronteras –”

“Luis.”

– “tôi không bao giờ nên cho phép anh tự do như hôm nay, và tôi rất xấu hổ về bản thân mình bởi những hành vi đó.”

“Đạo mạo quá em yêu,” anh dịu dàng nói.

“Tôi không phải em yêu của anh! Làm ơn đừng gọi tôi như thế.”

“Nhưng em đúng là như vậy. Em chỉ chưa thừa nhận nó thôi.”

Cô hít sâu một hơi, cố gắng khiến bản thân dịu lại và sắp xếp lại những suy nghĩ. “Mối quan hệ của chúng ta quá xa giao đối với tôi để cho phép cách hành xử như thế, và tôi sẽ không cho phép điều đó xảy ra lần nữa –”

Anh đặt hai tay lên thân cây, giam giữ cô trong vòng tay.

“Đừng,” anh lặng lẽ nói, ngắt lời cô. “Đừng bao giờ tuyên bố bất kỳ điều gì mà sau đó em sẽ phải cảm thấy buộc phải sống theo nó.”

“Nhưng tôi phải thế,” cô lặng lẽ trả lời.

Luis hít sâu một hơi. Anh không thể để cô đẩy mình đi. Không chỉ là nhu cầu muốn bảo vệ cô khuấy động anh, hoặc ham muốn, đó là sự cần thiết phải khẳng định cô là của anh. Anh không thể chỉ quyến rũ cô; Olivia sẽ thấy bản thân bị ‘hủy hoại’ và cô sẽ không bao giờ kết hôn, chỉ để giữ bí mật nhơ nhớp của mình. Cô dịu dàng, chân thiện và xứng đáng hơn thế.

Anh cảm thấy như dần dần cũng đang bắt đầu hiểu được tâm trí của chính mình, nhưng đột nhiên anh biết mình muốn gì. Anh muốn Olivia, và anh sẽ làm bất cứ điều gì để có được cô.

Anh cúi gằm hơn. “Không, không cần như thế. Ý định của tôi rất nghiêm túc. Không có gì phải kháng cự cả, trừ khi em cực kỳ ghét tôi và chỉ muốn tôi biến đi, mà tôi không nghĩ trường hợp này là như vậy. Thậm chí nếu như thế, tôi vẫn không đi,” anh kết thúc với một quyết tâm sắt đá.

Hơi thở của cô nén lại. Cô nghiêng đầu vào thân cây, nhìn lên gương mặt anh được soi chiếu một phần bởi ánh trăng đổ xuống qua những tán lá đang khẽ rung rinh. Cô choáng váng đến nỗi không thể tập hợp được suy nghĩ của chính mình.

Điều đó gần như không thể hiểu được. Anh muốn cưới cô sao? Đó chắc chắn là những gì anh nghĩ khi đề cập đến “ý định nghiêm túc”. Vậy làm cách nào anh có thể? Anh là một người làm công, chính anh cũng tự nhận thế. Anh không có nhà. Mặc dù cô mơ ước được đi đây đó, nhưng luôn có một hình ảnh mái nhà trong tâm trí cô, là nơi để cô trở về. “Nhà” không phải là nhà của cha mẹ cô trong những giấc mơ, mà là ngôi nhà ấm áp, đầy chào đón cô tự dựng lên với người đàn ông cô yêu. Họ sẽ có những đứa con, vậy nên chắc chắn họ phải có nhà. Sao cô có thể thậm chí nghĩ đến việc kết hôn với một người đàn ông không thể có được điều đó chứ?

“Không có gì để nói sao?” anh hỏi với một nụ cười gượng gạo. “Em chưa yêu tôi, Olivia Millican, nhưng em sẽ yêu. Tôi sẽ không từ bỏ cho đến khi em yêu tôi.”

Và rồi anh cúi xuống bắt lấy miệng cô, hơi thở của cô ngưng lại lần nữa, với những nụ hôn đầy hồi hộp của anh chiều hôm đó, thì giờ nó còn ly kỳ hơn những gì cô mong đợi lúc này. Cô có một suy nghĩ thoáng qua là cô nên kháng cự, nhưng cô lờ nó đi. Cô không muốn kháng cự, cô không muốn suy nghĩ về những gì mình nên và không nên làm; cô muốn tận hưởng, nắm bắt lấy khoảnh khắc của niềm đam mê thuần khiết.

Cô nhận ra rằng mọi chuyện lại diễn ra như trước, thật khó để giữ cho đôi chân đứng vững khi mà nó lại muốn khuỵu xuống lần nữa. Bàn tay mạnh mẽ của anh tìm kiếm ngực cô, thiêu đốt cô bằng sức nóng của anh, và cô không thể tìm thấy cách nào để từ chối anh được. Thay vào đó tay cô đang vuốt ve những cơ bắp trên lưng anh, nhào nặn những vùng da thịt rắn chắc với sự vui mừng khi cô nhận ra sự khác biệt thể chất giữa cơ thể anh và cơ thể cô. Cô tìm thấy mái tóc đen dày và mượt của anh khi cô lướt những ngón tay dọc theo gáy anh. Anh hơi rùng mình, tim cô nhảy vọt khi nhận ra những cái vuốt ve của cô đang kích thích anh.

Một tiếng rên trầm phát ra từ cổ họng anh, anh lùi ra khỏi cô, hơi thở của anh hỗn hển nặng nề. “Quay trở vào trong thôi,” anh nói, “hoặc chúng ta sẽ làm nhiều hơn chỉ là hôn, và đây không phải nơi dành để làm vậy. Mai là chủ nhật, tôi không phải làm việc. Em sẽ đi cưỡi ngựa cùng tôi chứ?”

Cô không thể nghĩ được. Cô sẽ nói sao với cha mẹ mình đây? Họ sẽ không chấp nhận cô đi cưỡi ngựa cùng bất kỳ ai họ không biết, với một người làm công người Mexico thì lại càng không.

Anh có vẻ nhận ra tất cả những điều đó mà không cần cô nói một lời, và anh mỉm cười cay đắng.

“Tất nhiên là không rồi,” anh nói, tự trả lời cho câu hỏi của mình. “Tôi hiểu. Tôi lẽ ra nên suy nghĩ trước khi hỏi em một câu như vậy.”

“Luis,” cô ngập ngừng nói, “không phải –” Nhưng rõ ràng là cô đã không thể kết thúc những gì mình định nói.

“Phải đấy. Nhưng khi em yêu tôi, nó sẽ không quan trọng nữa.” Anh lại hôn cô, thật lâu, sau đó nắm lấy vai cô và quay cô về phía hội trường, hướng về phía tiếng nhạc và ánh sáng cùng tiếng cười đùa. “Đi đi, quay lại đó, trước khi bộ váy xinh đẹp của em bị tốc lên. Nhưng nếu em quyết định cưới ngựa ngày mai, thì cứ đi lên hưởng bậc. Tôi sẽ cưới ngựa một mình ở đó trong khoảng hai giờ.”

Anh đẩy nhẹ cô, cô tự động bước trở lại khán phòng. Cô bước vào trong và bị nhấn chìm trong không khí ấm áp cùng tiếng ồn. Cô vẫn còn bàng hoàng và không thể tập trung được, nhưng gánh nặng tội lỗi đã giảm đi. Cô không biết phải nghĩ gì nữa. Như thể những chuyện xảy ra trong vài giờ qua đã được sắp đặt lại, và cô không biết mình sẽ đi về đâu.

Thật kỳ lạ khi cô lại thấy tuyệt vọng khi nghĩ về lời cầu hôn của Lucas, người có thể cho cô tất cả sự sung túc, nhưng khi nghĩ về việc kết hôn với Luis, người có thể cho cô không gì ngoài những chuyến phiêu lưu, khiến cô thấy toàn thân ớn lạnh bởi háo hức, thậm chí là sợ hãi, nhưng không bao giờ là tuyệt vọng. Luis đã đúng khi nói rằng cô không yêu anh, bởi cô chỉ vừa mới biết anh và quá thận trọng để có thể vội vã lao và bất cứ điều gì – phải vậy không? Tuy nhiên, cô đã không từ chối anh, không thẳng thừng gạt anh ra như đáng lẽ cô nên làm vậy. Thay vì thế lại để anh hôn cô và vuốt ve cô, sau khi đã thề với bản thân rằng chuyện này sẽ không xảy ra lần nữa. Và cô không thể gạt lời cầu hôn của anh ra khỏi tâm trí mình.

Anh không thực sự đã cầu hôn; anh mới chỉ nói rằng ý định của anh là nghiêm túc, một cụm từ thật đáng tò mò khi được thốt ra từ một người làm công.

Cô trông thấy Kyle Bellamy đang hướng về phía mình, và cô nhanh chóng chạy đến chỗ Honora, người đang trông đầy tự hào khi mọi thứ diễn ra tốt đến đến thể nào trong suốt cả năm “của bà.”

“Con về nhà đây, mẹ ơi,” cô nói khẽ.

Ngay lập tức Honora chớp mắt và cau mày, chuyển sự chú ý của bà từ điệu vũ đến cô con gái duy nhất. Olivia có thể gần như cảm thấy sự quan tâm của mẹ đổ cả vào mình.

“Con thấy ốm sao, con yêu?”

“Con thấy đau đầu, và tiếng ồn khiến nó tồi tệ hơn nữa.” Đó gần như là một lời cáo lỗi xưa-như-trái-đất, nhưng Olivia không quen với việc nói dối mẹ và không thể nghĩ ra bất cứ điều gì hơn được.

“Mẹ sẽ bảo cha đưa con về.”

Nhưng ngay trước khi quay đi tìm Wilson, Honora đã kịp liếc nhìn con gái bà đầy cảm thông khiến Olivia phải thở dài, biết mẹ cô đã suy nghĩ giống hệt như tất cả mọi người khác. Chuyện sẽ lan khắp thị trấn ngày mai rằng cô và Lucas cãi nhau, hoặc thứ gì đó có thể giải thích cho lý do tại sao anh không ở đó để khiêu vũ và cô bỏ về sớm với một cái đầu đau nhức.

Cô sẽ phải nói với cha mẹ rằng cô đã nhầm lẫn về ý định của Lucas, rằng sau tất cả thì anh chỉ là một người bạn tốt. Họ sẽ thất vọng, nhưng cô không thể để họ tiếp tục trông đợi Lucas như một chàng rể tương lai được. Dù vậy không phải là đêm nay. Cô có quá nhiều điều trong tâm trí rồi.

Wilson làm đúng bốn phận đưa cô về nhà, và Olivia đi thẳng lên phòng ngủ. Cô nằm trong bóng tối nghĩ về tất cả những gì đã xảy ra hôm đó. Cô nhớ lại cách miệng Luis đã khép lại trên ngực cô thật dịu dàng, và cô đỏ mặt, ấn hai bàn tay lên gò má đột nhiên nóng bừng. Cô lẽ ra không bao giờ nên để anh – Nhưng cô đã để anh làm vậy.

Cô không nên đi cưới ngựa vào ngày mai, cô nghĩ. Bất kể làm gì, cô không nên tới bất cứ đâu gần con đường phía bắc. Cô tự nhủ và biết cô sẽ không nghe theo lời khuyên của chính mình.

10. Chương 10

(Người dịch: pmtrang)

Thị trấn vẫn thật yên tĩnh sau ngày dã ngoại và khiêu vũ trước đó khi Lucas cười ngửa tới chiều hôm sau. Nhà thờ đã đóng cửa, mọi người đều về nhà để nghỉ ngơi sau buổi vui chơi. Hôm nay là Chủ nhật, vài người đàn ông dùng nó biện bạch cho việc họ dừng lại ở quán rượu để uống nước, nơi thường bị chiếm đóng bởi vài tay chân bò không có việc gì phải làm trong ngày.

Hai cô gái ở quán rượu đang ngồi nói chuyện cùng những vị khách, như thể khuyến khích họ uống nhiều hơn. Tillie nhìn lên, nở nụ cười chậm rãi với Lucas, và anh hơi gật đầu. Cô ta nhướn mày, thì thầm vài lời với anh chàng cao bồi ngồi cạnh như thể cáo lui.

Khi cô ta tới đủ gần, Lucas nói nhỏ. “Lên lầu đi.”

Tillie trông có vẻ thích thú. “Anh vẫn gặp rắc rối với phụ nữ à?”

“Lên lầu,” anh lặp lại, không muốn nói bất kỳ điều gì khi họ có thể bị nghe lỏm.

Cô ta bước lên trước, dẫn anh qua cầu thang hẹp. Lucas cảm thấy những cái nhìn soi mói dán vào lưng mình đang cười nhạo nhỏ. Giá mà họ biết lý do anh ở đây!

Phòng Tillie nhỏ, hầu hết không gian bị chiếm trọn bởi chiếc giường đôi, dù vậy vẫn có một bồn rửa và tủ quần áo nằm sát trong góc. Nó sạch sẽ và thơm tho đáng ngạc nhiên.

Cô ta ngồi xuống giường, bắt chéo chân một cách thanh lịch.

“Anh có muốn bắt kỳ thứ gì đặc biệt không?” Cô ta hỏi bằng chất giọng chậm rãi, ấm áp, dù vậy Lucas không thể không nghĩ cái sự “đặc biệt” của cô ta gần như đủ để giết chết một người đàn ông.

“Một đặc ân,” anh trả lời.

Cô ta cười lớn. “Tôi biết ngay là may mắn của mình không đi đúng đường hôm nay mà. Được rồi, có lẽ để lúc khác vậy. Tôi giúp được gì cho anh?”

“Cô có bất kỳ miếng bọt biển nào để tránh thai cho phụ nữ không?”

Đôi mắt nâu lớn của cô ta mở to chiếu đến anh, và anh cười toe toét nhìn lại, thấy thoải mái với lời đề nghị. Tillie không hỏi và cũng sẽ không ngồi lê đôi mách, những lời cợt nhả của cô ta đều không có ác ý.

Cô ta đứng dậy, bước tới bên tủ quần áo. “Vây là người phụ nữ của anh rắc rối hơn nhỉ. Anh khiến tôi ấn tượng là không giống kiểu đàn ông sẽ để mọi thứ vượt ngoài tầm kiểm soát, nên tôi cũng chẳng lấy làm lạ.” Cô ta ngân nga khe khẽ khi mở cánh tủ và lấy ra một chiếc hộp sứ làm thủ công. “Anh cần bao nhiêu cái?”

Đến lượt anh muốn bật cười. “Tôi không biết. Thế tôi cần bao nhiêu? Một cái không đủ à?”

Cô ta cười khúc khích, âm thanh sống động nghe như tiếng nhạc. “Đây, lấy ba cái đi. Anh biết đấy – chỉ đề phòng thôi mà.”

Anh khịt mũi khi cầm lấy ba miếng xốp nhỏ trong tay, nụ cười vẫn chờn vờn quanh khóe miệng.

“Chỉ cần ngâm một cái vào giấm,” cô ta hướng dẫn. “Tôi cho là anh biết phải làm gì với nó, bởi vì cực kỳ là người phụ nữ may mắn của anh chẳng biết cái gì hết.”

Lucas lắc đầu thích thú với suy nghĩ về cuộc chiến mình sẽ nhận được để bắt Dee sử dụng thứ này. Và rồi, một lần nữa, anh đã luôn bắt ngờ bởi các trận chiến cô chọn để chống lại anh và những trận chiến cô quyết định bỏ qua, nên có thể lần này cô sẽ không nói gì hết.

Đôi mắt đen của Tillie đột nhiên nghiêm trọng. “Anh quan tâm đến người phụ nữ đó, Lucas Cochran,” cô ta nói nghiêm khắc. “Sẽ chẳng khó khăn để cả thị trấn lần ra chuyện của hai người, không phải sau rắc rối cô ấy nhận được từ vài người đàn ông quanh đây.”

Đầu Lucas gật lên, mắt anh nheo lại nguy hiểm. Tillie giơ một tay lên giáng hòa. “Tôi sẽ không nói một lời nào,” cô nói.

“Sao cô biết?” Giọng anh nhẹ nhàng đầy chết chóc. “Có bất kỳ ai thấy chúng tôi không?”

“Thư giãn đi, không ai biết trừ tôi cả. Tôi chỉ đoán ra người đã không tới buổi dã ngoại, và những lời bàn tán quanh đây về việc anh đã bỏ đi sớm. Cô ấy có tới thị trấn sáng hôm qua, đến cửa hàng tạp hóa, nhưng

nó lại đóng cửa. Tôi ngồi ngoài hiên nên trông thấy cô ấy. Cô ấy vẫy tay với tôi. Tôi đã gặp cô ấy trước đây, cô ấy chưa bao giờ coi thường tôi. Cô ấy là một phụ nữ thẳng thắn, và can đảm hơn cả hai người đàn ông cộng lại.”

“Cô ấy rất can đảm,” Lucas xác nhận.

“Có rất nhiều lời xì xào về anh và con gái chủ nhà băng,” Tillie nói. Cô nhìn anh từ đầu đến chân và lắc đầu. “Tôi không thể hình dung nổi. Anh cần ai đó hơn thế, một người phụ nữ có thể đứng cạnh anh mà không hề chớp mắt.”

Lucas mỉm cười. “Tillie,” anh nói. “Cô biết nhiều đến chết tiệt về mọi người đấy.”

“Tôi có rất nhiều thời gian để nghiên cứu họ mà.”

Anh nhét mấy miếng xốp nhỏ vào túi. “Tôi nợ cô bao nhiêu?”

“Ở trên nhà cơ. Lần tới tôi đặt vài thứ từ New Orleans, tôi sẽ cho anh biết nên anh có thể đặt nó.”

Anh cúi xuống và hôn lên cái miệng tinh tế, uể oải kia bởi cô ta xinh đến chết tiệt. Khi anh đứng thẳng lại, cô ta chớp mắt và nói, “Ồ ồ. Tôi chưa từng được hôn thế kể từ thời Charles Dupre – thôi khỏi bận tâm. Anh chắc mấy miếng xốp là tất cả những gì mình muốn chứ?”

Anh khum lấy cằm cô ta và hôn lần nữa. “Tôi chắc,” anh nói. “Tôi cần tiết kiệm sức lực.”

Cô ta bật ra một tràng cười lớn đầy sức sống. “Tôi đoán là vậy. Chuyện này sẽ tiêu diệt danh tiếng của tôi mất thôi, chúng ta ở đây cười như lũ điên rồi anh trở xuống lầu khi chưa đầy năm phút.”

Anh cười toe toét với cô ta trong lúc mở cửa. “Không, là danh tiếng của tôi sẽ bị hủy hoại khi mà tôi không thể kéo dài quá năm phút.”

Cô ta chớp chớp hàng mi với anh khi cô ta bước qua. “Nếu tôi từng chạm được tay lên anh, anh sẽ không bị thế đâu.”

Lucas ở trong một tâm trạng cực kỳ tốt khi cưỡi ngựa quay về Double C. Miếng bọt biển trong túi gây ra một sự cảm dỗ lớn khiến anh muốn quay ngựa tới thăm Dee, rồi anh kiềm chế lại. Cô đang quá đau để làm tình thêm lần nữa, anh có thể kiểm soát được sự nhức nhối của mình.

Sấm sét ầm ầm phía xa, khẳng định lại quyết tâm rằng anh cần về nhà. Anh nhìn lên nhưng chỉ thấy bầu trời xanh thẳm. Những đám mây bão vẫn ở tít phía xa đường chân trời, anh nghĩ. Họ cần một cơn mưa lớn, bởi những lớp tuyết trên núi không dày như mong đợi, nhưng anh chắc chắn hy vọng mình có thể về tới trang trại trước khi cơn bão ập tới.

Cùng lúc đó, Luis cũng đang ngược nhìn những cơn sấm sét. Olivia giữ sự chú ý của mình trên nền đất trước mặt khi con ngựa của cô tiến những bước thận trọng qua mặt đất gồ ghề.

“Tôi hy vọng trời mưa cho đỡ bụi.” Cô lên tiếng.

Anh hy vọng trời mưa vì những lý do cơ bản hơn. Đã quá lâu kể từ khi họ có nổi một trận mưa cho ra hồn kể từ cơn mưa xuân ngắn ngủi, những hồ nước đang dần cạn đi, đặc biệt là giờ mới chỉ tháng năm. Nhưng cũng nhiều như anh mong mưa, anh hy vọng nó ngưng lại vài giờ nữa. Anh không muốn khoảng thời gian của mình với Olivia bị rút ngắn.

Cô rõ ràng đã lo lắng khi anh cưỡi ngựa bên cạnh mình, nên anh hạn chế nói chuyện, tận hưởng sự yên tĩnh trong khi có cô bầu bạn. Cô dần thả lỏng, giờ sự căng thẳng đã biến mất khỏi gương mặt cô. Nhiều như anh muốn ôm lấy cô lần nữa, anh muốn cô thấy thoải mái với anh hơn. Đây là thời gian để cô hiểu anh rõ hơn. Bên cạnh đó, có vài điều anh cũng muốn biết về cô.

“Có một mối quan hệ giữa em và Lucas Cochran phải không?” anh khẽ hỏi, quan sát gương mặt cô.

“Không,” cô trả lời. “Anh ấy không bao giờ nói về hôn nhân, và cả tôi cũng không, chỉ là mọi người đều giả định rằng chúng tôi sẽ kết hôn thôi.”

“Em không muốn anh ta sao? Anh ta là một người đàn ông mạnh mẽ và từ những gì tôi nghe được anh ta sẽ còn tiến xa hơn so với bây giờ.”

“Tôi thích Lucas, nhưng anh ấy chỉ là bạn thôi.” Nói được ra điều đó mới tuyệt làm sao! Từ những hành động của anh hôm trước, cô chắc chắn anh đã bị Dee thu hút. “Nếu anh ấy có cầu hôn, tôi không biết mình sẽ nói sao nữa.”

“Bởi vì anh ta giàu à?”

“Không. Tôi biết mình lớn lên trong nhung lụa, nhưng tôi không nghĩ đó là những gì tôi mong đợi. Tuy vậy tôi đã hai mươi lăm rồi, tôi sợ là nếu tôi không sớm kết hôn, tôi sẽ không bao giờ kết hôn nữa, và rồi tôi sẽ không bao giờ có nổi một gia đình cho riêng mình.”

“Tôi ba mươi hai,” anh nói. “Tôi cũng bắt đầu nghĩ rằng tôi muốn một gia đình cho riêng mình.”

Cô nhìn nhanh về phía anh và đỏ mặt.

“Sao em vẫn chưa kết hôn?” Anh lặng lẽ đỡ dành con ngựa của mình khi nó né khỏi một bông hoa mới nở trước mắt. “Tôi biết em hẳn phải nhận được nhiều lời cầu hôn rồi.”

“Không. Chưa có ai từng cầu hôn tôi. Bằng cách nào đó tôi chưa từng yêu ai, rõ ràng là cũng chưa có ai từng yêu tôi.”

“Tôi nghiêm túc với những gì đã nói đấy. Về ý định của tôi ấy.”

“Tôi biết,” cô thì thầm, thở dài. “Sao anh lại cứ lang thang thế?”

“Dường như đó luôn là điều tự nhiên nhất để làm.” Anh nhìn lên bầu trời lần nữa, nó vẫn trong xanh. Anh tự hỏi liệu có thể giải thích cho cô hiểu. “Tôi luôn sử dụng súng thành thạo. Tôi chưa bao giờ giấu giếm chuyện đó, nhưng khi một người đàn ông cực nhanh với một khẩu súng lục thường khiến hầu hết những người xung quanh thấy khó chịu. Rồi sớm hay muộn ai đó sẽ nghĩ anh ta mới là người nhanh hơn và muốn chứng minh điều đó. Chẳng có thị trấn nào lại muốn một cuộc đấu súng diễn ra ở chỗ họ cả, bởi vì nó sẽ thu hút những tay súng khác. Một thời gian tôi làm việc cho anh em nhà Sarratt ở gần New Mexico, tôi có thể ở lại nơi đó, nhưng rồi Celia qua đời, cô ấy là lý do tôi ở lại. Sau đó, di chuyển dường như là điều tự nhiên nhất để làm. Nó có sức quyến rũ của riêng nó, để tìm xem băng qua một dãy núi sẽ là điều gì, rồi phía sau, phía sau nữa. Luôn luôn có một nơi mới mẻ và những gương mặt mới, đôi khi chẳng có gì ngoài một thế giới trống trải rộng lớn với tôi ở chính giữa, chỉ có tôi, con ngựa cùng bầu trời. Tôi đã từng đi hàng tuần mà không gặp một người nào. Thi thoảng, khi ở trong một thị trấn, tôi thấy nhớ điều đó.”

“Nhưng anh đang làm việc cho ông Bellamy. Có phải anh định ở lại không?”

“Tôi làm công để được nghỉ ngơi sau quãng thời gian rong ruổi, cũng để kiếm ít tiền. Tôi đã ở đây được gần hai tháng, tôi hài lòng với nó. Tôi thích thị trấn. Nó khá yên tĩnh và thanh bình.”

Cô nhận ra anh không trả lời câu hỏi của cô nhưng thấy mình chẳng có quyền gì để tò mò về tương lai của anh. Điều gì sẽ thúc đẩy anh tính tới việc định cư đây? Cô tự hỏi. Kết hôn ư? Anh không nói thế, và cô sẽ là đồ ngốc khi cho rằng đó là ý định của anh, có lẽ gần như là ngu ngốc khi cô cân nhắc tới việc kết hôn với anh.

Nhưng anh cuốn hút cô theo cách không ai từng có thể. Cô liếc nhìn gương mặt tối, rắn rỏi của anh, ngưỡng mộ quai hàm vuông vức. Có một bầu không khí nguy hiểm xung quanh anh, nhưng cô không hề cảm thấy bị đe dọa. Thay vào đó, khi ánh mắt tối màu chạm mắt cô, cô cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ và... an toàn, như thể anh sẽ mãi mãi đứng giữa cô và bất kỳ điều gì có thể làm hại cô.

Sấm sét nổi lên lần nữa, gần hơn lúc trước. Anh có vẻ nuôi tiếc.

“Chúng ta nên về thôi.”

Theo lẽ thường cô nên đồng ý với anh, nhưng cô cảm thấy như muốn nguyên rửa thời tiết. Tại sao trời không lúi cơn mưa lại vài giờ nữa? Cơn bão thậm chí có thể không tới chỗ họ, nhưng họ không thể đặt cược vào điều đó được.

Mỉm cười trước sự thất vọng trên gương mặt cô, Luis ghì cứng ngựa gần hơn với cô và cúi xuống hôn thật lâu. Đôi môi cô hé mở cho anh không chút do dự, quá ngọt ngào khiến anh khó lòng dứt ra được. Anh sẽ không làm vậy nếu con ngựa của anh không tránh một mô đất và dịch ra xa khỏi con ngựa của cô.

Một nụ hôn là đủ rồi, anh nghĩ, hoặc họ sẽ bị cơn bão bắt kịp. Họ ghì cứng ngựa và quay lại.

“Tôi không biết khi nào mới quay lại thị trấn,” anh nói sau một lúc, “nhưng tôi sẽ gặp em khi tôi quay lại.”

Cô suýt nữa đã hỏi anh làm thế nào để liên lạc với cô nhưng kịp giữ im lặng khi nhận ra hỏi kiểu đó xúc phạm đến thế nào, nó ngụ ý rằng anh không đủ bình thường để đến nhà cô và xin gặp cô. Nhưng họ vẫn gặp nhau theo kiểu lén lút thế này, không để bất cứ ai trông thấy là bởi cả hai đều biết cha mẹ cô sẽ phản đối không phải sao?

Cô nên nói với họ, cô ngẫm nghĩ, và để họ biết rằng cô... thế nào nhỉ? Đang cân nhắc đến việc kết hôn với Luis? Mà không biết họ sẽ sống ở đâu và sống bằng gì? Honora sẽ phát bệnh vì lo lắng mất. Cha mẹ cô bao dung hơn là độc tài, vậy nên cô không sợ họ sẽ cấm đoán việc cô gặp gỡ Luis; cô đã hai mươi lăm tuổi rồi, không phải cô nhóc mười bảy tuổi bị nhốt trong phòng nữa. Nhưng sự việc sẽ khiến họ buồn, mà cô đâu muốn thế.

Vậy nên hoặc cô khiến họ buồn hoặc tiếp tục lén lút như thể cô làm gì đó sai trái, và chẳng đâu là lựa chọn hấp dẫn với cô. Giải pháp duy nhất là tránh xa Luis hoàn toàn, điều cô gạt bỏ ngay vì không thể chấp nhận được ý nghĩ đó. Trong một ngày ngắn ngủi, anh đã phá vỡ tấm màn xám bao phủ cô từ quá lâu, cô cảm thấy mình như được sống lại, tìm cô đập rộn ràng với niềm phấn khích bất cứ khi nào cô ở bên anh.

Cô đã luôn sống theo đúng chuẩn mực của một người phụ nữ. Đây là lần đầu tiên cô bước ra ngoài ranh giới đó, cô thấy mọi thứ thật sống động. Nếu cô đã chấp nhận nó, thì cô đơn giản chỉ cần đối phó với nó, để cô thấy việc cần đến sự bầu bạn của anh cũng hấp dẫn như việc cô bị thu hút bởi anh vậy.

Dee nhìn lên khi nghe thấy tiếng lộp bộp rơi trên mái thiếc, âm thanh nhanh chóng tăng lên thành tiếng ầm ầm lớn, át đi mọi âm thanh khác. Cơn mưa khiến thời tiết lạnh hơn, nhưng cô không muốn đốt lửa, nên cô lôi tấm chăn ra khỏi giường, ngồi xuống chiếc ghế lớn, quấn nó quanh mình. Sự ấm áp của tấm chăn khiến cô thấy được an ủi.

Cô định đọc sách, nhưng cuốn sách không còn khiến cô hứng thú. Cô ngả đầu ra sau nhắm mắt, để tiếng mưa ru cô vào giấc ngủ.

Lucas không quay lại hôm nay. Cô bồn chồn suốt cả ngày dài, mong anh cưỡi ngựa tới với cái nhìn mãnh liệt trong đôi mắt xanh mà giờ cô biết đó chính là ham muốn. Anh đủ kiêu ngạo để hy vọng cô nằm xuống cùng anh bất cứ khi nào anh muốn cô, nhưng cô không thể thu thập đủ lý trí để nghĩ về chuyện đó.

Cô yêu anh. Kể từ lúc cô miễn cưỡng thừa nhận với chính mình nguồn gốc cơn kích động của cô bất cứ khi nào cô ở gần anh, cô đã phân tích tình huống từ mọi góc độ và chấp nhận rằng chẳng có giải pháp nào là dễ dàng cả. Bởi yêu anh cô đã khiến bản thân bị tổn thương, và cuối cùng cô sẽ bị hủy hoại. Anh không yêu cô, đó là điều duy nhất có thể khiến anh cũng dễ tổn thương không kém và giữ mối quan hệ của họ cân bằng. Yêu anh không khiến cô mù quáng mà lỡ đi sự thật: Lucas là một người đàn ông mạnh mẽ, một người nhấn tâm trong mỗi quyết định của mình. Anh muốn cô về thể xác, thậm chí anh còn chăm sóc cô ở một mức độ nào đó, nhưng đó không phải điều gì giống với tình yêu.

Sẽ tốt hơn cho cô nếu cô dừng mối quan hệ này lại, nhưng cô không biết mình có thể làm nổi không. Lucas sẽ không từ bỏ mà không chiến đấu, và cô nghi ngờ khả năng bản thân có thể chống lại anh. Cô muốn anh vô cùng, với sự mãnh liệt nguyên sơ khiến cô sợ hãi, biết rằng cô đã muốn nó vượt xa khỏi tầm kiểm soát của bản thân mình.

Luôn có khả năng tình cảm của cô sẽ phai dần theo thời gian, khi cô đã dần hiểu anh hơn, nhưng cô không nghĩ thế. Tính cách của anh sẽ luôn là một thử thách đối với cô, cả sự phần nộ cũng như sự hăng say, nhưng không bao giờ là nhầm chán. Cô đã luôn tránh xa được khỏi thứ gọi là tình yêu bởi cô chưa bao giờ gặp được một người đàn ông có ý chí mạnh mẽ như mình cho đến khi gặp Lucas. Anh đã chiến đấu, cười đùa và làm tình với cô, cô sẽ ngày càng yêu anh hơn và hơn nữa.

Mặc cho sự đảm bảo của anh rằng có nhiều cách để tránh thai, cô biết mình vẫn sẽ gặp nguy hiểm mỗi khi làm tình với anh. Mang thai một đứa con hoang, bất kể cô được yêu mến thế nào, cũng sẽ hủy hoại danh tiếng của cô trong thị trấn. Cô giữ được sự tôn trọng cho đến giờ bởi cô biết mình phải lao động vất vả đến thế nào để có được nó. Vài người có thể không ưa cô, mà có lẽ hầu hết họ nghĩ cô là đồ quái đản, nhưng không ai nói rằng cô không được tôn trọng.

Vậy nên cô phải cân nhắc khả năng mình sẽ mang thai, cô đau đớn ở tận nơi cô chưa từng đau đớn trước đây. Cô bản chất là một người phụ nữ đời thường, nghĩ về những đứa con của anh khiến cô đau nhói và khiến cô nhận ra còn những điều khác cô cần trong cuộc đời mình, điều gì đó còn hơn cả một phần trong cô khiến cô điếng người tự hỏi sao cô có thể không nhận ra sự thật về mình sớm hơn. Cô muốn những đứa trẻ, muốn cảm nhận chúng lớn lên bên trong mình, muốn những cái miệng bé xinh tham lam trên bầu ngực cô, muốn thấy chúng lớn lên khỏe mạnh, việc có những đứa trẻ của riêng mình mang đến cho cô một cơ chắn động. Cô muốn có những đứa con của Lucas.

Có lẽ nếu cô mang thai, anh có thể sẽ muốn cô kết hôn với anh.

Cô né tránh suy nghĩ đó ngay khi nó ập tới. Cô không muốn kết hôn, thậm chí cả với Lucas. Một phụ nữ trở thành tài sản của một người đàn ông ngay khi cô ấy trở thành vợ anh ta. Dee không sợ Lucas sẽ ngược đãi mình, nhưng cô không thể chịu nổi suy nghĩ về việc mất đi sự độc lập, buộc phải báo cáo công việc của bản thân với ai đó, rằng cô phải làm việc chăm chỉ để được thừa nhận. Mảnh đất của cô sẽ trở thành của anh ta mà anh ta không phải trả một xu nào cho nó.

Nghĩ về chuyện đó, cô quyết định rằng anh nhất định sẽ muốn kết hôn với cô nếu cô mang thai, vì Lucas sẽ muốn con của anh, sẽ làm bất kỳ điều gì cần thiết để khiến đứa trẻ mang tên anh. Cô cũng cho rằng anh có khả năng kết hôn với cô để có được Angel Creek. Cô không thể chịu nổi cả hai suy nghĩ đó, bởi cô muốn được yêu bởi chính bản thân cô, muốn chính cô, không phải vì một đứa con bên trong cô hay mảnh đất cô sở hữu.

Cô ngồi đó, được ủ trong tấm chăn khi cơn mưa đã ngớt một thời gian dài, và thật lâu sau khi mặt trời lặn, đôi mắt cô choàng mở, trông ảm đạm khi cô cân nhắc đến những lựa chọn khác cô có thể làm. Tất cả trong số đó sẽ chỉ mang lại cho cô sự đau đớn, bởi vì yêu anh cô sẽ chấp nhận nỗi đau đó để có được bất cứ khoảnh khắc nào bên anh cho đến khi mọi thứ kết thúc.

11. Chương 11

(Người dịch: pmtrang)

Cơn mưa ngày hôm trước không đủ để làm đầy con suối hay các khe nước, nhưng những bãi cỏ mùa xuân thì tràn đầy sức sống và xanh tươi, không khí cũng được gột sạch lớp bụi bẩn. Lucas mệt mỏi và đau nhức sau cả ngày dành để dựng cái chuồng bò, tuy vậy bất cứ khi nào anh ngẩng đầu lên và nhìn quanh anh đều cảm thấy một sự yên bình sâu sắc. Tất cả vùng đất anh sở hữu trải dài trước mắt, anh không muốn ở bất cứ nơi nào khác ngoài chính tại nơi đây. Anh yêu nó với từng phần nhỏ cơ thể mình, anh sẽ không ngần ngại cho đến chết để bảo vệ ngôi nhà, cũng như anh đã từng làm khi trước, hay chết vì nỗ lực đó. Anh sẵn sàng đổ máu và mồ hôi trên mảnh đất này để khiến nó trở nên hưng thịnh.

Khi con bò cuối cùng yên vị trong chuồng Lucas mới đứng thẳng dậy, đuổi người, xoay hai bên để làm giảm cơn đau nhức trên lưng. Anh nhìn về phía mặt trời; nhận ra chỉ còn một giờ nữa trước khi mặt trời lặn, không đủ thời gian cho anh về nhà thay ra bộ đồ cẩu bần, rồi vượt qua khe núi hẹp dẫn xuống Angel Creek trước khi trời tối. Anh có thể đi đường vòng, băng qua Prosper và sau đó đi cắt ngang qua triền núi, nhưng đi như vậy anh sẽ mất hơn hai tiếng, có khả năng ai đó sẽ trông thấy anh cưỡi ngựa hướng về nơi ở của Dee. Anh sẽ không để mọi người xì xào bàn tán sau lưng cô, nên kế hoạch đó bị loại bỏ. Nhưng sự cần thiết phải có cô đã thiêu đốt anh suốt cả ngày trời và sẽ còn tồi tệ hơn cho đến khi anh có cô lần nữa, trượt sâu vào trong cơ thể mềm mại của cô, cảm nhận cô siết lấy anh, đôi chân duyên dáng quăn quanh anh. Anh nhìn

lên mặt trời lần nữa, nghĩ về việc băng qua khe núi, cuối cùng nhận ra thật ngu ngốc khi thử làm thế. Anh sẽ qua được một đêm nữa mà không có cô.

Anh mới chỉ trải qua một buổi chiều cùng cô, vậy mà nỗi khao khát cô quá dữ dội khiến anh như một con nghiện chìm đắm trong ổ thuốc phiện ở San Francisco. Mất người anh trai Matt đã quá khó khăn, kể từ đó anh hạ quyết tâm và dạy mình cách để không cần bất cứ ai, chỉ sống với chính bản thân mình thôi; nhưng giờ anh đang phải đối phó với cảm giác chưa hoàn thiện dai dẳng, như thể anh đã để lại một phần của mình ở Angel Creek. Ý tưởng đó thật vô lý, anh thầm chế giễu mình. Không ai có thể có quá nhiều ý nghĩa về ai đó khác được. Chỉ là Dee không hề giống bất kì người phụ nữ nào khác mà anh từng biết, chính sự khác biệt của cô là điều hấp dẫn anh. Anh muốn cô, đó là tất cả. Đó hẳn chỉ là một thử thách phải vượt qua để được nếm trải sự ngọt ngào như mật ngọt tự nhiên của cô.

Anh tự lự với vẻ ghê tởm khi đứng nhìn xa xăm.

Sấm sét đùng đoàng, anh nhìn lên bầu trời lần thứ ba. Quần đốc của anh, William Tobias, rõ ràng trông thấy anh đang tìm kiếm dấu hiệu của cơn mưa lên tiếng. “Tôi không nghĩ nó sẽ đến gần chỗ chúng ta đâu. Nghe chừng nó hướng về phía những dãy núi.” Người đàn ông có vẻ ngoài thô lỗ khô khan cúi xuống nhổ nước bọt. “Chắc chắn là chúng ta đang mong mưa. Chúng ta không đến nỗi đang chết khô, nhưng tôi vẫn muốn có thêm nước trong mấy con lạch trước khi hè sang.”

Lucas nghĩ về nguồn nước tinh khiết, không bao giờ cạn của Angel Creek và cảm thấy sự kích thích trước kia dâng lên. Lẽ ra vùng đất đó nên thuộc về Double C từ lâu rồi mới phải, nhưng bởi sự thiếu xét đoán của cha anh mà giờ nó đang nằm trong tay một phụ nữ cứng đầu có khả năng tự mình làm việc đến chết trước khi chịu lắng nghe lý lẽ.

Nhưng nếu cha anh mua Angel Creek từ nhiều năm trước, cha Dee sẽ không định cư ở đó, và anh sẽ không bao giờ gặp được Dee. Lucas cau mày, cố gắng cân bằng giữa niềm vui được sở hữu Angel Creek với nỗi phẫn khích được làm tình với Dee. Cái cau mày biến thành một nụ cười châm biếm. Angel Creek sẽ chẳng đi đâu hết; rồi cuối cùng anh cũng có được nó thôi. Có lẽ anh nên mừng rằng nó được George Swann sở hữu khi ông ta mang theo cả gia đình đến định cư ở miền Tây.

Anh và quần đốc của mình đứng đó nhìn đám mây bão hạ thấp phía cuối đường chân trời khi chúng di chuyển hướng về phía những dãy núi. Những cơn dông cuối ngày xảy ra là chuyện thường thấy trong mùa xuân và đầu hè, nên cả hai người đàn ông đều mong đợi chúng mang theo mưa.

Từ bỏ hy vọng cuối cùng rằng anh không thể đến được chỗ Dee, Lucas lên ngựa bắt đầu quay về nhà. Nếu anh hiểu Dee, thì cô chắc hẳn đã quyết định rằng anh chỉ ghé thăm vì cần tình dục nên cô sẽ cầm sẵn khẩu súng sẵn trong lần tới anh ló mặt.

Anh nhận ra mình đang cười toe toét khi cưỡi ngựa về nhà. Chết tiệt nếu như có được cô mà không bị một viên đạn chì găm thẳng vào mông!

Sáng hôm sau Dee bước ra ngoài ngay khi bình minh vừa ló rạng, hắt ánh hồng mờ mờ. Cô cúi người lấy chảo chuẩn bị đồ ăn nhưng rút tay lại trước khi chạm vào nó, hương đôi mắt lên bầu trời đẹp tuyệt vời đang phủ trên cô, xung quanh cô, bao bọc cô với ánh sáng rực rỡ.

Sự bình yên của buổi sáng bao quanh cô. Cô quay lại với những công việc còn dang dở, lặng lẽ đi về phía đồng cỏ, các giác quan của cô uống lấy từng màu sắc và hương thơm của ngày mới.

Bãi cỏ mùa xuân trải dài duyên dáng, màn sương sớm bao phủ phản chiếu ánh long lanh như những viên kim cương. Những loài hoa dại phong phú mọc tràn ngập tầm mắt, ánh xanh dương xen lẫn hồng và tím, điểm xuyết màu vàng tươi vui và đôi khi là những cụm cỏ ba lá đỏ thắm rung rinh trong gió như thể đang lôi kéo những con ong cần cù bay tới tìm kiếm hương thơm ngọt ngào khó cưỡng. Cô lang thang ở đó, màn sương đêm thấm ướt váy cô đến tận đầu gối, mà cô không nhận ra và cũng chẳng bận tâm. Có những ngày thật kỳ diệu và đơn giản nên tận hưởng nó. Công việc luôn ở đó; còn bình minh thể này chỉ thoáng qua, chẳng bao giờ giống hệt nhau.

Bầu trời trên cao dần thay đổi từ sắc hồng nhạt sang màu đậm hơn, cuối cùng là ánh vàng dâng lên khi

mặt trời cuối cùng cũng xuất hiện, nhúng bãi cỏ trong ánh sáng rạng ngời. Chim hót líu lo, tiếng nước róc rách trong khe suối nghe như tiếng nhạc.

Cô bước xuống suối, quan sát dòng nước tinh khiết chảy trên những phiến đá. Máu cô đập rộn qua tĩnh mạch, tim cô được lấp đầy. Đây là nhà cô, và nó là thiên đường.

“Dee.”

Cô nghe thấy tên mình, dù không quá lớn, và quay lại nhìn anh. Lucas đứng cách đó khoảng hai mươi feet, đôi mắt lấp lánh của anh nheo lại với những cảm xúc không tên, khuôn mặt cứng cõi kiên định. Anh đứng yên, thân hình to lớn, cơ bắp của anh bất động; anh không hề rời mắt khỏi cô, và làn sóng ham muốn ập vào cô như cơn sóng lớn. Cơ thể cô tự động phản ứng lại với sự hiện diện của anh, ngay lập tức nóng lên và nặng nề, làn da cô trở nên quá nhạy cảm với sự cọ xát của lớp quần áo. Ngực cô căng lên đau nhức, và nơi ấy của cô siết lại.

Cô trông như một nữ thần, Lucas khó có thể thở nổi. Cô đứng bên cạnh dòng suối, được bao quanh bởi những bông hoa dại, khuôn mặt đẹp đến khác thường của cô hướng về phía anh thật yên bình và đầy mơ màng như buổi sớm bình minh. Anh chưa bao giờ thấy cô như vậy trước đây, tất cả sự phòng thủ đều hạ xuống, chỉ đơn giản là một người phụ nữ đài các trong buổi sớm mai. Toàn bộ cơ thể anh căng lên cho đến khi anh cảm thấy làn da mình như thể nổ tung, anh thấy chóng mặt khi máu bắt đầu tăng tốc. Nơi ấy của anh đập mạnh dữ dội, anh biết mình phải vào được trong cô.

Anh không nhớ mình đã băng qua khoảng cách giữa họ, chỉ biết cô không di chuyển và rồi cô ở trong vòng tay anh, cơ thể cô mềm mại và đầy đặn, miệng cô có chút ngại ngùng bên dưới sự đói khát của anh. Anh hạ cô xuống, nghiêng cô bên dưới lớp hoa dại, và đẩy vẩy cô lên tận eo. Đồ lót của cô gây cản trở, anh lột chúng ra bằng bàn tay thô bạo, để hai bắp đùi cô trần truồng, dễ tổn thương trong ánh nắng mai. Anh đã cương cứng với nhu cầu khi anh nguyên rửa bên dưới hơi thở của mình trong lúc chật vật cởi quần. Và rồi anh được tự do. Anh mở nếp gấp mềm mại của cô bằng một tay để lộ ra khe nhỏ, và bằng bàn tay còn lại anh hướng mình vào cô. Anh nhìn xuống nơi cương lên đầy sẵn sàng của mình đang ép sát vào sự mềm mại tinh tế mở rộng, cặp tinh hoàn siết lại đau đớn. Anh đâm vào cô, rên rỉ lớn tiếng bởi sự nhẹ nhõm choáng váng bên trong khe sâu ẩm ướt, chặt chẽ đang siết lấy chiều dài nhức nhối của anh, làm dịu anh với khoái cảm và sự hứa hẹn sẽ còn nhiều hơn nữa.

Dee đón lấy sức nặng của anh và cánh tay mảnh khảnh của cô quán quanh đôi vai mạnh mẽ, đón lấy sự mãnh liệt dữ dội khi anh đâm sâu vào cô, đón lấy sự nam tính, dự vọng của anh và hoan nghênh tất cả. Cô gần như không thể chịu được khi bị kéo giãn và chiếm hữu, nhưng có cả sự huy hoàng trong đó, cô đắm chìm trong nó. Đầu cô quay qua quay lại trong lớp cỏ vẫn còn đọng lại lớp sương mới khi cô dâng hiến toàn bộ thân thể mình cho anh.

Cô lên đỉnh đột ngột, khoái cảm bùng nổ sâu bên trong cô, khiến đôi chân cô run lên quanh anh. Tiếng hét của cô vang vọng trong không khí yên tĩnh, cô cong người khi anh quỳ trở lại trên đầu gối với một tiếng găm trong cổ họng. Đỉnh điểm của anh đến nhanh chóng ngay sau cô, anh ngửa đầu ra sau, cơ thể co giật. Anh siết chặt bờ hông thon thả của cô, siết lấy cô khóa vào mình cho đến khi sự co thắt của chính anh giảm bớt, cho đến khi cơ thể anh dịu lại.

Sau một khoảng anh im lặng, cô cũng giữ như thế, anh đứng dậy cài lại quần. Anh cúi xuống nhặt đồ lót của cô lên, rồi bế cô trong vòng tay quay vào nhà. Cô ngã đầu vào vai anh, mắt nhắm. Đường như vẫn không có bất cứ điều gì để nói.

Lucas thấy choáng váng bởi sức mạnh của ham muốn mãnh liệt dâng trào vượt quá tầm kiểm soát của bản thân. Anh đã chiếm lấy cô đầy hoang dại, không chút nhẹ nhàng khi đưa mình vào trong cô, nhưng anh không thể dừng được. Như thể không có gì tồn tại trên đời nữa khi cả hai lao vào nhau với nhu cầu điên cuồng của anh phải có được cô. Đúng ra, anh nghĩ, cô nên cố gắng giữ chặt khẩu súng sẵn của mình hơn là nằm yên trong vòng tay anh.

Anh ngồi xuống một chiếc ghế trong bếp, ôm cô vào lòng, tay anh vuốt ve cô dịu dàng như thể giờ anh mới có thể quan tâm cô, điều mà anh không có khả năng làm lúc trước. Dee thở dài với sự hài lòng nhẹ nhàng, mũi cô áp vào anh nên cô có thể hít vào mùi hương sạch sẽ, ấm áp của cơ thể anh.

“Tôi có làm em đau không?” anh hỏi, giọng ram ráp.

Cô tựa mình, ngồi thoải mái lại trong vòng tay anh lần nữa.

“Không đâu.”

Sự xâm nhập của anh vào trong mình khiến cô choáng váng, nhưng đó không phải nỗi đau, chỉ có niềm hạnh phúc ban sơ.

Cô dường như không thấy giận dữ, mà đang nằm trong vòng tay anh với sự mệt mỏi dễ chịu của người đàn bà vừa được yêu cuồng nhiệt. Trong tất cả những phản ứng anh mong đợi, sự gợi cảm này hoàn toàn không nằm trong số đó, nên anh còn thích thú hơn cả vì sự bất ngờ này. Đây là một trong những phản ứng mà anh nghĩ mình sẽ không bao giờ thấy chán.

“Tôi có mang theo bột biển,” anh nhảu nhó, miệng xoắn lại thành một nụ cười hài hước. Anh thậm chí còn không nhớ chút gì đến chúng, mà dù có nhớ ra thì anh cũng không thể kiểm chế bản thân được.

Cô mở mắt và nhìn chăm chăm anh. “Anh nghĩ nó sẽ được việc nếu cứ nằm trong túi anh không?” cô hỏi. Và rồi cô ngồi dậy sự tò mò ánh lên trên gương mặt. “Chúng trông thế nào?”

Anh nhắc cô khỏi chân dứt tay vào túi, rút ra mấy miếng bột biển nhỏ. Cô nhìn chúng nằm trong bàn tay chai sạn của anh, cầm lên và bóp chặt chúng giữa các ngón tay, sau đó trả lại anh.

“Chúng chỉ là những miếng bột biển bình thường,” cô nói, rõ ràng thất vọng. Anh cười toe toét, hiểu rằng cô mong đợi thứ gì thật xa lạ và kì quặc.

“Tôi biết. Tôi hy vọng cùng với giấm thì nó sẽ được việc.”

“À, giờ thì quá muộn rồi.”

“Nhưng lần tới thì sẽ không.”

Cô nhìn chăm chăm lại anh lần nữa. “Trừ khi anh lại lao vào em như một con bò đực lao vào một con bò cái.”

“Nếu lần tới không phải tương lai xa, tôi nghĩ tôi có thể đảm bảo đấy,” anh nói.

“Em phải lo mấy việc lật vật nữa.”

“Tôi sẽ giúp.”

Họ quay lại giường một giờ sau, cơ thể trần truồng quấn lấy nhau một cách vừa vặn. Miếng bột biển nhỏ ngâm giấm đặt trong một cái đĩa phía đầu giường. Bởi cả hai đều không thể chờ lâu thêm phút nào nữa để anh chỉ cho cô thấy cách chèn miếng bột biển thế nào, những ngón tay dài của anh đi sâu vào trong cô và gần như mang cô lên đỉnh mà chưa có anh. Họ làm tình cho đến khi cả hai kiệt sức, Lucas kéo chân lên đắp cho cả hai trước khi lơ mơ ngủ, hai tay anh quấn quanh che chở cho cơ thể mảnh khảnh của cô. Anh cảm thấy mãn nguyện đến tận xương tủy.

Khi họ thức dậy anh muốn làm tình với cô lần nữa. Anh giật mình khi cô cố gắng vịn vịn ra khỏi vòng tay anh.

“Em không muốn,” cô khó chịu nói.

“Chết tiệt đi nếu em không phải người phụ nữ bướng bỉnh nhất mà tôi từng biết,” anh lầm bầm. “Sao em không muốn?”

Cô nhún vai, miệng trề ra hờn dỗi. “Em không muốn anh đè nghiêng em xuống lần nữa ngay bây giờ.”

Anh vuốt tay qua tóc. Chúa ơi, sao anh lại thấy ngạc nhiên chứ? Thật kỳ diệu khi cô đã không đề cập đến nó trước đây, nhưng dĩ nhiên là cô quá thiếu kinh nghiệm để biết.

“Vậy thì em ở trên nhé,” anh nói.

Sự hứng thú ánh lên trong đôi mắt xanh lá. Anh có thể trông thấy cô bị hấp dẫn bởi ý tưởng trong việc được kiểm soát chuyện ân ái của họ, và cũng là kiểm soát anh. Anh muốn bật cười thật lớn nhưng nghĩ có

sẽ thay đổi suy nghĩ mất nên anh không cười. Cá nhân mà nói, anh thích được nằm ngửa và để một phụ nữ cười lên mình, trí tưởng tượng của anh đi hoang khi anh hình dung ra bầu ngực đầy đặn của Dee lắc lư trên mình.

“Em không biết phải làm thế nào,” cô nói.

Bàn tay đầy thuyết phục của anh di chuyển trên người cô, kéo cô lại gần hơn.

“Tôi sẽ chỉ cho em,” anh nói. Chỉ nghĩ về nó thôi đã khiến anh cương cứng và sẵn sàng.

Cô cũng thích thế. Bởi ngay khi cô ngồi dạng chân trên anh, chìm xuống bao bọc lấy anh, bàn tay anh khóa lại phía trên đầu khi anh căng người giữ lấy sự kiểm soát của mình. Anh hỗn hển thở, mắt nhắm chặt trước khoái cảm cô đang nhen nhóm. Lần này là cô quyến rũ anh, miệng cô trêu chọc miệng anh, ngực cô chà trên bụng anh và phần thắt lưng anh khi cô lắc lư trên anh. Anh nghĩ về những điều khác anh có thể dạy cô, nhưng ngay lúc này anh đã có tất cả những gì mình muốn. Dĩ nhiên là cô yêu nó, cô bị mê hoặc trước cảm giác anh ở dưới sự thương xót của cô, nếu như anh có thể nói vậy. Nó còn hơn cả sự tra tấn, giày vò và vô cùng thiêu đốt.

Dee di chuyển chậm rãi, nhịp nhàng, đôi mắt cô nhắm lại khi cô tự mình tìm kiếm khoái cảm. Đây là niềm đam mê thuần khiết, cô nghĩ, cô biết bản thân sẽ không bao giờ hối tiếc khoảnh khắc này bất kể chuyện gì xảy ra đi nữa. Nó không chỉ đơn thuần là đam mê mà là điều gì đó vô cùng quý giá, sự liên kết giữa họ được tôi luyện từ đam mê đó. Cô cảm thấy mình đang tan đi và hét lên, không biết rằng anh vừa mới chỉ lên đỉnh ngay trước cô; rồi cô kiệt sức ngã xuống ngực anh.

Khi anh rời đi vào chiều muộn hôm đó cô biết rằng ít nhất là với cô, mối liên kết giữa họ sẽ không bao giờ bị phá vỡ.

12. Chương 12

(Người dịch: pmtrang)

Tháng sáu đến với tiết trời nóng và khô. Bực bội hơn nữa là sấm sét thường kéo tới vào cuối mỗi buổi chiều dội vang trên khắp các dãy núi, những đám mây đen khiến họ khắp khối hy vọng rằng mưa sẽ tới; nhưng rồi những đám mây lại bay đi, nếu nó có ban phát sự ẩm ướt thì cũng là cho bên kia những ngọn núi, còn Prosper không nhận được chút nào.

Bình minh lên không khí đã oi nóng còn bầu trời trong xanh như nó thường vậy, nên Lucas bắt đầu lo lắng, mặc dù Double C vẫn có đủ nước. Đợt khô hạn này chẳng biết sẽ kéo dài bao lâu nữa; không chỉ những hồ nước đang dần cạn khô, cây cỏ cũng đang dần héo úa, không còn phát triển tươi tốt để bồi đắp cho khu vực chăn thả. Gia súc giờ phải đi xa hơn mỗi ngày để gặm cỏ, sau đó quay trở lại những con lạch và đầm để tìm nước. Chúng đang ngày một cạn đi, và mỗi ngày chúng lại bị bồi thêm nhiều đất. Anh không thích thế, nhưng chẳng thể làm cái quái gì được. Thừa nhận điều đó khiến anh không dễ chịu chút nào.

Đã hai tuần trôi qua không ở bên cạnh Dee, anh cười ngựa đến Angel Creek bỏ lại rất nhiều công việc dang dở bởi mỗi phút không có cô như dài đến vô tận. Anh đang quá hồi hộp và phấn khích, không chỉ vì nhu cầu tình dục mà vì anh không thể gạt cô khỏi tâm trí mình. Chưa từng có người phụ nữ nào lại xâm chiếm đầu óc anh đến thế, cản trở công việc của anh, can thiệp vào giấc ngủ của anh. Ham muốn của anh với cô chẳng hề nguội đi; anh muốn cô hơn nữa, cơn đói khát của anh còn trở nên dữ dội hơn, mãnh liệt hơn bởi nó không thể thổ lộ, thậm chí với cả những người làm của mình. Nếu những người làm công có từng thắc mắc anh đã đi đâu, họ sẽ chẳng bao giờ lên tiếng. Anh ngờ rằng tất cả họ đều đã gặp Olivia, dĩ nhiên họ sẽ không bao giờ buông lời nhận xét cợt nhả về một quý cô theo cách họ nói về những người phụ nữ ít đáng kính hơn. Cơn giận bùng lên khi anh nghĩ đến chuyện bất cứ ai nghĩ về Dee ít đáng kính hơn Olivia, nhưng anh không thể nói bất cứ điều gì mà không khiến Dee thành mục tiêu, nên anh ngậm chặt miệng.

Dee bình thản ngồi trước hiên nhà khi anh cưỡi ngựa tới, cô không đứng dậy chào đón anh. Cô có thể giận dữ anh, anh nghĩ với một tiếng thở dài, nhưng rồi anh quyết định rằng chắc cô không giận đâu. Nếu Dee có giận, cô sẽ nói thẳng vào mặt anh. Thế còn tốt hơn là cô cứ giữ lấy sự giận dữ âm thầm.

Anh đưa ngựa vào chuồng, để nó mát mẻ hơn, khi quay lại nhà anh nhận ra mọi thứ xanh tốt đến thế nào, trong khi khắp các nơi khác cỏ đều đã úa vàng và những chiếc lá cây thì rụng lá tả.

Angel Creek đúng là một ốc đảo tươi tốt nếu đem ra so sánh. Anh dừng lại ngắm nhìn xung quanh. Khu vườn của cô đang phát triển mạnh mẽ, anh có thể nhận ra đồng cỏ phía thung lũng cũng xanh và tươi tốt. Anh nghe thấy tiếng nước róc rách trong con lạch, dòng nước tinh khiết, mát lạnh, ngọt ngào từ dãy núi bồi đắp cho thung lũng nhỏ này và giúp nó phát triển mạnh mẽ.

Thung lũng không đủ lớn để cung cấp cho tất cả đàn gia súc của anh, nhưng nếu anh sở hữu nó thì đây sẽ là nguồn cứu trợ cho đợt hạn hán. Số gia súc có thể sống sót ở Angel Creek đủ để giúp anh khỏi bị phá sản. Quả thực, thả một số gia súc ở đó thậm chí còn giúp được số gia súc còn lại ở trên Double C, bởi chúng đều nhận được cỏ và nước.

Dee vẫn ngồi yên khi anh bước đến hiên, ngồi xuống cạnh cô. Đôi mắt cô khép lại, nhưng chân cô chậm rãi di chuyển, đang đưa chiếc ghế.

“Tôi sẽ trả em năm ngàn đô la cho Angel Creek,” anh lên tiếng.

Đôi mắt màu lục khó dò của cô mở ra, nhìn anh một lúc trước khi hàng mi dày khép lại.

“Nó không phải để bán.”

“Chết tiệt,” anh cáu kỉnh. “Số đó gấp đôi giá trị thật đấy.”

“Không phải,” cô lý luận. “Vì anh đưa ra giá năm ngàn, thì nó đáng giá năm ngàn.”

“Bảy ngàn.”

“Nó không phải để bán.”

“Em sẽ hiểu lý lẽ trong chuyện này được chứ?”

“Em đang có lý đây,” cô nhấn mạnh. “Đây là nhà em. Em không muốn bán nó.”

“Mười ngàn.”

“Dừng lại.”

“Em sẽ làm gì khi mà em quá già để cày cuốc. Đây là công việc nặng nhọc, em sẽ không thể tiếp tục làm được nữa. Giờ em còn trẻ và khỏe mạnh, nhưng mười năm nữa thì sao?”

“Em sẽ nói cho anh biết trong mười năm nữa,” cô vặn lại.

“Thử gọi tên bất kỳ kiểu kinh doanh nào em có xem, và tôi sẽ đưa nó cho em. Em sẽ không nhận được đề nghị kiểu này từ bất kỳ ai khác đâu.”

Cô dừng đứng đưa ghế và mở mắt. Lucas nhìn cô chăm chú, nhịp tim của anh tăng tốc khi cuối cùng anh cũng nhận ra sự thư thái của cô đang dần biến mất. Nó như thể đang cố tình chọc tức một con hổ cái tấn công, nhưng anh đã mệt mỏi với sự từ chối của cô thậm chí chỉ là để thảo luận việc bán Angel Creek. Anh có thể không giành chiến thắng, nhưng muốn cô ít nhất cũng phải lắng nghe mình.

“Nó chẳng thú vị bằng đề nghị của Kyle Bellamy,” cô nói với sự nhạo báng mềm mỏng.

Anh cảm thấy cơn giận dữ đột ngột trào lên. Anh chỉ có thể tượng tượng ra Bellamy đã đề nghị điều gì. Lần đầu tiên anh gặp Dee anh đã không thích cái cách Bellamy cũng hứng thú với việc mua đất, nhưng giờ thì còn không thích suy nghĩ gã đó cũng muốn Dee hơn.

“Tôi tưởng tượng được đề nghị của gã đó là gì,” anh nói mỉa mai.

“Em nghi ngờ đấy,” cô trao anh một nụ cười ngọt ngào khiến anh ngay lập tức cảnh giác. “Anh ta hỏi cưới em.”

Lần này Lucas không cảm giác cơn giận trào lên nữa, anh thấy một cơn sốt, quá nóng đến nỗi toàn bộ cơ thể anh như phồng lên và bị thiêu đốt. Cậu nhỏ của anh siết lại.

“Không nếu như tôi có thể giúp được,” anh nói bằng tông giọng đều đều, cô không chắc anh đang ám chỉ điều gì.

“Đó là quyết định của em, không phải của anh. Tất nhiên là em đã từ chối anh ta.”

“Khi hấn ta ở đây sao?” Về giết người vẫn còn trong mắt anh.

Cô nhún vai. “Trước cả khi anh quay về thị trấn.”

Sự giận dữ nhạt đi khi anh nhận ra đó không phải là lời đề nghị gần đây. Nhưng nếu Bellamy thậm chí từng đặt chân đến Angel Creek, thì tốt nhất nên chào tạm biệt đi.

“Anh không muốn hấn ta đến đây nữa,” anh nói thẳng thừng, trong trường hợp cô có bất kỳ nghi ngờ nào.

“Ngay từ đầu em đâu có mời anh ta tới.” Cô trầm ngâm. “Em cũng chẳng mời anh. Không kỳ lạ sao? Những người đàn ông khốn khổ, những người cần cái nông trại chỉ muốn tôi vì tình dục; anh và Bellamy có rất nhiều đất đai, nhưng các người vẫn muốn thêm nữa. Em phải công nhận Bellamy muốn nó nhiều hơn anh, bởi anh ta còn đề nghị kết hôn nữa kia.”

Bản năng cảnh giác của Lucas trỗi dậy. “Mọi chuyện như thế sao?” anh hỏi, cẩn thận giữ lại những cảm xúc của bản thân. Anh thấy như thể mình đang giẫm chân qua một vũng lầy, nơi mà mọi bước tiến sai lầm đều sẽ thành thảm họa. Anh nhận ra anh đang nín thở, chờ đợi câu trả lời của cô.

Dee không nhìn anh, khoát tay về phía đất đai của mình.

“Kết hôn còn tồi tệ hơn là bán đất,” cô nói. “Em sẽ mất cả đất đai và sự độc lập của bản thân. Trong hai điểm đó, bán đất ít nhất vẫn giữ cho em được sự độc lập.”

Nỗi thất vọng dâng đầy trong ngực anh. Cho đến khi anh nhận thấy sức mạnh của nó, anh đã không nhận ra mình muốn cô nói đồng ý đến thế nào, rằng cô sẽ quan tâm tới lời cầu hôn của anh. Cơn sốc đóng băng anh trên chiếc ghế. Anh lẽ ra phải biết từ lần đầu tiên anh làm tình với cô rằng cô sẽ phá vỡ kế hoạch kết hôn của anh với Olivia, rằng anh không thể kết hôn với Olivia trong khi anh vẫn muốn Dee quá mãnh liệt. Anh không thể tưởng tượng ra việc Dee đồng ý làm tình nhân của một người đàn ông đã kết hôn, và điều đó cũng không hề công bằng với Olivia. Dee đã nói rõ quan điểm của cô về chuyện lập gia đình ngay trong lần đầu tiên họ gặp nhau. Cho đến giờ anh đã không thực sự nghĩ về chuyện kết hôn với cô bởi cô không hề phù hợp với những dự định của anh; anh đã chuẩn bị sẵn sàng kết hôn với cô nếu cô mang thai, nhưng chủ đề đó chưa bao giờ được mang ra thảo luận giữa họ, và chỉ là sự suy đoán của riêng anh rằng cô sẽ cưới anh thậm chí sau đó. Giờ thì anh đã đề cập tới, và sự từ chối của cô đánh thẳng vào giữa hai móng mắt anh. Anh muốn Dee làm vợ anh, và không phải bởi cô sẽ phù hợp với những dự định của anh. Dù có bất cứ dự định gì, cô cũng sẽ khiến mọi việc trở nên khó khăn hơn.

Nhưng ở cùng cô, anh có thể cười và tranh luận mà không phải lo lắng chuyện khiến những cảm xúc của cô tổn thương khi anh quát cô. Dee sẽ cãi lại ngay. Và trên giường cô thật hoang dã và đam mê, dâng hiến hoàn toàn thân thể cho anh mà không hề xấu hổ và khám phá anh cũng mãnh liệt như thế. Anh sẽ phải tìm ra cách khiến cô phù hợp với hình mẫu mà mình mong muốn.

Anh sẽ kết hôn với cô trong vòng một phút nếu cô muốn anh, nhưng Dee không muốn kết hôn với bất cứ ai. Hôn nhân sẽ khiến cô cảm thấy như chim bị nhốt trong lồng, cô không thể chịu được điều đó.

“Vậy thì nhận tiền đi,” anh nói, không nhìn cô bởi anh sợ cô sẽ đọc được quá nhiều điều trong mắt mình. “Nó đủ để đầu tư, và em sẽ luôn có đủ tiền để sống. Như thế em vẫn sẽ có được sự độc lập, em không phải tự mình làm việc đến chết trên mảnh đất nữa. Khỉ thật, em thậm chí còn có thể mua được nhiều đất hơn, nếu đó là điều em muốn.”

“Nhưng nó sẽ không phải Angel Creek,” cô nói nhẹ nhàng. “Em yêu nơi này. Em đã yêu nó ngay từ lần đầu trông thấy.” Và nó cho cô một lý do để sống. Để đổi lấy khoản tiền hào phóng kia cô thà chăm sóc nó, bảo vệ nó. Đôi khi cô cảm thấy một nỗi sợ hãi đầy mê tín rằng cô sẽ giống như một cái cây chết nếu bị bật gốc khỏi mảnh đất nơi thung lũng này.

Và cô sẽ không bao giờ yêu bất cứ người đàn ông nào như cô yêu mảnh đất này, anh nghĩ một cách man dại. Anh ước thà Kyle Bellamy là đối thủ của mình chứ không phải Angel Creek, bởi anh có thể chiến đấu với Bellamy, nhưng làm sao anh có thể chiến đấu với một mảnh đất? Anh nhớ lại cái nhìn mơ màng trên gương mặt cô vào buổi sáng anh tới gặp cô trong buổi bình minh và tìm thấy cô nơi đồng cỏ, sự gan tị sắc nhọn đâm thẳng vào anh khi anh nhận ra mảnh đất đó, ánh nắng vàng trải dài đó, dòng nước tinh khiết đó, mà nó không thuộc về anh.

Khốn kiếp, anh cũng yêu Double C mảnh liệt như vậy. Anh không thể lên án cô được bởi họ quá giống nhau. Đó là lý do anh thấy thật thoải mái khi ở bên cô, vì cô mạnh mẽ ngang ngửa anh. Nhưng chết tiệt, nó không giống như việc anh yêu cầu cô di chuyển tới vùng đất khác.

Anh đứng lên và đưa tay cho cô. “Vào trong thôi,” anh nói đột ngột. Anh cần cô. Chúa ơi, sao anh có thể cần cô đến vậy.

Nhưng cô không nắm tay anh, chỉ nhìn anh như cái nhìn của một con mèo.

“Nếu anh cười ngửa tới đây chỉ vì chuyện đó, anh sẽ phải thất vọng thôi. Em đang đến tháng.”

Anh có thất vọng nhưng không định bỏ cuộc. Kể cả anh không thể làm tình với cô, anh vẫn cần cô theo nhiều cách khác. Anh vẫn giữ bàn tay đang đưa ra.

“Vậy thì tới ngồi vào lòng tôi và khiến tôi phát điên,” anh nói.

Gương mặt cô sáng bừng lên với vẻ hứng thú, cô đặt tay mình vào tay anh. Cô luôn sẵn sàng để khiến anh phát điên. Nhưng bởi họ dành quá nhiều thời gian để nói chuyện hơn là làm gì khác. Anh nghiêm túc nghĩ lại về việc cô ngồi trên đùi mình, và cả hai cuối cùng ngồi trên một chiếc ghế lớn trước ngọn lửa. Anh nói chuyện với cô về đàn gia súc của mình, về kế hoạch mở rộng, làm thế nào với kế hoạch sử dụng các chính trị gia ở Denver để tiếp tục tham vọng của mình. Công dân của Colorado đang có dự định bỏ phiếu phê chuẩn hiến pháp nhà nước vào ngày đầu tiên của tháng Bảy, và sau đó sẽ là cuộc bỏ phiếu đề nghị chính phủ liên bang thừa nhận họ là một bang. Anh nói với cô việc trở thành một tiểu bang sẽ có ý nghĩa như thế nào, cô ngồi thẳng dậy cau mày với anh.

“Em không biết là mình có muốn dự định của mọi người được phê chuẩn không nữa. Em thích mọi việc cứ như hiện giờ thôi.”

“Đó là sự tiến bộ, em yêu. Có thêm nhiều người, chúng ta sẽ mở rộng kinh doanh hơn, và có thêm các tuyến đường sắt. Đường sắt là chìa khóa, Colorado không thể phát triển được nếu thiếu chúng.”

“Nó tạo nên sự khác biệt gì?”

“Tiền,” anh nói đơn giản. “Em không thể làm được gì nếu thiếu tiền.”

“Nhưng em không thích mọi thứ thay đổi.” Cô nép đầu lại vào vai anh và trầm ngâm. “Em không thích thay đổi.”

“Mọi thứ đều thay đổi.”

Anh vuốt tay qua mái tóc dài của cô và đặt một nụ hôn lên thái dương cô. Cô dụi mặt vào cổ anh, anh ôm lấy cô chặt hơn như thể anh sẽ bảo vệ cô khỏi sự thay đổi không thể tránh khỏi với cả hai người.

Chuyện Olivia cười ngửa vào mỗi buổi chiều chủ nhật đã trở thành thói quen. Thỉnh thoảng cô đi mà không gặp được Luis, nỗi thất vọng của cô được giấu cẩn thận sau thái độ bình tĩnh bên ngoài. Nhưng gần như lần nào anh cũng đi cùng cô tới vài nơi. Cô hiếm khi thấy anh những lúc khác, công việc ở trang trại lúc nào cũng khiến anh bận rộn. Khoảng thời gian giữa các buổi chiều chủ nhật trôi chậm như sên, trong khi vài giờ cô ở cùng anh đã biến mất gần như trước cả khi cô nhận ra. Cô như thể bị ám ảnh với nhu cầu cần trông thấy anh khiến cô thậm chí quên cả thói quen cười ngửa đến thăm Dee và cảm thấy có lỗi bởi cô có quá nhiều điều muốn kể với Dee.

Cô không thể nghĩ về bất cứ điều gì khác ngoài Luis. Trái tim cô bắt đầu đập nhanh ngay khi anh xuất hiện, khiến cô cảm thấy như mình sắp chết ngạt bởi hơi nóng. Cô không còn mặc bộ váy cười ngửa nữa,

nhưng những bộ váy cô mặc vẫn thích hợp khi nó được cài nút cao đến cổ và tay áo dài. Thời tiết ẩm áp bất thường mang lại cảm giác thật khó chịu, phản ứng vật lý với Luis thậm chí còn khiến nó tồi tệ hơn.

Cô thường xuyên nhìn vào cổ áo để mở cửa Luis và thầm ghen tị với những người đàn ông bởi họ được phép ăn mặc tự do, rồi chẳng mất nhiều thời gian khi làn da nâu mịn kia hở ra bên dưới viền cổ áo đánh lạc hướng cô từ vấn đề quần áo chuyển sang sự bức bối ngày một tăng cao.

Luis trông thấy ánh mắt cô đang dán vào cổ áo để hở của anh sắc hồng bắt đầu lan trên má cô. Dù cô không nhận ra, nhưng cô đang dần trở nên quen thuộc với ham muốn đơn thuần giữa họ, và khi mỗi ngày chủ nhật trôi qua mà không có thêm gì ngoài những nụ hôn, cô lại càng đói khát hơn. Cô trong sáng, nhưng cô là một người phụ nữ, với nhu cầu của phụ nữ. Ngày lại ngày, khi ham muốn và nỗi tò mò của cô ngày càng mạnh mẽ, cô sẽ đến với anh. Anh chỉ hy vọng ngày đó sẽ sớm thôi bởi sự thất vọng đang giết dần giết mòn anh. Anh chưa bao giờ chờ một người phụ nữ nào lâu đến thế, nhưng không người phụ nữ nào là Olivia cả.

Khi thời tiết nóng nực của tháng sáu ngày càng trở nên ngột ngạt hơn, việc cưỡi ngựa buổi chiều gần như không thể chịu nổi với cả hai cũng như những con ngựa. Vậy nên trong một buổi chiều chủ nhật cuối tháng, Luis tìm thấy một bóng râm bên dưới tán cây lớn và ghim cương ngựa lại, nhanh nhẹn xuống ngựa, điều mà cô thấy vô cùng hấp dẫn.

“Để lũ ngựa nghỉ ngơi đã,” anh nói, vươn tay lên đỡ cô. “Chúng ta sẽ đi tiếp sau khi trời mát mẻ hơn chút.”

Olivia còn hơn cả mừng rỡ khi được thư giãn trong bóng râm. Cô lấy khăn tay ra vỗ nhẹ lên mặt và ngồi xuống dưới gốc cây khi Luis lấy cho lũ ngựa ít nước, rồi cột chúng bằng một sợi dây dài để chúng có thể gặm cỏ. Xong việc, anh ngồi xuống cạnh cô, đặt mũ xuống đất, lau mặt bằng tay áo.

“Em muốn uống nước không?” anh hỏi.

Cô bật cười, thích thú khi thấy anh chăm sóc lũ ngựa trước cả khi mời cô uống nước.

“Còn chút nào không vậy?”

“Anh mang một bi đông đầy mà.” Anh hái một ngọn cỏ cù vào mũi cô. “Luôn chăm sóc mấy con vật của em trước. Chúng sẽ giữ em sống sót.”

“Chúng ta cách thị trấn chưa đến một giờ cưỡi ngựa em nghĩ chúng ta sẽ về tới nơi trước khi hết nước,” cô nói nghiêm trang, sau đó lại bật cười.

Anh nhìn lên bầu trời xanh cao vợi vợi, mặt trời đang chiếu sáng chói chang.

“Nếu trời không mưa sớm, tình hình nguồn nước sẽ ngày càng bức thiết. Mấy con suối của Bar B gần như cạn khô cả rồi, anh cho rằng mấy nông trại quanh đây đều trong tình trạng tương tự thế.”

“Em đã không nhận ra tình hình tệ đến vậy,” cô nói. Thấy xấu hổ vì đã không nghĩ tới nó. “Vậy có phải mấy cái giếng cũng cạn khô rồi không?”

“Cho đến giờ thì chưa, nhưng rất có thể là vậy.”

Tất cả các chủ trang trại, lớn hay nhỏ, đều gửi tiền của họ vào ngân hàng của cha cô. Nếu họ phá sản, vậy thì những thương nhân cũng mất tiền. Cô luôn nghĩ rằng hoạt động ngân hàng sẽ kéo dài mãi, nhưng trong nháy mắt cô nhận thấy nó phụ thuộc vào khả năng thanh khoản của người sử dụng, điều mà gần như chẳng bao giờ có thể đảm bảo. Sự hưng thịnh của chính nó dường như bất khả xâm phạm trong sự thay đổi bất thường của thị trấn, bén rễ chắc chắn như bất kỳ thành phố nào ở phía Đông, nhưng liệu nó có thể sống sót nổi không khi đợt hạn hán có nguy cơ phá hủy các trang trại? Mọi người không thể ở lại nếu không có cách nào kiếm sống. Những cửa hàng và tiệm tạp hóa sẽ đóng cửa, những người hàng xóm bỏ đi, và Prosper sẽ chết.

Tất cả mọi thứ con người dựng lên đều rất mong manh, phụ thuộc vào sự biến đổi của thời tiết, hoặc dịch bệnh hoặc chỉ đơn giản là may mắn, sự tồn tại chỉ không hơn là một cơ hội.

Cô nhìn lên mặt trời với cả nỗi sợ hãi và lo lắng trong mắt. Luis cảm thấy thật có lỗi vì đã đề cập đến tình trạng khô hạn đang ngày một tăng, bởi chẳng thể làm được gì với nó cả. Anh là một người theo thuyết định mệnh; cuộc sống dạy anh cách chấp nhận những gì không thể thay đổi, anh đã sớm học được rằng việc bạn

sống sót hay không cũng vậy. Nếu đột hạn hán phá hủy Prosper, vậy thì anh sẽ cuộn đệm ngủ lại, đóng yên ngựa, và khi rời đi anh sẽ mang Olivia theo cùng. Cuộc sống quá ngắn ngủi để cứ mãi băn khoăn về những thay đổi. Anh có thể hạnh phúc chỉ với việc ngồi cạnh cô bên đồng lửa cũng như khi họ có một mái nhà trên đầu.

Nhưng cô đang lo lắng cho những người sẽ chịu ảnh hưởng từ đột hạn hán, anh muốn kéo đầu cô xuống áp vào vai mình bảo vệ cô khỏi những lo âu. Thay vào đó anh nằm dài trên mặt đất, đặt đầu lên đùi cô, nép vào bên đùi mềm mại.

Trọng lượng của đầu anh khiến phần dưới cơ thể cô siết lại phản ứng với sự gần gũi của anh. Olivia nín thở, gần như không thể kiểm soát được cảm xúc trong mình. Ngực cô bắt đầu căng lên và run rẩy, nhưng đồng thời cô cũng cảm thấy sự bảo vệ lạ kỳ từ anh. Tay cô ngáp ngừng chạm vào mái tóc đen ẩm ướt của anh, sau đó vuốt nó khỏi trán. Anh thở dài khoan khoái. Bởi cô đã chạm vào anh như vậy thì dường như chẳng có lý do gì mà không nên tiếp tục, nên cô bắt đầu lướt dọc theo gương mặt anh bằng ngón tay của mình.

Đôi mắt anh nhắm lại, “Umm, em thơm quá,” anh thì thầm, hướng mặt về phía cô. Với đầu anh đang đặt trong lòng cô anh có thể ngửi thấy mùi hương ấm áp, nữ tính của cơ thể cô, anh bắt đầu cứng lên.

Olivia mỉm cười, nghĩ về mùi nước hoa cô đã dùng lúc sáng, mừng vì anh thích nó. Cô thậm chí đã thắm thêm chút giữa ngực mình, cảm thấy thật xấu xa khi làm vậy. Cô tự hỏi anh sẽ làm gì nếu cô nghiêng người về phía trước sao cho ngực cô đến gần hơn với mặt anh. Anh liệu có áp sát vào cô tìm kiếm mùi hương ngọt ngào khó nắm bắt kia không?

Nhưng cô đâu dám, nuối tiếc ước rằng những quý cô không phải lúc nào cũng buộc phải tỏ ra bình thản và lịch sự, để đàn ông là người hướng dẫn. Vì điều đó, phụ nữ thậm chí còn không được dù chỉ là suy nghĩ những điều như thế!

Cô nhìn xuống, trông thấy anh đang quan sát mình và mỉm cười, cô nhận ra rằng mình đang thở ra nhẹ nhõm.

“Trời nóng quá,” cô nói nhanh, như để giải thích.

“Ừ. Sao em không mở cúc cổ áo ra và xắn tay áo lên?”

Nếu cô làm vậy, lớp bột hồ trên áo sẽ nhăn nhúm khi cô trở về nhà, nhưng giờ cô đang thấy quá ngọt ngào, để trần cánh tay sẽ khiến cô thấy thoải mái hơn nhiều. Cô bỏ qua gợi ý đầu tiên của anh và tháo khuy cổ tay áo, cô xắn nó lên nhiều lần để trần cánh tay.

“Tốt rồi đấy,” anh nói, sau đó đưa tay lên cúc cổ áo cô.

Cô ngồi yên, đôi mắt xanh dương tối lại khi bàn tay mạnh mẽ, xương xương của anh từ từ tháo từng chiếc cúc nhỏ. Cổ áo cô được nới lỏng, không khí mát mẻ tràn qua làm dịu đi làn da nóng nực của cô. Bàn tay anh di chuyển xuống qua xương đòn cô.

“Đủ rồi,” cô nói, cố tỏ ra bình tĩnh.

“Thật sao?”

Anh không dừng việc mở những chiếc cúc kế tiếp, thêm một chiếc nữa. Và thêm một chiếc nữa. Trọng lượng bàn tay anh đang đặt giữa hai bầu ngực cô, lướt nhẹ qua chúng trong mỗi cử động. Đôi mắt anh khép hờ, trông như thể đang buồn ngủ. Miệng anh thật đầy đặn, môi hé mở như thể anh đang chờ để thưởng thức một bữa tiệc ngon lành.

Ngực cô căng bên bên dưới sự tiếp xúc, và rồi đến viền ren của chiếc áo lót trong. Từ từ các ngón tay anh di chuyển xuống đến eo cô, để lại áo khoác của cô mở bung. Cô ngồi thật yên, thậm chí còn không dám thở.

Anh dịch người đối diện với cô. Chạm rãi, anh kéo áo khoác của cô khỏi dây lưng, mở rộng hơn. Bộ ngực đáng yêu của cô giờ chỉ được che phủ bởi lớp vải cotton mỏng, núm vú cô đang dựng đứng bên dưới đó. Anh bắt lấy cả hai bằng cái búng tay nhẹ, yêu sự tinh tế của cô, sau đó di chuyển lại gần hơn anh nút lấy một bên bằng môi mình.

Olivia cắn môi, đôi mắt khép lại khi cảm nhận miệng anh đang dày vò núm vú mình. Miệng anh nóng và ẩm ướt, lưỡi anh đang cuộn quanh nó, vuốt ve nó qua lớp vải mỏng. Rồi anh bắt đầu mút vào, nhịp điệu đó bắt đầu gửi một ngọn lửa chạy thẳng xuống nơi nữ tính của cô.

Họ hoàn toàn im lặng. Cô nghe được tiếng lữ ngựa đang gõ móng gần đó, tiếng chúng gặm cỏ. Một làn gió nhẹ khiến vòm lá đu đưa trên cao, tiếng côn trùng rí rả đều đều bên dưới cái nóng. Anh nút lấy cô nhàn nhã, mà không vuốt ve cô ở bất cứ nơi nào khác.

Cho đến khi gặp Luis, cô không biết một người đàn ông lại có bao giờ muốn đưa miệng mình vào ngực cô. Cô đã nghĩ chỉ những em bé mới bú mẹ, không hề tưởng tượng được rằng một hành động như vậy đến từ một người đàn ông lại quá gợi tình. Khuôn miệng mạnh mẽ đang dán chặt vào ngực cô không thể nhầm lẫn với cái miệng đáng yêu của một đứa trẻ sơ sinh, cũng như bộ râu ram ráp đang cọ vào làn da mềm mại của cô. Miền da thịt bí mật giữa hai chân cô đang đập rộn ràng trước sự lôi kéo của miệng anh, cô bất lực nghiêng người về phía trước để anh có thể tới gần hơn.

Anh trả lời bằng cách đưa cô sâu hơn vào miệng mình.

Sự ẩm ướt cô chưa từng nhận ra ở nơi đó, đột nhiên nó khiến cô phát điên. Cuống cuồng nhún vai, để dây áo rơi xuống cánh tay.

“Yên nào,” anh thì thầm quanh núm vú cô.

“Không – chờ đã. Đây.”

Cô cũng đang thì thầm, nhấc tay lên nới lỏng áo để lộ một bên ngực trần, phơi bày nó. Cô dẫn núm vú mình trở lại miệng anh và khẽ rên lên trong niềm vui sướng tinh tế khi đôi môi anh đặt trên bầu ngực trần của mình. Cô ôm lấy đầu anh trong vòng tay và giữ anh sát vào cô, choáng ngợp bởi sức nóng lẫn ham muốn.

Cơ thể cô phấn khích trước những cảm giác khác lạ, cùng với sự tinh tế và mãnh liệt. Khi cuối cùng anh cũng lùi khỏi cô, cô thoát ra một âm thanh nhỏ hối tiếc, nhưng anh đặt một tay lên môi cô.

“Em cũng sẽ thích thế này.”

Rồi anh cởi áo mình, để lộ vòm ngực rộng, đầy cơ bắp với lớp lông xoắn đen mềm mại trải dài từ núm vú bên này tới bên kia.

Olivia đưa tay ra khoanh tròn quanh hai điểm nhỏ, ngạc nhiên trước sự khác nhau giữa của anh và của mình. Chúng cứng lại ngay lập tức, cô nhìn lên và ngạc nhiên khi trông thấy biểu hiện căng thẳng đầy khoái lạc trên gương mặt anh.

“Sau cùng thì chúng cũng không quá khác biệt,” cô thì thầm, vuốt ve chúng lần nữa.

Anh đặt tay lên tay cô, dẫn chúng vuốt ve khắp ngực anh.

“Không, không quá khác. Anh yêu việc em chạm vào anh. Anh muốn cảm nhận bàn tay em trên làn da trần của anh. Nó cũng mang lại cảm giác tương tự khi anh chạm vào em.”

Bàn tay anh rời khỏi tay cô, nhưng cô không di chuyển. Cô đang quá thích nó, thích cảm giác cơ thể mạnh mẽ của anh bên dưới những ngón tay mình. Cô trượt tay dọc theo lồng ngực anh và đặt chúng ở đó trong một phút, thưởng thức cách ngực anh nâng lên hạ xuống với mỗi hơi thở. Cơ bụng anh cứng và phẳng, nhưng làn da trên bụng anh thật mịn màng, để lộ ra điểm yếu của anh. Quay lại với ngực anh lần nữa cô cảm nhận trái tim mạnh mẽ đang đập rộn bên dưới. Vai anh rộng và đẹp, thật cứng cáp, làn da anh sáng bóng như sa tanh bên dưới ánh mặt trời. Anh thật đẹp. Không chút suy nghĩ Olivia chạm môi vào làn da bên dưới bả vai anh, lưỡi cô nếm thấy vị mặn mặn của mồ hôi. Luis rùng mình, và bàn tay anh siết chặt eo cô, kéo cô áp vào anh.

Thật khó tin, cô đã quên rằng váy ngoài của cô đang mở và một bên ngực đang để trần. Sự ẩm áp, cứng cáp nơi ngực anh áp vào cô khiến cô rên lên, và từ từ anh đu đưa cô, vuốt ve ngực cô bằng cơ thể rắn chắc của mình.

“Luis, Luis!”

“Gì vậy, tình yêu?” anh nhẹ nhàng hỏi. “Em muốn nữa sao?”

Cô cào móng tay lên vai anh, thở hổn hển vì phấn khích. “Vâng,” cô nói. “Làm ơn.”

Anh cười khê trước cách cư xử hoàn hảo của cô ngay cả khi cả hai đều đang quá khuấy động, nó là tất cả những gì anh có thể làm để giữ mình khỏi chiếm lấy cô hoàn toàn. Chỉ có bản năng nhạy bén về phụ nữ mới ngăn anh lại, dù anh có thể dễ dàng quyến rũ cô, cô vẫn chưa hoàn toàn yêu anh. Mà tình yêu là điều anh muốn từ cô, chứ không phải nhận thức rằng kỹ năng làm tình của anh với cơ thể cô trước khi tâm trí cô sẵn sàng. Khi cô thực sự sẵn sàng, cô sẽ cho anh biết. Cho đến lúc đó, anh sẽ chuẩn bị sẵn tinh thần để chịu đựng sự đau khổ tột cùng, để giúp cô khám phá ra có vô cùng nhiều cách hưởng thụ khoái cảm cô có thể có với anh.

Anh cởi áo khoác cô để nó rơi xuống đất, sau đó trượt quai áo lót xuống và rút tay cô ra. Làn vải cốt tông quấn quanh eo cô, thân trên của cô hoàn toàn để trần. Cô đỏ mặt bối rối, làn da trắng như sứ sáng lên. Anh quỳ gối kéo cô theo cùng, quấn tay quanh người cô để cơ thể họ áp sát vào nhau từ vai đến đầu gối, và bắt đầu hôn cô. Anh có thể cảm thấy cái rùng mình khoan khoái của cô đang ép chặt vào bộ ngực rắn chắc của mình, cảm thấy cái giật hông đầy bản năng của cô lùi ra xa ngay khi cô cảm nhận được sự kích thích của anh, nhưng sau đó cô vẫn bẽn lèn dịch người lại. Hông cô đã tìm thấy cách của riêng nó, nhấp nhô nhẹ nhàng bằng bản năng tìm kiếm một vị trí thoải mái nhất, thân mật nhất. Anh rên lên từ sâu trong họng khi cuối cùng cô cũng cố định cái gò mềm mại của cô ôm lấy nơi đang cương cứng của anh, chân cô hơi tách ra để nhường chỗ cho anh. Anh nghĩ cô hẳn có thể giết chết anh bởi sự quyến rũ đầy ngây thơ của mình.

“Anh muốn nằm khỏa thân cùng em,” anh thì thầm. “Mỗi đêm, tình yêu. Khi em kết hôn với anh, anh sẽ dạy em mọi điều một người đàn ông và một người phụ nữ có thể làm cùng nhau, và em sẽ tận hưởng từng phút của nó.”

Olivia vùi mặt vào ngực anh. Anh không nói ra như một câu hỏi, vậy nên cô cũng thấy không cần thiết phải trả lời. Nhưng anh đã nói điều đó một cách vô cùng chắc chắn, như thể anh không hề nghi ngờ chuyện cô sẽ kết hôn với anh. Liệu cô có chút nghi ngờ nào không? Cô không biết nữa. Cô thấy kiểu sống mà anh có thể áp đặt lên cô, lang bạt khắp đất nước, nhưng đồng thời suy nghĩ đó cũng vô cùng hấp dẫn. Cô không biết liệu cô có yêu anh không, nhưng cô biết cô khó có thể tồn tại qua hết cả tuần, cảm thấy mình chỉ thực sự sống một lần mỗi tuần trong buổi chiều khi cô được ở bên anh. Và cô vô cùng muốn anh chỉ cho cô mọi điều về chuyện ân ái.

Kể từ khi gặp Luis cô không còn bất cứ nghi ngờ nào về mối quan hệ giữa Beatrice và Ezekiel Padgett nữa. Nó thật ngọt ngào, là sự nóng bỏng thể xác, những niềm vui họ cùng chia sẻ trên giường. Và liệu cô, Olivia, có bao giờ chấp nhận được điều gì ít hơn những cảm nhận hiện tại lúc này không?

“Em nghĩ là em yêu anh,” cô nói, nâng mặt cô lên nhìn anh. “Nhưng em không chắc nữa. Nghĩ về việc kết hôn với anh khiến em sợ hãi bằng với suy nghĩ không thể kết hôn với anh. Có phải chúng ta sẽ rời khỏi đây không? Em sẽ phải rời xa gia đình mình đúng thế không?”

“Gần như chắc chắn là vậy,” anh trả lời, không muốn nói dối cô. Tim anh đập thành thịch khi nhận ra anh đang gần có được điều mình mong muốn đến thế nào. Gương mặt xinh xắn của cô đang nhẵn lại khi cô nghĩ đến việc rời khỏi ngôi nhà an toàn mà cô đã biết đến trong suốt cuộc đời mình. “Chúng ta sẽ có những cuộc phiêu lưu cùng nhau, làm tình bên dưới những vì sao, hoặc bắt tàu tới bất cứ đâu nó đưa chúng ta đến. Và chúng ta sẽ có những đứa con, tình yêu, và một ngôi nhà nơi chúng có thể lớn lên an toàn, khỏe mạnh. Em có nghĩ cha mẹ em sẽ trông cháu trong khi chúng ta lên đường cho những chuyến phiêu lưu không?”

Cô run run cười, tâm trí cô quay cuồng với những hình ảnh anh vừa mô tả, nhưng cô không thể trả lời câu hỏi về cha mẹ cô được. Họ sẽ phát hoảng khi nghĩ đến việc cô con gái yêu quý kết hôn với một người làm công. Cả hai đều rất trông mong ở cô, sẽ thật khủng khiếp khi khiến họ tổn thương và thất vọng. Họ yêu cô; và cô không nghĩ họ sẽ phản đối bất kể cô muốn kết hôn với ai, nhưng nước mắt bắt đầu dâng lên trong mắt cô khi cô tưởng tượng ra nỗi đau sẽ gây ra cho họ. Tuy nhiên, cô không thể cứ mãi mãi sống như những tuần vừa qua, cả Luis cũng thế.

Cô ngược nhìn anh bằng đôi mắt ngập nước, đọng đầy cả nỗi đau lẫn sự hứa hẹn.

“Em sẽ cho anh câu trả lời sớm thôi,” cô thì thầm

Dee bước ra hiên nhà, chìa một ly nước chanh mát cho Olivia đang ngồi trên chiếc ghế đá. Cô quan sát gương mặt Olivia, nghĩ rằng mình chưa bao giờ trông thấy gương mặt cấu kính như vậy từ bạn mình cho đến bây giờ.

“Có chuyện gì thế?” cô hỏi.

Olivia nhấp nháp đồ uống, sau đó xoay ly nước trong tay. Cô quan sát chuyển động những ngón tay của chính mình như thể bị mê hoặc.

“Mình nghĩ là mình đang yêu,” cô buột miệng. Cô run rẩy hít vào một hơi sâu. “Với Luis Fronteras. Và mình sợ lắm.”

“Luis Fronteras sao?” Dee ngậy người hỏi. “Anh ta là ai?”

“Anh ấy làm việc cho Kyle Bellamy. Anh ấy là người Mexico. Một người lang bạt.”

Dee thốt ra một tiếng ngạc nhiên, từ từ ngồi xuống. Đây giống như chuyện giữa một nữ hoàng và một dân thường.

“Anh ấy muốn bọn mình kết hôn,” Olivia tiếp tục.

“Cậu sẽ kết hôn với anh ấy sao?”

Olivia gửi tới cô ánh nhìn khắc khoải.

“Mình không thể chịu được suy nghĩ sẽ không được gặp lại anh ấy nữa. Nhưng điều đó sẽ gây tổn thương cho cha mẹ mình, mà mình cũng không muốn thế. Mình không biết phải làm gì nữa.”

Dee không chắc phải khuyên nhủ bạn ra sao nữa. Cô biết gia đình quan trọng đến thế nào với Olivia, và cũng biết việc rời xa người đàn ông mình yêu là điều không thể, ngay cả khi lý trí lên tiếng bảo bạn phải làm vậy.

“Anh ta như thế nào?”

“Là người hiền lành,” Olivia nói, sau đó cau mày. “Nhưng mình nghĩ anh ấy có thể cũng nguy hiểm nữa. Chỉ là anh ấy luôn tử tế với mình, ngay cả khi anh ấy –” Cô dừng lại, gương mặt bắt đầu ửng hồng.

“Bị khuấy động?” Dee gợi ý, cười toe toét khi Olivia còn đỏ mặt hơn.

“Thế Lucas có nhẹ nhàng với cậu khi anh ấy bị khuấy động không?” Olivia vặn lại. “Và đừng nói với mình là cậu không biết, bởi vì còn lâu mình mới tin. Trong buổi dã ngoại anh ấy không thể ngừng tìm kiếm cậu, và rời đi ngay sau bữa trưa không quay trở lại nữa. Mình đã nghĩ ngay từ đầu là anh ấy hoàn hảo với cậu mà,” cô kết thúc đầy tự mãn.

“Hoàn hảo á?” Dee nói đầy hoài nghi. “Anh ấy hống hách và ngạo mạn lắm, anh ấy –” Cô dừng lại, bởi vì không thể nói dối chính mình cũng như Olivia. “Mình yêu anh ấy,” cô cuối cùng cũng kết thúc dứt khoát. “Chết tiệt thật.”

Olivia ngả mình ra ghế với một tiếng cười bùng nổ, nước chanh sóng sánh trên vành ly. “Mình biết mà, mình biết mà! Sao nào? Anh ấy đã hỏi cưới cậu chưa?”

“Anh ấy đã hỏi nếu như hôn nhân là giá phải trả cho Angel Creek. Không chính xác là vậy.” Dee cố nặn ra một nụ cười méo xệch. “Thực sự thì mình yêu anh ấy không có nghĩa là anh ấy yêu mình.”

“À, có đấy,” Olivia trả lời. “Nếu cậu có thể trông thấy anh ấy ở buổi dã ngoại. Anh ấy cứ cố không nói rằng muốn gặp được cậu, nhưng anh ấy lại không thể nói về bất cứ chuyện gì khác.”

Dee ngồi lặng yên. “Anh ấy nói với mọi người về mình sao?”

“Không, anh ấy chỉ nói với mình thôi,” Olivia trấn an. “Anh ấy tới đây sau khi rời buổi dã ngoại, đúng không?”

“Ừ.”

Olivia hắng giọng, vật lộn giữa cung cách cư xử hoàn hảo và nỗi tò mò. Tò mò thắng. “Có phải anh ấy... Ý mình là, anh ấy có cố... cậu biết đấy?”

“Làm tình với mình?” Dee thẳng thừng.

Olivia đỏ mặt lần nữa nhưng cũng gật đầu.

“Anh ấy là đàn ông mà.”

Dee rõ ràng cảm thấy tuyên bố đó của mình là đủ. Olivia quyết định đồng ý với bạn mình.

“Cậu có thích khi anh ấy chạm vào cậu không?” cô hỏi gấp gáp. “Ý mình là khi anh ấy chạm vào cậu...” Cô ngừng lời, kinh hoàng trước những gì mình đang đề cập đến. Chuyện gì xảy ra nếu Dee không cho phép Lucas thân mật như vậy? Với câu hỏi của mình, cô đã thực sự thừa nhận rằng cô và Luis...

“Đừng có đỏ mặt nữa,” Dee ra lệnh, dù má cô cũng đang dần hồng lên.

“Thế là anh ấy đã làm vậy rồi. Phải không? Cậu có thích nó không?”

Bối rối, Dee tự hỏi Olivia đang đề cập đến phần nào trên cơ thể. Chỉ vuốt ve thôi hay đã thực sự làm tình? Và rồi, cô nhún vai, bởi với mỗi câu hỏi khác nhau sẽ có câu trả lời khác nhau.

“Ừ,” cô nói.

Olivia nhắm mắt với một tiếng thở dài nhẹ nhõm.

“Tớ rất mừng,” cô nói. “mình nghĩ bản thân thật hư hỏng, mặc dù Luis đã nói tất cả mọi người đều...” cô ngừng lời lần nữa và mở mắt. Cô chưa bao giờ thực sự nghĩ về nó trước đây, cô thấy choáng váng bởi sự tự do. “Anh ấy có cởi áo ngoài của cậu ra khi chạm vào cậu không?”

Dee bắt đầu thấy bối rối. “Có.”

“Anh ấy có bao giờ kéo cổ áo cậu xuống không? Để anh ấy có thể trông thấy à – ngực của cậu?”

“Có.”

Dù mặt đang đỏ lựng, Olivia không muốn dừng lại.

“Anh ấy có bao giờ hôn vào đó không? Như một đứa trẻ vậy, ý tớ là, chỉ là nó khác. À, có lẽ cũng giống –”

Dee bật dậy khỏi ghế.

“Lạy Chúa!” cô hét lên, sự kích động vượt quá sức chịu đựng. “Nếu cậu cần biết, thì anh ấy đã lột trần tớ ra và làm tất cả những việc đó! Và tớ đã tận hưởng từng phút một của nó!” Cô đấu tranh với chính mình để kiểm soát và hít vào một hơi sâu. Bằng giọng nhẹ nhàng hơn, cô nói. “Có lẽ không phải từng phút. Lúc đầu thì cũng đau, nhưng nó đáng giá. Mặc dù tớ thích mình ở trên hơn.”

Miệng Olivia di chuyển, nhưng không thể thốt nên lời. Đôi mắt cô mở lớn như thể nó sắp che lấp cả gương mặt cô. Miệng cô khép lại.

Họ nhìn nhau trong im lặng. Môi Dee giật giật. Cô nuốt xuống, sau đó gập người phá ra cười. Olivia đặt tay lên miệng trong nỗ lực kiềm chế những âm thanh rất không ra dáng quý cô bật ra, nhưng đó là một nỗ lực vô ích. Cô bật cười ha hả. Đó là từ chính xác nhất dành cho nó. Nước chanh sảng sảng tràn khỏi ly.

Khi những tiếng cười kích động dần lắng xuống thành những tiếng khúc khích họ lau những giọt nước mắt đi, đấu tranh lấy lại sự bình tĩnh.

“Vào trong và sửa lại váy áo cho cậu thôi nào,” Dee nói, giọng cô vẫn còn run rẩy bởi sự vui vẻ.

Olivia đứng dậy bước theo cô vào nhà.

“Đừng cố gắng thay đổi chủ đề,” cô cảnh báo, vai cô bắt đầu rung lên lần nữa. “Mình muốn biết tất cả về nó. Nếu cậu nghĩ mình sẽ bỏ qua một cơ hội thế này, thì cậu bị điên rồi!”

“Đi hỏi Luis ấy,” Dee cau kính trả lời, và họ lại bật cười lần nữa.

13. Chương 13

(Người dịch: pmtrang)

Kyle Bellamy đá tung lớp đất khô đáy con lạch nhỏ, nhìn lên bầu trời không một gợn mây. Trời không có một giọt mưa suốt sáu tuần nay. Thường thì ở đây không mưa thường xuyên, dù sao họ không cần nhiều đến nó bởi dòng chảy từ tuyết tan trên những đỉnh núi vẫn đủ cung cấp nước. Nhưng mùa đông vừa qua tuyết không rơi nhiều, và giờ đây họ cũng chẳng nhận được lượng mưa bình thường. Ai biết chuyện này sẽ kéo dài bao lâu chứ? Hạn hán đôi khi kéo dài nhiều năm, biến những vùng đất màu mỡ thành hoang mạc cằn cỗi. Gã chưa bao giờ nghĩ nó sẽ xảy ra ở đây, nhưng khi thật, ai có thể tiên lượng được nơi sẽ xảy ra một trận hạn hán. Gã cảm giác gần như phát bệnh vì hoảng loạn. Gã đã thề rằng sẽ làm điều gì đó cho bản thân, điều gì đó đáng kính, mà gã đã gần đạt được nó rồi. Giờ với cái thời tiết chết tiệt này sẽ biến mọi sự thành tro bụi, theo đúng nghĩa đen. Thời tiết! Mọi thứ gã đã làm cho đến lúc này, mọi thứ gã đã gây dựng, gần như đang bị thời tiết phá hủy.

Giờ chỉ còn lại một con lạch nhỏ chảy trên Bar B. Đến lúc nó cạn khô thì gia súc của gã sẽ chết. Không còn gia súc thì cũng chẳng còn trang trại, sẽ không còn tiền để xoay vòng, bởi gã đã dồn toàn bộ vốn liếng đầu tư vào đàn gia súc. Chết tiệt, tại sao gã không đợi thêm chứ? Gã muốn mở rộng trang trại, và giờ gã đang có nguy cơ mất trắng mọi thứ. Gã sẽ không có khả năng trả lương cho người làm của mình, sẽ chẳng còn lại gì... một lần nữa.

Chúa ơi, gã đang gần phá sản rồi. Gã nghĩ rằng những năm tháng phải trộm cắp đồ ăn để sống sót đã chấm dứt. Gã cố chôn vùi ký ức về đứa bé sống trên đường phố New Orleans và bị bán vào ổ chứa ở tuổi lên mười. Gã không bao giờ muốn nghĩ lại về người đàn ông mình đã giết ở tuổi mười hai, để thoát khỏi số phận khủng khiếp. Gã nghĩ mình sẽ không bao giờ phải bị bộp bộp hay đối trả nữa. Tất cả những gì gã muốn là được giống như nhiều người đáng kính ở khắp nơi, được chào đón tới mọi ngôi nhà và được đối xử như một người quan trọng. Gã đã có được điều đó ở Prosper. Chỉ có Tillie biết về quãng thời gian gã sống cuộc đời cằn bã, mà cô ta chưa bao giờ hé nửa lời. Gã và Tillie giống nhau, hai kẻ xuất thân giống nhau không thích nghi được cũng như không thể chịu được sự soi mói, nhưng bởi những lý do khác nhau, gã chọn cách sống để vươn lên như một người có địa vị, trong khi Tillie chọn cách sống không chút đáng kính như một người đàn bà có thể làm.

Gã đã từng lên kế hoạch kết hôn, có những đứa con, làm tất cả mọi việc bình thường, xử sự như một người đáng kính và nỗ lực để làm mọi thứ vì nó, bởi đó là những điều gã chưa bao giờ có được. Ước mơ của gã đã trở thành sự thật trong một thời gian, nhưng giờ gã nhận ra nó đang trượt khỏi tay mình. Ngay cả kế hoạch của gã với Olivia Millican cũng chẳng đi tới đâu. Gã đã tới thăm cô, gây mọi sự chú ý với cô, nhưng cô vẫn luôn tỏ ra dửng dưng và thờ ơ với gã. Chết tiệt, tiền của một chủ nhà băng có thể làm nên sự khác biệt cho gã.

Giờ thì, trừ khi trời sớm đổ mưa, nếu không tất cả kế hoạch của gã sẽ tan thành mây khói.

Gã đã vò đầu bứt tai để nghĩ ra cách chống chọi với đợt hạn hán. Gã nghĩ đến việc dựng một đường máng dài, lấy nước từ giếng dẫn vào máng. Nhưng gã có quá nhiều gia súc; chúng sẽ phát điên với nguồn nước và giẫm đạp lên nhau để có được nó, máng sẽ vỡ. Gã không thể đổ nước vào hồ chứa được bởi đất đang quá khô cằn, nó sẽ ngấm hết nước. Quý thật, gã thậm chí còn chẳng có đủ nước trong giếng để lấy nhiều hơn vài thùng mỗi ngày. Mực nước giờ đây cũng đang xuống quá thấp.

Tại sao gã mua nhiều gia súc thế? Nếu đàn gia súc nhỏ hơn, sẽ còn nhiều cỏ và nước quanh đây.

Có lẽ gã nên bán một phần gia súc đi. Chúng còn quá gầy; gã sẽ bị lỗ nếu làm vậy, nhưng không lỗ nhiều như khi tất cả chúng chết. Mà gã cũng lo rằng chẳng ai muốn mua thêm gia súc trong thời điểm này cả.

Gã không phải người duy nhất điểu đứng. Người dân trong thị trấn công nhận vẫn đang ớn và sẽ không sao miễn là các giếng vẫn cho nước. Nhưng các chủ trang trại khác cũng rơi vào tình cảnh tương tự gã; chỉ duy nhất con lạch gã biết vẫn đang chảy là Angel Creek, và gã không thể đoán được nó từng bị khô cạn.

Nó có thể là của gã. Nó nên là của gã. Gã không bao giờ nghĩ người phụ nữ tên Swann lại cứng đầu như vậy trong việc mua bán, cô ta thậm chí không bao giờ bàn về vấn đề này. Gã đã từng hỏi cưới khi rõ ràng cô ta không bán đất, cô ta còn gạt bỏ ngay. Lần duy nhất gã cầu hôn trong đời mình, lần đầu tiên gã cầu hôn một người, mà cô ta thậm chí không thèm ngần ngại trước khi từ chối. Buồn cười là, lúc đó, mảnh đất không phải là lý do duy nhất để gã cầu hôn. Dee Swann là một phụ nữ xinh đẹp kinh khủng, với đôi mắt màu lục đẹp mê hồn, và cô ta là người được tôn trọng trong thị trấn. Có lẽ không phải người được yêu mến, nhưng chắc chắn là họ tôn trọng cô ta. Và cô ta cũng chẳng thèm bận tâm họ có ưa thích mình hay không.

Cô ta ở trong cái thung lũng nhỏ màu mỡ đó với đầy đủ nguồn nước, chẳng làm gì ngoài chăm bón khu vườn và để phần còn lại của mảnh đất nằm hoang phí. Đó quả là khu chăn thả lý tưởng, với thảm thực vật dồi dào nhờ con lạch chẳng cần bận tâm đến những cơn mưa, mà nó đang bị bỏ phí.

Sau khi cô từ chối kết hôn, gã đã lần theo con lạch ra khỏi thung lũng, nghĩ rằng gã có thể chuyển hướng nó tới khu đất của mình. Trước sự ngạc nhiên của gã, con lạch đổi ngoặt hướng về phía đông, biến mất dưới chân núi, thấm ngấm qua khe đá rồi trôi lên lần nữa mà có Chúa mới biết ở đâu. Nó chảy ra từ núi rồi quay trở lại núi, chỉ ghé qua thung lũng nhỏ đó bồi đắp nên mảnh đất màu mỡ nhất mà gã từng biết.

Bar B cũng là mảnh đất màu mỡ - không bằng Angel Creek, nhưng cũng là nơi tốt để gây dựng trang trại. Trong bốn năm ở đó gã thường xuyên nhận được những trận mưa và những hồ nước luôn luôn đầy. Gã luôn lo lắng về mùa đông hơn là mùa hè, lo sợ những trận bão tuyết sẽ quét qua, thay vào đó tuyết dường như không đủ trong mùa đông vừa rồi, các dòng chảy chẳng có mấy. Giờ đây, một mùa hè không mưa đang hủy hoại giấc mơ cả đời của gã.

Gã leo lên ngựa, gương mặt đẹp trai buồn rầu nhìn quanh. Mọi thứ vẫn xanh tốt, nhưng chỉ là vẻ ngoài gây hiểu lầm. Thảm thực vật đã khô, giòn dễ gãy, một cơn gió nhẹ cũng khiến đám cành lá kêu răng rắc. Gã chỉ còn biết trông vào số phận chờ mọi chuyện khác hơn, nhưng gã đã học được từ khi là một đứa trẻ đường phố lẫn lộn trong đông sinh lý rằng sự giúp đỡ duy nhất để mọi chuyện khác hơn là dựa vào chính sức mình. Nguyên rửa, hay cầu nguyện, đều sự lãng phí sức lực.

Duy nhất một người gã có thể nói về chuyện đó, người duy nhất hiểu chuyện này ý nghĩa thế nào với gã. Thậm chí cả các chủ trang trại khác cũng không biết nó đang giáng một cú vào gã mạnh thế nào. Vì vừa quá trưa gã đoán quán rượu gần như vắng khách, khi tới nơi gã thấy mình đã đúng. Dù vậy, không thấy Tillie đâu cả, gã cau mày khi nghĩ đến chuyện cô ta có thể đang tiếp khách. Verna, cô gái còn lại trong quán rượu, đang dựa người vào quầy bar tán chuyện với tay pha chế. Cô ta đứng thẳng lên khi trông thấy Kyle bước vào.

“Tillie trên lầu à?” gã hỏi, lơ đi ánh mắt thất vọng của Verna. Gã hình dung ra cô ta phải nghe câu đó quá thường xuyên. Thật chẳng dễ dàng gì cho cô ta, với bản tính thích cạnh tranh với Tillie trong việc cung cấp dịch vụ ở Prosper. Mặc dù biết tính Tillie, cô hẳn thường xuyên gửi những gã đàn ông đến chỗ Verna.

“Cô ấy tới cửa hiệu bán mũ rồi,” Verna trả lời.

Kyle gọi một ly whisky từ tay pha chế, ngồi xuống chờ, nhưng gã không phải người kiên nhẫn, nó nhanh chóng khiến thần kinh gã căng thẳng. Khi thật, gã quan tâm quá gì đến chuyện người dân trong thị trấn trông thấy gã đi cùng Tillie chứ? Gã đang sắp mất trang trại, thì sự kính trọng gã vẫn cần mẫn trau dồi để làm gì? Chuyện rồi sẽ như thế, gã sinh ra như một con chuột trong cống rãnh và sẽ chết như thế thôi, bất kể gã đã cố gắng như nào để thay đổi mọi thứ.

Khi gã tìm thấy Tillie, cô ta chỉ vừa rời khỏi cửa hiệu, một hộp mũ cầm trong tay như một tặng phẩm. Cô ta không bao giờ tỏ ra dấu hiệu nào rằng quen biết gã, và giờ cũng như vậy, cô ta chẳng hề liếc nhìn gã. Kyle dừng lại trước cô ta, nhắc lấy hộp đựng mũ, nhét nó dưới cánh tay mình.

“Tôi đưa cô về quán rượu.”

Cô ta nhướn mày ngạc nhiên. “Anh không nên bị trông thấy ở cùng tôi thế này. Chẳng ai trong số các bà mẹ rồi sẽ muốn anh tán tỉnh con gái họ nữa đâu.”

“Tôi cóc thèm quan tâm,” gã nói dưới hơi thở.

Cô ta bắt đầu bước xuống vỉa hè. “Sau tất cả những việc anh làm tạo dựng một nơi cho mình ở đây sao?”

Gã không muốn nói chuyện trên phố. Gã đang cực kỳ khó chịu, sự thất vọng quá mạnh mẽ.

Không có nhiều người chạy loanh quanh dưới tiết trời nóng nực thế này, nhưng gã trông thấy có vài người ngoài đầu nhìn khi thấy gã đi cùng Tillie. Như gã hiểu thì chỉ sấm tối thôi là chuyện sẽ lan ra cả thị trấn rằng Kyle Bellamy đã lượn quanh phố cùng một trong mấy cô gái ở quán rượu, trơ tráo như chẳng có việc gì tốt hơn. Vậy đơn giản là gã chẳng quan tâm. Điều gã quan tâm là trang trại của gã, và những cơn mưa. Cứ để họ bàn tán nếu muốn. Gã phát bệnh và mệt mỏi với toàn bộ trò chơi đồ chữ này rồi, giả vờ là một quý ông trong khi gã chẳng có lấy một mẫu xương quý phái trong người.

Bên trong quán rượu khá mát mẻ sau cái nắng mặt trời gay gắt. Tay pha chế chẳng thêm bận tâm khi hai người cùng bước lên cầu thang. Verna quan sát họ với một chút biểu hiện đồ kị.

Khi họ đã ở trong phòng, Tillie ngồi xuống trước chiếc gương trang điểm, từ từ tháo những chiếc ghim khỏi vành mũ bằng nhung có mạng thanh nhả đang đội trên đầu. Cô ta không bao giờ ghé qua các cửa hiệu trong bộ cánh thiếu đứng đắn, sắc sảo thường mặc trong quán rượu. Chiếc váy cô ta đang mặc vô cùng lịch sự như bất kỳ trang phục nào của những bà vợ nghiêm túc mặc trong các buổi lễ nhà thờ, có khả năng nó đắt hơn kha khá. Khẩu vị của Tillie trong vấn đề trang phục thường có xu hướng tốn kém. Chiếc váy màu đồng hoàn toàn tôn lên nước da cô ta. Gã bước tới chạm tay vào tay áo cô, nghĩ rằng tình yêu với những bộ trang phục đẹp là dấu vết cuối cùng còn sót lại của cuộc đời cô ta trước đây.

“Mở cái hộp đó ra giúp tôi,” cô ta lên tiếng. Đôi mắt màu nâu ấm áp của cô ta pha trộn giữa niềm phấn khích lẫn hài lòng. Tillie tôn thờ những chiếc mũ.

Kyle nghe lời, mở nắp hộp nhấc ra một mẫu nhỏ bằng nhung và da thú. Chiếc mũ màu đỏ tía đậm, miêng da thú màu đen, và một chiếc lông vũ nhỏ màu đen uốn cong dính ở vành mũ. Tấm mạng che nửa mặt hai lớp được gắn vào mũ cũng màu đỏ sẫm. Nó trông thật lố bịch trong bàn tay to lớn của gã, nhưng Tillie đặt nó trên đầu và nghiêng nó che qua một bên mắt, nó ngay lập tức biến thành một kiệt tác.

“Cô Wesner làm đẹp thật đấy,” cô ta rên rỉ vui sướng, nghiêng đầu bên này sang bên kia trong sự mãn nguyện. “Tôi đã thiết kế cái mũ, và cô ấy đã làm nó chính xác như những gì tôi mô tả.”

“Và giờ thì cô cần một cái váy phù hợp với nó.”

“Tất nhiên.” Cô ta bắt gặp ánh mắt gã trong gương và nở nụ cười chậm rãi. Cô ta hẳn đã trông thấy điều gì đó trên gương mặt gã, bởi nụ cười nhạt đi và cô bỏ chiếc mũ xuống, quay lại nhìn. “Có chuyện gì sao?”

“Hạn hán,” gã nói đơn giản. “Tôi sắp mất trang trại rồi.”

Cô ta chỉ im lặng. Cô ta biết hạn hán nghĩa là gì, biết rằng thiên nhiên luôn thay đổi và rất khắc nghiệt.

“Tôi chỉ còn lại một con lạch nhỏ có nước, và chảy rất chậm,” gã nói. “Khi nó cạn khô thì lũ gia súc sẽ bắt đầu chết. Tôi đã cố gắng, nhưng tôi sắp mất hết rồi.”

“Trước đây anh đã qua được đấy thôi. Làm thế thêm lần nữa đi.”

“Sao phải bận tâm chứ? Tôi bắt đầu nghĩ rằng mình nên quay lại trò cờ bạc. Ít nhất thì tôi có thể làm gì đó với sự may mắn.”

Tillie lắc đầu. “Anh muốn chết à. Anh là tay bạc bịp giỏi thật đấy, nhưng anh không giỏi đến thế đâu. Tôi luôn có thể phát giác ra anh.”

Gã xoa cằm cô ta. “Chỉ bởi vì cô giỏi đến chết tiệt thôi, em yêu ạ.”

Tillie nhún vai, không nói gì. Kyle nghiên cứu khuôn mặt tỉnh táo của cô ta, tìm kiếm vài dấu hiệu cho thấy cuộc sống đã hằn in trên nước da hay vẻ mặt, nhưng cô ta chỉ trông thật bình thản như một nữ tu. Cô ta chẳng thay đổi nhiều kể từ khi còn là cô bé ở New Orleans.

“Tại sao cô không quay lại?” gã đột ngột hỏi. “Cô có thể làm được. Không ai biết cả.”

Cô không di chuyển nhưng sự bình thản biến mất, thay vào đó là biểu hiện trống rỗng.

“Tại sao tôi muốn quay lại chứ?”

“Gia đình cô là một trong những gia đình giàu nhất ở Louisiana. Tại sao cô lại muốn sống thế này, trong một căn phòng trên quán rượu, khi mà cô có thể có cả một lâu đài?”

“Tôi không thể chịu được nó khi tôi còn là một cô bé,” cô ta nói nhẹ nhàng. “Những quy tắc, những gò bó, bị đối xử như một con búp bê không trí não. Tôi đã tự mình làm mọi thứ cho đến lúc này, tự mình đưa ra những quyết định, đúng cũng như sai. Tôi quay lại thế nào được chứ, ngay cả nếu cha tôi có chấp nhận tôi về nhà, thì tốt nhất mọi chuyện sẽ chỉ như cũ? Tệ nhất là, ông ấy sẽ khóa tôi lại để tôi không thể gây tổn hại thêm đến danh tiếng gia đình hơn những gì tôi đã làm nữa.”

“Gia đình có biết cô đang ở đâu không?”

“Không. Họ nghĩ tôi chết rồi. Tôi đã sắp xếp mọi việc theo cách đó.”

“Vậy bây giờ có thể cha cô đã qua đời mà cô lại không biết chuyện.”

“Thỉnh thoảng tôi có nhận tin từ New Orleans. Cách đây sáu tháng ông ấy còn sống. Tôi không mong ông chết,” cô ta nói, mỉm cười với Kyle. “Ông là cha tôi. Ông không phải người độc ác, chỉ quá nghiêm khắc, tôi không thể sống như thế. Như này là tốt nhất. Nhưng tại sao chúng ta lại nói về tôi trong khi nên thảo luận về kế hoạch của anh?”

“Tôi chẳng có gì. Tôi đã cố gắng, và tôi mất hết.”

“Thật không giống anh khi từ bỏ như thế,” cô khiển trách.

“Tôi chưa bao giờ muốn điều gì như thế này trước đây. Tôi không thể tưởng tượng được việc hứng thú điều gì khác.”

Cô ta chạm vào má gã trong biểu hiện cảm thông, những ngón tay mảnh dẻ mát lạnh trên da gã.

“Có lẽ mai sẽ mưa đấy. Hoặc ngày kia. Và tôi có tiền. Tôi luôn có thể hùn vốn giúp anh vực dậy lần nữa.”

Gã lắc đầu. “Cô sẽ cần đến nó. Nếu các trang trại phá sản, thị trấn cũng sẽ như vậy. Cô sẽ phải tìm nơi khác để sống.”

“Mọi thứ cũng chưa đến nỗi tồi tệ đâu. Tôi luôn hy vọng vào những điều tốt đẹp nhất.”

“Nhưng vẫn cần chuẩn bị cho những điều tồi tệ nhất.”

Trong những năm qua, gã đã cùng cô ta đi tới nhiều nơi khác nhau, và chứng kiến các cung bậc hưng thịnh. Gã đã từng thấy cô ta rách rưới và đói khổ, nhưng rồi cô luôn có một kế hoạch, không bao giờ lãng phí những đồng tiền mình. Có khi họ cùng khánh kiệt một thời gian, sống bằng những đồng tiền gã thắng nhờ bài bạc, luôn sẵn sàng rời khỏi thị trấn nếu có ai bắt đầu nghi ngờ có sự gian lận. Họ đã từng cùng nhau rúc bên dưới một tấm chăn mỏng vào những đêm giá lạnh trong quãng thời gian tệ nhất trong vận may của gã, rồi dành ba đêm liền làm tình trên một chiếc giường khách sạn êm ái trong lần nào đó vận may của gã khởi sắc.

Rồi họ dường ai nấy đi, vì vài lý do nào đó mà gã không nhớ. Như thể cô ta có những kế hoạch của riêng mình và gã cũng vậy. Họ không gặp lại nhau cho tới khi cả hai bị thương, một sự trùng hợp ngẫu nhiên, ở Prosper. Nhưng có lẽ đó không chỉ là sự trùng hợp lớn, bởi hai người tìm thấy cùng một điều: một thị trấn nhỏ ổn định và thanh bình. Cả hai từng kiếm sống ở những thị trấn phát triển bùng nổ nên biết rằng đây không phải là nơi tốt để sống. Những thị trấn phát triển bùng nổ quá ư bạo lực. An toàn vẫn tốt hơn.

“Nếu anh thay đổi ý định trong chuyện tiền nong,” cô ta nói, “tất cả những gì anh phải làm là nói ra.”

“Tôi biết rồi.”

Gã cảm thấy một sự ham muốn đột ngột với cô. Gã chưa bao giờ mệt mỏi trong chuyện làm tình với Tillie. Họ đã quen biết nhau quá lâu, làm tình thường xuyên, và họ hoàn toàn thoải mái với nhau. Gã biết cách chạm vào cô và làm thế, vươn tay ra vuốt ve ngực cô với áp lực chính xác mà cô ta thích. Cô ta nín thở, mắt tối lại.

“Ồ,” cô nói. “Tôi thấy là tinh thần của anh đã được hồi sinh rồi đấy.”

Gã nắm lấy tay cô, đặt nó phía trước quần mình.

“Đó không phải là tinh thần, nhưng chắc chắn là nó đang sống lại.”

“Anh yêu,” cô thì thầm. “Nó chưa bao giờ chết cả.”

Họ nhàn nhả cởi đồ, dừng lại cho những nụ hôn và những cái vuốt ve chậm rãi. Cô bắt đầu khuyu gối và đưa gã vào miệng, nhưng gã ngăn cô lại bởi vì, bất chấp nhịp độ chậm chạp của mình, gã cảm thấy thật khó mà đứng vững được, và gã muốn nó kéo dài hơn nữa. Gã đặt cô ta lên giường và làm tình với cô, bằng cách sử dụng lợi thế của mình trong việc hiểu rõ cô, gã đưa cô lên đỉnh hai lần trước khi cho phép bản thân bùng nổ.

Sau đó, khi họ nằm lặng lẽ bên nhau, gã cảm thấy một làn sóng nhỏ mãn nguyện dâng trào. Gã có thể mất trang trại, nhưng sau tất cả, gã vẫn luôn có Tillie. Cô luôn ở đó khi gã cần. Gã chỉ hy vọng gã là một người bạn tốt như cô đối với gã.

14. Chương 14

(Người dịch: halucky)

Kyle uống say dù mới đầu giờ chiều. Gã hiếm khi cho phép bản thân quá chén vì người nào uống quá nhiều thường cũng nói nhiều, mà gã muốn giữ kín phần đời trước đây của mình chỉ là, trong quá khứ. Có vài trường hợp, gọi đồ uống rồi quan sát trang trại chết đi đủ điều kiện là một trong những cái cớ.

Bên cạnh đó, gã chẳng có việc gì khác để làm, trừ việc cưỡi ngựa ra ngoài, chứng kiến đất đai đang dần khô kiệt. Nếu muốn nhìn thấy nước, gã phải cưỡi cả chặng đường tới Angel Creek.

Giờ đó là một ý tưởng, gã đắm chiêu. Có lẽ nếu gã trả cho người phụ nữ Swann nhiều hơn trước đây, cô sẽ đồng ý lần này. Không phải gã đang có tiền, nhưng cô đâu biết. Tất cả gã cần là chữ ký của cô trên giấy tờ mua bán. Gã bắt đầu di chuyển đàn gia súc tới nơi mới nên lo lắng đến tiền. Giống như lời phát biểu cũ được lan truyền, sở hữu chỉ là chín phần mười theo pháp luật.

Đó là việc gã sẽ làm. Gã sẽ đề nghị trả thật nhiều tiền, cô có là kẻ ngốc mới từ chối.

Gã không quá say đến mức không thể cưỡi ngựa, nên chẳng bao lâu gã đã ngồi trên lưng ngựa. Ít nhất gã có việc gì đó để làm, và nó quả là một sự giải khuây. Chờ đợi vô vọng khiến gã phát điên, mà kiên nhẫn chưa bao giờ là điểm mạnh của gã.

Bước vào thung lũng Angel Creek như du ngoạn tới một phần khác của đất nước. Mặt đất khô cằn, nứt nẻ trên Bar B còn đồng cỏ đang dần héo úa thì ở đây đất đai tới xấp xỉ nhờ dòng nước ngầm và đồng cỏ mọc tốt um. Ngay cả không khí cảm giác cũng mát mẻ hơn. Gã kìm chế, mơ hồ nghĩ rằng không khí không chắc mát hơn, nhưng rồi gã quyết định chắc chắn là như vậy. Gã nhắm mắt cho tới khi làn gió nhẹ tấp vào mặt kể câu chuyện. Thung lũng có tác dụng như một cái phễu, những cơn gió thổi xuống từ dãy núi bị nó cuốn lấy phần không khí mát hơn xuống dưới. Không khí vẫn nóng, nhưng không bằng ở mọi nơi khác.

Người phụ nữ Swann bước ra ngoài hiên khi nghe tiếng ngựa của gã, khẩu súng săn đã cầm sẵn trong tay, giống những lần khác gã đến gặp cô nói chuyện. Cô chưa bao giờ dùng nó đe dọa gã, nhưng gã cũng không bao giờ quên sự có mặt của nó ở đó.

Cô đứng đó kiêu ngạo như bất kỳ quý cô mũi cao nào ở New Orleans trong thừa niên thiếu của gã, mặc dù cô làm công việc đồng áng như một người đàn ông và quần áo giản dị, sờn cũ. Chết tiệt, Tillie mặc đồ khá hơn cô. Nhưng đầu cô vẫn ngạo nghễ trên cần cổ thanh mảnh, còn đôi mắt màu lục mê hoặc thì vững vàng như đá.

“Ông Bellamy,” là tất cả lời chào hỏi của cô.

Gã không xuống ngựa. Gã chỉ dướn người về phía trước, tựa cánh tay lên núm yên ngựa.

“Tôi sẽ trả gấp đôi lời đề nghị cuối cùng của mình cho nơi này.”

Cô nhún cong lưng mảy, gã nhìn thấy một chút thích thú trong đôi mắt cô.

“Đề nghị cuối cùng của ông là lời cầu hôn. Ông đang nói sẽ cưới tôi hai lần?”

Gã không có tâm trạng để cười nhạo. “Tôi cần mảnh đất này. Tôi cần nước. Gia súc của tôi sẽ chết nếu chúng không có nước, mà cô gần như là người duy nhất có con lạch tốt trong vòng một trăm dặm hay hơn.”

Dee thở dài, nhìn lên bầu trời xanh không một gợn mây. Tại sao trời không mưa?

“Tôi xin lỗi, ông Bellamy, nhưng tôi sẽ không bán cho ông.”

Cô lấy làm tiếc cho gã; tiếc cho mọi chủ trang trại, lớn hay nhỏ, và mọi nông dân. Nhưng cô không thể quan tâm tới tất cả bọn họ, không thể chia nhỏ dòng nước đang chảy qua đất của mình.

Kyle ghì cương, quay ngựa vòng quanh rồi cười đi không nói một tiếng. Gã quá giận dữ không thể cất lời. Khốn kiếp nhà cô! Cô ta không thèm nghe lý do. Cô ta chỉ dùng có hơn một mẫu đất, và để phần còn lại lãng phí, cô ta giữ chặt từng inch đất như thể sẽ chết nếu buông nó ra. Vì lợi ích cái vườn rau khi gió của cô ta, bây giờ gia súc của gã sẽ chết.

Không, vì Chúa, chúng không thể.

Gã gần như tỉnh táo lúc về đến nhà, nhưng cơn giận dữ không hề nguôi bớt, cũng như quyết tâm độc ác của mình.

Một người chăn bò bước ra khỏi khu chuồng. “Gọi Pierce!” Kyle hét lên. “Và Fronteras!”

Hai người đàn ông đều ở ngoài bãi chăn thả, nên đến tối muộn khi cuối cùng họ mới lê bước vào ngôi nhà nơi gã đang đợi.

“Chúng ta bắt đầu lừa đàn gia súc vào ngày mai,” Kyle nói, giọng cộc lốc đầy vẻ giận dữ.

Pierce chậm rãi gật đầu, như thể gã đã cân nhắc ý tưởng đó trước khi đưa ra lời chấp nhận.

Luis thì tò mò. “Ta sẽ lừa chúng đi đâu?”

“Tôi thung lũng Angel Creek.”

Pierce lên tiếng, “Đó là đất của người phụ nữ Swann?”

“Tôi nói chuyện với cô ta ngày hôm nay,” Kyle trả lời, biết rằng mình sẽ giả vờ là cô đã cho phép gã thả gia súc trên đất của cô.

Pierce gật đầu lần nữa. “Thung lũng nhỏ. Ông muốn tất cả gia súc chứ?”

“Đúng.”

Bây giờ gia súc sẽ nhanh chóng ăn hết cỏ, nhưng ít ra chúng còn có nước. Tâm trí gã đã lên kế hoạch. Không quan trọng Dee Swann đã nói hay làm gì, gia súc của gã sẽ tiến vào thung lũng.

Lừa gia súc không phải dễ dàng. Chúng không muốn rời bỏ nguồn nước ít ỏi để rồi đánh mất cơ hội chúng có được. Mọi người trên Bar B làm việc cả ngày hôm sau cho tới tận trước khi hừng sáng ngày kế tiếp. Những người đàn ông cảm giác như thể lớn lên trên yên ngựa.

Cuối buổi sáng ngày thứ ba họ bắt đầu di chuyển đàn, họ tới được lối vào thung lũng nhỏ lúc giữa buổi chiều.

Dee dậy sớm sáng hôm đó để nhổ cỏ vườn trước khi cái nóng trở nên khó chịu. Cô không nhớ từng nóng như thế trước đây, cây cối bắt đầu cho thấy biểu hiện. Chúng đang phát triển, nhưng cô sợ rằng mùa màng sẽ cần cỗi, bị cháy khô dưới ánh mặt trời.

Các chủ trang trại hẳn đang trong tình cảnh khó khăn. Cô đã không vào thị trấn trong vài tuần qua, lần cuối cùng cô tới đó mọi người đều nói chuyện về sự khô hạn, và ảnh hưởng của nó tới việc chăn thả. Kyle Bellamy trông thật tuyệt vọng khi cưỡi ngựa tới thuyết phục cô bán đất, niềm cảm thông khuấy động bên trong khi cô nhớ về gương mặt gã.

Cô tự hỏi Lucas đang xoay sở thế nào. Cô nhìn thấy anh duy nhất một lần kể từ khi anh tới đề nghị cô bán đất; đó là sau khi cuộc bỏ phiếu phê chuẩn hiến pháp, anh có vẻ vui mừng về điều đó, song một mối bởi công việc cũng như lo lắng về việc thiếu nước. Cô muốn động viên anh rằng mọi thứ đều ổn cả thôi, nhưng mọi lời lẽ đều là vô nghĩa. Làm sao cô có thể đảm bảo những cơn mưa?

Nếu hạn hán tiếp tục kéo dài, gia súc của anh bị chết, liệu anh có tha thứ cho cô?

Cô duỗi thẳng người, ngược nhìn mặt trời, thực sự cảm thấy nóng nực cho dù vẫn còn sớm. Ngực cô thít chặt. Cô không kiểm soát được thời tiết, nhưng cô có Angel Creek.

Lucas muốn đất của cô. Kyle Bellamy cũng thế, gã thậm chí còn đề nghị kết hôn để giành được. Kể từ đó mỗi ngày cô sống với nhận thức rằng anh không muốn cô vì chính bản thân cô, mà vì mảnh đất. Nó nằm đó lạnh ngắt và nặng nề trong lồng ngực, thời gian chỉ khiến nó dường như khó chịu thêm. Chẳng ích gì khi biết được căn nguyên cô bị anh thu hút ngay từ buổi đầu, vì dù thế nào như một con ngốc cô đã phải lòng anh. Cô thậm chí không thể coi cuộc làm tình của họ là quan trọng, bởi không thể phủ nhận sự sung mãn bản năng của Lucas, cô cho rằng bất kỳ người phụ nữ sẵn sàng nào đều đáp ứng đủ cho những nhu cầu của anh.

Thỉnh thoảng cô nghĩ tới việc cưới ngựa tới Double C, nói với anh mình đã thay đổi ý định, sẵn sàng lấy anh nếu anh vẫn còn hứng thú. Rồi lòng kiêu hãnh buộc cô từ bỏ ý tưởng, cô biết mình sẽ ghét bản thân nếu làm thế. Cô luôn lập kế hoạch sống một mình, thưởng thức cuộc sống chỉ có mình cô. Cô vẫn tận hưởng cuộc sống của mình, nhưng lần đầu tiên cô muốn thêm nữa.

Cô muốn Lucas. Không chỉ về mặt thân thể, mặc dù cô khao khát mùi hương cũng như cái chạm của anh, thái độ chiếm hữu của anh. Cô muốn hơn. Cô chưa bao giờ có một đêm trọn vẹn cùng anh, chỉ là vài giờ đánh cắp. Cô chưa từng thức giấc lúc bình minh sau nhiều giờ cuộn tròn trong vòng tay anh, hay quan sát anh cạo râu. Cô muốn nhiều năm với những trận tranh luận nổ trời cùng anh; sống với một người như Lucas sẽ giúp cô cảnh giác. Anh sẽ hà hiếp người phụ nữ nào mà không đủ dũng cảm đương đầu với anh. Đó là một kiểu sức mạnh cô chưa từng bắt gặp ở một người đàn ông; dù cô đã quen với việc bị đe dọa. Lucas không chỉ chiến đấu với cô, anh còn trao cho cô sự khen ngợi không lời bằng cách không kìm lại bản thân như thể coi cô là một bông hoa mong manh, người sẽ sụp đổ dưới cơn cuồng nộ của anh.

Nếu anh cưới cô để có được Angel Creek, cô sẽ có những năm tháng mình thêm muốn, nhưng cô sẽ không có được tình yêu của anh, cũng như đánh mất lòng tự trọng của chính mình.

Tuy vậy, cô yêu anh, và anh cần cô. Đúng hơn là, anh cần đất của cô.

Cô nhìn khu vườn. Cây cối đều vươn lên mạnh mẽ, xanh tốt, bắt đầu đơm trái và sẽ chín sau những tuần hè dài trước mắt. Mặc tình trạng thiếu mưa, chúng vẫn sum xuê, nhờ con lạch giúp đất đai màu mỡ và tưới xấp.

Có lẽ Lucas sẽ di chuyển một phần đàn gia súc vào thung lũng. Một hàng rào có thể dựng xung quanh để bảo vệ căn nhà gỗ và khu vườn. Anh có thể không đưa gia súc đi qua được hẻm núi, nhưng chỉ mất một vài ngày lừa đàn quanh chân núi. Cô không thấy có lý do nào anh không nên nhận lời; thậm chí đàn gia súc có thể trú đông ở đó.

Nếu cần thiết, nếu anh từ chối chấp thuận thiện chí, cô sẽ bán Angel Creek cho anh. Sẽ giống như bán mất một phần trái tim cô, nhưng cô đâu thể đứng đó nhìn gia súc của anh chết dần khi mà cô có khả năng ngăn chặn.

Chấp nhận chuyện đó như một đòn giáng xuống làm đôi mắt cô nhức nhối khi cô nhìn quanh nơi tổ ấm của mình. Nói rằng cô yêu nó thì chỉ là thảo luận sơ qua về bề ngoài. Hàng năm qua cô làm việc với đất đai, dự dõ sự sống nảy nở đâm chồi, cô đã tìm thấy sự mãn nguyện thứ còn sâu sắc hơn cả tình yêu. Đó không chỉ là sự hài lòng được chứng kiến mọi vật lớn lên, đó là mọi thứ về Angel Creek, hoàn hảo tuyệt đối. Tâm hồn cô bén rễ từ đó, chìm ngập trong lòng đất. Cô có thể sống ở nơi khác, nhưng không nơi đâu giống nơi này, nơi cô hoàn toàn phù hợp.

Song vì Lucas cô sẽ từ bỏ nó.

Anh có những ước mơ lớn như thế, tham vọng cao vời như thế. Anh cũng sẽ đạt được, nếu Double C tồn tại

qua đợt hạn hán này. Colorado sắp trở thành tiểu bang, nên kế hoạch của anh sắp thành hiện thực. Anh xứng đáng có cơ hội làm điều đó. Người giống Lucas khác những người khác; anh là một nhà lãnh đạo, một người có nhiều việc để làm.

Cô chưa bao giờ tới Double C, chưa từng lên tới hẻm núi hẹp Lucas thường dùng để vào thung lũng. Ngoại trừ chặng đường vào thị trấn mà cô chưa hề bị lạc.

Angel Creek vẫn như thế kể từ ngày gia đình cô tới định cư. Ngay cả cô đã quen thuộc chặng đường tới Double C cô không đến đó, chỉ là thực tế rằng việc cô ghé thăm Lucas Cochran rất không phù hợp với bản tính của cô, nên ngay lập tức mối quan hệ giữa cô và anh sẽ bị nghi ngờ. Bất chấp điều đó, cô sẽ tới trang trại và nói với anh quyết định của mình.

Sau tất cả, lối sống của cô đòi hỏi phải kín đáo, vì bất kể điều gì ít hơn một danh tiếng không tì vết sẽ gây hại đến cô. Một người phụ nữ sống một mình không có nhiều cách bảo vệ. Nhưng nếu sống trong thị trấn, cô không phải quá cẩn trọng. Cô và Lucas có thể giữ kín về mức độ thân mật giữa họ, nhưng họ không phải che giấu hoàn toàn mối quan hệ giữa hai người. Tất nhiên, đó chỉ là giả thiết, mọi người sẽ biết ngay về quan hệ của họ sau khi Lucas nhận được thư anh muốn từ cô, thư tên gọi là Angel Creek.

Buổi chiều đến, mặt trời còn đang thiêu đốt mọi vật khi cô kết thúc những việc lặt vặt, đi vào trong nhà rửa sạch bằng nước mát. Giờ cô phải đối mặt với việc mình đã lên kế hoạch, việc khiến cô bồn chồn, không đủ kiên nhẫn để hoàn thành. Có lẽ Lucas sẽ chấp nhận lời đề nghị lừa đàn gia súc của anh tới thung lũng và cô không phải rời đi. Nếu anh khẳng khái đòi mua mảnh đất, cô muốn kết thúc nó và sẽ thu xếp được, giống như uống một liều thuốc đắng thôi.

Sau khi lau rửa cô thay bộ đồ sạch, đứng một phút ngắm nghía xung quanh. Vài giờ nữa sẽ quyết định liệu cô có sống ở đây hay không, rồi trong một khoảnh khắc ý nghĩ về việc rời bỏ thật quá khó khăn để chịu đựng đến nỗi đầu cô gục về phía trước khi cô chiến đấu với những giọt nước mắt.

Rồi một âm thanh khiến cô ngẩng đầu, lắng nghe. Giống như tiếng ồn ào của gia súc. Tiếng sấm sét âm ỉ, cô nghĩ mình nghe thấy tiếng sấm sét. Hy vọng nhen lên, cô đi tới cửa sổ, cúi xuống nhìn ra ngoài. Không hề có mây. Con bò đực lẫn hai con bò cái đang bình thản nhai cỏ, nhưng rõ là cô nghe tiếng ồn của gia súc, hay thứ gì đó giống thế.

Cô bước ra hiên, nghiêng đầu một bên tò mò nghe ngóng. Mắt cô dán vào đám mây bụi đang bốc lên trên những lùm cây, cô thoáng ngỡ người nhìn vào nó chầm chầm trước khi một biểu hiện kinh hãi lướt qua gương mặt. Cô phóng ngược trở vào trong, lấy khẩu súng săn, nhét một lượng lớn đạn vào dây túi.

Con vật đầu tiên xuất hiện trong tầm nhìn. Biết rằng mình không có giây phút nào để lãng phí, cô đặt súng lên vai, nổ súng ngay trên đầu chúng, hy vọng làm chúng hoảng sợ chuyển theo lối khác.

Bầy gia súc chen lấn hỗn độn, bị kích thích bởi mùi nước nhưng hoảng loạn bởi tiếng súng. Cô nổ phát nữa rồi nhanh chóng nạp đạn, tìm cô đập quá khó nhọc trong lồng ngực khiến cô cảm thấy phát ốm. Nếu đám gia súc vào trong vườn, chúng sẽ phá hủy nó.

“Hạ súng xuống,” Kyle Bellamy hét lên. Gã cười về phía cô, khẩu súng trường trong tay. “Bầy gia súc đang đi qua đây.”

“Không phải trên đất của tôi,” cô dữ dội trả lời. Thung lũng thì hẹp, mà căn nhà gỗ lại gần lối vào; gã hẳn lừa gia súc vào ngay giữa căn nhà gỗ và khu chuồng, mảnh vườn không được rào chắn ở ngay sau nhà. Thứ lũ gia súc không giẫm nát cũng sẽ bị chúng ăn.

Đàn gia súc không chuyển hướng. Cô tiếp tục nổ súng, lần này cô chĩa súng thấp hơn đủ trúng vào con vật. Ở khoảng cách đó đạn chỉ đe dọa mà không gây nhiều thiệt hại, nhưng những con gia súc vẫn kêu âm ỉ hoảng loạn, đột ngột đổi hướng bởi cả tiếng động lẫn đau đớn. Những con vật ở hàng đầu quay ngược lại đâm vào những con khác. Cô nổ súng lần thứ tư, và chúng bắt đầu bỏ chạy.

Một phát súng trường nổ giòn rã, miếng gỗ sau cô vỡ vụn.

Cô lùn lách chạy vào nắp trong căn nhà gỗ, đóng sầm cánh cửa, đồng thời vùi vãi nạp lại đạn cho khẩu súng săn. Với một cú huých nhanh gọn bằng nòng súng, cô đập bể kính cửa sổ, thò súng ra nổ lần nữa.

Nguyên rửa theo từng hơi thở, Kyle bắn trở lại. “Chú ý lũ gia súc!” gã gào thét với người làm. “Mẹ kiếp, lửa chúng vòng lại.”

Vài tên đang cố gắng làm theo. Một số khác đã rút súng lục, chia về phía tiếng súng nổ. Tất cả bọn chúng đều biết về người phụ nữ Swann, biết rằng cô ta hay đón tiếp mọi người bằng khẩu súng săn. Thậm chí cô ta còn bắn tới tấp nhiều người cố gắng trao đổi công việc với mình, đúng là con mụ cáu kỉnh xấu tính. Cô ta không nên đối xử với mọi người như thế. Nếu ông chủ có ý định cho cô ta nếm mùi vị thuốc của chính cô ta, với chúng thế cũng tốt. Lúc đầu chỉ lác đác, rồi dần dần tăng lên, chúng bắt đầu bắn vào căn nhà gỗ.

Luis kìm cương con ngựa tránh sang bên, khuôn mặt gầy tối tăm của anh giận dữ, anh đặt bàn tay lên khẩu súng lục sau lưng. Anh không biết Bellamy mắc vào chuyện gì, nhưng anh không có ý định gây chiến tranh với một phụ nữ đơn thương độc mã.

Anh thuần thục với một khẩu súng lục, nhưng không đủ giỏi để đảm trách hai mươi gã đàn ông đang trong cơn khát máu. Trong một khoảnh khắc anh cân nhắc tới chuyện giết Bellamy, rồi nhận ra rằng nếu thế cũng không thể dừng sự việc. Anh không có nhiều thời gian nhận được sự giúp đỡ trước khi cái lũ con hoang hoặc giết chết người phụ nữ, hoặc tràn lên căn nhà gỗ và hãm hiếp cô ấy; anh nhìn thấy đủ vẻ khát máu ở chúng để biết sẽ không có sự khác biệt nào.

Bầy gia súc chạy tán loạn, hoảng sợ bởi tiếng súng, điên loạn bởi mùi nước. Một đám mây bụi dày bốc lên trên mọi thứ, che cắt tầm nhìn. Luis lao vào bầy súc vật, la hét kích động chúng to hơn, cuối cùng thoát ra, anh quay ngựa hướng về phía Prosper.

Anh cười con vật không thương xót dưới cái nóng, nó đầm mồ hôi vào lúc anh kìm cương dừng lại phía trước văn phòng cảnh sát trưởng. Anh nhảy xuống, đôi ủng nện thành thịch thịch trên vỉa hè khi anh xô cửa mở. Văn phòng trống không.

Nơi hợp lý nhất để tìm kiếm là quán rượu. Nếu cảnh sát trưởng không ở đây, ai đó sẽ biết nơi tìm ra ông ta.

Nhưng cảnh sát trưởng không được nhìn thấy khi anh bước vào quán rượu. “Cảnh sát trưởng Cobb đâu?” anh hỏi mọi người trong quán.

“Không đúng lúc rồi,” một người lên tiếng. Luis nhận ra là chủ một cửa hàng.

“Tôi nghe thấy rằng ông ấy đi thăm con gái ở tận Denver vài ngày,” một người khác trả lời. “Anh gặp rắc rối ư?”

“Bellamy đang cố lừa gia súc vào thung lũng của người phụ nữ Swann,” Luis sẵn giọng. “Một vụ xả súng đang diễn ra, sẽ có một vụ chiếm đoạt hoặc chết người nếu chuyện này không dừng lại.”

Mọi người trong quán rượu im lặng. Luis nhìn xung quanh vào tất cả, nhưng không ai trong số họ đứng lên giúp đỡ. “Vì cảnh sát trưởng đã đi, có ai trong số các người sẵn lòng giúp người phụ nữ đó không?”

Những đôi mắt tránh đi nơi khác. Vì hầu hết mọi người trong quán vào thời điểm này của ngày là dân thị trấn, người buôn bán và chủ cửa hàng. Họ đã không lau chùi vũ khí của mình trong nhiều năm. Nếu một lũ chần bò om sòm đang trở nên náo loạn, họ sẽ không dính mũi vào, miễn là vụ việc nằm ngoài thị trấn. Dee Swann không phải một người bạn hay điều gì đại loại thế; cô ấy luôn sống tách biệt với mọi người.

Các chủ trang trại luôn giữ vũ khí trong tay và sẵn sàng giúp thì không có ai trong quán rượu. Họ đang bận rộn cả ngày làm cái việc giúp gia súc của mình còn sống. Luis phẫn nộ quay đi, đôi mắt tối màu lạnh lẽo.

“Đợi đã,” Tillie lên tiếng, vội vã chạy về phía anh. Cô dừng lại trên vỉa hè, đặt bàn tay lên cánh tay anh. Cô ta trông nhợt nhạt. “Lucas Cochran ở Double C sẽ giúp.”

“Cô ấy không có đủ thời gian đâu,” Luis nói cay nghiệt.

Đôi mắt nâu của Tillie mở to thống khổ. “Vậy anh quay lại giúp cô ấy, còn tôi sẽ cưỡi ngựa tới Double C.”

Luis gật đầu ngắn gọn, sẵn sàng quay đi. “Tốt hơn là cô nhanh lên.”

Anh cắt ngang đường bộ, thúc con ngựa mệt mỏi chạy, hướng vào từ bên cạnh. Anh vẫn nghe thấy tiếng súng, thế nghĩa là người phụ nữ còn trụ được. Mặc sự đứt khoát không gì lay chuyển, miệng anh xoắn lại

thành nụ cười nhả nhỏ. Cô ấy đúng là một con mèo chết tiệt. Một phụ nữ như thế xứng đáng nhận được giúp đỡ cần thiết.

Anh bỏ lại ngựa, đi bộ một trăm yard cuối cùng, chọn một thân cây lớn làm chỗ ẩn nấp. Bellamy và người làm đã nấp khá tốt, thi nhau nổ súng về ngôi nhà gỗ. Vài tên còn cố gắng tìm cách đi quanh bên vào cô từ phía sau, nhưng ngôi nhà ở khu vực rộng, trống trải, nên không có nhiều chỗ nấp để chúng làm việc đó. Người phụ nữ là một tay súng khá. Giờ thì cô đang dùng súng trường, di chuyển từ cửa sổ này đến cửa sổ khác.

Luis cân nhắc chiến lược. Anh không quan tâm che dấu danh tính cũng như vị trí của mình; mục tiêu duy nhất của anh là giúp Swann ngăn chặn bọn chúng tràn lên ngôi nhà, cũng như quay bầy gia súc khỏi vào đất của cô. Có thể có ích nếu người của Bellamy biết anh đang giúp đỡ cô; mặc dù anh sống lẩn lẻ ở Colorado thì kỹ năng của anh với một khẩu súng lục vẫn được biết đến. Nó sẽ khiến vài người bọn chúng xem xét lại nếu chúng biết rằng anh đang đợi mình.

Thời gian vừa là đồng minh vừa là kẻ thù của họ. Nếu anh và người phụ nữ duy trì đủ lâu, người của Double C có thể tới. Nếu sự cứu viện không đến trước khi trời tối thì người của Bellamy có thể tiến vào ngôi nhà mà không bị phát hiện.

Với suy nghĩ đó, anh bình tĩnh lựa chọn mục tiêu. Mục đích của anh không phải tìm chúng lại, mà là cân bằng lại thế bất lợi của anh nhiều nhất có thể. Nếu một tên chết hay lĩnh nhiều vết thương, thì bạn không phải lo lắng về gã ngay cả trong đêm tối. Miệng anh di chuyển thành một điệu cười mỏng, lạnh lẽo. Chết tiệt, dù thế nào anh có đủ thời gian ở Colorado rồi.

Tillie không đủ thời gian thay sang bộ đồ cưỡi ngựa hay hỏi mượn con ngựa gần nhất. Vào lúc Luis phi nước đại ra khỏi thị trấn, cô ta cũng phi nước đại theo hướng khác. Chiếc váy ngắn sắc sỡ cô ta mặc có thể giúp cô ta ngồi dạng chân trên yên ngựa, mặc dù cẳng chân cô lộ trần từ đầu gối xuống. Cô thoáng bắt gặp vài gương mặt bị sốc khi cưỡi ngựa ra khỏi thị trấn nhưng không bận tâm nghĩ về hình ảnh mình tạo nên.

Trái tim cô đập thình thịch như tiếng vó ngựa nện trên nền đất. Ôi, Kyle! cô nghĩ ngợi. Sao anh ta làm thế? Cô sẽ cho anh ta vay tiền mà; sẽ không ai biết chuyện, và anh ta sẽ giữ được trang trại, thực hiện được giấc mơ trở thành một chủ trang trại phát đạt, đáng trọng mà. Giờ đây anh ta tấn công Dee Swann, người dân thị trấn sẽ không bao giờ quên, không bao giờ chấp nhận. Không quan trọng anh ta làm thế vì tuyệt vọng; anh sẽ bị lên án. Và nếu Lucas Cochran không tới đó kịp trước khi Dee bị chà đạp hay giết chết, Kyle sẽ bị treo cổ.

Da yên ngựa cọ xát làm trầy xước phần bên trong đùi non của cô, nhưng cô không dám chậm lại, không khi mà từng phút được tính đếm. Sẽ mất nhiều thời gian để Lucas tới được Angel Creek, có lẽ là rất nhiều. Ít nhất bây giờ Dee được Fronteras giúp đỡ - trừ khi cả hai người đều đã bị giết.

Con ngựa bắt đầu mệt lử. Nỗi sợ hãi dâng lên, nhưng cô kìm chế không đá vào con vật khốn khổ. Nếu cô giết nó bằng cách bắt nó chạy quá sức dưới thời tiết nóng thế này, cô sẽ không bao giờ tới được Double C kịp lúc. Nhưng sự thôi thúc phải chạy nhanh đã đánh thắng, trong đầu cô lặp đi lặp lại điệp khúc, nhanh nhanh lên, trước khi là quá muộn. Quá muộn cho Dee, quá muộn cho Kyle, ... quá muộn cho chính cô.

Rồi cô ta nhìn thấy tòa nhà. Ngôi nhà của trang trại Double C cao hai tầng, với một hàng cột trắng dựng quanh hiên. Cô ta không kéo dây cương cho tới khi tới nơi, con ngựa kiệt sức vụng về trượt chân.

“Lucas!” cô ta gào lên ngay khi trượt khỏi yên. “Lucas!” Cô ta chạy lên hiên nhà, đâm thình thịch lên cửa bằng nắm tay.

“Ở đây! Tillie, tôi ở đây này.”

Cô ta quay người, nhìn thấy anh đang sải bước khỏi chuồng gia súc, đôi chân dài lấp ló khoảng cách. Cô ta lao xuống bậc cấp, chạy hết tốc lực qua cái sân hướng về anh, gào thét dọc đường. “Anh phải tới Angle Creek! Họ đang phát điên, họ đang bắn vào cô ấy, cố gắng chiếm đất—”

Cô ta tới chỗ anh, anh nắm lấy cánh tay và dừng cô lại. Đôi mắt màu xanh da trời của anh đóng băng. Nếu địa ngục có lạnh lẽo, nó sẽ giống như đôi mắt anh. “Họ là ai?” Ngón tay anh bấm sâu vào cánh tay mềm mại của cô ta. Cô ta hỗn hển thở, anh lắc mạnh cổ. “Mẹ kiếp, họ là ai?”

“Là Kyle,” cô ta trả lời, vẫn hóp lấy từng ngụm không khí. “Kyle Bellamy. Anh ấy tuyệt vọng – nước trên Bar B hầu như đã cạn.”

Lucas quay lại, găm thét gọi mọi người lấy súng và lên ngựa. Từng người nghe thấy đều vâng lời. Lucas lao về phía ngựa của mình. Tillie chạy theo sau, chiếc váy vải taffeta màu đỏ đã tung lên, lộ ra cả váy lót.

“Luis Fronteras đang giúp cô ấy,” cô la lên. “Anh ấy cưỡi ngựa vào thị trấn, bảo tôi gọi anh rồi quay lại.”

Lucas gật đầu ngấn gợn thể hiện mình đã nghe thấy. Cảm giác hoảng sợ thắt chặt trong lồng ngực nói lỏng khi anh nhận ra Dee không phải một mình đối mặt với Bellamy và đám người làm.

Anh nhảy lên yên, Tillie chộp lấy chân anh. “Đừng giết Kyle,” cô ta điên cuồng van xin. “Lạy Chúa, Lucas, làm ơn đừng giết anh ấy. Tôi yêu anh ấy. Làm ơn, làm ơn đừng giết anh ấy, hứa với tôi đi.”

Lucas nhìn xuống cô ta, biểu hiện bằng giá vẫn còn trong đôi mắt. “Tôi không thể hứa gì đâu,” anh nói. Nếu Bellamy đã hãm hại Dee, gã sẽ không còn nhìn thấy mặt trời mọc lần nữa.

Lucas thúc đỉnh vào con ngựa, khó khăn lao đi theo con đường vắng đưa anh tới Angel Creek nhanh hơn bất kỳ lối nào khác. Tille đứng trong sân, quan sát những người đàn ông cưỡi ngựa đi, nước mắt lăn chã rơi xuống khuôn mặt đầy bụi của mình.

15. Chương 15

(Người dịch: halucky)

Dee cúi xuống bên dưới một trong những cửa sổ đằng trước. Cô đã đặt khẩu súng sẵn sàng bên để đổi lấy khẩu súng trường, vì độ chính xác hơn, nhưng cô sắp hết đạn. Cô đã chuẩn bị nhiều thứ, nhưng không bao giờ cho một cuộc bao vây, đó là chuyện đang diễn ra.

Ít nhất chúng không lừa đàn gia súc. Có lẽ đám người đã không cố gắng làm thế ngoại trừ tập trung tất cả sự chú ý vào cô. Sau tất cả, nếu cô chết, chúng có thể di chuyển đàn gia súc vào mà không gặp rắc rối.

Cô không biết sự việc diễn ra bao lâu vì một viên đạn đã trúng vào cái đồng hồ, cô không đoán được mấy giờ rồi. Đã chiều muộn. Mặt trời màu đỏ và xuống thấp trên đường chân trời. Bóng tối sẽ buông xuống, chúng sẽ tới gần ngôi nhà, cô không có khả năng kiểm soát tất cả các cửa sổ. Cô đã khóa cánh cửa phòng ngủ để nếu có ai đó bỏ qua cửa sổ căn phòng, tiếp cận cô mà không đánh động tới cô.

Cô nắm chặt khẩu súng trường khi cô cẩn thận quan sát ai đó đang di chuyển bất cẩn và làm lộ mình. Báng súng trơn trượt, cô lau tay vào váy, nhưng không giúp được gì. Cô nhìn xuống nhận ra đó không phải mồ hôi mà là máu. Vài mảnh kính vỡ bay ra cắt vào cánh tay cô.

Cô mệt mỏi, mệt mỏi kinh khủng, nhưng cô đâu dám lãng phí dù một phút. Cô khát nhưng không thể bò ngang phòng uống một ít nước.

Đó. Một chuyển động lướt qua, màu xanh da trời thấp thoáng. Dee cẩn thận chĩa nòng súng xuống và siết cò, không nghe thấy âm thanh sắc nét khi đạn nổ. Cô nhìn thấy một cử động tức thời và biết rằng mình đã bắn trúng ai đó.

Ngay lập tức một loạt đạn đánh vào ngôi nhà nhỏ, khoét ra một mảnh gỗ dài, đập vào bếp lửa. Cô ngã xuống sàn khi một viên đạn rít lên bay ngang căn phòng, khiến cô tăng thêm nhiều vết cắt bởi những mảnh kính vỡ bao phủ trên mặt sàn. Chẳng còn mảnh kính nào trên các cửa sổ nhà cô.

Vội vàng cô ngồi dậy, xoay súng trường xung quanh. Một gã lao ra khỏi chỗ nấp, cô nổ súng, buộc hắn lùi lại. Chết tiệt, cô bắn trượt gã.

Chẳng mấy chốc trời sẽ tối thôi. Cô phải làm gì đó, nhưng không thể. Nếu cô bắn mà không nhìn thấy mục tiêu, cô sẽ lãng phí đạn, nhưng đơn giản nếu cô chờ đợi, dù thế nào chúng sẽ đánh bại cô.

Cô lau bàn tay đầy máu vào váy lần nữa. Lạy Chúa, những vết cắt trên người cô đều chảy máu. Váy áo cô ướt sũng rồi.

Cô không quan tâm. Đầu óc cô đang sáng suốt vô cùng. Những tên khát máu kia, nếu không giết cô ngay lập tức, chúng sẽ lần lượt thay nhau hãm hiếp cô. Và cô biết mình thà chết còn hơn. Chúng không thể xâm phạm vào cơ thể cô được, phần thân thể cô chỉ chia sẻ với mình Lucas – không khi mà cô còn thở. Bản năng của cô là chiến đấu, và cô tin rằng bây giờ đã quá muộn để đi ngược lại bản năng. Nếu phải chết, cô có ý định kéo thật nhiều gã khốn theo mình.

Cô bò trên đầu gối, đặt súng trường lên vai, bắt đầu nổ súng. Súng trường là loại tự động, nổ nhiều phát liên mà không phải nạp, cô giữ súng cho đến khi hết đạn, cô vội vã nạp lại đạn và lại tiếp tục. Đáp trả loạt đạn đang xoáy vào ngôi nhà.

Khung cửa sổ bị đập vỡ, cô ngã về phía sau với tiếng kêu tắc nghẹn. Vai trái cô đau như lửa đốt, cô liếc xuống nhận ra một mảnh gỗ mỏng, dài đâm xuyên qua đó. Cô gắng kéo nó ra, nhưng những ngón tay quá trơn để giữ nổi. Vì không thể làm gì, cô để kệ nó lơ lửng lơ đi cơn đau.

Luis thu hút rất nhiều sự chú ý một khi Bellamy và đám người làm nhận ra chúng bị bắn từ hai vị trí. Anh bị bắn trúng hai lần – một là vết bỏng nông trên bắp tay trái mà anh đã bỏ qua, lần thứ hai là bên sườn phải. Vết thương không ảnh hưởng tới cơ quan nội tạng, nhưng máu chảy nhiều kinh khủng. Anh tháo chiếc khăn quàng cổ, ấn lên vết cắt dài, tiếp tục nổ súng, chẳng bao lâu máu đổ xuống hông và chân anh.

Anh phải ấn mạnh hơn lên vết thương. Anh chuyển súng lục sang tay trái, thúc mạnh khuỷu tay phải lên sườn. Cơn chóng mặt dâng lên buộc anh lắc lắc đầu trong nỗ lực lấy lại tầm nhìn. Nếu Cochran không đến đó ngay lập tức, sẽ là quá muộn. Người phụ nữ vẫn đang nổ súng, nhưng trời sẽ tối nhanh thôi, mà anh đang mất quá nhiều máu để có thể giúp đỡ.

Lucas chia nhóm người làm của mình, một số vòng lại phía sau Bellamy trong khi anh và phần còn lại kín đáo tiếp cận con dốc, dùng khu chuồng chắn giữa họ và làn đạn. Nhờ khoảng trống xung quanh ngôi nhà nên không tên nào có thể bắn từ bên sườn, Dee tập trung vào phía trước nơi chúng dùng những thân cây làm lá chắn. Sự nhẹ nhõm dâng lên khi anh nghe tiếng súng của cô đều đều, khiến anh cảm thấy yếu ớt. Họ tới kịp lúc. Chết tiệt, đúng là phụ nữ!

Anh phải đợi người của mình tấn công bên sườn của Bellamy buộc chúng di chuyển, rồi nhóm của anh bắt đầu nổ súng. Bellamy không có cơ hội bên dưới làn đạn dữ dội của người Double C. Lucas nhận ra Dee vẫn đang bắn; cô không biết chuyện đang xảy ra và có thể giết vài người của anh nếu cô không dừng lại.

“Tôi sẽ vào ngôi nhà,” anh hét lên. “Ngăn chúng lại.”

Anh chạy hướng về phía bậc cửa sau nhà dưới sự yểm trợ của một loạt đạn, nhưng tên nào đó phát hiện ra anh, một viên đạn xối tung bụi ngay trước mặt anh. Với tất cả những viên đạn chỉ đang bay tới, thật chẳng có lợi tí nào cho ai đó đứng và lịch sự gõ cửa; mà Dee có lẽ cắt đôi anh bằng khẩu súng săn trước khi nhận ra mất. Anh nhảy lên bậc cửa sau, xô mạnh cánh cửa khi chạy chối chết, lái các cơ vai vào đó buộc nó bật mở đập vào tường. Dee đang ở phía cửa trước, vụng về quờ quạng xung quanh, hét lên khi nổ súng. Trái tim anh siết chặt trong nỗi sợ hãi thuần túy khi nhìn thấy người cô phủ đầy máu, nhưng anh không dừng lại dù chỉ một giây. Anh nhào xuống sàn, lăn mình sang bên, lao lên với cô. Cô vẫn hét lên khi đập khẩu súng trúng đầu anh.

“Dee!” anh cầu nhàu, túm lấy cô. “Khốn kiếp, là tôi, Lucas!” Anh giật mạnh khẩu súng trường khỏi bàn tay đầy máu của cô, ném sang bên rồi vòng tay ôm lấy cô.

Cô la lên, cố gắng dẩy dựa đồng thời đâm vào mặt anh. Đôi mắt cô hoang dại, đồng tử thu lại thành hai điểm bé tí.

“Dee!” anh gầm lên lần nữa, chỉ cố giữ cô bình tĩnh. Cô bị thương – Ôi Chúa ơi, cô bị thương, anh không muốn gây thêm đau đớn cho cô nhưng anh phải giữ cô bình tĩnh trở lại. Anh đè mạnh cô xuống sàn nhà phủ đầy kính vỡ, ghim chặt cô bằng trọng lượng nặng nề của mình. “Dee,” anh lặp đi lặp lại tên cô. “Nhìn anh đi. Ổn rồi mà. Anh đây, anh sẽ chăm sóc em. Nhìn anh đi.”

Dần dần cô dịu xuống, bởi kiệt sức hơn là nhận thức được sự việc. Cô run rẩy từ đầu tới chân, nhưng ít nhất đã ngừng chiến đấu với anh. Đôi mắt mở to của cô dán chặt lên khuôn mặt anh như thể cô đang cố gắng cảm nhận chuyện đang xảy ra. Anh tiếp tục nói với cô, giọng anh nhỏ và nhẹ nhàng, cuối cùng cô chớp mắt khi bắt đầu hiểu.

“Lucas,” cô thì thầm.

Anh ở đó. Anh thực sự ở đó. Cô nhận thức được sự cứu trợ, không quá nhiều vì cô được an toàn mà bởi vì cô có thể được nghỉ ngơi. Cô mệt, rất rất mệt, còn cơn lạnh kỳ quặc nữa. Cơn đau đớn mà cô đã ngăn chặn một thời gian dài cuối cùng đã bắt kịp khi cô để những cơ bắp mệt mỏi của mình thư giãn. Cô nghe thấy mình phát ra một tiếng rên rỉ kỳ lạ, cơ thể cô nổi lông rồi nhũn ra. Đầu cô gục xuống buông dài trên ván lát sàn.

Lucas gần như nín thở. Người cô đầm máu, váy áo cô ướt sũng, thậm chí tóc cô cũng bết dính. Khi lần đầu tiên chú ý tới mảnh gỗ dài đâm xuyên vai cô, anh cảm thấy phát bệnh. Nhẹ nhàng anh buông cô và đứng lên. Anh đá tung đám đồ đạc cô chống vào cánh cửa phòng ngủ, giật lấy cái chăn trên giường, giữ nó để chắc chắn không có mảnh kính nào còn sót, rồi trải lại nó. Quay lại căn phòng kia, anh nâng Dee lên cẩn thận nhất, mang cô tới chiếc giường.

Anh tìm cây đèn, nhưng tất cả đều bị vỡ. Anh kiểm tra cô kỹ càng trong ánh sáng mờ mờ, trái tim anh đập thình thịch khi anh tìm kiếm vết thương do trúng đạn. Một viên đạn suýt qua xương hông bên trái của cô, và cô bị mảnh gỗ tòi tẹt đó xuyên bả vai, còn tất cả là những vết cắt do kính vỡ. Khắp người cô bao phủ bởi chúng – những vết cắt nhỏ trên đầu và khuôn mặt, cổ và vai cũng như hai cánh tay. Tách riêng ra, thì những vết thương của cô không nghiêm trọng, nhưng quá nhiều chúng khiến cô mất một lượng máu lớn nguy hiểm đến tính mạng. Đôi môi cô tái xanh, và bên dưới lớp máu làn da cô lạnh ngắt, trong mờ như thể nhìn xuyên qua được.

Anh nghe thấy giọng chữi thề của chính mình thấp và hoang dại khi anh cố cầm máu cho cô, nhưng anh không ý thức được điều mình nói. Những vết thương nhỏ như thế nên cô có thể chưa chết đâu.

Anh nghe tiếng bốt lạo xạo trên kính vỡ, William Tobias xuất hiện ở ngưỡng cửa.

“Cô ấy không sao chứ, ông chủ?”

“Không. Cô ấy mất nhiều máu. Đánh xe ngựa lên đây. Chúng ta phải đưa cô ấy vào thị trấn.”

“Anh chàng người Mexican đó, Fronteras, trúng hai phát đạn. Anh ta cũng mất một lượng máu lớn, nhưng tôi đoán anh ta sẽ ổn thôi. Còn năm gã của Bar B cần chôn cất, nhiều người nữa cần khâu vết thương. Có khoảng ba mươi tên khốn chống lại cô ấy. Chúng ta gây thiệt hại cho hầu hết, tôi nghĩ vậy.”

Lucas gật đầu, không dời sự chú ý khỏi Dee. “Mang xe ngựa đến nhanh lên.”

William rời đi tìm nó.

Lucas bắt đầu rút mảnh gỗ dài khỏi vai cô rồi quyết định để nó lại. Máu đang rỉ ra xung quanh, nếu anh rút nó vết thương có thể chảy máu mạnh hơn, cô không cần mất thêm nhiều máu so với lượng máu đã mất của mình. Anh cẩn thận quấn chăn quanh cô và bế cô lên.

William đánh xe tới hiên nhà ngay khi Lucas bước ra với vật nặng trên tay. Người làm của anh đứng xung quanh với vũ khí chĩa về những gã người Bar B, cái nhìn trên mặt họ nói rằng họ ước có ai đó cố gắng thoát khỏi. Những gã bị thương nằm dài trên mặt đất; còn những xác chết đã được di dời khỏi nơi chúng nằm xuống.

“Fronteras đâu?” Lucas hỏi khi nhẹ nhàng đặt Dee lên chiếc giường của xe ngựa. Cô không hề dịch chuyển.

“Đây.”

“Đặt anh ta vào xe.”

Hai người nâng Luis lên và đặt anh nằm lên xe. Lucas nhìn thấy đôi mắt đen của người đàn ông Mexican hé mở.

“Cô ấy không sao chứ? anh hỏi khàn khàn.

“Cô ấy bị thương,” Lucas trả lời giọng thít chặt. “Fronteras, anh có một chỗ trên trang trại của tôi cho phần đời còn lại của mình nếu anh muốn.”

Luis xoay sở làm ra vẻ một nụ cười, rồi nhắm mắt lại.

“Will, đưa họ tới bác sĩ. Tôi sẽ đi theo trong vài phút nữa.”

Lucas bước lùi lại. William gạt đầu, đánh dây cương vào lưng con ngựa.

Chậm rãi Lucas quay đầu nhìn vào đám người của Bar B. Cơn thịnh nộ chết chóc sục sôi trong huyết quản anh, nó lạnh, lạnh như băng. Kyle Bellamy đứng cùng với người làm, đầu cúi xuống, cánh tay buông thõng bên sườn.

Lucas không nhận thức được mình đang di chuyển, rồi đột nhiên áo của Bellamy xoắn lại trong nắm tay to lớn của anh. Gã đàn ông nhìn lên, cánh tay mạnh mẽ quyền lực của Lucas héch lên, rồi lái nắm đấm như sắt vào đúng mặt Bellamy.

Trước đây anh chưa từng hứng thú trong trò ẩu đả, nhưng anh cảm giác hài lòng man rợ mỗi lần nắm đấm nện trúng Bellamy. Anh đánh gã đàn ông ngã xuống đất, rồi lại kéo gã lên đánh nữa. Nhớ về hình ảnh cơ thể đầm máu của Dee, anh đấm Bellamy còn mạnh hơn, cảm giác xương sườn gã rạn nứt khi anh hướng nắm tay vào bên sườn và khoang bụng của gã. Bellamy không chống lại, chỉ giơ tay lên cổ chặn vài cú đánh. Điều đó không khiến Lucas cảm thương.

Cuối cùng Bellamy khụy xuống, ngã về phía trước nằm im, một người làm của Double C giữ lấy cánh tay Lucas khi anh định đánh nữa.

“Không cần thiết, ông chủ,” người đàn ông lên tiếng. “Anh ta không còn cảm giác đâu.”

Lucas dừng lại, nhìn chằm chằm xuống cơ thể nằm bất động dưới chân mình. Khuôn mặt gã không còn nhận ra được, nhưng Lucas không cảm thấy hài lòng với sự trả thù. Cơn thịnh nộ trong anh sâu thẳm thẳm đến nỗi ngay cả việc giết Bellamy cũng không làm vơi bớt.

Anh đã không hứa với Tillie sẽ không giết Bellamy, nhưng anh nợ cô ta. Nếu cô ta không cưỡi ngựa thực mạng tới gặp anh, Dee đã chết một mình trong ngôi nhà gỗ. Anh buông hai bàn tay.

“Ta làm gì với chúng đây?” một người hỏi.

Lucas găm gờ. Chẳng ích gì đưa chúng vào thị trấn; chúng vẫn chưa phạm luật nào trong phạm vi quyền hạn của cảnh sát trưởng. Trừ khi anh sẵn sàng treo cổ tất cả chúng lên ngay bây giờ, chẳng có gì làm được hết.

“Để chúng đi,” anh nói.

Anh nhìn đám người của Bar B, giọng anh gần như một tiếng gầm, “Cút khỏi đất này, lũ khốn các người, mang theo cả cái đồ cặn bã. Nếu bất kỳ ai trong chúng mày từng cảm thấy đủ dũng cảm tấn công người phụ nữ đơn độc một lần nữa, tao thề có Chúa tao sẽ khiến chúng mày nghĩ rằng địa ngục là thiên đường đem so với điều tao làm với chúng mày trước khi chúng mày chết. Rõ chưa?”

Đám người Bar B ử rử lảm bảm trả lời. Lucas đi về phía con ngựa của mình và leo lên. Nếu không rời đi, dù thế nào anh có khả năng giết tất cả bọn chúng lắm.

Trời tối hoàn toàn, trăng vẫn chưa lên, nhưng ánh sáng từ vô số các ngôi sao đủ để anh nhìn thấy đường. Anh phóng đi hết khả năng, bắt kịp xe ngựa chỉ trước khi nó tới thị trấn.

Bác sĩ Pendergrass và vợ mình, Etta, nhanh chóng bắt tay vào chăm sóc Dee. Luis Fronteras được đưa vào căn phòng khác, anh được coi là ít nguy kịch hơn vì anh vẫn còn tỉnh táo trong khi Dee thì không. Lucas bị đẩy ra khỏi phòng ngay khi anh đặt Dee nằm lên bàn, anh đi đi lại lại như một con thú nhốt trong chuồng.

Tillie trượt vào trong cánh cửa. Mặc dù quán rượu lúc này đang bận rộn vì là buổi tối, cô ta mặc một chiếc váy màu xanh đậm với ống tay dài và cổ áo cao chứ không phải bộ đồ ngắn, lờ lợet mặc khi tiếp khách. Khuôn mặt cô ta rất nhợt nhạt, nhưng biểu hiện đã bình tĩnh.

“Anh có đến kịp không?” cô ta hỏi.

Lucas bỏ mũ, thọc bàn tay qua mái tóc. “Có. Tôi hy vọng thế. Cô ấy bị khá nhiều vết cắt tồi tệ bởi kính cửa sổ bị trúng đạn, cô ấy mất nhiều máu.”

“Nhưng họ không—”

“Không. Cô ấy còn trụ được khi chúng tôi tới.”

Anh không nhận ra cô ta căng thẳng thế nào cho tới khi nhìn thấy vẻ thư giãn tinh tế của cô. Đôi mắt nâu to lớn của cô ta không dời khuôn mặt anh.

“Kyle?” cô ta thì thầm.

“Tôi đánh hấn ta như tử.”

Cô ta co rúm, rồi lấy lại kiểm soát. “Cảm ơn, Lucas.”

Anh lắc đầu. “Không. Lúc này cô ấy đã chết nếu không có cô.”

“Còn Luis Fronteras. Anh ta ổn chứ?”

“Anh ta bị thương, nhưng anh ta lo liệu được.”

Cô ta đứng đó cúi đầu trong một lát, rồi thở dài, vươn thẳng người. Cô ta chạm vào cánh tay anh, vuốt ve nhẹ nhàng trước khi rời đi.

Mất hơn một giờ đồng hồ trước khi bác sĩ Pendergrass bước ra, ông kiên quyết đóng cửa lại khi Lucas bước về phía mình.

“Tôi đã cầm máu,” bác sĩ nói. “Etta đang lau rửa cho cô ấy.”

“Cô ấy tỉnh lại không?”

“Không hẳn. Cô ấy tỉnh lại một chút vài lần rồi lại thiếp đi. Giấc ngủ là thứ tốt nhất cho cô ấy bây giờ. Tôi sẽ cho anh biết thêm sau khi chăm sóc Fronteras.”

Lucas ngồi xuống, chống khuỷu tay lên đầu gối, gục đầu về phía trước. Anh cần nhìn thấy cô để trấn an mình rằng cô vẫn ổn.

Không mất nhiều thời gian của bác sĩ với Luis như với Dee. Ông ấy bước ra sau mười lăm phút.

“Vết thương đã được khâu và đang ngủ,” bác sĩ một mối thông báo. “Cậu ta ổn cả, có khả năng đứng dậy và bước đi trong vòng vài ngày.”

“Thế còn Dee?” Lucas hỏi với giọng gay gắt.

Bác sĩ thở dài, dụi mắt. Ông là một người mảnh khảnh, ưa nhìn ở độ tuổi đầu bốn mươi, nhưng giờ đây sự mệt mỏi khiến ông như già đi mười tuổi. “Có rất nhiều vết cắt. Cơ thể cô ấy bị một chấn động tồi tệ. Cô ấy sẽ như một người ốm rất nặng trong nhiều ngày, sốt và yếu ớt.”

“Tôi muốn đưa cô ấy về trang trại. Có an toàn không nếu di chuyển cô ấy?”

Bác sĩ ngược lên ngạc nhiên, rồi vẻ hiểu biết xuất hiện trên gương mặt. Như mọi người khác trong thị trấn, ông nghĩ rằng Lucas có mối quan hệ với Olivia Milliacan. Lucas Cochran và Dee Swann, ồ hay, hay đấy.

“Không,” cuối cùng ông trả lời. “Phải mất vài ngày, có thể còn lâu hơn. Sẽ tốt hơn cho cô ấy nếu ở lại đây với Etta chăm nom cô ấy.”

Khuôn mặt Lucas cứng lại. “Khi cô ấy đủ sức để di chuyển, tôi sẽ đưa cô ấy về trang trại.”

Có một phần trong anh không thể thư giãn cho tới khi anh có được cô an toàn dưới mái nhà của mình. Cho đến ngày anh chết anh sẽ không bao giờ quên được cảm giác của bản thân khi lần đầu tiên nhìn thấy cô ngập trong máu của chính mình.

16. Chương 16

(Người dịch: halucky)

Luis bị thương. Olivia không nghe tin gì về chuyện xảy ra cho tới tận sáng hôm sau, khi Beatrice Padgett tới thăm và kể lại, bằng tông giọng sưng sốt, sự kiện ngày hôm trước với Honora. “... và một người làm của anh Bellamy, một anh Fronteras – tôi tin anh ta hẳn là người Mexican – quyết định giúp Dee chống lại chúng, và anh ta cũng bị trúng đạn.”

Olivia thốt ra một âm thanh tắc nghẹn vì sốc. Honora và Beatrice nhìn về phía cô, Honora vội vàng bước tới chỗ cô con gái gương mặt đang trắng bệch.

“Ngồi xuống đi, con yêu,” bà nói, đẩy Olivia về một chiếc ghế. “Thật kinh khủng, phải không?”

Nhưng Olivia giằng lại, đôi mắt đầy đau khổ. “Ở đâu – anh ấy ở đâu?” cô hỏi. “Anh Fronteras. Anh ấy ở đâu?”

“Sao thế, ở chỗ bác sĩ Pendergrass, tất nhiên rồi. Cậu Cochran đưa cả anh ta và Dee tới chỗ bác sĩ để được chăm sóc,” Beatrice trả lời. “Cô gái quán rượu, người được gọi là Tillie, tìm cậu Cochran giúp đỡ. Đó không phải điều lạ nhất sao? Tôi thắc mắc tại sao cô ta cưỡi ngựa cả chặng đường tới Double C.”

Olivia quay ngoắt lại, chạy khỏi nhà bỏ qua tiếng kêu sợ hãi của Honora.

Luis! Beatrice không nói vết thương của anh nghiêm trọng thế nào, nhưng hẳn là tồi tệ nên anh vẫn phải nằm ở chỗ bác sĩ. Lần đầu tiên trong đời Olivia quên mất về sự đoan trang và phẩm cách; cô nhấc váy lên và chạy, tìm cô đập thình thịch trong hoảng loạn. Cách ba tòa nhà mới tới được phòng khám bác sĩ Pendergrass. Cô phóng qua mọi người trên vỉa hè khi có thể, nếu không thì xô tách họ ra. Lúc tới được phòng khám, tóc cô đã rũ xuống, cô thở hổn hển, nhưng cô không thêm quan tâm tí gì đến dáng vẻ của mình.

Cô đẩy cánh cửa mở, suýt ngã vào bên trong. Người đầu tiên cô thấy là Etta Pendergrass.

“Anh ấy đâu rồi?”

Etta ngay lập tức cho rằng có một trường hợp khẩn cấp.

“Tôi sẽ gọi anh ấy, cô gái. Anh ấy ở ngay đây, đang kiểm tra cho ông Fronteras—”

Olivia lao vào căn phòng mà cô được chỉ. Bác sĩ Pendergrass ngẩng lên trước sự xuất hiện đường đột của cô và nhảy ngay đến kết luận giống vợ mình.

“Chuyện gì vậy, Olivia?”

Chắc chắn chỉ có một tai nạn nghiêm trọng hoặc cơn đau ốm có liên quan tới một trong hai người là cha mẹ cô mới có thể khiến Olivia có hành động không điển hình như thế.

Nhưng Olivia không trả lời. Cô đặt bàn tay lên miệng khi nhìn chăm chăm vào Luis, đang nằm nghiêng trên sườn trái, phần cơ thể phía trên để trần. Một miếng băng trắng, rộng quấn quanh eo. Nước mắt dâng đầy trong mắt, làm nhòa tầm nhìn của cô.

“Luis?” cô thì thầm, giọng cô nài nỉ. Hãy để anh ấy ổn thỏa, cô thầm cầu nguyện. Làm ơn đừng để anh có chuyện gì.

Anh cẩn thận chuyển vị trí nằm ngửa, đôi mắt đen của anh nheo lại nhìn vào khuôn mặt trắng bệch của cô.

“Ông để tôi nói chuyện riêng với cô Millican được không?” anh hỏi bác sĩ bằng giọng mệnh lệnh hơn là cầu xin.

Bác sĩ Pendergrass hơi nhướn lông mày rồi nói, “Tất nhiên.” Ông rời khỏi phòng, đóng cánh cửa lại sau mình.

Luis giơ tay ra, Olivia chạy về phía anh. Cô chạm vào mặt anh, ngực anh, vai anh, thì thầm rồi rạc khi nước mắt lăn dài trên gò má. Đặt bàn tay trái lên miếng băng trên sườn, anh vật lộn chuyển sang vị trí ngồi.

“Anh không sao mà,” anh dỗ dành, kéo cô lại gần và hôn lên tóc cô. “Chỉ là vết thương phần mềm thôi. Anh mệt và yếu, nhưng không nghiêm trọng.”

“Em vừa mới nghe,” cô lắp bắp, bám vào anh. “Em đã ở đây tới qua nếu em biết. Tại sao không có ai báo tin cho em? Tại sao?”

Dùng ngón tay cái anh lau má cô. “Và để mọi người biết sao?” anh hỏi nhẹ nhàng.

Cô ráng kiểm soát hơi thở. “Ồ, giờ thì họ biết cả rồi,” cô buột miệng. “Em chạy xuyên thị trấn như một người điên.”

Anh im lặng một phút trong khi bàn tay thoải mái xoa xoa lưng cô. “Anh có thể nghĩ ra điều gì đó như một lý do nếu em muốn.”

Olivia tựa đầu vào vai anh. Anh sẽ không lợi dụng tình huống để ép buộc cô. Anh đã nói đó là quyết định của cô, và anh vẫn đang giữ lời. Liệu anh có thể cân nhắc lại giả vờ cô không để ý đến lời anh nói? Chỉ nghe tin anh bị thương cô đã trút bỏ mọi do dự gần đây khỏi tâm trí. Tại sao cô lại run lập cập khi cảm nhận theo cách đó về anh? Cô không phải một người ngu ngốc, nhưng cô chắc chắn đã hành động ngu ngốc trong vài tháng vừa qua. Giấc mơ lớn nhất của cô đã thành hiện thực, cô sợ hãi phải chấp nhận nó vì Luis Fronteras không phải một quý ông. Còn tệ hơn là ngu ngốc, cô là một người hờn hĩnh.

Từ từ cô ngẩng đầu, đôi mắt xanh dương long lanh khóa chặt đôi mắt đen của anh. Một nụ cười nhẹ nhàng, run rẩy trên đôi môi.

“Không, em không muốn anh dối vì em,” giọng cô kiên quyết khi cô tập hợp được. “Điều em muốn là kết hôn với anh, Luis Fronteras.”

Đôi mắt đen của anh như xuyên thấu, anh giữ lấy cảm cô để cô không thể quay đi đâu khác.

“Em chắc chứ? Hãy chắc chắn, Olivia, vì một khi em đồng ý anh sẽ không để em đi, không quan trọng chuyện gì xảy ra. Anh không phải một quý ông. Anh không bao giờ quên điều đó, và anh sẽ chiến đấu để là con người mình.”

Cô đóng khung khuôn mặt anh bằng hai bàn tay, ngả người về phía trước hôn anh.

“Vâng,” cô trả lời. Một nụ cười bùng nổ như ánh mặt trời, tấm gương mặt cô trong ánh sáng rực rỡ. “Vâng. Vâng vâng vâng vâng vâng vâng. Em phải nói bao nhiêu lần trước khi nó trở thành chính thức?”

Đôi lông mày đen của anh nhướn lên, anh khóa chặt cô trong vòng tay. “Nó là chính thức,” anh nói. “Chúng ta sẽ kết hôn ngay khi có thể.”

“Mẹ sẽ muốn chúng mình tổ chức đám cưới trong nhà thờ. Em cần ít nhất một tháng để sắp xếp mọi thứ.”

“Một tháng!” anh gầm gừ. Rồi anh cảnh báo, “Đừng ngạc nhiên nếu cha mẹ em từ chối bất cứ điều gì liên quan đến anh.”

Cô cảm thấy buồn vì khả năng có thể xảy ra nhưng đối diện với nó.

“Nếu họ làm vậy, đó là mất mát của họ.”

Không điều gì ngăn cản cô kết hôn với Luis. Bằng cách nào đó, việc cô không biết họ sống bằng gì hay sống ở đâu không còn quan trọng nữa. Cô sẽ ở bên anh, đó là tất cả cần thiết. Cô yêu anh. Đó là một sự thật giản đơn, và cô tự hỏi tại sao mất quá nhiều thời gian để nhận ra điều đó.

Trong những giây phút kinh khủng buổi sáng hôm đó cô đã học được rằng số mệnh thật mong manh, nó có thể mang anh đi mãi mãi rồi. Trước khi một phút khác trôi qua cô muốn tặng anh món quà tình yêu của mình. Cô nói giản dị. “Em yêu anh.”

Đồng tử của anh bừng sáng cho tới khi đôi mắt anh trở nên đen ánh và sâu vô tận. “Và anh yêu em. Chúng ta có thể không sống trong một ngôi nhà lớn, nhưng anh sẽ chăm sóc em cực tốt.”

“Em chắc chắn anh làm được.” Gò má cô ửng hồng, nhưng ánh mắt vẫn vững vàng như trước. “Không quan trọng chuyện gì xảy ra.”

Anh nở điệu cười quỷ quái nhất mà cô từng thấy, sức mạnh của nó gần như khiến tim cô ngừng đập. “Đúng, em yêu, theo cả cách đó.”

Anh phải hôn cô, thậm chí nhu cầu đó còn mãnh liệt hơn trước đây, vì lúc này cô cảm thấy không cần phải lui lại. Cô trao cho anh tất cả phản ứng của mình cũng như sự tự do hoàn toàn động chạm vào cơ thể cô. Chỉ tiếng rên rỉ tắc nghẹn khi anh cử động quá đột ngột mới khiến họ nhận ra nơi hai người đang ở và dừng lại.

Nỗi lo lắng, điều đã dịu bớt khi cô biết anh không bị trọng thương, đã hoàn toàn quay trở lại. Giờ đây khi bình tĩnh lại cô nhận ra vẻ mặt trắng nhợt, rầu rĩ của anh, và cả những quầng thâm bên dưới đôi mắt.

“Nằm xuống,” cô giục, dùng bàn tay ấn vai anh.

Anh nghe lời vì anh yếu như một con mèo con.

Olivia xếp lại cái gối bên dưới đầu anh, kéo chăn đắp lên tới ngực anh, rồi ngồi xuống bên cạnh với bàn tay anh nắm chặt trong đôi tay mình. Cô không chịu được sự ngăn cách giữa hai người lúc đó.

“Chuyện gì xảy ra?” cô hỏi. “Ai đã bắn anh?”

“Trong các cuộc đấu súng điều đó không quan trọng. Quá nhiều người nổ súng, không có cách nào biết được hết.”

“Nhưng có chuyện gì? Tại sao nó xảy ra chứ?”

“Bellamy quyết định lừa gia súc vào đất của Dee Swann. Bar B không còn lại nhiều nước, nên anh đoán anh ta đã tuyệt vọng. Người tuyệt vọng làm những việc ngu ngốc.” Luis thở dài mệt mỏi. “Anh tưởng cô ấy đã cho phép anh ta, hóa ra không phải, cô ấy bắn dọa đàn gia súc, quay chúng trở lại. Bellamy dường như phát điên. Anh ta bắt đầu bắn vào cô ấy, rồi vài người khác tham gia cùng.”

“Còn anh giúp cô ấy. Anh quen biết cô ấy ư?”

Sự ngưỡng mộ với việc anh làm lấp đầy trong cô.

“Không, nhưng cô ấy là một phụ nữ đơn độc, và đây là đất của cô ấy. Cô ấy có quyền.”

Anh quyết định rằng thật không khôn ngoan nói với người vợ tương lai của mình rằng anh có một niềm yêu mến sâu sắc và lâu dài với phụ nữ nói chung, không có cách nào anh chịu được và để một phụ nữ bị đe dọa, anh nghĩ lại với niềm khâm phục. Cô ấy đối mặt với anh ta như một chiến binh Amazon.

“Dee là một người bạn tuyệt vời,” Olivia nói nhẹ nhàng. “Cảm ơn anh đã bảo vệ mạng sống của cô ấy. Em đã nghe có vài người trong thị trấn không chịu giúp, em nghĩ có lẽ vì cô ấy sống tách biệt nên dường như không cần đến ai, nhưng đó chỉ là một hành vi thôi. Em vui vì có anh ở đó khi cô ấy cần sự giúp đỡ. Em chỉ ước anh không bị thương.”

“Anh không làm việc đó một mình. Nếu Tillie không đi tìm Cochran, và nếu anh ấy không đến nhanh, cả Dee và anh đều chết rồi.”

Olivia vuốt ve bàn tay anh, yêu cái sức mạnh trong những ngón tay gầy gầy. “Em sẽ đến giúp cô ấy dọn dẹp ngôi nhà.”

Khuôn mặt Luis siết chặt lại. “Cô ấy không ở nhà. Cô ấy ở ngay đây. Bác sĩ nói cô ấy bị nhiều vết cắt khá tệ và mất rất nhiều máu. Ông ấy canh chừng cô ấy cả đêm qua, giờ thì đang sốt. Ông ấy lo lắng về cô ấy.”

Olivia trở nên tái nhợt, đứng bật dậy. Cô thậm chí không hỏi thăm Dee có bị thương không! Đầu óc cô không quan tâm tới điều gì ngoài Luis khi nghe tin anh bị bắn.

“Ôi, Chúa ơi,” cô nói, nước mắt trượt dài trên gò má. Luis chìa một bàn tay vững vàng, nhưng cô thì thầm, “Em phải tới bên cô ấy.” Cô chạy khỏi phòng.

Bạn cô nằm im bất động ngoại trừ chuyển động nâng lên hạ xuống yếu ớt của lồng ngực. Màu sắc duy nhất trên gương mặt cô là từ những vết cắt thâm tím, thứ đã làm xấu đi làn da cô. Dee luôn luôn tràn đầy nghị lực nên Olivia hầu như không nhận ra cô nằm im như thế. Cô không bao giờ hình dung ra điều gì có thể hạ gục Dee.

Etta đang ngồi bên giường, đặt một chiếc khăn lạnh lên trán Dee. Olivia nhận thấy vẻ lo lắng rõ ràng trong đôi mắt bà.

“Cô ấy có tỉnh lại không?” Olivia hỏi, đau đớn.

Etta lắc đầu. “Cô ấy không hề cựa quậy từ lúc Lucas đưa đến từ tối qua.”

Olivia lau gò má ẩm ướt. “Cô hẳn mệt lắm rồi, cô có thể đứng dậy,” cô nói. “Cháu sẽ ở đây trong lúc cô nghỉ ngơi.”

Tillie cười ngửa ra ngoài tới Bar B. Mặc dù có hoạt động diễn ra xung quanh ngôi nhà trang trại, nhưng có một cảm giác bỏ bê kỳ lạ. Tất cả mọi người đều trông kiệt sức, kể cả những người không tham gia vào cuộc đấu, vì suốt cả đêm họ phải lừa đàn gia súc đã bị phân tán, chạy toán loạn.

“Ông Bellamy đâu?” cô ta hỏi một người trong số họ.

“Trong nhà, thưa cô.”

Cô ta gõ cửa, nhưng không ai trả lời, sau một giây cô ta mở cửa ra. “Kyle?”

Không có tiếng trả lời. Cô ta đi xuyên tầng dưới thấy nó quanh quệ, nên cô lên gác. Phòng ngủ của Kyle bên trái. Cô ta gõ nhẹ lên cánh cửa - thứ đang khép hờ, rồi bước vào trong.

Gã đang nằm trên giường, còn mặc nguyên quần áo ngoại trừ đôi bốt. Áo sơ mi dính đầy vết máu màu nâu đỏ. Cô ta đi tới, đứng cạnh giường, nhìn xuống gã. Lòng thương cảm quay trở lại trong đôi mắt đen của cô. Gã đã cố gắng lau mặt, vì một cái khăn dính máu nằm trên sàn, nhưng máu khô vẫn còn bết một bên cánh mũi và dính đầy trong tóc và trên cổ gã.

Khuôn mặt khắc khổ của gã sưng vù, méo mó khiến cô ta không nhận ra. Cả hai mắt thâm đen và sưng húp, mũi gã bị gãy, những cái u lớn làm biến dạng xương gò má và quai hàm.

“Kyle,” cô ta cất tiếng nhẹ nhàng.

Gã hơi cử động và rên rỉ. Một mắt gã hé mở.

“Em sẽ đi lấy nước lau rửa cho anh,” cô ta lẩm bẩm, cúi xuống trên gã nên gã nhìn thấy cô ta mà không cần phải quay đầu.

Gã thở dài, lẩm bẩm, “Xương sườn.” Miệng gã quá sưng khiến âm thanh phát ra nghe thều thào.

“Xương sườn của anh bị thương à?”

“Ừ.”

Cô ta chạm vào cánh tay gã. “Em sẽ quay lại ngay.”

Cô ta thu thập những thứ mình cần bên dưới gác rồi quay lên phòng ngủ của gã. Trông gã như thể không hề di chuyển tí nào.

Cô ta lấy cái kéo, khéo léo cắt áo sơ mi của gã, rồi thăm dò xương sườn. Khoang bụng gã rải rác những vết bầm đen và tím, minh chứng cho sức mạnh những cú đấm của Lucas. Nhẹ nhàng nhất có thể, cô ta nắn xương sườn, tìm kiếm chỗ rạn nứt. Gã hét toáng lên khi cô ta chạm tới một vị trí nào đó, nhưng cô ta không cảm thấy có chỗ nào khác thường nữa nên quyết định chỉ duy nhất một cái xương bị gãy.

“Xương sườn của anh cần được quấn lại,” cô ta nói. “Kyle, anh yêu, anh phải ngồi dậy. Em biết nó đau, nhưng em không thể làm gì với anh nằm xuống thế này.”

Cô ta nhẹ nhàng đỡ dành gã ngồi dậy, cố hỗ trợ gã nhiều nhất, nhưng Kyle là một người to lớn, cô ta không đủ sức phụ giúp nhiều. Khi gã ngồi không vững bên mép giường, cô ta quấn một băng vải quanh gã, thít nó thật chặt. Gã rên rỉ nhưng rồi thở dài nhẹ nhõm khi dải băng quấn chặt giúp cố định xương sườn.

Cô ta tiếp tục lau mặt cho gã, chỉ dùng những động chạm nhẹ nhất, rồi lau sạch máu trên tóc và cổ.

“Khát,” gã lẩm bẩm.

Cô lấy cho gã nước. Gã hớp một ngụm, súc miệng, nhổ vào cái bát, thứ nước nhổ ra chuyển thành màu đỏ sẫm. Sau đó từ từ gã uống nốt phần nước còn lại.

“Nếu anh chịu được, em sẽ cởi quần áo cho anh,” cô ta nói, nhưng gã không thể. Cô ta đỡ gã nằm xuống, rồi vật lộn cho tới khi giật cởi quần áo của gã, đắp lên cơ thể trần truồng của gã cái chăn.

“Ngủ đi,” cô ta nói. “Em sẽ ở đây với anh.”

Cô ta làm như đã nói. Cầm tay gã trong lúc gã ngủ, mỗi lần nhìn vào khuôn mặt gã đôi mắt cô ta mờ đi vì nước. Cô ta biết mình phải làm cái điều đúng đắn, nhưng thật không dễ chút nào.

Cô ta yêu gã rất nhiều, yêu gã nhiều năm rồi. Gã nghĩ rằng chỉ là sự tình cờ mà hai người định cư trong cùng một vùng, thực ra cô ta đã tìm được nơi gã sống và rời bỏ ngôi nhà lỏng lẻo ở Denver, nơi cô ta là một nhân tình được chiều chuộng của một người đàn ông giàu có, mà không hề ngần ngại.

Gã rất muốn được kính trọng. Cô biết gã trưởng thành thế nào, và muốn quẳng tất cả lại phía sau. Kyle không phải người xấu xa, mặc dù gã dễ dàng làm điều đó, xem xét tới cuộc đời của gã. Chỉ là trang trại và những gì nó đại diện có ý nghĩa quá lớn với gã; gã mất tất cả suy nghĩ khi nó bị đe dọa, và giờ đây gã đã hủy hoại danh tiếng mà gã từng dày công xây đắp.

Dù sao gã còn sống, đó là tất cả quan trọng với cô ta.

Đến đêm khuya gã mới tỉnh dậy, cô ta giúp gã sử dụng xô. Gã đòi uống thêm nước nhưng không còn tí nào. Gã lại ngủ thiếp đi.

Đến sáng gã tỉnh táo hơn, Tillie bón cho gã chút bánh mì mềm với sữa. Khi gã ra chường không muốn ăn thêm, cô ta biết mình không thể thúc ép.

Cô ta đã học được cách đối mặt với mọi thứ trong cuộc sống mà không nao núng, đặc biệt những nhiệm vụ khó khăn nhất, nên lúc này cô ta không dời khỏi gã.

“Em không thể để anh giết Dee Swann,” cô ta nói. “Mọi người sẽ không bao giờ tha thứ cho anh vì việc anh đã làm, nhưng nếu cô ấy bị giết hay bị chiếm đoạt, anh sẽ bị treo cổ. Em là người đã gọi Lucas Cochran đến ngăn anh.”

Con mắt bên trái của gã nhắm chặt, còn mắt phải mở ra một ít. Cẩn thận gã ngược nhìn cô ta, ánh mắt không hề giận dữ. Gã chỉ nhìn vô định.

“Tôi phải làm thế,” gã lên tiếng, từ ngữ không rõ ràng. “Nước ...nhưng nó không hiệu quả. Tôi không cố ý gây tổn thương cô ấy. Nhưng tôi mất kiểm soát. Tôi mất tất cả rồi.”

“Không,” cô ta nói mãnh liệt. “Anh không mất tất cả. Anh vẫn còn sống, điều đó quan trọng nhất. Ngay cả nếu trang trại này có tan biến thành cát bụi, anh vẫn có thể bắt đầu lại. Có lẽ không phải ở đây, còn nhiều nơi khác mà. Em có tiền, và anh luôn có thể thắng bài. Chúng ta biết thế.”

“Chúng ta?” gã hỏi. Con mắt còn hé mở không dời khỏi cô ta.

“Vâng, chúng ta. Chúng ta là một đội ăn ý.”

Gần như không nhận ra, gã gật đầu.

17. Chương 17

(Người dịch: pmtrang)

Lucas đứng cạnh giường Dee, nhìn xuống cô. Mặc cho cơn sốt tăng cao, gương mặt cô vẫn thật nhợt nhạt.

“Cô ấy đã thức dậy chưa?” anh hỏi Etta, giọng khàn khàn.

Vợ người bác sĩ tặng anh ánh nhìn đầy cảm thông và lắc đầu. “Cũng không ngạc nhiên. Cô ấy bị nặng quá, nghỉ ngơi là việc tốt nhất cho cô ấy.” Bà nhúng một miếng vải vào nước lạnh, vắt nó, rồi đặt lên trán Dee. Cô không hề trở mình.

Lucas mệt mỏi dụi mắt. Đã gần hai ngày rồi, cô vẫn không hề mở mắt hay nói một lời. Sau khi mất quá nhiều máu như thế sao cô có đủ sức khỏe mà chiến đấu với cơn sốt được chứ?

Bên dưới chiếc váy ngủ của Etta mà cô đang mặc là miếng băng trắng cộm phồng bao phủ bờ vai. Anh ngờ rằng vết thương trên vai chính là ngọn nguồn của cơn sốt, nhưng bác sĩ đã nói ông ấy lau rửa sạch nó hết mức và nó không hề bị nhiễm trùng hơn so với mấy vết cắt. Vậy thì hẳn là tất cả các vết thương gộp lại đã gây ra một cú sốc cho hệ miễn dịch của cô. Thêm vào đó, cô đã vắt kiệt sức mình để cố gắng chống lại những người đàn ông ở Bar B. Sự phục hồi chắc phải mất thời gian.

Nhưng cô yên lặng đến chết tiệt. Ngay cả khi ngã khỏi gác xếp thì cô vẫn đầy nhiệt huyết mặc cho thực tế rằng cô gần như không thể di chuyển. Dee là một chiến binh, nhưng làm sao cô có thể chiến đấu khi đang mất đi ý thức? Anh đã quá quen với sự mạnh mẽ và dữ dội của cô hơn là sự bất lực hoàn toàn này, sự im lặng rõ ràng của cô khiến anh muốn bện vì sợ hãi.

Trong tâm trí anh, cô luôn dữ dội dù là địch thủ hay với vai trò người tình. Đó là một cú sốc đối với anh lúc này khi nhận ra cô nhỏ bé và mong manh hơn anh từng tưởng tượng. Anh đã luôn nghĩ cô là một phụ nữ cao lớn, dù anh biết anh có thể nhìn xuống đỉnh đầu cô; chính ấn tượng cô để lại, cách cô tự chăm sóc bản thân, cái nghiêng đầu kiêu ngạo, sự tự trọng của cô – tất cả những điều ấy gộp lại khiến anh tưởng rằng cô to lớn hơn thực tế. Cô chỉ có chiều cao ở mức trung bình, và xương cô cũng mảnh mai như một đứa trẻ. Anh thấy choáng váng khi nhận ra trông cô yếu đuối đến thế nào.

Anh vô cùng giận dữ trước những gì đã xảy ra với cô, một cơn giận dữ thiêu đốt sâu sắc hơn nữa và cũng bùng cháy hơn cả sự giận dữ anh cảm thấy khi cô ngã khỏi gác xếp. Không điều gì trong số đó sẽ xảy ra nếu cô giống như những phụ nữ khác. Một cách hợp lý anh biết đó không phải lỗi của cô, rằng đó chỉ là tai nạn, rằng không thể đổ lỗi cho cô về sự ngu ngốc của Kyle Bellamy. Nhưng một khi cô còn sống ở Angel Creek thì những chuyện như thế này vẫn sẽ xảy ra, bất kể là lỗi của cô hay không. Mảnh đất màu mỡ như chục mời gọi những kẻ tham lam, và sẽ luôn có kẻ nào đó nghĩ rằng hẳn có thể cướp lấy nó khỏi cô. Và luôn là chính mình, Dee sẽ luôn chiến đấu chứ không phải cố bảo vệ bản thân bằng cách chạy trốn.

Chính nguồn nước đã khiến Angel Creek trở nên như vậy, và nước cũng chính là nguồn cơn của tất cả chuyện này.

Anh nhìn cô chăm chăm, nằm yên lặng như đã chết. Nếu anh không làm gì đó để ngừng nó lại, lần tới có thể thực sự giết chết cô.

Anh gật đầu với Etta, sải bước ra ngoài, gương mặt anh trông thật nghiêm nghị.

Nguồn cơn của mọi chuyện là nước. Nếu không có nó thung lũng sẽ mất đi giá trị. Dee sẽ không còn bất cứ lý do gì để bám trụ vào nơi đó nữa, cô sẽ phải sống một cách hợp lý hơn. Sẽ không còn lý do cho bất cứ ai bắn cô, hoặc khiến cô phải làm việc cật lực như một người đàn ông.

Anh cưỡi ngựa về Double C, nói với William dẫn theo mười người đàn ông cùng xéng sẵn sàng lên đường trong mười lăm phút nữa. Sau đó, anh vào kho lấy vài thanh thuốc nổ, phòng trường hợp cần thiết.

Anh biết rõ nơi ngọn núi chia nhánh con lạch, đổ phần lớn nguồn nước xuống phía đông của dãy núi và chảy vào thung lũng. Đã nhiều năm anh không lên đó, nhưng anh có thể ghi nhớ trong tâm trí cách con lạch rẽ nhánh thế nào. Với may mắn anh có thể lấy đi một trong những điều khiến cho mảnh đất của Dee có giá trị.

Chúa ơi, cô sẽ nổi điên, nhưng sẽ không còn bất cứ điều gì cô có thể làm với nó nữa. Vì là lỗi của anh khi khiến vùng đất đó mất đi giá trị, anh sẽ đưa cô cùng số tiền anh đã đề nghị, cô sẽ không có bất kỳ lựa chọn nào ngoài bán nó rồi dời đến thị trấn. Cuối cùng, cô sẽ hạ hỏa, sau đó anh muốn tán tỉnh cô lần nữa, lần này sẽ là công khai. Anh dự tính đến Giáng sinh là anh có thể hỏi cưới cô rồi, bởi cô không thể chối bỏ ngọn lửa luôn bùng cháy giữa họ hơn anh chút nào. Họ sẽ làm tình, có những đứa con và có thể chiến đấu như hai con mèo rừng quần lầy nhau trong một cái vỏ gối, họ sẽ tận hưởng từng phút một của nó.

Họ tìm thấy cái khe trong núi, nơi Angel Creek bị chia hai và con lạch có đáy thấp hơn chảy về phía đông.

“Chỉ cần lần theo dòng nước đó,” William nói, hất đầu. “Bắt nguồn từ trên đỉnh núi tuyết.”

Lucas bước dọc bờ, kiểm tra ngã rẽ của dòng chảy. Phía thượng nguồn đủ lớn để được gọi là một dòng sông, nó vẫn đang chảy siết và đầy nước, đủ sâu để vài dòng chảy tràn qua ngã phân chia, đổ xuống bất động sản của anh, mặc dù khi đó nó bị yếu đi đáng kể. Nếu anh có thể đào để đáy của con lạch phía tây hạ thấp tại nơi ngã rẽ, thì nước có thể đổi hướng sang sườn phía tây.

Anh trút bỏ đôi boot xuống nhánh rẽ phía tây, thả hất bởi dòng nước lạnh ngắt. Anh bấm sâu ngón chân vào lớp bùn mềm và chửi thề bởi ngay dưới lớp bùn mỏng là nền đá cứng. Anh di chuyển lên xuống dọc theo dòng chảy và nhận ra bề mặt đều như vậy. Không cách nào có thể đào sâu qua các lớp đá, mà ngòi nổ cũng là vô dụng bên dưới nước.

Anh lội ra lần nữa và đứng nhìn dòng nước đầy suy tư. Cách duy nhất để thổi bay nền đá cứng đó là làm khô nhánh rẽ phía tây.

Anh lấy xẻng, ước lượng trọng lượng bằng bàn tay đeo găng của mình. “Bắt đầu đào đi,” anh nói với những người làm công của mình. “Lấp đất ở ngã rẽ này và chuyển hướng dòng chảy về phía đông.”

“Ông chủ, như thế sẽ làm dòng nước của chúng ta khô cạn hoàn toàn,” William nói, nhìn như thể anh mất trí rồi.

“Tạm thời thôi,” Lucas nói. “Khi nó khô hẳn tôi sẽ cho nổ tung lớp nền đá và hạ thấp đáy con lạch xuống.”

William quay về phía con sông và nghiên cứu, sau đó nở một nụ cười. “Anh sẽ chuyển dòng nước đó tới chỗ chúng ta.”

“Chắc là vậy.”

“Dee Swann sẽ không thích thú chuyện đó đâu.”

“Tôi sẽ xử lý Dee Swann,” Lucas nói.

Phải mất đến ba ngày họ mới lấp được ngã rẽ phía tây, chặn nó lại. Con sông hạnh phúc chảy ngoặt về phía đông, đổ toàn bộ dòng nước của nó xuống Angel Creek. Khi ngã rẽ phía tây đã khô, Lucas khoan xuống dưới nền đá, đặt thuốc nổ vào đó, rồi rỗng một dây nổ dài và châm lửa. Anh cùng người làm của mình chạy như điên càng xa hết mức khi khối thuốc nổ tạo ra một cơn chấn động làm rung chuyển mặt đất dưới chân họ.

Vụ nổ đã phá hủy con đập họ vừa mới đắp, và con sông lại tách đôi lần nữa, dòng nước đổ xuống cả hai phía quả núi, đa số dòng chảy hiện giờ là về phía tây.

“Chặn dòng chảy phía đông lại,” anh nói. “Tôi muốn dựng một con đập vững chắc nhất có thể để không lọt dù chỉ một giọt nước xuống phía đông quả núi. Chúng ta sẽ gia cố nó bằng đất sét.”

Áp lực dòng nước sẽ xói mòn con đập, anh sẽ phải thường xuyên sửa chữa nó, nhưng đó sẽ là cái giá rất nhỏ để trả cho sự đảm bảo. Ít nhất anh có thể ngủ ngon mỗi đêm mà không còn phải lo lắng cho sự an toàn của Dee.

Vào lúc chiều muộn ngày thứ ba dòng chảy xuống phía đông đã bị chặn hoàn toàn.

Dù kiệt sức, anh vẫn vào thị trấn mỗi đêm để thăm Dee. Olivia và Etta thay phiên nhau ngồi bên cô, những lo lắng hằn trên gương mặt Olivia khiến mồ hôi anh lạnh toát mỗi khi anh nghĩ về nó. Đêm hôm trước Dee đã tỉnh dậy lần thứ hai, nhưng cơn sốt vẫn không thuyên giảm. Bốn ngày liền sốt cao khiến cơ thể cô hốc hác hẳn, lãng phí số cân nặng cô không cần phải mất thêm nữa. Cô có nhận ra anh, thì thăm tên anh. Lucas nắm lấy tay cô, trò chuyện với cô, nhưng cô ngay lập tức rơi vào mê man lần nữa. Olivia chạm nhẹ vai anh an ủi. “Cô ấy sẽ ổn thôi,” cô nói, giọng cô hơi vỡ ra. “Cô ấy sẽ ổn.”

Anh mệt đến tận xương tủy, nhưng anh không thể không trông thấy cô dù chỉ một ngày, mặc cô có hay không biết anh ở đó. Chuyện này là vì bản thân anh cũng nhiều như vì chính cô khi anh vào thị trấn đêm

đó. Mỗi lần nhìn cô, anh lại được thuyết phục rằng mình đã làm điều đúng đắn, điều duy nhất phải làm để bảo vệ cô. Anh không tự đánh lừa mình rằng cô sẽ đánh giá cao khi phát hiện ra những gì anh đã làm, nhưng Vì Chúa, anh sẽ không bao giờ phải trông thấy cô gần với tử thần như hiện giờ.

Tuy nhiên, lần này, Olivia mỉm cười nhìn anh khi anh bước vào. Cô giơ một ngón tay lên môi và ra hiệu cho anh rời khỏi phòng, bước theo anh và cẩn thận đóng cửa.

“Cơn sốt hạ rồi,” cô nói, cười rạng rỡ. “Cô ấy ăn một chút súp, sau đó ngủ lại.”

Sự nhẹ nhõm quét qua anh như một cơn lũ. Anh vẫn còn kiệt sức, nhưng anh cảm thấy như nhẹ đi cả trăm pao, gánh nặng như chì đã được nhắc khỏi vai anh.

“Cô ấy có nói chuyện không?”

“Cô ấy đòi uống nước, nhưng nếu anh muốn hỏi cô ấy có muốn trò chuyện không, thì câu trả lời là không. Cô ấy vẫn còn mệt lắm, Lucas, và yếu nữa. Cô ấy sẽ không vượt qua được trong vài ngày nữa đâu. Bác sĩ Pendergrass nói cô ấy sẽ phải mất ba đến bốn tuần trước khi đủ khỏe để tự chăm sóc mình.”

Anh thậm chí còn không phải nghĩ về chuyện đó. Anh biết chính xác mình cần gì. “Tôi sẽ đưa cô ấy về Double C ngày mai.”

Olivia há hốc miệng nhìn anh. “Anh không thể làm vậy được!”

“Có, tôi có thể. Ở đó yên tĩnh hơn ở đây, có nhiều người ra vào quá.”

“Nhưng cô ấy là phụ nữ!”

Anh nhướn mày nhìn cô. “Tin tôi đi, tôi có thấy.”

“Nhưng đó là lý do tại sao cô ấy không thể ở với anh được.”

“Cô ấy suýt chết đấy. Cô ấy chắc chắn không trong bất kỳ tình trạng nào mà cô đang nghĩ đến.” Lucas nói thẳng thừng, khiến má Olivia hồng lên. “Tôi sẽ chăm sóc cô ấy, đến khi cô ấy có thể tự mình đứng dậy. Và tôi không cần sự đồng ý đâu, Olivia. Tôi chỉ đang nói cho em biết những gì tôi sẽ làm thôi.”

Olivia hít sâu một hơi và cố gắng lần nữa. “Anh không có bất kỳ người phụ nữ nào ở trang trại cả. Ai sẽ tắm cho cô ấy, thay đồ cho cô ấy? Em đã hỏi xin mẹ đưa cô ấy về nhà em. Chắc chắn anh có thể thấy cô ấy không thể tới trang trại được.” Giọng cô dịu lại. “Cô ấy là bạn tốt nhất của em, Lucas. Em biết cô ấy có ý nghĩa với anh đến thế nào... Em sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy, em hứa đấy.”

Anh nhìn cô đầy dửng dội. “Dee nói với tôi hai người là bạn, nhưng –”

“Bạn thân nhất,” Olivia lặp lại. “Em có chút tự mãn khi đã nghĩ ngay từ đầu rằng hai người hoàn toàn phù hợp với nhau.”

Lucas hắng giọng. “Tôi nghĩ mình nợ em một lời xin lỗi, Olivia. Tôi biết giữa chúng ta không có sự đính ước nào cả, nhưng tôi đã khiến em có ấn tượng rằng tôi sẽ –”

Cô đặt tay mình lên tay áo anh. “Lời xin lỗi là không cần thiết. Em rất thích anh nhưng chỉ như một người bạn, em chưa bao giờ muốn gì nhiều hơn. Anh cũng thực sự không muốn. Bên cạnh đó, em đang rất yêu một người khác.”

“Nói xem nào,” Anh nhướn mày. “Anh chàng may mắn đó là ai thế?”

“Luis Fronteras.”

“Quý thật!” anh nói đầy ngạc nhiên, sau đó xin lỗi. “Xin lỗi. Anh ta sẽ ổn thôi, phải không? Tôi có quá nhiều chuyện trong tâm trí nên quên không hỏi.”

“Anh ấy đang ở khách sạn của Lindfor. Anh ấy gần hồi phục rồi.”

Anh gật đầu tỏ ý chấp thuận; anh không thể đổ lỗi cho sự lựa chọn của Olivia được, thậm chí nếu Fronteras không phải kiểu người anh từng nghĩ sẽ hấp dẫn cô. Có ánh nhìn dửng dội trong mắt anh. “Vài kẻ ngốc sẽ đàm tiếu về anh ta, dù đó có phải chuyện của họ hay không. Tôi nợ anh ta món nợ tôi sẽ không bao giờ trả được, vậy nên nếu em cần tôi giúp bất cứ chuyện gì, tất cả những gì em phải làm chỉ là nói ra thôi.”

“Cảm ơn anh, Lucas.” Cô kiễng chân và hôn lên má anh. “Em sẽ nhớ điều đó. Và em sẽ chăm sóc tốt cho Dee của anh.”

Gương mặt anh thay đổi, đôi mắt lấp lánh đầy bức bối. “Tôi biết, nhưng tôi vẫn không đổi ý đâu. Tôi sẽ đưa cô ấy đi cùng mình.”

“Anh phải nghĩ tới danh tiếng của cô ấy nữa chứ,” Olivia nói đầy bức tức. “Mọi người sẽ đàm tiếu đấy.”

Nụ cười của anh lạnh băng. “Nếu họ đủ thông minh, họ sẽ không làm thế.”

“À, họ sẽ làm vậy. Anh không thể chăm sóc cô ấy như thế được.”

Lý lẽ của cô khiến anh dừng lại. Anh rất muốn tự mình chăm sóc tốt cho Dee một cách riêng tư, nhưng để cả thị trấn biết thì lại là chuyện khác. Anh điều chỉnh kế hoạch của mình, nhưng vẫn không thay đổi ý định.

“Tôi biết em muốn chăm sóc cho cô ấy, nhưng tôi muốn cô ấy ở với mình. Tôi sẽ thuê một phụ nữ tới giúp. Cô con gái lớn nhất của Sid Acray sẽ rất mừng với khoản tiền được trả.”

Anh không chỉ muốn Dee ở thật gần, mà còn muốn cô có thể ở lại trang trại của mình để anh có thể kiểm soát được những người tới gặp cô. Bằng cách đó, cô sẽ không thể nghe về những gì anh đã làm với Angel Creek từ bất cứ ai khác ngoài anh, khi anh quyết định thời điểm thích hợp để nói với cô.

Olivia nhìn thấy biểu hiện sắt đá trong đôi mắt xanh cứng rắn của anh. Anh muốn Dee Swann tới Double C và đó sẽ là nơi cô ấy ở lại. Được rồi, cô đã ước Lucas và Dee được ở bên nhau, và điều ước của cô đã thành hiện thực. Ngay cả khi có cô con gái của Sid Acray hộ tống thì dân trong thị trấn vẫn thấy chướng mắt nếu họ không kết hôn.

Cô bắn cho anh một ánh nhìn nghiêm khắc. “Anh có định kết hôn với cô ấy không?”

“Ngay khi tôi có thể nói chuyện với cô ấy. Nhưng đừng nói gì với cô ấy,” anh cảnh báo. “Có lẽ tôi khiến cô ấy bất ngờ nên sẽ nói đồng ý nếu cô ấy không có nhiều thời gian để nghĩ về nó.”

Họ đều mỉm cười trước kế hoạch hoàn hảo.

Lucas quay trở lại sáng hôm sau với một chiếc xe kéo, tấm đệm rất mềm được phủ trong toa xe. Etta Pendergrass nặng xị lên với chồng vì đã không nói cho Lucas biết Dee vẫn còn quá yếu để có thể di chuyển, nhưng ông từ chối nói dối vì sợ vợ ông sẽ sốc bởi những gì bà nghĩ là một ý định đầy tai tiếng. Dee đang rất yếu, nhưng cô sẽ hồi phục ở Double C nhanh hơn là trong thị trấn. Bên cạnh đó, ông đủ thông minh để không cố ngăn Lucas Cochran khi anh ta đã quyết tâm làm việc gì.

Dee đủ tỉnh táo khi Lucas bước vào phòng, đôi mắt mệt mỏi nhưng có nhận thức. “Lucas,” cô thì thầm.

Anh muốn nâng cô lên áp chặt vào ngực mình, nhưng cô đang còn yếu nên anh kiềm chế bản thân. Thay vào đó, anh nâng tay cô lên vuốt ve bằng tay mình. “Anh sẽ đưa em về nhà cùng anh,” anh nói.

Cô gật đầu cố nở nụ cười nhỏ. Anh quấn cô lại trong tấm chăn anh mang theo và đưa cô ra xe. Một nhóm người nhỏ tụ tập trên vỉa hè, đang thì thầm với nhau. Con gái Acray, Betsy, leo lên phía sau để chăm sóc Dee trong suốt quãng đường trở lại trang trại.

Bác sĩ Pendergrass, Etta, và Olivia bước theo anh. “Hãy chắc chắn là cô ấy ăn đủ và không làm gì gắng sức quá sớm,” Bác sĩ nói với anh. “Cô ấy sẽ không thấy muốn ra khỏi giường trong ít nhất một tuần hoặc lâu hơn, nghỉ ngơi là điều tốt nhất cho cô ấy.”

“Betsy sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy,” Lucas nói, nghĩ tới những người đang lắng nghe. Anh đã khiến họ an tâm. Tình huống này khiến anh chẳng thích thú gì, và còn cả một cơn bão tồi tệ phía trước, nhưng giờ Dee đang ở đúng nơi anh muốn cô ở - bên dưới mái nhà mình.

Anh điều khiển cỗ xe cẩn thận hướng về phía trang trại, anh cố để không làm cỗ xe quá rung lắc khiến Dee thêm đau đớn. Căng mình nhìn kỹ những ổ gà trên mặt đường, nghe ngóng hơi thở của cô. Khi cuối cùng trang trại cũng hiện ra trong tầm mắt anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh ghìem dây cương ngay hiên nhà và bước vào giữa toa xe, quỳ xuống trên một đầu gối cạnh Dee. “Chạy vào nhà và chuẩn bị giường,” anh nói với Besty. “Phòng cô ấy ở trên lầu, cửa thứ hai bên phải.”

Besty nhảy xuống vội vã làm theo chỉ thị của anh. Cô bé mới chỉ mười bảy tuổi và rõ ràng bị Lucas làm cho sợ hãi, dù anh đã cố gắng đưa ra yêu cầu nhẹ nhàng nhất có thể. Nhưng có điều gì đó trong anh khiến phụ nữ thấy lo lắng, vậy nên anh chẳng buồn bận tâm tới nó nữa.

Dee đã tỉnh lại, dù có thứ gì thiêu thiêu một cách đáng ngại trong biểu hiện nơi mắt cô. Như thể anh có thấy và có hiểu nhưng lại không tập hợp đủ tỉnh táo để quan tâm tới bất kỳ điều gì.

“Nói cho anh biết nếu anh làm đau em nhé,” anh nói khi trượt cô tới mép giường trong toa xe để nâng cô lên mà không xô đẩy cô nhiều hơn cần thiết. Anh nhảy xuống và ôm lấy cô trong vòng tay, áp chặt cô vào ngực mình. Anh đã từng bế cô trước đây nên nhận ra cô đã nhẹ đi rất nhiều. Tim anh đập rộn khi tàn dư của nỗi sợ hãi quất thẳng vào mình. Mất quá nhiều máu đã gần như giết chết cô khiến anh không nghĩ mình có thể hồi phục được.

Betsy đang đứng bên cạnh giường khi anh mang Dee vào trong. Anh đặt sức nặng quý giá xuống và gỡ cô khỏi tấm chăn quàng, sau đó phủ chăn ở giường lên cô.

“Em có muốn ăn?” anh hỏi. “Hay uống gì không?”

“Nước,” cô nói.

Lucas liếc nhìn Betsy, cô bé vội vã đến bên bình nước gần đó.

“Bất cứ điều gì em muốn, chỉ cần nói với Besty,” anh vuốt ve má cô. “Ngủ nhiều vào. Tất cả những gì em cần làm bây giờ là khỏe lại.”

Anh buông tay và quay đi, nhưng cô nói, “Lucas,” và anh quay lại. “Đàn gia súc,” cô thì thầm. “Khu vườn của em –”

Ngay cả lúc này cô vẫn lo lắng cho cái khu vườn chết tiệt đó! Anh cố kiểm soát cơn giận dữ để không thốt ra sự đảm bảo mà cô cần. “Chúng không chiếm được nơi đó đâu. Em đã đuổi chúng chạy tán loạn về Bar B rồi.”

Một nụ cười nhẹ trên làn môi nhợt nhạt của cô. Betsy đưa ly nước và anh di chuyển để cô bé có thể đỡ lấy đầu Dee giúp cô uống. Khi Dee ra hiệu mình đã uống đủ, Besty đặt đầu cô xuống gối, lần nữa mắt Dee nhắm lại đầy mệt mỏi. Lucas lặng lẽ rời khỏi phòng.

Anh sẽ chỉ có vài tuần cho đến khi cô lại sức rồi anh phải nói với cô về nguồn nước. Anh nghĩ mình sẽ dành hết thời gian để tăng cường sự thân mật giữa họ nhất trong khi anh còn có thể. Ngay khi cô có thể tự làm mọi việc mà không cần đến Besty cô sẽ hoàn toàn là của anh.

Việc gia đình Millican luôn dùng bữa tối cùng nhau đã trở thành thông lệ, cùng đọc sách hoặc may vá hay chỉ là trò chuyện. Ngay cả khi Olivia vẫn còn là một cô bé, cô đã được cùng họ tận hưởng sự ấm cúng đó, cha mẹ luôn khiến cô cảm thấy những lời góp chuyện của một đứa trẻ cũng rất quan trọng với họ. Sau khi mất những đứa con khác Wilson và Honora còn đánh giá cao hơn sự quý giá của cô con gái và đã cố gắng hết mình để khiến cuộc sống của cô hoàn hảo nhất có thể. Sự bình yên sau những giờ ăn tối luôn là một phần trong cuộc sống mà Olivia luôn yêu, nên cô sợ mình sẽ làm hỏng nó. Luis định ở bên cô khi cô nói với họ, nhưng cô từ chối. Nếu có bất kỳ sự khó chịu nào, cô không muốn anh nghe thấy. Thật vô lý khi cố bảo vệ anh, nhưng sẽ dễ dàng hơn cho anh nếu đối diện với cha mẹ cô sau này mà không có những kỷ niệm gay gắt giữa ba người.

Thật lạ, khi dường như chẳng có bất kỳ tin đồn nào. Cả Honora và Beatrice đều không đề cập gì đến cách cư xử của cô khi cô biết tin Luis bị thương. Etta và bác sĩ Pendergrass rõ ràng không hề nói bất cứ điều gì về cách cô lao đến bên giường Luis. Olivia gần như ước có những tin đồn để cô không phải khơi ra chủ đề này một cách quá đường đột đến thế.

Tuy nhiên, có vẻ như chẳng còn cách nào khác để làm nữa, cô hít sâu một hơi và lên tiếng.

“Cha, mẹ, con có chuyện muốn nói với hai người.” Mẹ cô quay sang nhìn cô chờ đợi, còn Wilson hạ tờ giấy của ông xuống. “Con đang yêu, và con sẽ kết hôn.”

Ánh mắt họ mở to đầy ngạc nhiên, sau đó Honora vỗ tay và nhảy lên. “Tuyệt vời,” bà hét, bật cười hào hứng.

“Mẹ biết cậu Cochran sẽ cầu hôn mà, dù mẹ không lấy làm ngạc nhiên cho lắm.”

“Mẹ, không.” Olivia ngắt ngang. “Đó không phải Lucas.”

Cả hai trước còn đang nở nụ cười, giờ biểu hiện của họ trở nên trống rỗng đầy ngạc nhiên.

“Không phải Lucas sao?” Wilson hỏi với cái cau mày đầy bối rối. “Nhưng cậu ta là người duy nhất đang tán tỉnh con, trừ Bellamy, và tất nhiên con sẽ không bao giờ có bất kỳ dính dáng nào với anh ta. Tất cả mọi người trong thị trấn đều nghĩ –”

“Tất cả trừ hai người trong cuộc,” Olivia trả lời nhẹ nhàng. “Lucas là một người bạn, nhưng bọn con chưa bao giờ yêu nhau.”

“Nhưng nếu đó không phải Cochran, vậy là ai?” Honora cất đi sự ngạc nhiên và giờ đang run lên vì tò mò.”

“Luis Fronteras.”

Lần nữa gương mặt họ trở nên trống rỗng. Honora ngồi phịch xuống ghế của mình.

“Là ai?” Bà hỏi đầy hoang mang. Cái tên nghe thật quen nhưng bà không thể nhớ nổi. Và nó nghe có vẻ... ngoại lai.

“Luis Fronteras. Anh ấy làm việc cho Bellamy. Anh ấy là người đã giúp Dee cho đến khi người của Double C tới.”

“Một tay súng sao?” Wilson hoài nghi. “Con nói con sẽ kết hôn với một tay súng người Mexico? Olivia, chuyện đó thật vô lý. Tại sao, con thậm chí còn không biết cậu ta.”

“Một người Mexico!” Mắt Honora tròn tròn vì sốc.

“Ngược lại, con biết anh ấy khá rõ.” Olivia đáp lại ánh mắt họ. “Con đã cưới ngựa với anh ấy chủ nhật hàng tuần. Và con yêu anh ấy.”

Wilson gấp tờ giấy của ông lại ném nó sang bên. “Không thể nào. Con hoàn toàn chẳng có điểm chung nào với một người đàn ông như vậy. Tại sao, cậu ta chẳng có gì trong tay và sẽ không thể chu cấp cho con một mái nhà.”

“Có lẽ nơi con sống sẽ không được thế này,” Olivia thừa nhận. “Nhưng đây không phải một quyết định bốc đồng. Con đã nghĩ về nó hàng tháng rồi. Con có thể kết hôn với một người sẽ cho con một ngôi nhà lớn và rất nhiều quần áo, nhưng con sẽ không thể có được một phần mười hạnh phúc với anh ta như khi con ở trong một chiếc lều với Luis. Con muốn có một gia đình với anh ấy, và con tin anh ấy sẽ chăm sóc cho con và con chúng con. Có quan trọng không nếu anh ấy không phải người giàu có?”

“Con sẽ thấy có rất nhiều vấn đề nảy sinh nếu thiếu điều đó.” Wilson lắc đầu. “Chúng ta luôn làm những gì tốt nhất cho con, vậy nên con chưa bao giờ hiểu được cuộc sống mà con đang định lao vào sẽ thế nào. Con yêu, con xứng đáng được nhiều hơn những gì cậu ta có thể chu cấp cho con. Con sẽ không thể sống vậy được đâu.”

“Tất nhiên là con có thể. Cha không thấy sao, anh ấy yêu con. Và con yêu anh ấy. Đó là điều con cần, điều con luôn muốn hơn bất cứ điều gì khác. Không phải kết hôn với một người giàu có, mà là kết hôn với người con yêu.”

“Hoàn toàn không được,” Wilson nghiêm khắc. “Cha cấm đấy. Con chỉ đang say mê cậu ta và không hiểu mình đang nói về điều gì. Cha nhận ra cậu ta là sự mê đắm lãng mạn của con, đặc biệt là sau khi cậu ta giúp Dee, nhưng con cần sự ổn định để có được một cuộc hôn nhân tốt đẹp, không phải một tay súng xảo quyệt sẽ luôn phải thấp thỏm lo sợ cho mạng sống của mình.”

“Ôi cha ơi,” Olivia buồn bã. “Con không yêu cầu sự cho phép của cha. Con yêu cha và mẹ rất nhiều, và con muốn hai người tới dự đám cưới của con, nhưng con vẫn sẽ tổ chức lễ cưới dù cha mẹ có ở đó hay không. Con biết cha mẹ lo lắng cho sự an toàn của con, và tất cả những gì cha vừa đề cập cũng khiến con lo nghĩ. Nhưng Luis còn hơn cả những gì cha đã nói. Anh ấy là một người tử tế và đáng kính. Nhìn cách anh ấy liều mạng giúp Dee mà xem, lấy luôn ví dụ của cha! Không một ai trong số những công dân mạnh khỏe, tốt bụng ở quán rượu có đủ tình người để đưa tay ra giúp đỡ khi anh ấy yêu cầu, nhưng cha sẽ không giận dữ đến vậy nếu con muốn kết hôn với bất kỳ ai trong số họ. Xin đừng chỉ trích Luis bởi vì anh ấy không phải kiểu người mà cha nghĩ con sẽ kết hôn. Anh ấy chính là kiểu người sẽ khiến con hạnh phúc, và con muốn cha mừng cho hạnh phúc của con.”

“Con đang đòi hỏi quá nhiều đấy.” Gương mặt và giọng nói của Wilson đều cứng lại. Honora lặng lẽ khóc.

“Con xin lỗi vì cha đã cảm thấy như vậy, nhưng con sẽ không thay đổi quyết định đâu.”

18. Chương 18

(Người dịch: halucky)

Đêm hôm đó Olivia nằm thao thức rất lâu sau khi ngôi nhà yên tĩnh trở lại. Chiếc đồng hồ quả lắc đã điểm mười hai giờ khuya nhưng cô vẫn còn chong chong. Cô ghét phải đối mặt với cha mẹ mình, ghét nỗi đau buồn của họ, tuy vậy nó không làm thay đổi ý định của cô. Cô chưa từng chắc chắn về điều gì trong đời như việc cô thuộc về Luis.

Lúc đầu tiếng động nhỏ không rõ ràng, quen thuộc giống như các cành cây bên ngoài cọ vào kính. Rồi cô nhận ra âm thanh đó phát ra từ cửa sổ phòng mình, cô nhảy khỏi giường với một tiếng hét nghẹn trong cổ họng.

“Đừng bỏ chạy,” Luis nói khẽ. “Là anh đây.”

“Anh thật là!” Đầu gối cô run rẩy, rồi khụy xuống một chút. Cô bám vào cột giường. “Anh đang cố dọa em chết khiếp phải không? Đừng bao giờ làm thế nữa!” Ngay cả khi sợ hãi cô vẫn giữ giọng mình thì thầm quyết liệt.

Anh khúc khích. “Vâng, thưa cô. Tôi hy vọng đây là lần duy nhất tôi phải trèo qua cửa sổ phòng cô.”

Cô rất lo sợ bởi thực tế đó. “Vâng, anh đang làm gì mà trèo cây ngay sau khi vừa bị bắt thế? Nếu vết thương há miệng trở lại thì sao?”

“Anh không sao. Dù gì, chỉ là một vết thương nhỏ thôi mà. Anh thấy khỏe rồi.” Anh đặt bàn tay ra sau đầu cô và hôn cô. “Anh không thể đợi tới sáng để khám phá ra liệu mình phải đợi một tháng trời tới lễ cưới trong nhà thờ được trang hoàng, hay liệu anh có thể tiến hành nó nhanh hơn rất nhiều.”

Cô đặt bàn tay lên bắp tay anh, hút lấy sức mạnh từ cơ thể cường tráng ấm áp của anh. “Chúng ta có thể làm đám cưới bất cứ lúc nào anh muốn,” cô nói, mặc dù giọng xen chút buồn buồn.

Anh hôn cô lần nữa, miệng anh mềm mại. “Anh xin lỗi, em yêu dấu. Anh biết em muốn họ được hạnh phúc.”

“Vâng, đúng vậy. Nhưng em cũng đủ ích kỷ muốn có được niềm hạnh phúc của riêng mình.” Khẽ thở dài cô bước vào vòng tay anh; cảm nhận chúng quấn quanh mình như được trở về nhà. Khi anh ôm cô lại gần cô chợt nhận ra chiếc váy ngủ ngắn cách mỏng manh thế nào, cho phép cô cảm nhận cái khóa của đai sừng nặng nề và những viên đạn dự phòng nhét trong các vòng nhỏ, thậm chí cả những chiếc cúc quần của anh. Cuối cùng, quá hiển nhiên là cái vật căng phồng trĩu nặng đằng sau chúng.

Trước kia cô sẽ bị làm cho xấu hổ nếu có một người đàn ông ôm cô gần đến mức cô cảm nhận được cơ thể anh ta, nhưng Luis đã dành hàng tháng trời tập cho cô làm quen với sự động chạm của anh, dạy cho cô

niềm ham thích của tình yêu xác thịt. Sự xúc động đi qua khi cô nhận thức được anh khao khát mình, rồi không hề suy nghĩ cô di chuyển hông cọ vào anh.

Anh trượt một bàn tay xuống hông cô thúc cô lại gần hơn, khuỷu gối xuống một chút mang hai người đến với nhau. Cô thở dài với sự điều chỉnh cơ thể họ.

Luis nghiêng đầu ăn khớp miệng mình lên miệng cô. Bây giờ. Đến lúc rồi. Cô đã đưa ra lựa chọn của mình, nên anh thậm chí không phải đợi thêm một đêm nào nữa trước khi biến cô thành của mình. Có lẽ một quý ông sẽ đợi cho tới khi họ kết nghĩa vợ chồng, nhưng anh đâu phải một quý ông – anh là một người đàn ông muốn người phụ nữ của mình. Những nghi thức đám cưới là dành cho công chúng; còn những lời thề cơ bản nhất sẽ được chứng thực bằng chính cơ thể hai người.

Cô không còn lo sợ những nụ hôn của anh cũng như đôi bàn tay anh trên cơ thể mình. Cô rung mình vui sướng mỗi lần anh chạm vào ngực cô. Anh dẫn cô trải qua những điều anh đã dạy cô, nhận thấy sự căng thẳng ngọt ngào đang bắt đầu thắt chặt các cơ bắp của cô. Anh mở cúc chiếc váy ngủ, trượt bàn tay vào trong đúc lấy bầu ngực mịn như sa tanh, cô phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ khi đôi núm vú siết chặt lại.

Anh lùi lại, mở khóa đai súng, thả rơi nó xuống ghế. Rồi anh cởi áo sơ mi.

Olivia di chuyển tới anh, bị cuốn hút bởi chút ánh sáng yếu ớt trên làn da mịn màng của anh. Quá tối để nhìn được vẻ mặt anh; nhưng cô khám phá ra rằng cô không cần đến ánh sáng; cô biết anh, biết bờ vai rộng, bộ ngực rắn chắc và cái bụng hằn cuộn mũi cơ của anh. Dải băng quần quanh eo anh là một vệt nhỏ màu trắng, nhìn nó khiến cô đau đốn thêm lần nữa.

Cô hôn anh, lướt môi ngang ngực anh tìm kiếm núm ti nhỏ. “Em yêu anh,” cô thì thầm, hơi thở ấm áp trên da anh.

Anh nghiêng đầu cô lên, bao trùm miệng mình lên miệng cô, lưỡi anh từ từ đi vào và trêu chọc. Bàn tay anh lướt qua vai cô, cái váy ngủ rơi xuống eo, được giữ lại nhờ đường cong của hông cô. Trước khi cô có thể làm nhiều hơn là hít một hơi ngắn anh đã đẩy nó qua hông cô, nó rơi xuống sàn quanh bàn chân của cô.

Cô đứng bất động, ngược đôi mắt sợ hãi lên nhìn anh, giờ thì cô ước rằng mình có ánh sáng để nhìn thấy anh. Không, cô không muốn. Cô đang khỏa thân, nên nếu cô nhìn thấy anh, anh hẳn cũng nhìn thấy cô. Rồi cô nhận ra anh có thể nhìn rõ mình, nước da xanh xao của cô nhìn thấy được cho dù trong bóng tối.

Sự trần trụi làm cô bị sốc. Bàn tay cô bối rối trượt xuống che đậy giới tính của mình, với sự dụi dằng nhưng cương quyết anh bắt lấy cổ tay cô, đẩy chúng sang bên hông.

“Anh đã từng làm đau em chưa?” anh hỏi với đôi môi kề sát thái dương cô.

Cô bắt đầu run rẩy. “Chưa,” cô thì thầm.

“Anh sẽ làm tình với em đêm nay. Em sẽ thuộc về anh hoàn toàn. Em có biết chuyện gì sẽ xảy ra không?”

Cô tập trung suy nghĩ, cố gắng khếch lệ đầu óc đang choáng váng của mình trở lại mạch lạc. “Em ... không chắc lắm.”

“Em đã từng xem động vật giao phối chưa?”

“Ch-ưa. Ý em là rồi. Em nhìn thấy hai con chó một lần.” Cô bị mê hoặc đến đau đốn trước khi sự khiếm nhã của cái điều cô đang nói chọt lóe lên trong đầu, cô ngưng ngừng vội vã quay đi.

Luis mỉm cười áp vào tóc cô. Người yêu của anh vẫn còn trong trắng.

“Khái niệm đại khái là vậy đấy,” anh nói, âu yếm nhẹ nhàng vuốt ve lưng và hông cô. “Em cảm thấy thế nào về việc anh trở nên cứng lại mỗi lần ở bên em. Để làm tình anh đưa vật cứng cứng của anh vào trong em, ở đây này.” Rồi anh di chuyển bàn tay đang vuốt ve cô tới trước hai đùi đang siết chặt của cô, trượt một ngón tay vào cái khe mềm mướt.

Cô thành linh giật mình dữ dội, anh giữ lấy cô bằng một cánh tay khỏe mạnh.

“Dừng lại đi,” cô van vãn. “Anh không được.”

Tình trạng run rẩy của cô tăng lên, cô cảm thấy yếu ớt, các cơ bắp ở cẳng chân cô lấy bẫy đe dọa mềm rũ ra. Cô không thể tin rằng anh đang chạm vào giữa hai chân mình, hay nó chính là nguyên nhân của cơn bão lửa mãnh liệt xuyên dọc các sợi dây thần kinh. Cô thấy nóng không thể chịu được, làn da cô quá nhạy cảm đến nỗi sự động chạm của anh gần như khiến cô thét lớn. Chỉ có ý thức lơ mơ rằng phải yên lặng mới giữ cô khỏi la hét tại trạng thái ngất ngây đến đau đớn này. Anh đã khuấy động cô trước đây, trao cho cô hiểu biết rằng niềm sung sướng mà cô đã bỏ quên còn đáng khao khát hơn nhiều, nhưng không có gì giống thế này. Như thể trước kia anh chỉ cho cô nếm thử nước trắng, còn bây giờ anh đang cho cô thử rượu vang hương vị đậm đà. Đơn giản là không thể so sánh.

“Nằm xuống nào, tình yêu,” anh dỗ dành, hôn cô lần nữa. Cô trăn người bất động, anh chà ngón tay lên cái núm nhỏ giữa hai chân cô thuyết phục, giữ cái chạm của mình nhẹ như lông bởi vì cô còn quá mới mẻ với tất cả các thứ này. Cô tiếp tục run rẩy, anh cảm giác sức mạnh đã rời bỏ đôi chân cô. Anh bế cô lên giường, rồi nhanh chóng cởi bớt và quần dài. Toàn bộ cơ thể anh nhúc nhối vì sự chờ đợi khi anh nằm xuống cùng cô.

Cô choáng váng bởi chuyện đang diễn ra. Anh đang quyến rũ cô mà cô thì bất lực để dừng nó lại. Cô không muốn dừng lại. Nhưng cô cảm thấy như thể mình đang trên con tàu bị trật đường ray, nó chạy ngày càng nhanh, hoàn toàn mất kiểm soát, nên cô không thể nhảy ra ngoài.

Cô nhận ra chiều dài cứng ngắc của anh nhô ra chọc vào hông mình, không hề suy nghĩ cô với xuống di chuyển nó. Ngay khi những ngón tay cô quần quanh phần da thịt không phải của mình cô thành linh thu tay lại. Luis rên rỉ, hông anh hơi cong lên. “Chạm vào anh đi,” anh thì thầm khó nhọc, hơi thở dồn dập. “Làm ơn. Anh từng muốn cảm nhận em khum lấy mình—”

Cô ngập ngừng, vì việc đó dường như trở trên và đòi hỏi không thể làm được. Nhưng mọi thứ khác anh đã dạy cô, và cô đều yêu thích. Rút rề cô quần những ngón tay quanh anh lần nữa, và trong khoảnh khắc kế tiếp cô bị mê hoặc bởi cảm giác về anh, vật cứng rắn được bao bọc bởi lớp da mềm mịn như lụa. Lần đầu tiên cô thoáng lo sợ, không hiểu làm cách nào anh có thể vào trong cô như anh nói.

Anh di chuyển lên trên cô, tách hai đùi cô bằng đùi mình.

Dồn tất cả sự kiểm soát cô nằm yên. Bàn tay cô xoắn chặt ga trải giường.

Anh nhận ra nỗi lo sợ của cô nên xoa dịu nó bằng những lời thì thầm trấn an khe khẽ và những nụ hôn nắn nắn kéo dài. Anh vuốt ve bầu ngực cô rồi hôn chúng, chẳng mấy chốc cơ bắp cô giảm bớt căng thẳng. Đôi chân nới lỏng, chúng không còn kẹp chặt vào anh nữa. Những ngón tay tài năng của anh tìm ra điểm mềm mại giữa hai đùi cô, và rồi những cánh hoa bùng nổ. Cô phát ra một âm thanh nhẹ nhàng, đầu cô cuộn tròn trên gối.

Anh dẫn cô tới niềm đam mê, đi vào trong cô bằng những ngón tay trong khi dùng ngón cái giữ cô khuấy động. Cô cong người và quặn lại, cơ thể cô theo bản năng tìm kiếm anh. Anh chà xát cô tới mép của sự hoàn thành thực sự, rồi anh rút tay lại hướng dẫn vật nam tính của mình tới miền rộng mở của cô.

Cô tiếp tục nằm im, mặc dù ngực phập phồng. Anh cúi xuống gần hơn, nâng niu cô bằng trọng lượng của mình. Ảnh hưởng của hành động đó đẩy anh đi vào cô một chút.

Mắt cô nhắm chặt, toàn bộ cơ thể toan rút ra khỏi anh. Anh vào trong cô chỉ vừa đủ gây đau để cảnh báo, và điều cô cảm nhận nhắc cô rằng đó là cơn đau thực sự chứ không phải chỉ là lo sợ thôi.

“Đau lắm,” cô lẩm bẩm.

“Anh biết mà, em yêu. Nhưng chỉ là thời điểm ban đầu này thôi.”

Cô nằm bên dưới anh, cảm nhận áp lực khi anh từ từ tiến sâu vào trong cô. Cô nhận thấy lối đi bên trong mình nới rộng và căng ra nhúc nhối để chấp nhận anh. Cô cảm nhận một sự kéo căng ở nơi sâu hơn, và chính anh đang gây ra nỗi đau đó, cơn đau nóng bỏng khi màng trinh của cô bị xé rách để mũi giáo của anh thâm nhập sâu vào trong cơ thể cô.

Anh giữ yên mình để cơn đau dịu bớt. Bờ vai anh ướt đầm nước mắt cô, anh bắt đầu vỗ về cô mặc dù vật nam tính của anh đang đập rộn ràng đau đớn. Cái siết chặt của những cơ bắp bên trong cô đang khiến anh phát cuồng, cảm dỗ anh hướng về sự thỏa mãn mà anh không cho phép mình được hưởng ngay lúc này.

Cách thực sự duy nhất để vỗ về cô là mang cô đạt đỉnh điều mà anh đang từ chối cho bản thân mình, để chỉ cô biết rằng niềm khoái lạc cuối cùng chính là phần thưởng cho những chịu đựng đau đớn ban đầu này. Cực khoái của chính anh sẽ phải đợi, vì không gì quan trọng bằng mang lại cho cô sự giải thoát. Anh trượt bàn tay giữa cơ thể hai người, tìm thấy cái núm mềm mại của Olivia một lần nữa, dỗ dành nó khỏi những nếp gấp bảo vệ bằng những cái vuốt ve nhẹ như lời thì thầm bí mật, dụ dỗ cô quay trở lại khoái cảm. Anh chiều chuộng cô bằng lòng kiên nhẫn khó khăn mình mới góp nhặt được, không cố gắng hấp tấp đưa cô lên đỉnh, thay vào đó để niềm khoái lạc góp nhặt bằng cách đó đầu tiên giúp cơ bắp cô nhẹ nhàng thư giãn, rồi dần dần đưa cô trở lại hưng phấn. Chỉ đến khi hông cô bắt đầu nâng lên áp vào bàn tay anh và mở đầu những cử động ân ái thì anh mới gia tăng áp lực và tốc độ của những ngón tay đang ve vuốt của mình.

Olivia cay đắng thất vọng bởi cơn đau đớn do việc thâm nhập của anh gây nên mặc dù Dee đã nói rằng lần đầu tiên có đau. Tất cả những bài học trước đây của cô về nhục dục là tràn đầy niềm vui sướng nóng bỏng, nên bất chấp nỗi sợ hãi cô đã tin tưởng anh để thực hiện sự dâng hiến cuối cùng này như niềm vui trọn vẹn của các phần khác. Thay vì thế, cơ thể cô bị xâm chiếm đến đau đớn và sốc không thể chịu nổi. Nhưng rồi những cái vuốt ve đầy kinh nghiệm của anh mang cô trở lại niềm khoái lạc nhanh chóng và mạnh mẽ như thể những đợt sóng quét qua cô. Cô dâng lên bên dưới anh, cố gắng đưa anh vào sâu trong mình vì bằng cách nào đó việc này là một phần của trạng thái mê ly; cô khóa chặt đôi chân quanh anh, quằn quại trong niềm khoái cảm đang gia tăng. Luis rên rỉ lớn tiếng với từng cử động của cơ thể cô lên chiều dài của anh, gắng gượng giữ lại, gắng gượng không đẩy vào mạnh và sâu trong khi từng thớ thịt trong anh đòi hỏi được thể.

Cô hét lên, anh phải đặt bàn tay mình lên miệng cô. Cô cứng người và rùng mình, anh cảm nhận những cơn run rẩy yếu đuối bên trong cô dự báo cực khoái dữ dội của cô. Rồi anh không thể dừng bản thân lại nữa; anh bắt đầu đẩy vào, và chỉ sau vài giây anh theo cô vào niềm khoái cảm không cần động não. Ảnh hưởng của nó làm anh trống rỗng, khiến anh không thể di chuyển, nặng nề anh đổ ập lên cô.

Cô chậm rãi vuốt ve lưng anh, đắm mình trong cảm giác những cơ bắp cường tráng của anh. Cô choáng váng và mơ màng. Vậy ra đó là niềm khoái cảm sau tất cả, niềm khoái cảm quá mãnh liệt đến nỗi cô nghĩ rằng mình có thể chết vì nó. Cô không hối tiếc rằng anh đã không đợi đến khi họ kết hôn, mà chỉ hối tiếc anh đã không hoàn toàn quyến rũ mình trước đây. Sự thân mật mới mẻ này đã áp đảo cả niềm vui sướng nó ban tặng cũng như mối ràng buộc nó tạo ra. Cô cảm nhận được anh nhiều hơn rõ ràng cô từng nghĩ mình sẽ cảm nhận về một người đàn ông, thuộc về anh nhiều hơn hẳn cô từng biết có thể. Cô yêu anh, nhưng lời cam kết này của cơ thể họ còn ban sơ hơn thế.

Sau một lúc lâu anh động dậy, nhắc mình khỏi cơ thể cô. “Anh phải đi rồi,” anh nói ngái ngủ, “hoặc anh ở lại đây cho đến sáng, và buộc cha em phải đi tìm khẩu súng săn. Anh sẽ đến đón em lúc mười giờ. Như thế có cho em đủ thời gian gói ghém đồ dùng không?”

Như thế là quá sớm. Anh đã xác nhận cô thuộc về mình nên không thấy lý do nào phải chờ đợi dù là vài ngày cho đám cưới của họ.

“Vâng,” cô trả lời, và hôn anh. “Mình sẽ ở đâu? Hay mình sẽ dời thị trấn ngay lập tức?”

Anh không nghe thấy chút do dự nào trong giọng cô, chỉ là sự tò mò thôi. Cô thực sự không quan tâm nơi họ sẽ ở. Bỗng nhiên anh muốn cười phá lên, hân hoan bởi số phận đã đem cô đến với anh. “Mình sẽ ở khách sạn một thời gian cho đến khi mình quyết định làm gì.”

“Vậy em không cần đóng gói tất cả quần áo của mình ngay đúng không?”

Anh cười nhả nhỏ. “Ồ, anh dám chắc nói với em rằng em sẽ không cần bất kỳ chiếc váy ngủ nào đâu.”

Phải, cô sẽ không cần. Cô mỉm cười khi quan sát anh mặc đồ. Cô sẽ có Luis sưởi ấm mình. Đó là tương lai tuyệt vời nhất mà cô từng tưởng tượng ra.

Cô lấy lại bình tĩnh khi bước xuống gác dùng bữa sáng hôm sau.

“Luis sẽ đón con lúc mười giờ,” cô lên tiếng. “Chúng con sẽ kết hôn chiều nay ạ.”

Nước mắt Honora dâng đầy, bà vội vàng lau sạch nó đi. “Đâu cần vội vã thế, con yêu. Con không cho rằng chuyện này cần thêm ít thời gian nữa sao?”

Olivia vòng cánh tay ôm mẹ mình. “Con đã suy nghĩ kỹ rồi ạ. Con yêu anh ấy, và điều đó sẽ không thay đổi đâu. Lý do duy nhất để đợi là nếu mẹ và cha muốn dành cho con một lễ cưới.”

Wilson thở dài khó nhọc, dời khỏi bàn ăn. “Con không thể mong đợi chúng ta tổ chức lễ cưới cho con với một người như Fronteras được.”

“Con ước cha mẹ sẽ làm vậy, nhưng không, con không mong đợi.”

Ông cúi đầu, nhìn chằm chằm buồn bã xuống sàn nhà. Phần lớn sự phản đối của ông dựa trên việc thiếu tương xứng giữa Fronteras và Olivia, một phần của nó là sự bất đắc dĩ mất đi cô con gái của mình. Ông sẽ rất nhớ cô, nhưng việc chia tay sẽ dễ dàng hơn nếu ông được đảm bảo rằng cô được bảo vệ an toàn trong vòng tay đáng tin cậy. Olivia xứng đáng hơn so với một cuộc sống bấp bênh.

Con bé luôn là cô con gái hoàn hảo, đáng yêu như một đứa trẻ, ngọt ngào và thương yêu. Con bé chưa bao giờ tỏ ra bừa bãi, thay vào đó sớm thể hiện tinh thần trách nhiệm và điềm đạm. Ông biết rằng những bậc cha mẹ già cả lắm cảm không bao giờ thấy ai đó đủ tốt dành cho con cái mình, nhưng rõ ràng thật đau đớn vì Olivia sẽ kết hôn theo ý muốn của bản thân.

Con bé là đứa con duy nhất của ông. ánh sáng của đời ông. Con bé sẽ thừa kế tiền bạc của ông. Đó có phải là lý do Fronteras lấy con bé? Liệu anh ta có trông chờ được cha vợ chu cấp? Olivia chắc chắn xứng đáng nhận được nhiều hơn thế. Nhưng con bé có xu hướng nhìn theo mặt tốt trong con người, nên nó sẽ không khiến con bé nhận ra động cơ của Fronteras. Wilson không tích lũy được sự giàu có của mình nhờ là một kẻ ngốc. Ông biết rất nhiều người kết hôn chỉ vì tiền; ông không muốn điều đó xảy đến với Olivia.

Ông không muốn gặp mặt gã đàn ông đó tí nào, nhưng giờ ông đã quyết định tạm dừng chuyến đi tới nhà băng; ông có vài điều muốn nói với Luis Fronteras.

Luis đến đúng mười giờ, đánh cổ xe độc mã thuê từ trạm cho thuê xe. Olivia, hăm hở dõi theo anh, cảm thấy trái tim phồng lên khi nhận ra anh không cố gắng gây ấn tượng; anh vẫn mặc chiếc quần và áo sơ mi quen thuộc, chiếc khăn vuông sặc sỡ thắt nút trên cổ, băng súng thắt lại trễ xuống cái eo gầy gầy của anh và được cố định vào một bên đùi. Anh trông chính xác như bản chất của anh, cô yêu anh vì anh không cố khoác lên mình một vỏ bọc giả tạo. Luis đâu cần gây ấn tượng với bất cứ ai chứ.

Cô mở cửa đứng đợi anh, khuôn mặt cô rạng rỡ hạnh phúc. Luis mỉm cười bước về phía cô, đôi mắt đen lấp lánh. Ký ức về cuộc làm tình của họ lung linh giữa hai người, hơi thở của Olivia tắc lại.

“Em sẵn sàng rồi,” cô lên tiếng, chỉ tay về tình cảnh phía sau mình.

Khi Luis cúi xuống nắm lấy chúng thì Wilson mở cửa phòng làm việc rồi hắng giọng. “Tôi muốn nói chuyện với anh, nếu được.”

Honora bước xuống bậc thang, nắm chặt tay trước cảnh tượng đang diễn ra. Đôi mắt bà viền đỏ.

Luis đứng thẳng lại, khuôn mặt kín đáo của anh bình thản. “Tất nhiên là được.”

Wilson đứng sang một bên, chỉ vào phòng làm việc. “Chuyện riêng.”

“Cha à,” Olivia nói, giọng cảnh báo.

“Im nào. Đây là chuyện giữa chúng ta.”

“Không, không được!” cô gào lên và bước tới. “Con có liên quan mà.”

Luis chạm vào cánh tay cô, mỉm cười. “Ồn thôi mà,” anh nhẹ nhàng quả quyết. Rồi anh đi vào phòng làm việc, Wilson đóng cánh cửa lại sau họ.

Anh quay lại đối mặt với ông chủ nhà băng. Có lẽ Olivia mong chờ rời đi mà không có cuộc đương đầu này, nhưng Luis biết rõ hơn. Người đàn ông lo lắng cho con gái mình; chết tiệt, Luis sẽ không phải nghĩ ngợi nhiều về ông nếu ông không thế. Nếu anh có thể làm vui bất kỳ nỗi phiền muộn nào, anh sẵn sàng cố gắng – điều đó sẽ khiến Olivia hạnh phúc hơn, nên anh sẽ làm bất kể việc gì để thực hiện nó.

Wilson đứng thẳng người. “Tôi sẽ đưa anh năm ngàn đô để dời khỏi đây và không bao giờ gặp gỡ con gái tôi nữa.”

Đôi mắt Luis nheo lại, sự nguy hiểm le lói trong đó. “Không” là tất cả câu trả lời.

“Nếu anh cho rằng lấy con gái tôi sẽ khiến anh giàu—“

“Dừng lại ngay. Dừng bao giờ nói về nó.” Đôi mắt đen của anh lạnh băng nguy hiểm. “Cháu lấy Olivia vì cháu yêu cô ấy. Nếu ông lo lắng đến tiền của mình, vậy giữ lấy nó. Cháu không muốn nó hay cần nó.” Không nói thêm lời nào, anh bước qua ông chủ nhà băng và rời khỏi căn phòng.

Về mặt anh làm trái tim Olivia lỡ nhịp, cô vội vã đến bên anh, nắm chặt cánh tay anh đến nỗi những móng tay cô bấm sâu vào da thịt anh. “Luis?” cô thì thầm, sợ hãi.

Biểu hiện của anh dịu đi khi anh nhìn xuống cô. “Dừng lo,” anh nói. “Giờ chúng ta đi được rồi.”

Phía sau, họ nghe thấy cánh cửa phòng làm việc bật mở. Honora bước lại nhanh chóng như thể bà có thể ngăn hai người đi khỏi nhà. Rồi bà dừng lại, ánh nhìn thống khổ của bà dán chặt lên người đàn ông sẽ mang cô con gái yêu dấu của bà đi xa. Luis liếc nhìn bà, rồi về âm áp thường ngày mỗi lần nhìn phụ nữ trở lại trong mắt anh. Anh hiểu được nỗi buồn đau của Honora và sẵn sàng làm mọi thứ có thể để xoa dịu nó, ngoại trừ rời bỏ Olivia.

Anh đi lại gần cầu thang, nắm lấy bàn tay Honora. “Cháu hứa với bà sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt,” anh nói.

Mặc nỗi đau Honora phản ứng lại với anh, những ngón tay bà siết chặt tay anh; bà nín lấy anh như thể tìm lời an ủi. “Nhưng hai người sẽ sống ở đâu?” bà than khóc.

Anh nhún vai. “Bất cứ đâu Olivia muốn,” anh trả lời đơn giản. “Nhưng dù ở nơi nào, cháu hứa sẽ đưa cháu ngoại về thăm hai người mỗi năm một lần, nhất định thế.”

Cháu ngoại! Miệng Honora mở ra rồi ngậm lại không thành tiếng. Ngực bà căng lên xúc động. Cháu ngoại! Những đứa con của Olivia yêu dấu của bà.

Và người đàn ông này yêu Olivia, thực sự yêu con bé. Honora từng rất lo lắng, nhưng giờ đây bà nhìn thấy điều ấy trong đôi mắt sâu thẳm này. Ồ, tất nhiên, bà giật mình nghĩ ngợi. Cậu ấy có thể không phải một trụ cột tích cực của cộng đồng, nhưng là một người mạnh mẽ, và đôi khi điều đó đảm bảo tốt hơn một cuộc sống yên ổn. Hơn tất cả bà muốn Olivia được hạnh phúc, và, nhìn người này, bà đột nhiên chắc chắn chuyện đó sẽ xảy ra.

“Cậu chắc mình không muốn đợi để tôi sắp xếp một lễ cưới chứ?” bà hỏi.

“Honora!” Wilson lên tiếng, sửng sốt.

Luis trao bà một điệu cười tinh quái, thứ khiến trái tim bà đập nhanh hơn chút ít. “Dĩ nhiên là không,” anh trả lời. “Nhưng cháu lấy làm vinh dự nếu bà đứng cạnh chúng cháu trong buổi lễ chiều nay.”

“Tôi ... tại sao chứ, được mà,” bà nói, bối rối. Bà trao cho Wilson ánh nhìn cầu khẩn. “Tất nhiên chúng tôi sẽ có mặt. Không có chuyện gì làm tôi bỏ lỡ lễ cưới của Olivia.”

“Honora!” Wilson nhắc lại.

Bà quay về phía chồng. Bà hiếm khi cãi lời ông, nhưng đàn ông biết gì về đàn ông khác chứ? Một phụ nữ lại biết một phụ nữ khác muốn gì. “Đừng có Honora với em! Anh không nhận thấy cậu ấy yêu con bé sao?”

“Tất nhiên anh ấy có mà,” Olivia tự tin tuyên bố. Cô mỉm cười với cha mẹ, đôi mắt rạng ngời của cô ập nước. “Còn điều gì mẹ muốn dành cho con nữa chứ?”

Chỉ mặt trăng thôi, Wilson thầm nghĩ, ngực ông quặn thắt đau đớn. Nhưng hơn tất cả ông không muốn mất đi cô con gái yêu dấu của mình, không muốn con bé nghĩ rằng mình không được chào đón trong ngôi nhà của ông. Olivia đã luôn diễm phúc, vậy tại sao ông không tin tưởng vào sự suy xét của con bé chứ? Đường như đó là điều duy nhất ông làm được. Đôi mắt ông cảm thấy ươn ướt nỗi ngờ vực, ông hắng giọng. “Con có quyền. Con có thứ cần thiết. Chúng ta sẽ có mặt ở lễ cưới, con yêu. Như mẹ con nói, không điều gì khiến chúng ta bỏ lỡ nó cả.”

Ông và Luis bắt tay nhau, mặc ánh mắt ông trao cho Luis là nghiêm khắc, sự ngẫm hiểu nào đó đang diễn ra giữa hai người. Honora bắt đầu bật khóc, nhưng lần này là những giọt nước mắt hạnh phúc. Cho dù bà sẽ nhớ Olivia vô cùng, bà đã luôn mong mỗi cái ngày này.

Và, dĩ nhiên, bà khóc trong suốt buổi lễ.

19. Chương 19

(Người dịch: halucky)

Dee cẩn thận rời khỏi giường, bước tới bên cửa sổ. Thỉnh thoảng cô cảm thấy một ảo giác rừng rợn và đòi hỏi củng cố hình ảnh đó trong đầu. Có một quãng thời gian lớn bị tắc lại mà cô không thể nhớ ra, ký ức sống động cuối cùng là cảnh tượng cô quỳ trên sàn nhà, giữ khẩu súng trường trên vai. Sau đó là những mẩu hình ảnh rời rạc cho đến cách đây khoảng một tuần, cô thức dậy vào buổi sáng và thấy thực sự tỉnh táo, mặc dù yếu kinh khủng, sự đối lập giữa ký ức cuối cùng và tình cảnh hiện tại quá sắc nét khiến cô lạc lõng.

Cô không hỏi câu nào, vì cô vẫn không biết chính xác chuyện gì đã xảy ra. Cô cần biết nhưng yêu cầu không cấp bách. Cô sẽ tìm ra thôi, khi cô khỏe lại. Như thể tình trạng cực kỳ yếu ớt của cơ thể đã hủy hoại năng lượng trong não cô; cô không muốn nói chuyện, không muốn bầu bạn, cô chỉ muốn ngủ. Cô chui khỏi cái kén ngủ chỉ một thời gian ngắn bất cứ khi nào nhu cầu của cơ thể đòi hỏi, rồi ngay khi vấn đề được giải quyết – là cơn khát, đói bụng hoặc cần dùng bô – cô lại chìm vào giấc ngủ.

Tuy nhiên, giấc ngủ trở nên ngắn dần, rồi cách đây vài ngày cô đã đi lại được quanh phòng với sự hỗ trợ của Betsy Acray. Đây là lần đầu tiên cô tự mình ra khỏi giường, mặc dù đôi chân loạng choạng cô lấy làm hài lòng chúng chống đỡ được cô. Đó là một mốc nhỏ quan trọng. Nếu cô phải trình diễn màn đi bộ xuống gác, cô không thể thực hiện, nhưng vì cô không cảm thấy mong muốn dù nhỏ nhất là đi xuống gác nên cô không quan tâm.

Cô đang ở trong nhà Lucas. Cô không rõ mình đến đó bằng cách nào. Anh ghé thăm cô hai lần mỗi ngày, vào buổi sáng và lần nữa vào buổi tối. Khi anh hỏi cô một câu, cô phải cố gắng mới trả lời được, nhưng nỗ lực có thể nhận thấy rõ và câu trả lời chỉ một âm tiết, nên anh không cố duy trì cuộc trò chuyện. Đôi lúc anh nhìn cô, cô nhận ra cơn thịnh nộ sục sôi trong đáy mắt, cô tự hỏi có điều gì sai trái, nhưng cơn giận dữ có vẻ không nhắm vào cô, nên cô thấy không đáng để tìm hiểu.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Double C, sự trái ngược giữa nơi anh sống và ngôi nhà của cô thật rõ rệt. Cô chỉ làm quen với căn phòng này, vì nó là một phòng khách nên phần còn lại của ngôi nhà hẫng rộng lớn hơn nhiều. Chiếc giường có bốn cột đỡ rộng thênh thang, tấm ga trải bằng vải lạnh mềm mại tựa như lụa. Sàn gỗ được mài nhẵn bằng cát và phủ nước bóng hoàn thiện, tấm thảm dày trải lên trên làm đệm cho chân cô. Một chiếc tủ quần áo khổng lồ, một chiếc tràng kỉ bọc lụa, một chiếc bàn và ghế tựa bằng gỗ anh đào duyên dáng, một chiếc bàn trang điểm cùng chiếc ghế nhỏ đi kèm. Một chiếc ghế tựa lớn được bọc vải, thoải mái cũng được chuyển vào dành cho Betsy.

Cô chưa từng có cảm giác thấp kém trước đây, nhưng ngôi nhà của Lucas khiến cô có cảm giác như vậy. Anh sẽ thoải mái với người phụ nữ mặc váy lụa, sức nước hoa và đeo đồ trang sức, trong khi cô vắt sữa bò, cày cuốc và bụi đất bám đầy móng tay. Anh phải rất muốn Angel Creek nên mới sẵn sàng lấy cô để có được nó. Anh sẽ làm gì sau đám cưới nhỉ? Mua cho cô một ngôi nhà ở thành phố nào đó rồi chuyển cô đi để cô không làm bẽ mặt anh?

Cô thấy xấu hổ chỉ với ý nghĩ đó. Lucas đã rất tốt bụng, đưa cô về nhà anh trong lúc cô bình phục. Anh không hề nói hay làm bất cứ điều gì ám chỉ anh nghĩ rằng anh cao quý hơn cô; chính tình trạng suy nhược của cô mang tới những suy nghĩ này. Nhưng nhìn ngắm Double C – phần lớn là từ cửa sổ phòng cô – và căn phòng này làm cô nhận ra cái hố ngăn cách giữa hai người sâu thế nào.

“Ồi!” Betsy thốt lên the thé từ ngưỡng cửa. “Cô Dee, cô tự mình đứng dậy được rồi!”

Dee quay người khỏi cửa sổ. Betsy đang bê một khay đồ ăn trưa cho cô, thể nghĩa là cô đã ngủ vài giờ sau khi ăn mấy miếng bữa sáng.

“Tôi sẽ béo mất,” cô nhìn đăm chiêu. “Tất cả tôi làm là ngủ và ăn.”

Đây là điều vô nghĩa đầu tiên cô nói trong khoảng thời gian Betsy chăm sóc cô, nên cô gái ném cho Dee cái nhìn chăm chăm hoảng hốt khi vội vã đặt cái khay lên bàn rồi giơ cánh tay ra trợ giúp.

“Cô Dee, cô cần ăn hết sức. Cô gầy như que củi ấy.”

Chà, thật đáng an ủi, Dee nghĩ hài hước. Betsy đang dẫn cô hướng về chiếc giường nên cô chống đối. Chiếc giường quả là tuyệt vời dành cho giấc ngủ, nhưng cô đã có đủ cả giấc ngủ lẫn chiếc giường đó rồi.

“Tôi muốn ngồi dậy ăn,” cô nói. “Chiếc bàn được đấy.”

Betsy có vẻ lo lắng, nhưng Dee từ chối tất cả mọi nỗ lực nhằm thay đổi quyết định của mình. Đến lúc họ đi ngang căn phòng tới chiếc bàn, cô cảm giác như thể mình vừa chạy bộ mười dặm; hai chân cô bủn rủn khi cô ngồi sụp xuống chiếc ghế tựa. Tuy nhiên, đó là một thành tích, cô sẽ phải gắng gượng nếu mong muốn lấy lại sức khỏe cho bản thân.

Đồ ăn đơn giản, một bát nước suýt và một cái bánh quy. Cô tự hỏi làm sao mọi người cho rằng bỏ đói một người ốm dậy sẽ giúp cô ấy khỏe lại được. Rồi cô phần nộ hơn nữa khi nhận ra mình không thể ăn hết nó.

Dù sao, đã đến lúc tạo nên một cơ hội. “Ai nấu ăn ở đây thế?”

Betsy vẫn chưa quen được với bệnh nhân đang nói chuyện sau hai tuần gần như là im lặng hoàn toàn. Đôi mắt cô gái mở to khi trả lời, “Tên ông ấy là Orris, thưa cô.”

“Nói với Orris rằng tôi đánh giá cao sự lo lắng của ông ấy, về bữa tối nay tôi muốn thử một chút thịt và khoai tây trong nước suýt. Tôi sẽ không ăn được nhiều, nhưng đã đến lúc bắt đầu thử.”

“Vâng, thưa cô,” Betsy nói.

“À, có quyển sách nào trong nhà không?”

“Em không biết, thưa cô. Em không nhìn ngó xung quanh.”

Cô gái quá khiếp sợ ông Cochran, đầu dám mạo hiểm với cơn giận dữ của ông nếu ông ấy bắt gặp cô rình mò quanh nhà mình.

“Được rồi, hãy hỏi Orris hay người nào khác. Tôi muốn thứ gì đó để đọc, không quan trọng là gì.”

“Vâng, thưa cô.”

“Có bộ váy áo nào của tôi ở đây không?”

“Không, thưa cô.”

“Váy nói Lucas lấy nó đi. Tôi chán mấy cái váy ngủ rồi.”

Đôi mắt Betsy trợn tròn lo sợ bởi ý nghĩ nói với ông Cochran phải làm việc gì. Dee đành nói, “Thôi đừng bận tâm. Có lẽ tôi sẽ chóng gặp anh ấy, nên tôi sẽ tự mình nói.”

Betsy nhẹ nhõm hẳn.

“Vâng, thưa cô.”

Sẽ dễ dàng hơn rất nhiều nếu cô Dee không làm gì ngoại trừ ngủ.

Sự đột phá ngắn ngủi làm Dee kiệt sức, nhưng ít nhất cô còn tỉnh táo. Cô sẽ thích được tiếp tục ngồi trên ghế, nhưng lẽ thường nhắc nhở cô tốt hơn nên quay lại giường trước khi cô gục ngã. Khi ngã người xuống thoải mái cô nhìn về phía cửa sổ. Mặt trời rực rỡ và nóng bức, cô cần thứ ánh sáng đó. Sau nhiều tuần mờ mịt, mơ hồ mặt trời nói với cô rằng cô đã khỏe lại và thực sự đang bình phục.

Khi Lucas tới thăm cô tối đó, đôi mắt anh lấp lánh vẻ hài lòng.

“Anh nghe nói em ngồi được trên ghế hôm nay.”

Cô đặt quyển sách đang đọc sang bên cạnh. Nó chán ngắt nhưng còn hơn nhìn các bức tường. Cô nêu thẳng ra yêu cầu.

“Em cần ít váy áo của mình. Anh có thể đến căn nhà gỗ lấy chúng, hoặc bảo ai đó đi được không?”

Anh ngồi xuống chiếc ghế tựa, duỗi đôi chân dài, bắt chéo ở mắt cá chân.

“Mất nhiều thời gian cho việc đó đấy.”

Cô trao cho anh ánh nhìn cảnh báo kéo dài.

“Em không có ý định không làm gì hơn là ngồi trong phòng này đâu. Em phát ốm bởi váy ngủ rồi. Em có thể ngồi dậy trong bộ váy áo thường ngày cũng tốt như ngồi trong thứ này.” Cô kéo mạnh ống tay áo chiếc váy ngủ.

“Tại sao phải gắng sức thay váy áo khi mà em vẫn dành rất nhiều thời gian ở trên giường?”

“Anh sẽ đi lấy váy áo hay không đây?”

“Không.”

“Váy ra ngoài và để em yên,” cô cau kỉnh.

Anh ngửa đầu ra sau cười phá lên. Sự nhẹ nhõm trút xuống anh như dòng nước mát, ngọt ngào như khi cơn sốt của cô thuyên giảm. Hai tuần im lặng thu mình vừa qua hoàn toàn dày vò anh, bởi vì người phụ nữ yếu ớt nằm lặng lẽ trên giường không phải Dee mà anh biết. Đây mới là Dee của anh, chanh chua và bướng bỉnh, anh sẽ yêu lắm từng phút giây của vài tuần tới đây, với cô hoàn toàn trong sự kiểm soát của mình.

Anh đứng dậy, cúi xuống trên cô, hai bàn tay giữ chặt hai bên hông cô.

“Em không bắt anh được đâu,” anh nói. Mắt anh sáng ngời niềm vui.

Đôi mắt màu lục nheo lại nguy hiểm.

“Không phải lúc này, không.”

“Không bao giờ. Khi anh chú tâm đấu tranh với em anh sẽ luôn giành chiến thắng. Không quan trọng em khó chịu thế nào, anh khỏe hơn em. Và đây là đất của anh; mọi việc được làm theo lời anh. Em sẽ nhận được váy áo chỉ khi nào anh nghĩ em đủ khỏe cần tới chúng.”

“Em sẽ không bao giờ khỏe,” cô nói ngọt ngào, “nếu em không ăn.”

Anh đứng thẳng người về mặt nhăn nhó. Cô trở lại là chính mình. Cô đủ ngỗ ngược để từ chối ăn, mà sức khỏe của cô lại quá bấp bênh cho việc đó.

“Thôi được,” anh gầm gừ. “Anh sẽ lấy thứ váy áo khi gió đó cho em. Nhưng anh muốn em hứa không cố gắng tự mình đi xuống gác.”

Cô nhìn anh thiếu kiên nhẫn.

“Em đã nói rồi, em không có ý định rời căn phòng này. Em đâu ngu ngốc. Cách duy nhất em xuống nổi cầu thang là ngã khỏi nó.”

“Đó chính xác là điều anh lo lắng.”

“Vây anh không còn gì lo lắng nữa.”

Anh trừng mắt nhìn cô, nhận thức rằng cô không chính xác hứa bất cứ điều gì, nhưng cũng hiểu rõ nếu bị anh ép buộc, cô sẽ chỉ bướng bỉnh hơn, rồi họ sẽ kết thúc bằng một cuộc đấu chí. Nếu cô thể hiện là có ý thức về việc mình cố gắng làm, anh sẽ để cô tự đặt ra tiến độ cho riêng cô, cách duy nhất để khám phá ra là để cô làm thế.

“Căn nhà gỗ trong tình trạng thế nào?” cô hỏi.

Anh đã mong cô không hỏi cho đến khi khỏe hơn, nhưng chẳng ích gì nếu cứ lẩn tránh câu hỏi.

“Tất cả cửa sổ đều vỡ, cửa hậu tung ra từng mảnh, rất nhiều thứ bên trong vỡ tanh bành hoặc đầy lỗ thủng.”

Môi cô mím chặt. “Lũ khốn. Anh có kiểm tra để chắc chắn rằng Bellamy không lừa gia súc quay lại đó?”

“Gã không đâu,” Lucas trả lời dứt khoát. Không còn ích lợi gì ở đó lúc này, với Angel Creek khô cạn, nhưng Dee không cần biết. Anh sẽ không kể với cô cho đến lúc buộc phải làm; anh có ý định dùng những tuần kế tiếp dụ dỗ cô, ràng buộc cô với mình.

“Anh sẽ kiểm tra nơi đó giúp em chứ?”

Nỗi lo lắng trong giọng cô làm anh thấy tội lỗi. Anh cúi xuống hôn lên trán cô.

“Tất nhiên rồi.”

Anh rất vui khi cô trò chuyện trở lại nên anh miễn cưỡng rời bỏ đi. Anh ngồi trên giường, nói chuyện và trêu chọc, làm cho đôi mắt cô lấp lánh tia giận dữ, cho tới khi Betsy bước vào phòng nhìn anh sững sốt. Anh thở dài, bực bội phải tuân theo cái phép tắc giả tạo. Anh sẽ vui mừng khi Dee đủ khỏe mà không cần tới Betsy để anh có thể gửi trả cô gái về nhà.

Dee sắp xếp để hồi phục sức khỏe, cẩn thận ép bản thân mỗi ngày tăng thêm một chút. Ngày hôm sau Lucas mang đến cho cô vài bộ váy áo của cô, mặc dù chúng có vẻ lạc lõng so với sự sa xỉ của phòng ngủ, cô cảm thấy nhẹ nhõm khi được khoác thứ gì đó hơn là chiếc váy ngủ. Nó giúp cô cảm nhận mình thực sự đang trên đà bình phục. Cô không dối Lucas về ý định của mình; cô ở trong phòng, chậm rãi đi đi lại lại, buộc bản thân đứng dậy lâu hơn mỗi lần. Khi cô vận động nhiều hơn cảm giác thèm ăn quay trở lại, khuôn mặt cô không còn xanh xao hay rầu rĩ nữa.

Lucas bắt đầu dành nhiều thời gian hơn giúp cô khâu khố, biết rằng nhàm chán sẽ khiến cô thử thách giới hạn của bạn thân nhanh hơn bất kỳ điều gì khác. Anh mang lên gác một bộ sưu tập sách lớn cho cô, và tối đến anh dạy cô chơi bài poker. Anh thích thú vì cô đã biết cách chơi cờ vua, một lợi ích không thể nghi ngờ khi có mẹ là một giáo viên tiểu học. Chơi cùng cô khiến anh cảnh giác. Triết lý của cô trong cờ vua cũng giống như trong cuộc sống: cô táo bạo và kiên quyết. Vấn đề là, anh không thể dự đoán được chiến thuật cô lựa chọn hay khi nào cô đơn giản phòng ngự. Họ chơi ngang tài ngang sức nên thường xuyên trò chơi kết thúc bằng kết quả hòa.

Cô ở Double C được ba tuần khi lần đầu tiên cô xuống gác, ăn một bữa thực sự ở một chiếc bàn thực sự. Lucas vòng cánh tay chắc chắn quanh cô, sự chú ý của anh tập trung vào từng bước đi, sẵn sàng bắt lấy cô nếu cô vấp ngã. Cô trao cho anh cái nhìn bình thản nhắc anh rằng cô sẽ không cho phép bản thân quá yếu đuối và bước dần tới chiếc bàn với cái đầu ngẩng cao kiêu ngạo như bất kỳ vị nữ hoàng cổ đại nào.

Một tín hiệu rằng sự hữu dụng của Betsy đã chấm dứt, và anh chẳng hề nuối tiếc khi nhận ra. Dù sao, anh ngờ rằng cô gái không được nhờ đến nhiều lắm trong tuần vừa qua, hẳn Dee đã bắt nạt cô gái. Betsy bé nhỏ bị bắt lực trước quyết tâm sắt đá của Dee, và còn cái thói tôn kính một cách lộ bịch. Cứ mỗi lần cô gái mở miệng là “vâng, thưa cô” đến nỗi hai từ đó dính vào nhau thành một. Nếu cô gái quyết định bắt chước nữ anh hùng mới của mình khi trở về nhà, thì ông già khốn khổ Sid Acray sẽ có quãng thời gian khổ sở kiểm soát cô con gái bướng bỉnh mới của ông.

Betsy được gửi về nhà sáng hôm sau, với sự biết ơn chân thành của Lucas và một khoản tiền lương hào phóng trong túi xách. Cô gái khóc khi ôm Dee rồi rời đi với lời nhắn nhủ đầm nước mắt “hãy cẩn trọng!” vọng lại phía hai người.

Lucas cười khúc khích khi quan sát chiếc xe ngựa bốn bánh biến mất dưới làn đường với Betsy vẫn còn vẫy vẫy. Anh quay lại giữ cánh tay Dee, cùng cô bước trở vào nhà.

“Chà, em yêu, em chỉ còn lại một mình hôm nay, nên cố đừng rơi vào rắc rối nào nhé. Orris ở trong bếp nếu em cần giúp đỡ, anh sẽ quay về vào chiều nay.”

Cô thở dài. “Thú thật là em mong ngóng được ở một mình. Em không quen có ai đó lượn lờ quanh mình hai mươi tư giờ một ngày.”

Anh nhìn xuống cô và mỉm cười khi anh cảm thấy cái giật giật ham muốn quen thuộc nơi háng mình. Đêm nay anh sẽ làm điều gì đó cho nó. Cô vẫn còn yếu ớt đến nỗi một cơn gió lớn sẽ thổi ngã cô, nhưng cô khỏe

hơn vẻ bề ngoài. Cô lấy lại được cân nặng, chút sắc hồng phủ trên gò má và đôi môi. Anh tìm trong đám váy áo cũ của mẹ mình và thấy vài chiếc váy dài hàng ngày nhẹ nhàng, chúng rất đơn giản không hề cầu kỳ kiểu cách để mà trở nên lỗi mốt; Betsy, người chứng tỏ khả năng với một cây kim, đã viền và chiết chúng lại cho tới khi chiếc váy vừa với Dee, và cô đang mặc một trong số đó ngày hôm nay. Vải ba tít màu vàng nhạt, xấp nhẹ phù hợp với cô, cũng như cái cách cô cặp mái tóc dài, nặng nề cao phía sau đầu, lộ trần cái gáy thanh tú. Ngay khi họ đặt chân vào bên trong, anh cúi xuống đặt miệng mình lên cái hôn ngậy thơ gợi cảm đó, anh nhận thấy cơn rung mình chạy xuyên qua cô.

Quần áo của cô không phải là tất cả anh lấy về từ căn nhà gỗ. Những miếng bọt biển xinh xinh nằm trong cái hộp trong phòng ngủ của anh nữa.

Dee cảm nhận vòng tay ôm chặt của anh và cô nín thở trong sự giải thoát đến nhức nhối. Cô không nhận ra mình nhớ được ôm thế nào, hay mình cô đơn ra sao. Cô đã nhanh chóng trở nên quen thuộc với sự động chạm của anh, cảm nhận cơ thể vạm vỡ dựa vào cô ấm áp, việc thiếu tiếp xúc thân thể đã làm cô phiền muộn. Anh thậm chí không ôm cô hay hôn cô trong suốt thời gian cô ở trang trại trừ những cái hôn vội không nồng nhiệt lên trán, nên cô không quan tâm tới tất cả chúng. Bản năng của Lucas không phải lạnh nhạt và cô cũng vậy.

Cô quay trở vào vòng ôm ấp của anh, để đầu mình tựa vào cái hôn trên vai anh.

“Mệt hả?” anh hỏi, bàn tay xoa bóp lưng cô.

“Em luôn luôn mệt mỏi. Em chỉ cố lờ nó đi.”

Anh bế cô, mang cô lên trên gác, nơi anh đặt cô ngồi lên chiếc tràng kỷ và kê cái gối sau đầu cho cô.

“Đừng lờ nó. Nghỉ ngơi khi em thấy cần. Em sẽ lấy lại sức nhanh hơn theo cách đấy.”

“Em không có nhiều thời gian,” cô nói. “Đã một tháng rồi. Khu vườn sẽ mọc đầy cỏ dại, mọi thứ sẽ chín trong một tuần hoặc lâu thêm ít nữa. Em phải đủ khỏe để làm việc.”

Anh vuốt ve má cô, rồi để bàn tay trượt xuống cho tới khi nó bao phủ ngực cô.

“Đủ khỏe cho chuyện này trước đã,” anh nói.

Hàng mi đen dày của cô rũ xuống. “Anh không thể làm tất cả việc.”

“Anh dự định thế.” Anh cúi về phía trước và hôn cô, miệng anh chậm rãi và ấm nóng, bàn tay to lớn của anh trên ngực cô khi anh nhàn nhã nhào nặn nó. “Nhưng anh thích em tỉnh táo.”

Cô cười vang, rồi thở dài bởi sự khoan khoái do cái chạm của anh mang lại.

“Em nghĩ mình có thể xoay sở được.”

Anh để cô lại với cái nháy mắt, cô nhắm mắt, để bản thân trôi vào giấc ngủ. Với một đêm đáng mong đợi sắp đến, cô không muốn làm mình kiệt sức ban ngày.

Lucas cưỡi ngựa qua hẻm núi tới Angel Creek ngày hôm đó. Đất đai của anh đã được hồi sinh nhờ dòng nước đổ về, cỏ mọc lại đủ để đàn gia súc sống sót; chúng gầy hơn anh mong đợi, nhưng chúng không chết đói hoặc chết khát. Sự thay đổi ở thung lũng của Dee mới thật đau xót. Nó vẫn còn màu xanh nhưng cây trái thì dòn, dễ gãy. Cảnh tượng căn nhà gỗ của cô khiến hàm anh siết chặt. Đó từng là một nơi xinh xắn gọn gàng, ngăn nắp, vậy mà giờ đây nó gần như bị phá hủy. Những bức tường và mái nhà vẫn còn đó, nhưng những cửa sổ tan tành và đồ đạc bên trong là bằng chứng cho số lượng đạn từng nhắm vào Dee. Quả là một phép màu vì cô còn sống sót. Nếu cô là gì đó kém cỏi hơn một phụ nữ, cô đã không còn sống. Đơn giản là thế. Cô nhìn ra sự tồn tại của mình là phải học cách bắn súng, và đủ thông minh núp mình sau hàng rào trú ẩn.

Anh bỏ đi về phía sau tới khu vườn, đứng ở đó ngắm nhìn nó thật lâu. Cây cối từng rất tươi tốt và hứa hẹn một mùa màng bội thu đã héo rũ dưới cái nóng oi ả. Dee đã làm việc chăm chỉ, giờ nó chẳng còn gì, chỉ vì bàn tay của chính anh. Con lạch hoàn toàn cạn khô tro cả đáy, và thung lũng im lặng đến lạ kỳ. Nó từng rất hoàn hảo, mà anh lại cố tình phá hủy. Anh vẫn sẽ làm thế lần nữa, vì nó là cách duy nhất anh buộc

Dee vào cuộc sống an toàn hơn. Thế không phải là anh không thấy tiếc nuối về sự thay đổi. Angle Creek từng rất đặc biệt. Giờ đây không còn giá trị.

Anh đã đưa vật nuôi của Dee về Double C, trừ đàn gà, chúng có thể tự sống được. Chúng đã biến mất, bị nhử ra khỏi thung lũng để tìm côn trùng và nước uống. Thung lũng hoang vắng, còn căn nhà gỗ có dấu hiệu của những con sóc và các sinh vật nhỏ khác bắt đầu tới làm tổ bên trong. Anh tìm trong chuồng gia súc thấy gỗ xẻ và đỉnh dự phòng, nên anh đóng chặn chúng lên tất cả các cửa sổ và lắp lại cánh cửa sau vào khung cửa. Dee sẽ có đủ thứ để lo lắng mà không cần tìm thấy căn nhà bị lũ động vật tiếp quản.

Thung lũng làm anh áy náy. Anh vui mừng quay trở lại trang trại, nơi có sự sống và bận rộn.

20. Chương 20

(Người dịch: pmtrang)

Lucas bước vào phòng ngủ của cô tối hôm đó khi cô đang chải mái tóc rối của mình. Anh nhắc chiếc lược khỏi tay cô, chải qua những sợi tóc dài, gỡ đám rối cho đến khi nó đổ xuống lưng cô như một dải lụa đen.

Cô quan sát anh qua chiếc gương, trái tim cô tăng tốc với những nhịp đập nặng nề. Anh đang ở trần, các cơ bắp phân thân thể phía trên của anh kéo căng theo từng cử động. Anh thật mạnh mẽ, thậm chí khi làm một công việc đầy nữ tính như hiện giờ cũng không làm giảm đi sự nam tính trong anh, nhưng với một người đàn ông luôn tự tin như Lucas thì dù bất kể hoàn cảnh nào anh vẫn luôn thoải mái mà hoàn thành công việc. Cô đang mặc chiếc váy màu hồng phấn anh mua cho khi cô ngã khỏi căn gác xép. Quai áo mỏng buông lơi trên vai cô, đường xẻ cổ áo trễ thấp hững hờ nơi bầu ngực, mời gọi bàn tay anh trượt vào bên trong. Làn vải chỉ vừa đủ che đi những gì cần thiết, dù cô biết núm vú mình đang hiện rõ qua nó.

Sự chú ý của Lucas tập trung vào chiếc gương, quan sát gương mặt cô đang dần thay đổi, rồi cứng lại khi anh nhìn vào ngực cô.

“Đã lâu lắm rồi,” anh thì thầm. Dù thời gian mới chỉ được đo bằng tuần, nó cũng vẫn quá lâu. Anh đã bắt đầu nghĩ rằng một ngày thiếu vắng cô cũng là quá dài. Anh hạ lược xuống, đặt tay lên vai cô, những ngón tay thô ráp của anh lướt trên làn da mịn màng của cô. Anh dừng lại khi cảm nhận cơ thể mỏng manh của cô, sự yếu đuối nơi xương đòn.

Dee biết anh đang nghĩ gì và cô áp đầu lên nơi thắt lưng anh. Mắt họ gặp nhau trong gương.

“Đây là lần thứ hai anh chăm sóc cho em,” cô nói.

“Và anh hy vọng là lần cuối cùng.”

Cô mỉm cười, nhớ lại mình đã khó khăn nhường nào để nhận sự giúp đỡ của anh trong lần đầu tiên. Nhưng cô đã học được rằng cô có thể tin tưởng vào sức mạnh của anh, và lần này là mình chứng cho điều đó, việc chăm sóc đã trở nên dễ dàng hơn. Nếu là bất cứ ai chứ không phải Lucas chăm sóc cho cô, cô đã quay về Angel Creek từ lâu trước khi cô đủ khỏe. Nhưng anh đã nói anh sẽ để mắt đến cô, và cô tin anh bằng cả mạng sống cũng như thung lũng của mình.

Cô với lấy tay anh, mang chúng đến nơi ngực mình, nhắm mắt vì khoái cảm từ sự đụng chạm đó.

“Em sẽ không gục ngã,” cô khàn giọng nói.

Anh bế cô lên và ngồi xuống chiếc ghế lớn với cô ngồi trong lòng mình, hai chân cô vắt vẻo trên tay ghế, lưng dựa vào cánh tay trái anh.

“Anh không có nhiều kiểm chế đâu,” anh thừa nhận, giọng nói khó nhọc. “Nếu anh nằm xuống cùng em, anh sẽ mất hết tự chủ.”

“Anh có cần phải thế không?” cô hỏi. Cô trao anh nụ cười chậm rãi. “Anh luôn có thể chiếm lấy em kể từ bây giờ.”

Anh bật cười ầm ầm. “Anh đang cố để không khiến em bị quá mệt. Anh sẽ không làm tình với em cả đêm đâu.”

“Tiếc thật đấy,” cô nói.

“Ừ, tiếc nhỉ?”

Từ từ anh lướt môi mình lên môi cô, khẽ chạm lưỡi anh lên môi cô. Cô trượt tay quanh cổ anh và xích lại gần, khiến sự tiếp xúc thân mật hơn. Anh cũng góp phần, nghiêng đầu và gia tăng áp lực, trượt lưỡi anh vào trong để gặp cô. Đã quá lâu nên anh tấn cô có chút dữ dội, thêm cả cảm giác áp đảo, có chút đáng sợ, như thể mọi thứ lại đều mới mẻ.

Nhận thức được cô là của anh, rằng anh có toàn quyền tự do trên cơ thể cô, khiến đầu óc anh quay cuồng còn hơn cả rượu whisky. Anh định sẽ chậm lại, nhưng làn lụa mỏng ngăn cách nơi ngực cô khiến anh không thể chịu đựng thêm nữa, anh kéo quai áo xuống cánh tay cô với một cú giật nhanh. Cô thở hổn hển khi vật áo rũ xuống thắt lưng, rồi cô giải phóng đôi tay mình khỏi dây quai áo, ngả lưng vào cánh tay anh, cho anh tầm nhìn và những cái vuốt ve không giới hạn. Anh tận dụng cả hai điều đó, khum một bên gò mềm mại trong lòng bàn tay và nâng nó lên một chút khi ngón tay cái của anh quét qua núm vú cô, khiến nó siết lại dựng đứng. Anh miết khẽ, thưởng thức khi nó bật trở lại đầy kiên nhẫn.

“Lucas.”

“Gì cơ?” Những từ ngữ thốt ra đầy lơ đãng.

“Em không cần quá nhiều sự ân cần đâu.”

Anh nhìn lên và nhận thấy sắc hồng đang lan trên má cô, cách hơi thở của cô nhanh hơn. “Với em cũng quá lâu rồi,” cô nói, sự căng thẳng hiển hiện trong giọng nói.

Anh giữ ánh nhìn trên cô, trượt bàn tay xuống đùi cô, đẩy chiếc váy lên cao hơn và lột trần đôi chân cô. Khi anh chạm tới ngã rẽ giữa hai đùi cô, anh thành thạo trượt những ngón tay vào trong, lướt chúng dọc theo các nếp gấp mềm mại. Cơ thể Dee giật lên, và cô tách chân ra.

“Đừng nhắm mắt,” anh thì thầm khi thấy đôi hàng mi cô bắt đầu trĩu xuống. “Mở mắt ra. Nhìn anh này.”

Cô chớp mắt, cố gắng tập trung, nhưng biểu hiện của cô đang quá choáng váng. Anh chạm vào khe hở mềm mại của cô, nhẹ nhàng xoay vòng quanh nó bằng đầu ngón tay mình. Cô không thể chịu được; đầu cô hạ xuống trên cánh tay anh khi toàn bộ cơ thể cô siết chặt, cảm giác nóng bỏng cuộn xoáy trong cô. Anh để cô nằm lại với đầu cô rũ ra sau rồi rút cánh tay ra, cô nằm trên đùi anh như vật tể lệ.

Cô cảm thấy thật bất lực khi nằm như vậy, hoàn toàn phó mặc cho anh. Cô đang trần truồng ngoại trừ chiếc váy ngủ xoắn lại quanh eo, và hoàn toàn mềm nhũn, không thể ngồi dậy ngay cả khi cô muốn thế. Anh đẩy chân cô tách ra, và không khí mát lạnh tràn qua nơi da thịt nhạy cảm của cô, nhắc rằng cô đang bị phơi bày đến thể nào dưới ánh nhìn của anh. Cô nghe thấy một tiếng rên thấp, rợn rợn và biết nó là của chính mình.

“Em đã sẵn sàng cho anh chưa?” anh thì thầm, và trượt một ngón tay to lớn vào trong cô. Cô uốn cong người hét lên, sự căng thẳng nóng bỏng tỏa ra từ nơi thắt lưng cô với những đợt sóng. Anh di chuyển ngón tay mình vào ra, kích thích cô gần như mất luôn cả tỉnh táo, khiến cô quặn quai đầy bất lực trên đùi anh, leo dần lên trạng thái ngây ngất.

Cô như đang trên lửa, mất kiểm soát và nhanh chóng suýt đạt đỉnh.

“Chưa được,” anh nói gấp gáp, đỡ cô ngồi dậy, hướng cô đối mặt với mình, dặt chân cô trên đùi anh. Anh giật nút quần mình mở ra. “Chưa được. Anh muốn vào trong em, em yêu, anh muốn cảm nhận em lên đỉnh.”

“Nhanh lên,” cô rên rỉ, hông cô nhấp nhô tìm kiếm khoái cảm nóng bỏng như anh đã dạy mình.

Anh cầu nhàu khi giải thoát vật sưng phồng của mình, giữ nó sẵn sàng cho cô, tay kia nâng mông cô đưa cô về phía trước, trượt cô lên mũi giáo của mình. Cô gần như hét lên trước sự thâm nhập nóng bỏng, dữ dội, mạnh mẽ tận sâu bên trong mình. Bàn tay anh siết chặt hông cô, anh di chuyển cô lên, xuống, lên lần nữa.

Lượt đâm xuống lần thứ hai là tất cả cô mong muốn, và cô lạc lối, chìm đắm trong làn sóng lung linh của khoái cảm đang túm lấy cô, ném cô vào cơn chấn động của nó, khiến cơ bắp cô co giật còn nơi nữ tính siết chặt lấy anh. Anh ngửa đầu mình ra với một tiếng rên khắc nghiệt, chiến đấu với cơn cực khoái của chính mình, nhưng với anh cũng là quá muộn. Anh nâng mình lên, ngón tay anh bấu chặt vào da thịt mềm mại nơi hông cô khi anh ép cô xuống vật nam tính của mình, thâm nhập sâu hơn nữa vào trong cô khi anh giải phóng bản thân, hạt giống nóng bỏng của anh phun trào mãnh liệt khiến cơ thể anh co giật.

Họ từ từ dịu lại, dư chấn nhỏ của sự bùng nổ lan tới từng đầu dây thần kinh và kéo dài cơn khoái cảm. Một mồi phủ lên Dee như một tấm chăn nặng nề, cô đổ ập về phía trước, mặt cô áp vào nơi hõm cổ anh, không thể cử động.

Lucas ôm gọn cô trong vòng tay mình. Anh đang cảm thấy mình yếu ớt đến tột độ. Anh xoa lưng cô, tận hưởng kết quả của sự giải thoát.

“Dee? Em yêu, em ổn chứ?”

Cô phát ra một âm thanh, nhưng gần như không giống với những từ ngữ.

Anh kẹp chặt tay cô, giữ cô tách khỏi ngực mình một chút. Cô mềm nhũn.

“Dee? Chết tiệt, trả lời anh.”

“Để em yên đi,” cô lẩm bẩm.

Anh hạ cô trở lại ngực mình, vuốt mái tóc khỏi gương mặt cô.

“Giờ em đã muốn ngủ chưa?”

“Mmm.”

Anh mỉm cười và nhắm mắt lại. Chúa ơi, cảm giác thật tuyệt khi ôm cô, cho cô sự an toàn và ấm áp trong vòng tay anh. Cũng thật tuyệt khi đẩy vào sâu trong cô và buông bỏ sự kiểm soát của bản thân, để cảm nhận mối liên kết sâu sắc.

Anh chuyển tư thế cô trong vòng tay mình để cô vắt ngang trên anh lần nữa và lúng túng kéo quần anh lên bằng một tay trong khi tay kia giữ cô áp vào mình. Cô trông thật thanh thản khi ngủ mà không hề trở mình khi anh đứng dậy. Anh đặt cô lên giường, cởi áo ngủ, cả quần áo của anh nữa, tắt đèn, trèo lên cạnh cô trên giường. Anh ổn định mình, cảm thấy thật mãn nguyện khi cô đang ở đúng nơi cô thuộc về. Nếu dự định của anh thuận buồm xuôi gió, cô sẽ không phải trải qua bất cứ đêm nào khác xa rời anh nữa.

Anh thường thức giấc trước bình minh, ngày hôm sau cũng không ngoại lệ. Anh lại cứng lên đầy đau đớn. Dee đang áp vào anh, nên anh trèo lên trên cô, trượt vào trong cô với sự vội vã.

Lần này mọi chuyện diễn ra thật chậm, gần như nhàn nhã. Cô đáp lại anh trong cơn ngái ngủ, anh cố gắng để không đòi hỏi cô quá nhiều. Tuy nhiên, nhu cầu của chính cơ thể cô cũng đã xua tan sự mệt mỏi, cô bắt đầu di chuyển cùng anh với sự cấp bách tăng dần. Mặt trời buổi sáng đã nóng, đang dần nhô lên trên đỉnh núi cùng lúc họ nghỉ ngơi thư giãn, cả hai đều no đủ.

Những gì họ vừa trải qua đột ngột đánh vào anh như một nhát rìu. Anh tựa mình trên khuỷu tay, bàn tay vuốt ve bụng cô. “Chết tiệt, chúng ta lại không sử dụng bọ biển.”

Mắt cô mở ra, và họ nhìn nhau trong im lặng. Anh không hề nói, “Nếu em có thai, chúng ta sẽ kết hôn,” bởi vì cô không hưởng ứng những tối hậu thư, mà đó chính xác là tình huống sẽ xảy ra. Nền điều anh nói là, “Nếu chúng ta có một đứa con trai nó hẳn là một nhóc siêu quậy,” rồi một điệu cười nhảu nhở chậm rãi lan khắp mặt khi anh gặm nhấm ý tưởng.

“Đừng có trông như thế chứ,” cô gặm gừ.

“Như thế nào?”

“Như thể ý tưởng đó chọc cười anh.”

“Không mà. Chỉ đang nghĩ chúng ta sẽ có một cậu con trai nghịch đến thế nào thôi.”

“Thật đáng đời anh nếu anh có toàn con gái,” cô tuyên bố. “và từng đứa một sẽ trông thật giống anh. Cứ nghĩ về những chàng trai trẻ rình mò quanh chúng xem.”

Suy nghĩ đó thui mạnh vào anh. Anh hy vọng tha thiết mình sẽ không bao giờ có đứa con gái nào, bởi vì anh không nghĩ tim mình có thể chịu đựng được sự căng thẳng đó, đặc biệt là nếu chúng có bất cứ điểm nào giống mẹ mình. Dee vẫn chưa biết điều đó, Lucas tự nhủ, nhưng cô sẽ là người sinh cho anh những đứa con.

Hai ngày sau, họ có người tới thăm Double C. Dee đang ngồi trên hiên nhà, và Lucas, đang ở trong nhà kho, bởi cô thực sự đã bắt đầu hồi phục. Anh đi vào nhà khi trông thấy có bóng người đang tiến lại gần

Dee đứng dậy và bước tới bậc lên xuống. Một trong hai người là Olivia. Besty đã thuật lại hết tin đồn về hôn lễ của Olivia với một tay súng người Mexico là người trông rất giống người đã mạo hiểm mạng sống của mình giúp Dee trong cuộc chiến chống lại những người ở Bar B, mà anh đã từng là một người trong số họ. Tất cả điều đó đã gây cho Dee sự lúng túng, bởi cô không biết có ai đó đã giúp đỡ mình. Tuy nhiên, đó hẳn là lý do giải thích tại sao cô có thể tìm chân bọn họ lâu đến vậy. Và cô vẫn chưa được gặp người đàn ông Olivia yêu.

Nhưng cô sắp được gặp anh ta, người đàn ông đang cưỡi ngựa cùng Olivia có dáng cao gầy, và đẹp trai, cách đeo súng của anh ta nói rằng anh ta cực kỳ thành thạo nó. Cô nhìn anh ta đầy tò mò, cảm thấy có chút ngại ngùng.

“Ôi, Dee, cậu trông khỏe lên nhiều đấy,” Olivia nồng nhiệt nói khi cô trượt khỏi con ngựa của mình. Dee hơi sốc khi nhận ra Olivia đang cưỡi ngựa dạng chân, điều mà, cô chưa bao giờ nghĩ cô ấy sẽ làm. Cô đã điều đó gần như cả đời, nhưng Olivia thì khác.

“Mình thấy khá hơn rồi,” Dee nói, mỉm cười khi cô bước xuống bậc thềm. “Mình vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng mỗi ngày lại khỏe lên.”

Hai người ôm nhau, nhận thức được cuộc đời họ đã thay đổi thế nào trong suốt mùa hè này và sẽ không bao giờ trở lại như cũ nữa. Đôi mắt Olivia mờ đi, còn Dee cắn môi để giữ lại sự tự chủ.

Luis xuống ngựa đứng cạnh bên Olivia, đôi mắt đen của anh nghiên cứu Dee để xác nhận. Cô cảm thấy bản thân đang đỏ mặt và ngạc nhiên với chính mình. Có điều gì đó thật nam tính trong ánh mắt kia, không hề có sự xúc phạm, nhưng lại khiến cô mềm lòng.

“Đây là chồng mình,” Olivia nói đầy tự hào. “Luis Fronteras. Luis, đây là Dee Swann, bạn thân nhất của em.”

Dee gơ tay ra, thay vì bắt tay Luis lại nâng bàn tay cô đầy dịu dàng và đưa chúng lên môi anh.

“Cô Swann, cô quả là tay súng tuyệt vời. Rất đáng ngưỡng mộ.”

Bàn tay cô vẫn râm ran nơi anh hôn cô. Cô nhìn xuống đầy ngạc nhiên, sau đó nhìn trở lại Luis.

“Tôi nợ anh mạng sống của mình,” cô nói đơn giản. “Cảm ơn anh.”

“Hãy cảm ơn anh Cochran,” Luis nói, hất đầu về phía Lucas, anh đang sải bước về phía họ. “Nếu anh ấy không đến kịp lúc, tôi nghĩ cả hai ta đã chết rồi.”

Lucas bắt tay Luis và hôn lên má Olivia. “Chúc mừng,” anh nói với Luis. “Anh đã cưới được một người phụ nữ tuyệt vời.”

“Tôi cũng nghĩ vậy,” Luis hòa nhã nói.

“Vào trong và kiếm đồ uống mát thôi,” Dee mời. “Thời tiết quá nóng để cứ đứng mãi ở đây.”

Lucas đưa tay đỡ lấy khuỷu tay Dee khi cô sải bước lên các bậc thang. Cô cảm thấy nóng bức hơn mọi người, bởi cô mới chỉ hồi phục chưa được bao lâu.

Có trà lạnh để uống, nhờ Orris đã làm nó cho Dee. Lucas và Luis mỗi người cầm một ly nước, ánh mắt họ gặp nhau đầy rầu rĩ, nhưng họ không nói lời nào. Dee và Olivia, tất nhiên, không nhận thấy có chút gì bất thường trong khi uống trà cả.

“Mình muốn tận mắt chứng kiến cậu đang dần hồi phục,” Olivia nói với Dee, “và đến chào tạm biệt cậu và Lucas. Luis và mình sẽ rời đi vào sáng mai.”

“Cậu đi đâu?” Dee hỏi. “Liệu mình có gặp lại cậu không?”

“Tất nhiên có chứ! Bọn mình không đi luôn đâu. Bọn mình sẽ đến St. Louis và bắt xe lửa.” Có ánh nhìn ngây ngất trong đôi mắt xanh của Olivia. “Bọn mình sẽ đi tới nơi xa nhất có thể. Đó là điều mình luôn muốn thực hiện.”

Dee nghĩ về nó. Cô vẫn luôn nghĩ đi du lịch giống như việc bạn đến nơi nào đó đã được định sẵn; cô chưa bao giờ nghĩ đi du lịch chỉ là việc du ngoạn. Nếu đó là giấc mơ của Olivia, thì cậu ấy không thể chọn được người chồng nào tốt hơn thế cho bản thân mình. Cô cầu chúc cho họ có được hạnh phúc.

Lucas và Luis đang nói chuyện thấp giọng, nằm ngoài tầm nghe nên Dee chỉ biết rằng họ đang thảo luận về những gì đã xảy ra ở Angel Creek. Gương mặt họ đang quá nghiêm trọng để mà nói về bất cứ chuyện gì khác.

“Bellamy không thấy xuất hiện trong thị trấn nữa,” Luis nói. “Dư luận đang cực kỳ phẫn nộ với gã.” Anh nhìn Lucas. “Tôi nghe nói anh đã đánh gã thừa sống thiếu chết.”

“Tôi đánh đủ,” Lucas trả lời dứt khoát.

“Tillie đã tới Bar B với gã, chăm sóc gã.”

“Cô ấy yêu gã,” Lucas nói. “Tôi không hiểu nổi, nhưng cô ấy yêu gã.”

“Tuy nhiên, cô ấy vẫn phi ngựa tới đây để bảo anh ngăn gã lại.”

“Và cô ấy khóc suốt lúc đó. Cô ấy năn nỉ tôi đừng giết gã. Tôi đoán tôi sẽ làm vậy nếu không vì cô ấy. Nếu Dee chết, thế nào tôi cũng phải giết gã.”

“Dee thực sự không sao chứ?”

Lucas liếc nhìn cô. “Mỗi ngày một khỏe hơn. Cô ấy sẽ muốn quay trở lại Angel Creek sớm thôi.”

Luis nhăn mặt. Anh biết những gì Lucas làm, vì những tin đồn anh đã tự mình cưỡi ngựa tới Angel Creek để kiểm chứng. Anh không nói gì với Olivia, biết cô sẽ buồn thay cho Dee. Đôi mắt đen của anh cứng lại.

“Tôi không ghen tị với anh đâu, anh bạn, khi mà cô ấy tìm ra.”

Lucas cười toe toét. “Sẽ khá thú vị trong một khoảng thời gian, nhưng rồi cô ấy sẽ hiểu thôi.”

“Nếu cô ấy yêu nó quá nhiều,” Luis nói. “Cô ấy có thể quá đau đớn để mà hiểu được lý lẽ. Anh đang nhận lấy rắc rối lớn rồi.”

“Và tôi vẫn sẽ làm thế lần nữa,” Lucas lặng lẽ nói. “Tôi sẽ phủ muối lên khắp nơi đó nếu đó là cách duy nhất để giữ cô ấy an toàn.”

21. Chương 21

(Người dịch: halucky)

Dee thức dậy, uể oải vươn vai, cảm giác có Lucas nằm cạnh mình trên giường quả tuyệt vời. Họ ngủ với nhau hàng đêm suốt hai tuần qua, và cô trân trọng từng khoảnh khắc đó vì cô biết nó không thể kéo dài. Cô nằm trong bóng tối của buổi sáng sớm, đối mặt với nhận thức rằng đã đến lúc về nhà rồi. Cô đã hoàn toàn bình phục; không cần thiết phải ở lại hay có bất cứ lý do nào khỏi phải rời đi. Cô có rất nhiều việc

phải làm đến nỗi cô không biết liệu mình có khả năng xử lý không, nhưng cô vẫn phải bắt đầu hoặc đánh mất toàn bộ khu vườn. Rau trái không thể đợi mãi mà không bị hư hỏng.

Lucas tựa quây, với tay kéo cô rúc gần vào anh.

“Em sẽ về nhà hôm nay,” cô bình tĩnh nói.

Anh cứng người bên cạnh cô, rồi nhồm dậy thấp đèn. Khuôn mặt nham nhám râu của anh trông thật khắc nghiệt trong ánh sáng dịu dịu.

“Sao vậy?”

“Vì đó là nhà em. Em không thể ở đây mãi được. Mọi người đã bắt đầu xì xào, không phải không có lý do chính đáng.”

“Em có thể lấy anh.”

Trông cô vừa buồn bã vừa tội nghiệp. “Anh không phải đề nghị thế đâu. Khả năng lựa chọn thời điểm của Kyle Bellamy không thể tồi tệ hơn. Em chỉ vừa mới quyết định để anh thả đàn gia súc trong thung lũng, để giúp anh vượt qua đợt hạn hán. Mặc dù vậy, từ những gì em thấy, anh vẫn trong tình trạng ổn thỏa. Anh không cần đến Angel Creek.”

“Em cũng vậy,” anh nói thô bạo, bị ảnh hưởng bởi lời đề nghị của cô. Chết tiệt sự rộng lượng của cô; cô khiến anh mặc cảm tội lỗi tăng lên gấp đôi. “Nếu em không sống ở ngoài đó, sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra.”

“Bây giờ chuyện đó đâu còn quan trọng. Em chỉ muốn anh biết rằng anh không cần phải lấy em để được phép đi vào thung lũng.”

“Dù gì cứ lấy anh đi.” Đôi mắt anh dữ dội. “Em biết không chỉ mình Angel Creek là thứ anh muốn.”

“Em biết.” Cô nghĩ về những kế hoạch đầy tham vọng, về ngôi nhà to đẹp của anh, và biết rằng mình không thuộc về nơi này.

“Anh muốn Double C trở thành một đế chế. Em không thể trở thành một phần của nó, Lucas. Em không chịu được việc sống ở Denver, cho dù chỉ là tạm thời. Em sẽ khiến anh khổ sở. Mọi người sẽ chế nhạo anh vì em. Em không giỏi trong các hoạt động xã hội,” cô nói với một nụ cười gượng gạo không thể làm dịu bớt biểu hiện của anh. Cô đành thử một cách khác để anh hiểu. “Khi – khi cha mẹ em qua đời em rất sợ hãi. Đột ngột em không còn ai, nên em nghĩ mình cũng sẽ chết, vì chẳng có lý do gì để không thể cả. Nhưng em có mảnh đất. Bằng cách nào đó, sống ở đó, làm mọi vật lớn lên – nó giúp ích. Không chỉ vì em yêu nó, mà em còn cần nó. Thung lũng Angel Creek thuộc về em cũng nhiều bằng em thuộc về nó.”

“Quý tha ma bắt cái thung lũng đi!” Sự quá khích trong anh bùng phát. Anh thọc những ngón tay vào mái tóc đen, ước gì có thể trì hoãn sự việc thêm một tuần nữa. “Chẳng còn gì ở đó bây giờ đâu. Anh đã chuyển hướng con lạch.”

Dee chớp mắt nhìn anh, không chắc điều mình hiểu. “Gì cơ?”

“Anh đã chuyển hướng con lạch. Giờ Angel Creek bị cạn khô rồi. Thung lũng của em chẳng đáng giá gì nếu không có nước.”

Dee rời khỏi giường, khuôn mặt trống rỗng vì sốc, đầu óc cô quay cuồng bởi sự tàn ác của việc anh làm. Cô vơ lấy quần áo.

“Anh sẽ làm thế lần nữa đấy,” anh nói đầy khắc nghiệt. “Suy cho cùng, anh sẽ phải làm việc đó để duy trì trang trại. Dù có khó khăn nguy hiểm anh cũng nhất quyết phải bảo vệ cho được Double C. Mà cái thung lũng khi gió đó sẽ khiến em bị giết chết còn em quá bướng bỉnh thừa nhận sự việc. Không có nó em sẽ được an toàn, em có thể ngủ mà không phải mở một mắt. Anh làm việc đó là cần thiết.”

Cô không thèm nhìn anh khi mặc xong đồ. Cô nói chậm rãi, vẫn còn cảm giác tê liệt từ cú sốc.

“Rồi anh sẽ hiểu rằng tôi sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết để giữ được mảnh vườn của tôi.”

Anh mất hết khả năng kiểm soát tính khí của mình khi đối mặt với sự bướng bỉnh của cô.

“Quên cái vườn rau chết đấm ấy đi!” anh gầm lên. “Em không cần nó. Anh sẽ đưa em số tiền em kiếm được từ nó.”

Cô đứng thẳng người, đối diện với anh. Đôi mắt cô sáng rực vẻ ghê rợn. “Giữ lấy tiền của anh, Cochran. Tôi đã nói với anh cái ngày tôi gặp anh rằng tôi không giỏi làm một con điếm, và vẫn không có gì thay đổi.”

Còn tệ hơn một cơn ác mộng, vì cô có thể được đánh thức khỏi một cơn ác mộng. Cô hình dung ra khu vườn tràn ngập cỏ dại, rau trái thì chín nẫu. Cô có thể tận dụng được thứ gì đó ở đấy, đủ dành dụm giúp cô trải qua mùa đông ngay cả không đủ để bán cho cửa hàng bách hóa.

Những gì cô nhìn thấy hoàn toàn trái ngược với điều mình mong đợi. Rau cỏ thật vậy héo quắt trên giàn bởi hơi nóng và bị cướp đoạt nguồn nước từng làm tươi xộp đất. Những bắp ngô không hề trổ hạt. Khi kiểm tra những bắp ngô còi cọc, cô chỉ cảm nhận được vài hạt lép bên dưới lớp lá bao.

Angel Creek cạn kiệt, còn thung lũng đang chuyển thành màu nâu. Cô bước vào cánh đồng cỏ, nơi từng tràn ngập hoa dại trong buổi bình minh huy hoàng Lucas làm tình với cô, hai người nằm trên thảm cỏ êm ái. Giờ đây chẳng còn hoa hay mùi thơm ngát ngọt ngào làm cô say mê.

Không có tiếng rì rào của dòng nước đổ về, thung lũng yên tĩnh một cách kỳ quái. Cô bước xuống đáy con lạch. Cô có thể nhìn thấy nó cạn nhưng thế nào đó cô phải tự mình xác nhận. Làm sao cô có thể thương xót trừ khi cô thực sự hiểu sự sâu sa của việc đã xảy ra ở đó chứ?

Và Lucas đã làm chuyện này với cô, cố ý phá hoại nhà cô.

Cô muốn cảm nhận cơn giận dữ dồn dập gia tăng, nhanh chóng và khó nhọc, nhưng điều này đã vượt ra ngoài sự tức giận. Cô cảm thấy tê liệt, như thể một phần trong cô đã ngừng sống.

Cô quay trở về căn nhà gỗ, nhìn chằm chằm vào tấm ván phía trên các cửa sổ. Cô đoán việc đó cũng do Lucas làm. Cô cho rằng mình nên vui vẻ bởi sự nỗ lực của anh.

Căn nhà gỗ là một đồng đồ nát, nhưng nghĩ về việc hàng loạt đạn tấn công nó, cô không mong chờ gì khác. Cô đã chuẩn bị cho điều đó. Chính sự lụi tàn của thung lũng đã làm bằng hoàng tận sâu thẳm tâm hồn cô.

Lao động luôn luôn xoa dịu cô, vì vậy thật là một điều tốt khi cô có một núi công việc nhà phải làm. Cô gần như không biết phải bắt đầu từ đâu trong ngôi nhà gỗ. Quá nhiều thứ bị hư hỏng, chỉ một ít thu hồi được. Cô quét sạch chỗ kính vỡ, rồi kéo một gầu nước, bỏ ra một giờ quỳ trên sàn cố gắng kỳ cọ những vết máu còn dính trên đó.

Mất thêm một giờ nữa trước khi sự việc được nhận thức đầy đủ. Nước. Cô ngồi trên gót chân, nhìn vào thùng nước. Giếng nước còn đầy.

Hy vọng vẫn mơ làm cô chao đảo. Thả rơi bàn chải, cô lao ra vườn và bước xuống giữa các luống rau, kiểm tra từng cây trồng.

Toàn bộ ngô đã mất; nó quá phụ thuộc vào nước trong suốt thời kỳ sinh trưởng. Nhưng còn đậu, cà chua, hành và bí ngô thì sao? Vài loài cây cứng cáp hơn số khác nên vẫn còn sống.

Cô chạy lại giếng và thả tời, lắng nghe tiếng nước bắn tóe lên trao gửi sự sống khi nó chạm mặt nước.

Mọi quyết tâm của cô tập trung vào giếng nước. Cần nhiều sức lực hơn cô tưởng để kéo gầu nước lên, sau ba lần kéo cô đã run lấy bầy. Ba gầu nước, với nửa gầu nước đầy tưởng chừng mang lại cơ hội sống sót cho một cây, tổng cộng chỉ được sáu cây. Sức nóng gay gắt dường như hút hết nước khỏi đất ngay khi cô đổ xuống, cho dù cô đã cẩn thận đổ sát gốc để bộ rễ nhận được nhiều nhất có thể

Mặt trời quá nóng. Cô dừng lại, ngược lên nhìn, lau mồ hôi trên mặt bằng tay áo. Thật lãng phí nước nếu đổ ra ngoài dưới cái nóng thế này. Ban đêm sẽ tốt hơn; cây trồng sẽ nhận được nhiều nước hơn lúc đó, và cô có thể làm việc thoải mái hơn trong nhiều giờ mát mẻ.

Quyết định thế, cô đành quay lại ngôi nhà và các công việc ở đó. Kết quả thật nản lòng. Quá ít đồ còn lại mà không bị trúng đạn, kể cả nồi niêu xoong chảo. Tất nhiên cái chảo rán bằng sắt có tay cầm dài là thoát nạn, ngoài ra cô tìm thấy hai cái xoong là còn dùng được. Thậm chí chảo làm bánh quy cũng là nạn nhân, còn âm pha cà phê chịu nhiều lỗ thủng khiến nó giống như một cái sàng.

Nhưng dù vô dụng cũng không thành vấn đề, cô không cho phép bản thân dừng lại. Nếu cô dừng, cô sẽ nghĩ về Lucas, và rồi cô sẽ vỡ vụn. Cô sẽ ngồi xuống, gào thét như một đứa trẻ bị lạc. Nếu cô giữ mình bận rộn và tê liệt, cô sẽ ổn thôi.

Cô trở nên yếu đuối trong suốt những tuần vừa qua. Cuối cùng khi đêm tối mát mẻ cũng đến, cô buộc bản thân phải di chuyển thay vì gục ngã trên giường, như cơ thể cô khẳng khái đòi hỏi. Mọi vật quá khô héo nên thật là nguy hiểm nếu cô đem theo một cái đèn ra ngoài vườn, vì thế cô làm việc nhờ ánh sáng sao.

Sau một lúc cô phát hiện ra mình bắt đầu mệt lử đến nỗi cô không nhận ra tình trạng kiệt sức của mình. Cô kéo hết gầu này đến gầu khác, lê bước ra vườn, đổ xuống những bộ rễ, là cái thứ tưởng chừng không bao giờ chấm dứt.

Đã quá nửa đêm khi cô nhận ra mình đang ngơ ngẩn đứng ở giếng nước, tay cầm cái gầu không. Cô không biết mình đứng đó bao lâu rồi.

Chân cô như thể gấn chì, bàn tay không còn cảm giác. Cô quá mệt không nhắc nổi bàn chân. Cô trở vào nhà, đổ úp mặt lên giường, không cựa quậy cho đến tận trưa.

Ngày đầu tiên đó thiết lập khuôn mẫu cho những ngày kế tiếp. Cô cố ngủ thật nhiều vào ban ngày, còn đêm đến cô kéo nước đổ ra vườn. Cô không nghĩ về nó, không cố gắng đánh giá tiến trình của mình, cô chỉ làm thôi. Cô biết rằng nếu dừng lại cô không còn chút hy vọng nào.

Tám ngày sau khi cô bỏ đi, Lucas cưỡi ngựa tới Angel Creek. Đã là chiều muộn nhưng trời mát hơn mọi ngày trong tuần. Anh đoán tám ngày là đủ dài cho cô bút rút; giờ họ có thể tranh cãi nổ trời và xua tan bầu không khí nặng nề.

Mỗi ngày anh phải chống lại thôi thúc đi kiểm tra cô, cưỡi ngựa tới đó để xem anh có thể lay chuyển được cô. Chết tiệt, anh nhớ cô. Anh gần như không có đủ thời gian với cô. Cần cả cuộc đời mới thỏa mãn anh được.

Cảnh tượng đầu tiên anh bắt gặp khi cưỡi ngựa tới là Dee đang xách gầu nước vào vườn, cẩn thận đổ quanh gốc cây.

Cơn giận dữ thiêu đốt anh. Khu vườn chó chết! Anh lẽ ra nên nhổ bật gốc đám cây cối và đốt chúng. Cô không nhận ra việc làm đó là vô ích sao?

Anh đi thẳng tới gặp cô khi cô quay lại giếng. Cô vượt qua anh mà không thèm liếc nhìn, nên cơn giận dữ trong anh bùng nổ. Anh giật cái gầu ra khỏi tay cô, ném nó qua sân.

“Em đang cố làm cái gì vậy?” anh gào lên. “Giết mình chắc?”

Cô kéo vai lên rất thẳng. “Nhờ có anh,” cô nói khẽ, “tôi đang phải tưới vườn thủ công.”

“Khốn kiếp, Dee, quá muộn rồi!” Anh nắm chặt cánh tay cô, lôi cô tới vườn. “Nhìn đi!” anh nổi khùng. “Mồ mả ra và nhìn đi! Em đang tưới nước lên cây trồng đã chết! Ngay cả em có thể làm một số trong chúng tươi tốt trở lại, mùa đông sẽ đến trước khi chúng chống trọi được.”

“Nếu tôi không có vườn, thì tôi không có cái ăn,” cô nói. Rồi giật mạnh, cô thoát khỏi cái nắm chặt của anh, bước đi nhặt gầu.

Anh đi theo, đá nó khỏi bàn tay đang dang ra của cô.

“Dừng nhặt nó lên,” anh nói với hàm răng nghiến chặt. Cô gần như trở lại bình thường lúc rời bỏ anh, giờ cô thực sự mỏng manh hơn, những quảng thâm lộ rõ dưới đôi mắt. Khuôn mặt cô xanh xao và râu rĩ. “Em mất hết rồi,” anh nói. Anh đặt bàn tay lên vai cô, lắc mạnh. “Chết tiệt, em không còn gì nữa! Đã chấm dứt rồi. Chẳng còn gì giá trị ngoài này đâu. Lấy quần áo của em, anh sẽ đưa em về nhà.”

Cô giăng ra khỏi anh. “Đây là nhà tôi.”

“Không còn gì đâu!” anh gào lên.

“Vậy tôi có là gì đâu!” đột nhiên cô hét vào mặt anh.

Anh không bao giờ nghĩ rằng mình có thể gây tổn thương cho cô, nên giờ đây anh hiểu rằng thật ngu ngốc và ngạo mạn làm sao cái việc anh đã làm.

22. Chương 22

(Người dịch: pmtrang)

Lucas nhớ lại những gì Luis đã nói: Nếu Dee yêu Angel Creek quá nhiều, cô ấy sẽ chẳng thể hiểu được lý lẽ gì khác ngoài nỗi đau. Anh biết cô yêu nó, nhưng anh chưa từng để tâm đến cảm nhận của cô, chỉ chăm chăm vào những gì anh cho là tốt nhất với cô. Phải, anh đã làm những gì tốt nhất cho chính mình, không chỉ trong việc đảm bảo nguồn nước cho trang trại mà còn cố thao túng Dee để cô không còn lựa chọn nào khác ngoài kết hôn với anh. Không phải một lần anh quan sát thấy việc mất đi Angel Creek đã khiến tim Dee tan vỡ đến thế nào; tình yêu của anh với Double C cũng thế. Anh yêu nó đến mức sẽ không bao giờ tha thứ cho kẻ nào chịu trách nhiệm trong việc phá hủy nó.

Nhưng anh đã làm chính xác điều đó với người phụ nữ anh yêu.

Anh đã quá kiêu ngạo khi nghĩ rằng việc sống trong Double C sẽ phần nào bù đắp được cho việc cô mất đi Angel Creek. Anh đã cho rằng cô chỉ giận dữ, rằng cuối cùng anh cũng có thể khiến cô bình tĩnh lại.

Anh lẽ ra nên nhớ được sự dữ dội đầy mãnh liệt của cô, cách cô trông ra sao khi anh bắt gặp cô trên triền cỏ, gương mặt rạng rỡ của cô khiến anh đau đớn chỉ với việc quan sát cô. Anh đã giết chết tình yêu mãnh liệt trong cô và đã gây ra một sai lầm tồi tệ nhất trong đời mình. Làm sao anh có thể thuyết phục cô rằng anh yêu cô sau khi anh đã cố tình phá tan những gì cô đã gây dựng?

Mọi người đều hân hoan về trận mưa, gần như choáng váng khi thấy những hồ nước được đổ đầy và những con suối lại bắt đầu chảy. Ngay cả mọi chuyện ở Bar B cũng bắt đầu tốt lên. Lucas cảm thấy cực kỳ giận dữ khi anh quan sát trời mưa vào ngày hôm sau, và cả hôm sau nữa. Nó chẳng là gì so với những gì Dee phải chịu đựng. Bellamy đã tấn công cô chẳng vì lẽ gì. Anh, Lucas đã phá hủy thung lũng Angel Creek chẳng vì điều gì. Số phận và thiên nhiên đã nhạo báng họ bằng cách gửi xuống trận mưa thật đúng lúc cho các chủ trại, nhưng quá muộn cho một người phụ nữ.

Anh đã trả lại cô con bò đực và hai con bò cái, anh còn mua thêm ít gà để thay thế những con đã chết khi anh chuyển hướng con lạch. Anh không tự mình đưa chúng tới bởi anh không nghĩ cô sẽ vui mừng khi trông thấy anh sau tất cả những gì đã qua, có lẽ là không bao giờ nữa.

Dee buộc mình phải sống tiếp. Cô quá cứng đầu để mà từ bỏ, nhưng cô làm mọi việc một cách mơ hồ, không hy vọng không mục đích. Khi Lucas đã cực kỳ cay độc chỉ cho cô biết rằng cô chỉ đang lãng phí thời gian của mình để tưới nước cho đám cây đã chết. Không ai trong số chúng có thể sống lại được nữa.

Bất kể cô làm gì, thì cô cũng đang trong tình trạng thật vô vọng. Cô vẫn còn ít tiền tiết kiệm đã cất giữ từ năm ngoái, nhưng không thể đủ để giúp cô kéo dài qua mùa đông, trừ khi cô có thể sống chỉ bằng trứng và sữa. Cô không có đủ tiền để sửa nhà và mua thêm thực phẩm, nhưng cô cũng không thể ở trong nhà mà không sửa lại nó. Nếu cô sửa nhà, cô sẽ chết đói. Lựa chọn nào thì cũng khiến cô đâm đầu vào ngõ cụt.

Trừ khi cô tìm thấy một công việc, cô không biết làm cách nào để sống sót nổi qua mùa đông. Và ngay cả khi có việc làm, thì năm sau biết ra sao? Liệu cô có thể gây dựng lại một khu vườn lớn mà thiếu nguồn nước của Angel Creek để nuôi dưỡng nó mà chỉ dựa vào lượng mưa? Có thể, dù điều đó không thể tránh khỏi việc phải tưới nước một cách thủ công lần nữa. Rất nhiều gia đình quanh đây đều làm vậy. Nhưng chính là thế, gia đình. Theo đúng khái niệm tức là có ít nhất hai người để chia sẻ công việc. Dù cô khỏe mạnh, cô biết mặt hạn chế của mình. Nếu cô cố gắng gây dựng một khu vườn lớn như cô thường làm, cô sẽ khiến mình kiệt sức, kiệt sức sẽ dẫn đến vụng về, vụng về sẽ dẫn đến những tai nạn.

Cô có thể trông tọt vừa đủ để cung cấp thực phẩm cho bản thân. Nhưng sẽ không đủ tiền để sửa chữa, hay may mặc. Không phải giờ cô chưa có nhiều váy áo, cô nghĩ, tưởng tượng ra viễn cảnh mình ăn mặc sơ sài cũng chẳng sao, nhưng cô vẫn phải thay thế chúng một khi chúng đã cũ mòn.

Nếu cô tìm được việc làm, cô có thể sống sót, nhưng sẽ không thể làm gì khác. Cô không thể chăm sóc khu vườn, không có thời gian cho việc đó.

Cô yêu nó rất nhiều. Mùi hương của đất mỗi sáng, sự tươi mát, những hạt sương sớm, những vụ mùa bội thu, sự hài lòng gần như là hạnh phúc khi trông thấy sự sống và thành quả của nó, bằng sự chăm sóc của cô, đất đai đã thật hào phóng. Mùa lại mùa kế tiếp nhau với nhịp điệu tuyệt vời. Cô thuận theo tự nhiên, đổi mới trong mùa xuân, hưng thịnh trong mùa hạ, thu hoạch, và sau đó im lìm qua mùa đông dài. Giờ thì bất kể cô làm gì, dường như cô đã đánh mất nó, điều cô yêu quý nhất.

Nhưng mọi người trên khắp thế giới này đều phải đối mặt với sự thất vọng tan vỡ, thậm chí là những tấn bi kịch, mà vẫn phải sống tiếp. Thời gian không ngừng lại. Cô hoặc đối mặt với nó hoặc phải bỏ cuộc. Cô biết phải làm thế nào trước tiên, nhưng lại không biết tiếp theo là gì.

Người đầu tiên cô ghé qua tìm việc là ông Winches ở cửa hàng tạp hóa. Ông ta chăm chú nhìn cô.

“Thế là sao?”

“Một công việc,” cô nhắc lại bình tĩnh. “Bất kể công việc gì. Tôi có thể làm việc sổ sách, sắp xếp đồ đạc, lau dọn nhà cửa.”

“Tôi có thể tự mình làm tất cả những thứ đó,” ông ta gầm gừ.

“Vâng, tôi biết.”

Ông ta vẫn đang nhìn cô chằm chằm. Ông ta cắn môi. “Rất tiếc về chuyện xảy ra ở chỗ của cô. Tôi đoán đó là lý do tại sao cô ở đây.”

“Vâng.”

Ông ta thở dài. “Ước gì tôi có thể giúp, nhưng thực sự là ngu ngốc khi thuê ai đó làm những việc tôi có thể tự mình làm. Cửa hàng chỉ đủ lớn để duy trì như hiện giờ thôi.”

“Tôi hiểu,” cô nói. “Cảm ơn.”

Cô thậm chí còn không thấy thất vọng, bởi đó chính xác là những gì cô chờ đợi. Nếu cô được nhận, không ai có thể ngạc nhiên hơn cô. Cô thử tiếp ở cửa hàng bán đồ khô, nhưng bà Worley cũng chỉ đủ để nuôi sống bản thân. Một nhân viên là không cần thiết. Chuyện cũng tương tự ở cửa hiệu bán mũ.

Cô đi khắp các con phố, vào tất cả các cửa hàng. Ngân hàng không cần thêm nhân viên. Hai nhà hàng làm việc theo kiểu gia-đình-trị, chẳng có việc gì cho người ngoài làm cả. Hai khách sạn khác cũng tương tự. Đó là thực tế cuộc sống. Trong một doanh nghiệp gia đình sẽ chỉ ưu tiên cho người trong gia đình. Cô biết kết quả trước cả khi hỏi, nhưng cô vẫn cứ hỏi để tìm kiếm bất kỳ cơ hội nào còn bỏ ngỏ.

Người thợ may ở thị trấn không cần bất kỳ sự trợ giúp nào. Hầu hết phụ nữ đều tự may vá đồ của họ; chẳng ai có tiền ở Prosper để mà trả cho người khác với công việc họ có thể tự làm. Dee thậm chí còn hỏi một công việc quét dọn nhà cửa, và ông Winches đã cho cô để lại thông báo trong cửa hàng của mình. Không ai liên lạc với cô. Chẳng ai bận tâm thuê người làm những việc quét dọn mà chính họ có thể tự làm lấy.

Những gì cô đã nói với Lucas trong lần đầu tiên cô gặp anh là sự thật theo đúng nghĩa đen: Việc duy nhất cho cô ở Prosper là một căn phòng bên trên quán rượu.

Tài sản duy nhất của cô – mảnh đất – giờ đã vô giá trị. Cô biết Lucas sẽ giúp cô bằng cách mua nó để đổi lấy các chứng thư nhưng nó sẽ chẳng nhiều hơn là sự bố thí trá hình, vì anh chắc chắn không cần nó. Giờ thì anh đã có nguồn nước dồi dào nhất, rõ ràng là, một nguồn nước vô tận. Anh đã có nguồn nước của Angel Creek.

Không còn được gọi là Angel Creek ở nơi phía bên kia dãy núi nữa. Cô không biết liệu nó còn có một cái tên. Danh tiếng của nó không còn như cũ, với Double C là vùng đất chăn thả rộng lớn, và hiệu quả của dòng nước sẽ bị chôn vùi. Trong thung lũng nhỏ hẹp của cô, nó từng là một điều kỳ diệu, tạo nên một thiên

đường nhỏ bé. Đó là lý do tại sao nó được gọi là Angel Creek. Cô không bao giờ nghĩ rằng nó chỉ là một vết cắt trên mặt đất có dòng nước chảy qua; Angel Creek đã tồn tại, một cách độc lập, với bí ẩn của riêng mình, là cộng sự đắc lực giúp cô phát triển khu vườn. Cô đau buồn cho nó như một người vừa qua đời.

Nếu nó không còn gì cô vẫn có nó như một niềm tự hào, nhưng lúc này đây nhiều ngày đã trôi qua buộc cô phải nhận ra rằng cô phải nuốt niềm tự hào đó lại và nhận tiền của Lucas. Chẳng còn gì cho cô ở đó, nhưng cô có thể bắt đầu ở nơi khác.

Lucas! Cô vẫn không thể để mình suy nghĩ về anh. Nỗi đau vẫn còn quá mới mẻ, quá lớn. Cô sống mỗi ngày với nhận thức về nó, nhưng cô không thể lấy nó ra và suy xét, hay cố gắng để hiểu. Nó chỉ đơn giản là ở đó. Miễn là cô có thể lờ nó đi, để tồn tại, nhưng nếu có lúc nào cô định lờ nó ra, nó sẽ phá hủy cô.

Cơ thể cô, vẫn theo nhịp sinh học bình thường báo hiệu cô không mang thai con anh.

Cô nên cảm thấy khuây khỏa mới đúng.

Dù vậy, trái với tất cả logic. Cô đã hy vọng. Một đứa con bây giờ sẽ là thảm họa với cô, nhưng cô vẫn hy vọng. Hai lần với anh mà không có biện pháp bảo vệ là cơ hội cuối cùng để cô thụ thai. Cô không quan tâm đến danh tiếng của mình, nếu nó còn sót lại chút nào; cô sẽ yêu thương đứa con của mình bằng tất cả sức mạnh trong cô, cũng như cô yêu anh. Cô sẽ không tổn thương quá nhiều đến thế nếu cô không yêu.

Phải mất một lúc Dee mới nhận ra người phụ nữ cưỡi ngựa hướng về phía nhà mình. Cô ta mặc một bộ đồ cưỡi ngựa thời trang, ngồi một bên đầy duyên dáng, với chiếc mũ nhỏ gắn lông cong cong đổ xuống một bên vai. Nhưng mái tóc đỏ sẫm vẫn vậy, và đôi mắt nâu long lanh. Đó là Tillie, cô gái trong quán rượu đã cưỡi ngựa tới Double C tìm sự giúp đỡ. Dee tin rằng mình nợ Tillie mạng sống của mình cũng nhiều như cô nợ Luis Fronteras hay Lucas. Tất cả bọn họ đều sắm một vai trong màn kịch đã qua.

Hai người phụ nữ đối diện với nhau.

“Chào buổi sáng,” Dee nói lạnh lẽ. “Cô muốn vào trong không?”

Tillie xuống ngựa bước tới hiên nhà. Đây là lần đầu tiên trong mười năm liền cô ta được mời vào trong một ngôi nhà đáng kính. Căn nhà khiêm tốn và xuống cấp nhiều, nhưng chẳng có mấy người mời cô ta vào trong hay thậm chí là chào đón sự hiện diện của cô.

“Cảm ơn những gì cô đã làm.”

Tillie nở nụ cười khê. “Một phần là vì cô thôi. Tôi không thể để Kyle hủy hoại bản thân anh ấy theo cách đó được.”

“Tôi nghe nói giờ cô đang sống ở Bar B.”

“Phải. Chúng tôi sắp kết hôn. Nhưng chúng tôi có lẽ không ở lại vùng này nữa. Tôi không nghĩ người dân thị trấn có bao giờ quên đi những gì đã xảy ra, hay tha thứ cho anh ấy. Đó là điều may mắn để cả hai chúng tôi bắt đầu lại. Và cảm ơn cô. Cô có thể kích động mọi người chống lại anh ấy hơn thế, nhưng cô không làm.”

“Có vẻ cũng chẳng cần làm đâu. Lucas gần như đã giết anh ta.”

Colorado giờ là một bang rồi, cô nhận ra, nhưng trở thành tiểu bang không làm thay đổi cách người dân trong thị trấn xử lý mọi việc. Nếu có tranh chấp, họ vẫn giải quyết chuyện xảy ra mà không cần đưa ra pháp luật. Kyle đã nhận được sự trừng phạt từ những năm đắm của Lucas; gã gần như bị bỏ rơi, danh tiếng bị phá hủy.

Nhìn quanh ngôi nhà, Tillie nói, “Cô cũng sẽ bắt đầu lại. Tôi đến để đưa cô chút tiền đền bù cho những thiệt hại. Tôi biết tôi không thể bù đắp những gì đã xảy ra với cô được, nhưng nó sẽ giúp cô ít nhiều. Để bắt đầu.”

Tim Dee đập mạnh. Sao cô có thể bắt đầu lại được chứ? “Kyle không làm điều này,” cô nói. “À, anh ta là nguyên nhân gây thiệt hại cho căn nhà, nhưng Lucas Cochran mới là người phá hủy thung lũng này.”

“Anh ấy sẽ không làm thế nếu không có Kyle.” Tillie nhẹ nhàng nói. “Đó là quyết định khó khăn, nhưng Lucas cũng là một người đàn ông khó lay chuyển. Anh ấy biết rằng chỉ cần cô còn ở lại Angel Creek thì rồi

cũng sẽ có ai đó cố gắng cướp lấy nó từ cô, và cô sẽ luôn gặp nguy hiểm. Vậy nên anh ấy lấy đi lý do duy nhất mà mọi người muốn có được thung lũng. Anh ấy làm thế để bảo vệ cô thôi.”

Ánh mắt Dee gần như bị tàn phá. “Tôi thà là nhận lấy rủi ro.”

“Lucas không thể mạo hiểm điều đó được. Anh ấy yêu cô rất nhiều.”

Dee nói chậm rãi. “Khi tôi đi dạo ngoài kia, điều tôi trông thấy chẳng có gì trông giống như hạnh động vì tình yêu”

“Tôi biết. Như tôi đã nói, đó là quyết định rất khó khăn. Cũng như thật khó cho tôi để hỏi xin Lucas giúp đỡ cô ngày hôm đó, biết rằng Kyle có thể bị giết vì mình. Không có nhiều người thấy đó như một hành động vì tình yêu, nhưng nó là vậy. Tôi chẳng thể làm gì để ngăn anh ấy lại, ngay cả dù anh ấy có ghét tôi vì điều đó.”

“Tôi không ghét Lucas,” Dee nói, và đó là sự thật. “Không. Không phải bây giờ. Có lẽ là không bao giờ. Tôi chỉ cảm thấy trống rỗng, như một phần lớn trong mình đã biến mất. Nhưng đó không phải vấn đề của sự tha thứ, đó là vấn đề của cuộc sống. Ngay lúc này thì tôi không quan tâm lắm.”

Tillie đã từng thấy ánh nhìn đó trong mắt người phụ nữ khác, cũng là ánh nhìn trong mắt cô ta từng có. Đó là ánh nhìn của một người không còn gì để mất. Kiểu gì đó lạnh lẽo, ảm đạm đến sâu sắc, và nếu người phụ nữ có hồi phục, cô ấy cũng sẽ khác, thay đổi theo cách thật khó để hiểu được.

“Tôi mang theo tiền,” Tillie nói nhanh, thay đổi chủ đề.”

“Tôi không muốn tiền của Kyle.”

“Không phải của anh ấy, nó là của tôi.”

Dee nhìn cô đầy kinh ngạc. “Càng là lý do để tôi không nhận. Cô không cần phải trả giá; cô không phải chịu trách nhiệm cho bất kỳ chuyện gì đã xảy ra. Nếu có, thì là tôi nợ cô mạng sống của mình.”

“Nhưng những khoản nợ của Kyle thì cũng là của tôi,” Tillie nhấn mạnh. Cô ta cười toe toét. “Đó là một phần của việc khi cô yêu thương ai đó.”

“Cảm ơn cô, nhưng không.” Cuối cùng cô cũng phải nuốt lại tự trọng bản thân và chấp nhận khoản tiền của Kyle, cô nghĩ, bởi đây một phần là lỗi của gã, nhưng giờ thì không thể hỏi xin lại số tiền đó từ Tillie được.

Tillie do dự. “Tôi nghe nói cô đang tìm việc trong thị trấn.”

“Phải, nhưng không có việc nào hết.”

“Vậy thì cầm lấy tiền đi. Tôi có tiền, và cô thì cần nó.”

Dee nghĩ về số tiền và việc bắt đầu lại, nhưng tiền không phải thứ cô cần; mà là nước kia. Cô ngồi im, nhìn chăm chăm Tillie như thể cô chưa bao giờ gặp cô ta. Có gì đó thật sai lầm trong não cô không? Có điều gì cô cần nghĩ lại không. Một con lạch bị chuyển hướng sẽ có thể chuyển hướng lại lần nữa.

Cô hẳn đã trong trạng thái lơ đãng từ cú sốc, sốc bởi nỗi đau của sự phản bội của Lucas. Đó là lý do duy nhất khiến cô cứ ngồi yên đó thay vì làm điều gì để thay đổi tình hình. Cô chưa bao giờ là người ngồi im để mặc số phận định đoạt; cô sẽ xắn tay áo và tự mình giải quyết vấn đề của bản thân.

Cô lại cảm thấy như mình sống lại lần đầu tiên kể từ khi Lucas nói với cô về những gì anh đã làm, về lấp lánh quen thuộc trở lại trong mắt cô.

Quan sát cô chăm chú, Tillie lên tiếng. “Gì vậy? Là gì? Cô có ý tưởng gì sao?”

“Tôi có. Và có vài điều cô có thể làm để giúp tôi.”

“Bất cứ điều gì. Tôi có thể làm bất cứ điều gì cho cô.”

Một nụ cười chậm rãi nở trên gương mặt Dee. “Cô có thể kiếm cho tôi ít thuốc nổ được không?”

Luôn hứng thú với những cuộc phiêu lưu, Tillie đi cùng Dee lần theo đáy con lạch tới chỗ nguồn nước bị chặn trên núi. Không phải một chuyến đi dễ dàng; Dee đoán hẳn phải có cách dễ dàng hơn nhưng cô lại không biết.

Cả hai đều mặc quần, thật tốt vì nhiều lần họ phải đi bộ, dắt theo ngựa. Họ leo lên và đi men theo triền núi, đôi khi họ đi vào đường cụt và phải quay ra. Nhưng khi đến được nơi ngã rẽ thì không thể nhầm được. Con đập đất lượn cong chắn ngang nhánh rẽ phía đông, gửi tất cả nguồn nước màu mỡ xuống phần đất Double C.

Dee nhìn chăm chăm vào công trình đã giết chết nông trại của cô. Nếu Lucas cần nước để tồn tại, cô sẽ tự mình đắp con đập, một nắm bùn ngay lúc này. Cô đã sẵn sàng bán thung lũng cho anh. Nhưng quỷ tha ma bắt cô đi nếu để anh tiêu diệt điều đẹp đẽ này, thứ mà cô yêu thương vô cùng, chỉ vì anh nghĩ anh biết điều gì là tốt nhất cho cô hơn chính bản thân cô!

“Cô đã bao giờ sử dụng thuốc nổ chưa?” Tillie hỏi.

“Chưa.”

“Ôi Chúa ơi.”

“Đừng lo. Tôi đã hỏi trong thị trấn. Người thợ rèn dùng nó để làm vài thứ và có chỉ cho tôi cách sử dụng.”

“Tức là cô chỉ cần châm lửa ngòi nổ và ném nó vào con đập thôi?”

“Không. Tôi sẽ chôn nó xuống phía đông con đập, sát chân đập. Bằng cách đó, khi nó nổ, nó cũng sẽ thấp hơn đáy con lạch.” Cô hiểu rõ cơ chế của việc Lucas đã làm, nên cô sẽ làm điều tương tự.

Phải mất một thời gian, dùng con dao, mới đục được hai lỗ trong lớp đất sét rắn kết. Cô chôn những thanh thuốc nổ vào trong rồi rỗng dây nổ ra thật dài. Để phòng cô đốt thử một đoạn dây nổ để biết mất bao lâu nó cháy được một foot, rồi cô dự tính chiều dài dây nổ cần dùng để cô chạy xa, an toàn tránh được vụ nổ.

“Cô nên bắt đầu chạy xuống núi đi,” cô nói với Tillie. “Tôi sẽ cho cô năm phút trước khi tôi châm lửa.”

“Tôi muốn xem,” Tillie nói. “Tôi đã đến tận đây rồi. Tôi muốn xem cô làm nó. Tôi sẽ rời đi khi nào cô rời đi.”

Họ nhìn nhau và cười toe toét.

Dee châm ngòi.

Họ chạy tới chỗ những con ngựa, vung người leo lên yên, và phóng bạt mạng. Dee âm thầm đếm từng giây.

Lucas đang đi bộ dọc theo con lạch, nhìn vào dòng nước đang cuộn chảy, không biết gì về trận chiến phía trên đầu nguồn. Nó sâu hơn anh từng thấy trước đó, đủ để bơi được.

Anh tự hỏi liệu nó có đáng không.

Dee đã phải đi từ nhà này sang nhà khác trong thị trấn, hỏi xin việc làm còn hơn là đến tìm anh. Sự trớ trêu của nó chỉ ra anh chẳng là gì với cô nữa, và cô thà chết còn hơn đến hỏi xin anh giúp.

Anh đã hy vọng, bất chấp mọi thứ, rằng cô sẽ đến với anh, rằng cô sẽ nguôi ngoai đủ để nhận ra anh làm vậy là để bảo vệ cô. Nhưng nó không phải vấn đề của cơn giận, nó là vấn đề của lòng tổn thương sâu sắc đến nỗi nó khiến cô quay cuồng.

Và đó còn là niềm kiêu hãnh. Chưa bao giờ có người nào kiêu hãnh hơn Dee Swann. Đó chính là điều khiến cô không thật dễ để yêu, nhưng nếu cô bớt đi niềm kiêu hãnh, ít mạnh mẽ hơn, cô sẽ không còn là mình, và anh sẽ không yêu cô đến mất trí như vậy. Nếu cô không quá mạnh mẽ, cô sẽ không thể phù hợp được với sức mạnh lý trí trong anh, và anh đã không yêu cô đến thế. Cô chính xác là những gì anh cần, một người bạn đời thực sự.

Vậy mà anh đã giáng một đòn mạnh vào niềm kiêu hãnh ấy, và cả tính độc lập – một phần thực sự lớn trong nó. Dee sẽ không tha thứ cho anh vì Angel Creek; cô không thể làm vậy mà vẫn là cô được. Anh đã mong

chờ – đòi hỏi – rằng cô sẽ không phải là chính cô. Cô là một người cực kỳ độc lập, nó đã ăn sâu vào cô, là một phần tinh thần khiến cô trở nên mạnh mẽ. Sao cô có thể đánh mất nó được? Angel Creek thuộc về cô cũng nhiều như cô thuộc về nó.

Nếu anh ép buộc cô đến với mình, đầu hàng niềm kiêu hãnh của cô, nó sẽ giết chết thứ gì đó trong cô.

Cơ hội duy nhất anh có là trả nó lại cho cô, cả sự độc lập lẫn niềm kiêu hãnh. Cô sẽ không bao giờ đến với anh trừ khi lòng tự trọng và sự độc lập của người phụ nữ trong cô còn nguyên vẹn. Cô luôn nhấn mạnh việc duy trì sự độc lập đó, và việc tự tạo số phận cho riêng mình. Làm sao anh có thể đổ lỗi cho cô khi anh cũng giống như vậy chứ. Anh sẽ không bao giờ chịu được sự sai bảo của ai đó, và cô cũng không. Cô có thể là bạn đời của anh, nhưng sẽ không bao giờ phụ thuộc vào anh. Anh chưa bao giờ muốn khác đi, nhưng giờ khi đã mất cô anh mới nhận ra điều đó.

Anh nhìn vào dòng nước lần nữa. Thứ quý giá, nhưng nó không quý giá với anh bằng Dee.

Cô đã từ chối lời cầu hôn của anh, ngay cả sau khi anh nói với cô không phải vì Angel Creek. Khi ấy anh đã rất giận dữ bởi anh không thể hiểu được, nhưng đột ngột nó đánh vào anh. Thậm chí nếu bằng cách nào đó anh khôi phục lại Angel Creek cho cô, cô vẫn sẽ không kết hôn với anh. Anh đã kể cho cô nghe về những kế hoạch của mình, anh muốn gây dựng Double C thành một đế chế thế nào bằng cách sử dụng tiền của mình để gây ảnh hưởng đến các quyết định chính trị. Anh đã kể về các chính trị gia ở Denver, những buổi lễ hội để tiếp khách, anh và vợ sẽ phải tham dự những buổi gặp mặt xã giao. Anh đã nghĩ tới việc có Dee bên mình, đủ kiêu ngạo để nghĩ rằng anh có thể đặt cô vào một xã hội thật ít phù hợp như vậy.

Nhưng Dee không thể sống theo cách đó, và cô biết thế. Không phải chỉ là chuyện cô không được tận hưởng cuộc sống; cô phải được ở ngoài kia, tự do, không bị trói buộc bởi hàng dãy các tòa nhà ngột ngạt và các quy tắc bất tận của xã hội. Anh thật đui mù mới tưởng tượng ra việc cô sẽ phù hợp với chuẩn mực đó bởi vì anh muốn thế. Cô chưa bao giờ yêu cầu anh thay đổi. Sao anh lại có thể ngu ngốc đến nỗi mong đợi nó từ cô?

Anh nghĩ về tất cả những kế hoạch của mình, tham vọng của mình, và những gánh nặng tinh thần của bản thân. Anh đã muốn sự ảnh hưởng đó chỉ vì Double C.

Nhưng quỷ thật, anh đã giàu có sẵn rồi. Và Dee sẽ mang lại cho trang trại nhiều hơn là tham vọng mà anh có. Cô sẽ mang tới bản thân cô, tinh thần cô, những đứa con họ sẽ có.

Anh phải chọn lựa, và với điều đã rõ ngay trước mắt anh biết chẳng có sự lựa chọn nào hết. Anh sẽ chọn Dee thay vì bất kỳ khoản tiền, quyền lực hay sự ảnh hưởng anh có từng hy vọng tạo nên. Anh sẽ tặng Double C lại cho cô hoàn toàn nếu điều đó có thể khiến cô trở lại. Anh muốn cô trở thành bạn đời của anh trong suốt quãng đời này.

Là bạn đời của anh.

Anh chớp mắt, ngạc nhiên trước ý tưởng đó. Nó có thể. Đó là điều duy nhất anh có thể nghĩ đến cho đến giờ từ khi gặp cô.

Anh nghe thấy tiếng nổ trầm và ầm ầm, đến từ phía dãy núi. Anh nhìn lên, hy vọng trông thấy những đám mây đông, nhưng bầu trời đang rất quang đãng. Anh không biết tiếng sấm đến từ đâu.

Tiếng sấm, quỷ thật! Đột nhiên anh nhận ra chính xác đó là gì. Miệng anh há ra, và nhìn chăm chăm vào dãy núi. Và rồi, không thể dừng được, anh bắt đầu cười lớn.

Anh lẽ ra nên dự đoán được rằng cô sẽ làm gì đó với tình hình hiện tại. Tiếng nổ đó là dấu hiệu cho thấy cô đã quay trở lại trận chiến này.

Ngày hôm sau Dee nghe thấy tiếng ngựa cưỡi đến nhà mình. Cô nhìn ra ngoài và thấy Lucas đang xuống ngựa. Cô đã đợi anh đến từ hôm qua kia, và tự hỏi điều gì khiến anh lâu đến thế.

Cô nhặt khẩu súng săn lên và bước ra ngoài.

“Anh muốn gì?” cô hỏi không mào đầu.

Anh dừng lại ngay khi định bước tới, thận trọng chú ý tới khẩu súng.

“Giờ thì, Dee. Nếu em định dùng tới nó, em nên làm ngay từ lần đầu tiên anh thấy em. Giờ thì quá muộn rồi.”

Cô mỉm cười. “Chẳng bao giờ là quá muộn để sửa chữa sai lầm.”

“Chính xác.” Anh hất đầu về phía tiếng nước chảy, nơi Angel Creek một lần nữa lại thật đầy. “Ai đặt thuốc nổ cho em thế?”

Cô hếch cằm. “Tôi không cần ai làm điều đó cho mình cả. Tôi tự làm lấy.”

Lucas nhìn cô chăm chăm, kinh ngạc. Tim anh gần như ngừng đập khi nghĩ đến sự nguy hiểm mà cô đã đặt mình vào. Chết tiệt, cô không hề biết những vụ nổ chẳng bao giờ là ổn định cả sao? Anh thậm chí chưa bao giờ nghĩ đến việc cô tự mình làm điều đó, mặc dù bây giờ khi nghĩ lại, anh lẽ ra nên dự đoán được. Dee đã bao giờ nhờ cậy đến sự giúp đỡ của ai chưa?”

“Em điên à?” anh hét, gương mặt anh đỏ bừng vì giận dữ. “Em có thể đã bị giết rồi!”

Cô bắn cho anh ánh nhìn khinh khỉnh. “Tôi cho là anh nghĩ tôi không biết mình đang làm gì nhỉ.”

“Đúng vậy không?” anh bắn trở lại.

Cô nhướn mày nhìn anh. “Rõ là vậy,” cô dài dòng. “Tôi vẫn ở đây này.”

Anh cảm thấy như muốn đập đầu vào tường vì thất vọng, và rồi anh đột nhiên bật cười, bởi anh nghĩ đến việc cô sẽ khiến anh phát điên như thế này trong suốt phần đời còn lại của mình. Có lẽ anh điên rồi, bởi vì anh có thể thề là anh đã trông thấy một tia sáng của sự thích thú lóe lên trong đôi mắt xanh lục đầy mê hoặc kia. Cô thích việc khiến anh mất kiểm soát.

“Tillie giúp tôi,” cô nói thêm.

“Tillie!” Anh cời mũ và lau mồ hôi trên trán với vẻ kích động. “Chúa tôi.” Nhưng nó khiến mọi việc hợp lý hơn rồi. Tillie làm vậy bởi cô ta sẽ cảm thấy bắt buộc phải làm gì đó để chuộc lỗi cho Kyle. Trong trường hợp này, Lucas biết tội lỗi của anh lớn hơn của Kyle nhiều, mặc dù anh làm nó nhân danh tình yêu.

Dee bắn cho anh ánh nhìn đầy thách thức. “Nếu anh muốn đập một con đập khác, tôi chỉ cần thổi bay nó là xong.”

“Anh không định xây con đập khác đâu,” anh cau kỉnh nói. “Quý thật, anh lẽ ra nên tự mình thổi bay nó mới phải. Anh chỉ không nghĩ về nó được trong thời gian qua.”

Giật mình, Dee nhìn anh chăm chăm. “Sao anh làm vậy?”

“Bởi vì anh sai rồi.” Anh nhìn cô, ánh mắt họ khóa vào nhau. “Bởi vì ngay từ đầu anh không có quyền dựng nó lên. Bởi vì anh sẽ làm bất cứ điều gì mang em trở lại.”

Cô chưa bao giờ trông thấy đôi mắt xanh của anh kiên quyết đến thế. Tim cô bắt đầu dội mạnh trong lồng ngực, nhưng cô không dám để anh trông thấy nó. Anh bước một bước, và cô giờ khẩu súng lên.

“Ồ yên đó,” cô cảnh cáo.

Anh thậm chí còn không nhìn vào khẩu súng.

“Em sẽ lấy anh chứ?” anh hỏi. Vô tình liếc về phía con lạch. “Không, không phải vì dòng nước chết tiệt đó,” anh hét. “Giữ lấy cái thung lũng này. Anh không cần. Thứ anh cần là em. Anh sẽ viết giấy để xác nhận thung lũng vẫn là của em, và anh cũng ký giấy giao luôn cho em Double C. Chỉ cần em kết hôn với anh thôi.”

Dee đã bị kinh ngạc bởi lời đề nghị đó. Cánh tay cô run lên, khẩu súng hạ xuống. Trước khi cô có thể thở lại, Lucas đã bước tới hiên nhà, cẩn thận lấy nó ra khỏi tay cô và đặt sang bên.

“Anh nói sao cơ?” cô sững sốt.

“Anh nói Angel Creek sẽ là tài sản cá nhân của em, em có thể làm gì tùy thích mà anh sẽ không can thiệp vào. Anh không biết tại sao mình lại chưa từng nghĩ về nó trước đây. Và anh sẽ cho em cả trang trại của mình nữa. Anh sẽ cho em bất cứ thứ gì em muốn chỉ cần em nói đồng ý thôi.”

Cô chưa bao giờ tưởng tượng được có bất kỳ điều gì khiến mình ngạc nhiên đến thế. Anh đơn giản là không thể có ý đó được. “Nhưng... tại sao?”

Anh hít một hơi sâu; thật khó cho anh kinh khủng phải thẳng thắn, đặt cược mọi thứ mình có và hạnh phúc tương lai đối lập với câu trả lời của cô.

“Bởi vì anh cần em, em yêu. Anh cần một người vợ sẽ hạ đo ván anh khi anh cố gắng bắt cô ấy nghe lời, và em là người duy nhất dám làm thế. Anh không thể đếm nổi số lần anh đã hỏi cưới em, nhưng chúng ta phải làm rõ điều này ngay bây giờ: Anh chưa bao giờ cầu hôn em vì thung lũng hay nguồn nước. Anh cầu hôn em vì anh yêu em. Rõ chưa?”

Cô không thể nghĩ ra bất cứ điều gì để nói. Cô há hốc miệng nhìn anh, đầu óc cô trống rỗng như một cái bảng đen vừa được xóa sạch.

“Anh hỏi em rõ chưa?” anh lên giọng.

“Anh không thể muốn em được.” Cô buột miệng.

“Sao anh lại không thể?”

“Bởi vì... bởi vì em không phải những gì anh muốn,” cô lắp bắp. “Anh sẽ dành nhiều thời gian ở Denver, và em không thể sống thế được. Mọi người sẽ cười nhạo em. Em không thể phù hợp –”

“Không, anh sẽ không,” anh kiên quyết. “Denver cút xuống địa ngục đi. Anh muốn có em.”

“Em không thể yêu cầu anh từ bỏ –”

“Chết tiệt, em không yêu cầu anh từ bỏ bất cứ điều gì!” anh gầm lên, mất hết sự kiên nhẫn cuối cùng. “Anh biết mình muốn gì. Bây giờ thì trả lời câu hỏi chết tiệt của anh đi!”

Cô chớp mắt và cố gắng tập hợp lại suy nghĩ của mình. “Em không muốn Double C,” cô nói. “Em sẽ không kết hôn với anh bởi vì anh cho em vùng đất đó.”

Lucas ném chiếc mũ của anh xuống hiên nhà và muốn giậm mạnh chân. Thay vào đó, anh nắm lấy tay cô và lắc. “Vậy thì quên cái vùng đất chết tiệt đó đi,” anh nói, răng nghiến chặt. “Chỉ cần nói với anh là em sẽ kết hôn với anh thôi.”

Từ từ niềm vui sướng bùng nổ trong ngực cô, và cô cố gắng ngăn nó lại. Nếu không, cô sẽ có nguy cơ bùng nổ mất. Anh có ý đó. Thật không thể tin được, nhưng anh có ý đó. Anh sẽ không bao giờ cho ai chỉ một inch của Double C yêu quý của mình trừ khi anh nghĩ đó là cách duy nhất có thể thuyết phục cô kết hôn với anh, nhưng anh đã cho cô toàn bộ trang trại đó. Anh yêu cô, và ánh nhìn nóng nảy trong đôi mắt xanh nói với cô rằng anh không cảm thấy chút nào hối tiếc vì đã từ bỏ tham vọng của mình. Anh đã hạ quyết tâm, và khi Lucas Cochran quyết tâm làm gì thì không ai có thể thay đổi được.

“Được rồi,” cô nói.

Anh lắc đầu lần nữa. “Được rồi cái gì?”

“Cô bắt đầu bật cười. “Vâng,” cô trả lời.

“Vâng cái gì?” Chúa ơi, cô sẽ khiến anh phát điên trước khi năm nay kết thúc.

Cô trao anh nụ cười lóa mắt ngọt ngào. “Vâng, em cũng yêu anh. Vâng, em sẽ lấy anh. Nhưng không phải vì Double C hay bất kỳ lý do nào khác, ngoại trừ lý do em yêu anh. Còn gì nữa không?”

Lucas kéo cô vào ngực anh, cánh tay anh siết chặt đến nỗi khiến xương sườn cô đau nhức. Anh nhắm mắt khi nước mắt đang chầm chích. Anh đã đánh đổi toàn bộ cuộc sống của mình cho điều này và đã sống trong những giây phút kinh hoàng khi nghĩ đến chuyện cô sẽ từ chối anh.

“Chúa ơi, em thật là cứng đầu.”

“Em biết,” cô nói điềm tĩnh, những lời nói bị bóp nghẹt vì khuôn mặt cô vẫn đang áp vào ngực anh. “Cứng đầu giống như anh.”

“Ý anh là về Angel Creek kìa. Nó sẽ là của em. Em cần nó, em yêu. Trước đây anh đã không hiểu.” Anh hôn lên tóc cô. “Là chủ sở hữu mới của Double C, em là một trong những người phụ nữ giàu có nhất tiểu bang đấy.”

Cô ngẩng đầu lên và trao anh nụ cười tỏa sáng. “Không đâu,” cô nói.

“Dĩ nhiên là có. Anh biết giá trị trang trại đó, chết tiệt.”

“Em không muốn Double C.”

“Thỏa thuận là thỏa thuận.”

“Không phải cho đến khi em nói ‘Đồng ý’ sao. Em sẽ không lấy Double C. Anh cần nó cũng như em cần Angel Creek.” Bàn tay cô với lên lưng anh. “Đây không phải sự đầu hàng đâu, anh biết đấy. Sao nó không thể trở thành quan hệ đối tác được nhỉ?”

“Quý thật, anh không quan tâm,” anh nóng nảy nói. “Miễn là em kết hôn với anh.”

Cô cảm thấy vô cùng bình yên. “Giấy tờ thế nào không quan trọng miễn là em vẫn có thể đến đây,” cô nói, và cô bắt đầu nhận ra rằng đó là sự thật. Angel Creek vẫn là của cô dù nó thuộc sở hữu của Lucas. Cô tin anh, và bởi vậy cô không còn phải chiến đấu để duy trì sự độc lập của mình nữa. Sự tôn trọng anh dành cho cô chính là cách cô duy trì tự chủ thực sự của mình, và đó là tất cả những gì cô muốn. Kết hôn với anh cũng sẽ không thay đổi điều đó.

“Đó là những gì anh nhận ra về Double C,” Anh thừa nhận. “Cái tên không quan trọng. Em mới quan trọng, đất đai vẫn ở đó thôi. Nhưng chúng ta sẽ làm theo bất cứ điều gì em muốn” anh nói, nghiêng mặt cô lên cho một nụ hôn mạnh mẽ. “Nó có thể là tài sản để lại cho con cháu chúng ta, nếu em muốn.”

Khoái cảm lan tỏa khắp cơ thể cô khi nghĩ đến hàng giờ làm tình để tạo ra những đứa trẻ. Lucas ôm cô chặt hơn, cơ thể anh đáp ứng lại nhu cầu đó.

“Chúng ta sẽ tranh cãi rất nhiều,” anh nói, nghĩ về chuyện đó với sự phỏng đoán. Anh gần như không thể chờ được.

“Điều đó gần như là chắc chắn.”

“Và làm tình sau khi những tranh cãi kết thúc.”

Cô lườm anh bằng ánh mắt xanh lục của mình. “Cái đó còn phải xét.”

“Không,” anh nói, nâng niu cô trong vòng tay. “Không đâu.”

Anh bước xuống những bậc thang và hướng về phía con lạch, nơi dòng nước tinh khiết của Angel Creek hòa quyện lấp lánh như trước kia, nhưng có vẻ như điều gì đó hơi khác, như thể nó vui mừng vì được trở lại. Với một tiếng cười bùng nổ anh ném cô xuống nước, và rồi nhảy xuống cùng cô. Nước lạnh, nhưng họ không quan tâm. Thét lên với tiếng cười như một đứa trẻ, Dee nhảy lên lưng anh và dìu anh xuống nước lần nữa, họ vật lộn cùng nhau cho đến khi tiếng cười nhạt dần và thứ gì đó khác đi trong đôi mắt xanh sâu thẳm của anh.

Anh kéo cô lên bờ và bao phủ cô ở đó, đẩy vẩy cô lên và kéo chiếc quần ướt của cô ra, sau đó mở khóa quần mình kéo nó xuống chỉ đủ cần thiết, bởi vì anh không thể chờ lâu hơn nữa. Anh kết nối họ bằng một cú đẩy duy nhất đầy mạnh mẽ, rên rỉ khi sự khít chặt của cô bao bọc lấy anh. Đây không gì khác hơn là thiên đường.

Chân Dee vòng lên ôm lấy anh, sau đó nới lỏng. Cô siết lấy vai anh, và anh lặn người, mang cô theo anh. Cô ngồi dậy đẩy mái tóc ướt khỏi mắt, và anh quên cả thở khi trông thấy ánh nhìn đầy ngây ngất trên gương mặt cô. Đó là biểu hiện anh đã trông thấy trong buổi sớm bình minh, và chính anh là người đã tạo ra nó. Với bầu trời tươi sáng phía sau cùng đôi mắt xanh màu ngọc lục bảo, cô là điều đẹp đẽ nhất anh từng thấy, và cô là của anh.

“Chúng ta sẽ kết hôn vào ngày mai,” anh nói.

Cô cúi xuống hôn anh, miệng cô mấp máy. “Bất cứ điều gì anh muốn, anh yêu,” cô thì thầm.

Anh không mắc lừa lấy một phút.

23. Chương 23

(Người dịch: pmtrang)

Kyle và Tillie Bellamy cuối cùng cũng bán lại Bar B và rời đến phía đông. Dee nhận được một lá thư từ Tillie nói họ đang rất hạnh phúc và cân nhắc tới chuyện chuyển tới New Orleans. Cô không còn nghe được tin tức gì về Tillie nữa.

Luis và Olivia Fronteras đi du lịch trong hai năm, sau đó để làm hài lòng cha mẹ cô, họ trở về Prosper và mua mảnh đất phía tây của Bar B. Mặc dù Wilson Millican chẳng bao giờ hiểu được làm cách nào con rể ông có thể lo được cho Olivia, họ dường như luôn có tiền và anh nói rằng ông không nên tìm hiểu quá nhiều. Olivia trông ngày một hạnh phúc hơn mỗi khi ông trông thấy cô, và đó là tất cả những gì ông đòi hỏi. Ông không bao giờ có thể tưởng tượng được cô con gái đoan trang của mình lại có máu phiêu lưu trong mình, nhưng ông phải thừa nhận rằng nó phù hợp với cô. Rồi, trong cuộc du hành nhanh gọn, Olivia đã tặng chồng mình ba cô con gái. Cô không thể khiến anh hạnh phúc hơn nữa, bởi Luis đã luôn vui mừng khi được bao quanh bởi những người phụ nữ.

Lucas và Dee Cochran có năm đứa con. Ba con trai đầu, chúa nghịch ngợm đúng hệt như anh dự đoán. Tiếp theo là hai cô con gái, và theo thời gian cô con gái lớn được một tuổi thì Lucas đã bắt đầu lo lắng. Cô bé của anh trông giống hệt như mẹ nó và anh biết là mình sẽ khó có thể hít thở bình thường trong suốt quãng đời còn lại của mình.

Anh và Dee vẫn thường tranh cãi, hét lên với nhau và rồi lại làm lành. Ngôi nhà lúc nào cũng ồn ào và đầy đam mê. Và anh sẽ không có được nó theo bất kỳ cách nào khác.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-nuoc-thien-than>